Maestrul genului horror

STEPHEN KING

VOCILE RĂULUI

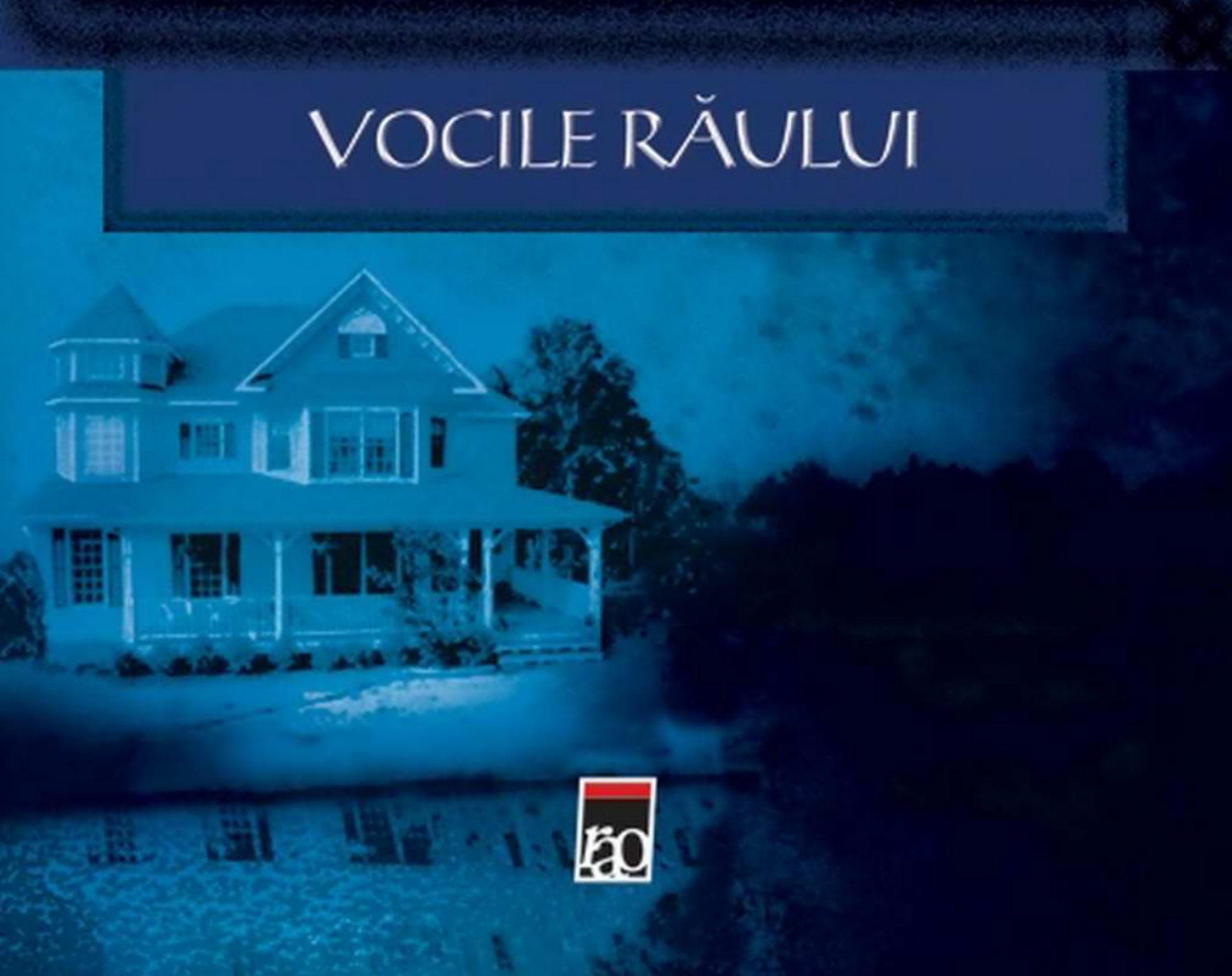

biblioteca rao

John Saul

VOCILE RĂULUI

Traducere din limba engleză
LIANA IRIMIA

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAUL, JOHN
Vocile răului / John Saul; trad.: Liana Irimia. –
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-803-2

I. Irimia, Liana (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN SAUL
In the Dark of the Night
© 2006 by John Saul
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-803-2

Lui Liz, cu dragoste…

PROLOG

Bărbatul trăgea din greu la vâsle, simţindu-şi fiecare muşchi al corpului arzând, în ciuda faptului că noaptea de toamnă era răcoroasă.

Nu lua în seamă durerea, îndreptând barca spre mijlocul lacului, unde apa atingea adâncimea maximă.

Adâncime maximă, temperatură minimă.

Şi totuşi, în pofida temperaturii scăzute a apei şi a nopţii, picuri de sudoare i se adunau pe frunte şi pe braţe, scurgându-i-se necontenit pe piept.

Necesitatea îl îndemna să continue şi trase din nou, opintindu-se asupra vâslelor. Bicepşii săi protestau spasmodic, însă el nu dădea atenţie durerii. După cum nu dădea atenţie nici vocilor interioare. Cele care-i comandau să întoarcă barca.

Dar nu va face asta. Orice s-ar întâmpla – oricât de puternice ar deveni vocile sau chiar dacă muşchii i-ar ceda – va urma planul pe care şi-l stabilise.

Se concentră asupra obiectelor aşezate la prova, pe fundul bărcii. O veche capcană pentru raci, cu plasa sfâşiată, dar încă destul de rezistentă pentru a putea fi folosită.

Pluta capcanei, chiar mai veche decât cursa însăşi, era legată de aceasta cu un fir mult prea scurt, din plastic ieftin. Dar asta nici

măcar nu va conta – capcana va fi suficient de grea pentru a trage pluta în jos.

În special după ce va adăuga cele două bucăţi de beton pe care le adusese pentru a fi sigur.

Pentru a fi absolut sigur.

Vocile interioare urlau acum, una dintre ele transformându-se într-un ţipăt strident atât de puternic, încât simţea că o să-i explodeze capul.

Trase la vâsle pentru ultima oară, apoi lăsă barca să plutească liber. Alunecând în tăcere prin apă, se balansa uşor, iar mişcarea liniştitoare făcu să tacă până şi vocile sale interioare.

Apoi balansul se opri, iar vocile se auziră din nou. Ca şi cum ar fi simţit ceea ce urma să se întâmple, ţâşniră încă o dată într-un urlet furios de protest.

Însă bărbatul continuă să-şi ducă la îndeplinire planul pe care-l repetase de atâtea ori în minte şi încă de două ori chiar în barcă.

Trase vâslele în barcă şi introduse mâna în buzunarul hainei.

Cu degete tremurânde, scoase la iveală o piesă grea de metal şi îşi trecu degetul mare peste muchia acesteia.

Oţelul scânteie în lumina lunii tomnatice, strălucind ca şi cum în adâncul său ar fi ars un foc.

Ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie.

Una dintre voci – vocea femeii – izbucni încă o dată, dar el încercă să se stăpânească, dorindu-şi să nu se dea bătut. Cu mâinile tremurându-i, puse oţelul lucitor pe fundul capcanei. Pe când vocile ţipau şi mai tare, închise capacul şi trase zăvorul.

– Nimeni nu te va găsi vreodată, murmură el.

Vocile se făceau auzite, se intensificau din ce în ce în capul său, îi asaltau sufletul şi ameninţau să-i sfârtece mintea.

– Încetaţi, şopti el, vă rog, încetaţi!

Dar ştia că dacă le implora nu făcea altceva decât să înrăutăţească lucrurile.

I-ar simţi slăbiciunea.

Ar crede că vor ieşi învingătoare.

Nu vor câştiga.

Cu repeziciune, trecu capătul frânghiei mai întâi prin cadrul capcanei, apoi împrejurul celor două bucăţi de beton de pe fundul bărcii. În cele din urmă, întări celălalt capăt al frânghiei printr-o serie de noduri, dar vocile îl asaltau în timp ce lucra, distrăgându-i atenţia de la ceea ce făcea, iar în răcoarea nopţii mâinile începură să-i amorţească. Frânghia îi alunecă dintre degete şi bâjbâi în întuneric până când o găsi din nou.

Se cutremură violent, încercând să se elibereze de voci precum un câine tocmai ieşit din apă. Barca se balansă cu putere şi pentru o clipă se gândi că ar putea să cadă peste bord în adâncul lacului, dar se apucă în ultimul moment cu mâinile de suportul pentru vâsle şi îşi stabiliză poziţia. Încă încercând să alunge vocile care ţipau, iuţi ritmul, mânuind stângaci frânghia, răsucind-o mai întâi într-un sens, apoi în celălalt.

În cele din urmă, termină şi strânse ultimul nod atât de tare, încât slobozi un icnet.

Şi în acel icnet îşi auzi propria voce.

Ultima rămăşiţă de umanitate.

Trecuse foarte multă vreme de când nu se mai simţise uman.

De când nu mai avusese nici măcar o amintire a celui care era cu adevărat.

Cacofonia vocilor ce urlau acoperise totul, cu excepţia ultimelor fragmente ale omului care fusese cândva.

Totuşi acum, simţind frânghia încă arzându-i degetele, acele ultime fragmente ale umanităţii sale îi dădură forţa de a rezista la ceea ce îi ordonau vocile. Ţinând cu atenţie ambarcaţiunea în echilibru, ridică cele două bucăţi de ciment şi capcana pentru raci, aşezându-le pe marginea bărcii.

Dându-şi seama de ceea ce urma să se întâmple, vocile izbucniră încă o dată, cea a femeii dominându-le pe celelalte, în vreme ce îşi urla furia în legătură cu ceea ce făcea el.

Simţi că-i slăbeşte hotărârea interioară şi puse mâna pe capcană ca şi cum ar fi vrut s-o tragă înapoi în barcă. Apoi, chiar înainte ca degetele sale să apuce plasa capcanei, găsi o ultimă rămăşiţă de putere.

– Nu… vei… câş… ti… ga, gâfâi el şi cu o mişcare bruscă împinse capcana şi bucăţile de beton în apă.

Frânghia urmă bucăţile de beton, spiralele sale coborând în adâncuri, iar el îşi simţi întregul trup palpitând în ritmul bătăilor inimii.

Câştigase.

Dar chiar când îl asalta euforia victoriei, frânghia se întinse şi o simţi smucindu-i mijlocul. Înainte să poată reacţiona – înainte să poată ajunge la suporturile pentru vâsle care îl salvaseră cu câteva momente înainte –, se prăvăli peste marginea bărcii în apa îngheţată.

Prea întuneric! Fusese prea întuneric, şi când bâjbâise cu frânghia o legase cumva în jurul său.

„Mare pagubă, se auzi batjocoritoare vocea femeii. Ţi-am spus să n-o faci! Ţi-am spus! Dar n-avem nevoie de tine. Există alţii. Întotdeauna vor exista alţii."

Alţii? Nu oprise totul? Nu îi oprise pentru totdeauna?

Începu să tragă de frânghia care era legată în jurul taliei, degetele sale reci încleştându-se pe funia udă, dar nu putu nici măcar să găsească nodurile, darămite să se dezlege.

Se ducea mult prea în adânc şi mult prea repede. Simţea din ce în ce mai acut presiunea în urechi, care apoi explodă într-o durere ascuţită, ca şi cum i s-ar fi înfipt în cap un ţurţure de gheaţă.

Gâfâia şi se îneca, apa rece şi întunecată a lacului năvălindu-i în plămâni.

Acum femeia râdea.

Apoi, chiar când se gândea că e prea târziu – în secunda în care s-ar fi cufundat iremediabil în întuneric – i se păru că inelele din jurul taliei sale încep să se lărgească…

CAPITOLUL 1

Limbile ceasului din clasă se târau mult prea încet către weekend. Eric Brewster se foia pe scaun, în timp ce domnul Smallwood tot repeta tema de la limba engleză, însă Eric nu-i acorda prea multă atenţie. Toţi din clasă – toţi din şcoală – sufereau de astenia de primăvară, inclusiv profesorul, iar Eric era sigur că nimeni nu intenţiona să facă prea multe teme, tot aşa cum nici domnul Smallwood nu se aştepta să fie făcute. Nu în seara aceasta, nu în weekendul acesta, nu săptămâna viitoare, care era ultima săptămână de şcoală înainte de vacanţa de vară.

Când sună clopoţelul, Eric ieşi din bancă, apoi ieşi pe uşă, ferindu-se din calea celor care se grăbeau, în vreme ce-şi croia drum către dulap pentru a-şi lăsa cărţile. Serile lungi de vară nu erau făcute pentru a învăţa, şi se gândea deja la diferite posibilităţi de petrecere a timpului când Kent Newell începu să formeze cifrul de la dulapul de lângă el. Ceea ce însemna că Tad Sparks, cel de-al treilea membru al triadei formate încă de la grădiniţă şi căreia încă-i mergea bine în penultimul an de liceu, nu putea fi prea departe de ei. Când oricare doi dintre ei erau împreună, cel de-al treilea se afla cu siguranţă în apropiere.

Excepţie făcea vara, când familiile Newell şi Sparks se îndreptau către casele închiriate pentru sezonul estival în Wisconsin, în timp

ce familia Brewster suporta cu greu căldura în Evanston, localitate situată foarte aproape de nordul oraşului Chicago; însă ei nu locuiau suficient de aproape de Lacul Michigan pentru a se bucura de briza răcoroasă pe care apa putea s-o genereze. Dar poate anul acesta va fi diferit. Anul acesta şi părinţii săi căutau să închirieze ceva. Desigur, până acum căutarea se dovedise zadarnică. Părea că toate casele de la Phantom Lake fuseseră închiriate cu luni în urmă, iar neplăcuta posibilitate de a rămâne acasă fără prietenii săi pentru încă o vară începea să se transforme într-o realitate şi mai neplăcută.

Ca de obicei, Kent Newell îi citi gândurile.

– Ai tăi au găsit casă?

Eric clătină din cap şi fu năpădit de amintirile singurei săptămâni pe care el şi părinţii săi o petrecuseră la lac cu familia lui Kent vara precedentă: pescuit, înotat, schi nautic toată ziua; păstrăvi proaspeţi sau fripturi la grătar în aer liber seara, în timp ce se prefăceau că ignoră ţânţarii. Plimbarea până în oraş după cină pentru o îngheţată la cornet sau pentru a pierde vremea făcând ochi dulci fetelor din zonă. Lui Eric îi plăcuse totul la nebunie, ca şi părinţilor săi, chiar dacă nu făcuseră altceva decât să stea în şezlonguri pe pajişte sau pe pontonul din faţa casei familiei Newell şi să pălăvrăgească.

Dar anul acesta, datorită insistenţelor din partea mamei lui Kent, părinţii săi hotărâseră să închirieze propria casă de vară. Cel puţin, tatăl lui Eric era convins de asta.

Cu mama sa, lucrurile stăteau altfel. Nu vorbea decât despre cât va fi de neliniştită singură-singurică într-o casă aflată în mijlocul pădurii. Numai că nu s-ar găsi în mijlocul pădurii. Ci pe marginea lacului. Şi nu ar fi singură deloc. El ar fi acolo, şi sora lui, Marci, ar fi acolo, iar în fiecare weekend şi tatăl său ar fi acolo.

Numai de-ar înceta odată mama sa cu moşmondeala şi le-ar găsi o casă!

– Mama ta trebuie să găsească un loc şi trebuie s-o facă repede, spuse Kent.

Eric aprobă din cap.

– Mda.

Apoi sosi Tad Sparks şi fu salutat de către Kent cu un ghiont care devenise tot mai puternic în ultimul an, de când Kent depăşise un metru optzeci şi se îngrăşase cu nouă kilograme, numai muşchi.

– Asta-i vara, spuse Kent, privindu-l pe Tad cu un zâmbet larg şi viclean. O simt.

– Ce simţi? întrebă Tad.

– O să faci sex, omule! În cele din urmă, o s-o faci!

Faţa lui Tad se înroşi, în timp ce-l urma pe Eric în umezeala după-amiezii specifice Vestului Mijlociu.

– Fetele alea de la lac numai pe tine te aşteaptă, continuă Kent, înghiontindu-l pe Eric. Vreau să spun că vor fi *fierbinţi* pentru tine anul ăsta. Şi Eric o să fie acolo când o să cedezi în cele din urmă, aşa că trebuie s-o băgăm pe maică-sa în priză. Trebuie să mai existe vreo casă rămasă, nu-i aşa? Cineva să-şi fi anulat rezervarea sau ceva de genul ăsta?

– Dar trebuie să fie în Pines, zise Tad. Trebuie să te asiguri că este în Pines.

Eric suspină.

– Nici nu-mi pasă unde este, atâta vreme cât este aproape de voi, băieţi.

– Ceea ce înseamnă în Pines, exclamă Kent, dându-şi ochii peste cap.

– O să mergem la pescuit, se entuziasmă Tad.

– O să dansezi gol cu fetele, adăugă Kent, făcându-i cu ochiul lui Eric. În fiecare noapte de vineri se dansează în pavilion. Dacă Tad nu poate face sex acolo, înseamnă că nu mai există absolut nici o speranţă pentru el.

Eric gemu.

– Până acum mama spune doar că nu poate găsi nimic. Numai că eu am senzaţia că nici măcar nu încearcă.

Sprâncenele lui Kent Newell se arcuiră, iar vocea îi scăzu conspirativ.

– Ei, ştii ceva? Am un as în mânecă.

Eric se holbă la el.

– Serios? Ce?

– Mama, preciză Kent. Cunoaşte nişte oameni acolo. La naiba, cunoaşte *pe toată lumea* acolo! Şi crede-mă, dacă există un loc la Pines, îl va găsi. Şi o va convinge pe mama ta să-l ia.

Se opriră la colţ.

– Trebuie să mă duc acasă, spuse Tad. Ne vedem mai târziu.

– Am de gând să mă duc să mă antrenez, îl informă Kent pe Eric. Vrei să mergi la sală?

Eric ezită, apoi clătină din cap, buna sa dispoziţie fiind de mult dispărută. Dacă mama sa era înspăimântată de ideea de a fi la Wisconsin în timpul săptămânii fără tatăl său, atunci asta este. Şi ţinând cont de faptul că mama sa era înspăimântată practic de absolut orice, posibilitatea ca ea să refuze să meargă, chiar dacă cineva le-ar fi găsit într-adevăr o casă, era cât se poate de reală.

– Cred că pur şi simplu o să mă duc şi eu acasă, spuse Eric.

Încă o dată Kent îi intui dispoziţia.

– Ei, cine are nevoie de sală? zise, bătându-l pe Eric cu palma pe umăr. Să luăm o cola, apoi să trecem pe la mine să vedem dacă mama le-a găsit alor tăi o casă.

Eric ridică din umeri. Mai bine să piardă vremea cu Kent acum decât să meargă acasă, unde s-ar putea să stea toată vara împreună cu sora lui de zece ani, petrecându-şi încă o dată zile nesfârşite tunzând şi aranjând peluza, în timp ce mama sa ieşea la prânz cu prietenele şi tatăl său era la serviciu, iar Marci se ţinea de el ca un scai, punând în permanenţă întrebările sale de zece ani, pe când el gândea la toate cele cu cu mintea sa de şaisprezece ani.

Pe când prietenii săi erau la Phantom Lake, pescuind, înotând şi făcând schi nautic.

Şi făcând sex.

Fără el.

Mergând alături de Kent, Eric simţi cum vara îi scapă deja printre degete, cu toate că de fapt nici măcar nu începuse.

Merrill Brewster tocmai îi înmâna ultima pungă cu cumpărăturile din săptămâna respectivă lui Marguerite, când uşa bucătăriei se deschise cu zgomot, făcând-o pe Marguerite aproape să sară din uniforma de menajeră pe care insistase să o poarte, deşi Merrill

dorise să nu o facă. Ellen Newell apăru în cadrul uşii, având un zâmbet larg pe faţă şi ţinând ceva ascuns la spate.

– Ghici ce am! exclamă Ellen. O să-ţi placă la nebunie!

Ochii lui Merrill se îngustară, în timp ce trecea în revistă diferite posibilităţi. Pentru Ellen totul era întotdeauna minunat, tuturor urma să le placă totul la nebunie, după cum putea să trăncănească despre aproape orice. Numai că acum lucrul respectiv – orice ar fi fost el – era suficient de mic pentru a fi ţinut într-o mână.

Mâinile lui Ellen Newell erau desigur mai mari şi mai puternice decât majoritatea mâinilor. Chiar dacă n-avea nici pe departe dimensiunile fiului său, era o atletă cel puţin la fel de bună ca şi Kent şi încă putea să-l bată la tenis fără cel mai mic efort. Dacă Ellen nu ar fi fost una dintre cele mai bune prietene ale sale, Merrill ştia că ar fi putut s-o urască. Dar cum era, Merrill pur şi simplu întinse mâna.

– Dă-mi, spuse.

Dându-şi ochii peste cap la refuzul celeilalte femei de a se juca de-a ghicitul, Ellen îi înmână lui Merrill ceea ce ţinea în mâna stângă, apoi îi făcu cu ochiul lui Marguerite care scotea nişte cutii de iaurt dintr-o pungă.

– Mai bine verifică data la care expiră alea, spuse Ellen. Dacă expiră în mai puţin de o săptămână începând din clipa asta, lui Merrill îi va fi teamă că va otrăvi pe toată lumea dacă-i va servi.

– Nu-i adevărat, protestă Merrill. În plus, am verificat deja. Vor fi valabile încă o săptămână.

Apoi, în timp ce prietena ei cea mai bună şi menajera clătinau din cap exasperate de ceea ce considerau o grijă excesivă, nevrotică – dar ceea ce ea socotea a fi pur şi simplu bun-simţ –, Merrill îşi întoarse atenţia către foaia de hârtie pe care Ellen i-o cedase.

Un e-mail tipărit, de la cineva pe nume Rita Henderson.

– Închiriază case pe lângă lac, îi explică Ellen în timp ce Merrill trecea în revistă conţinutul paginii. Tocmai a apărut pe piaţă o casă în după-amiaza aceasta, este valabilă pentru întregul sezon şi ţi-o păstrează până la ora cinci.

Merrill se uită la ceasul din bucătărie.

– E ora patru acum!

– Înseamnă că ai o oră la dispoziţie! Merrill, este ultima şansă rămasă! Această casă n-a mai fost închiriată până acum, iar Rita spune că are o duzină de persoane care se vor repezi la acest chilipir într-o secundă. Este în Pines şi este chiar lângă noi. E perfect!

Merrill ridică privirea de la e-mail, fixând-o asupra lui Ellen.

– Tu ştii casa?

– Bineînţeles c-o ştiu! spuse Ellen, pregătindu-se să înfrângă orice obiecţie ridicolă pe care ar fi putut-o ridica Merrill. Se numeşte Pinecrest şi este un loc vechi, fabulos. Este liberă de ceva timp – nişte încurcături legislative în legătură cu averea ultimului proprietar.

– Există un ataşament la acest fişier, spuse Merrill, uitându-se acuzator la Ellen. Este un fişier jpg, care presupun că reprezintă o poză a casei. Este vreun motiv pentru care n-ai adus şi fotografia?

Ellen înşfăcă e-mailul şi văzu simbolul de ataşament pentru prima oară.

– O, Doamne! Am fost atât de emoţionată de mesaj, încât nici măcar n-am observat că era şi o poză. Vino!

Apucând-o pe Merrill de braţ, aproape o târî prin uşa de la bucătărie, coborând scările de la veranda din spate, traversând apoi curtea mare din spatele casei şi deschizând poarta care fusese instalată cu ani în urmă, când Kent şi Eric se împrieteniseră pentru prima oară, iar Ellen şi Merrill descoperiseră că sunt la fel de compatibile ca şi fiii lor.

Cu excepţia faptului că în acea zi Ellen se arăta pur şi simplu încântată de o casă pe care Merrill, fără să ştie nimic despre ea, era deja aproape sigură că n-avea de gând să fie de acord s-o închirieze. Cel puţin, nu în ora pe care o avea la dispoziţie să se hotărască.

Ajunseră în bucătăria familiei Newell, iar Ellen se aşeză la calculatorul de la biroul încorporat care înlocuise masa atunci când transformase colţul pentru servirea micului dejun în biroul său. „De ce nu? susţinuse Ellen. Nu sunt o casnică, în orice caz – sunt CEO[1]-ul familiei şi am nevoie de un birou.“ Acum mânuia mouse-ul cu dexteritatea unui adolescent, iar peste un moment o imagine umplu ecranul computerului.

---

[1] Chief Executive Officer – Director general

– Iată! exclamă ea triumfător.

Merrill se trezi privind poza a ceea ce arăta ca o casă bântuită. Era o uriaşă clădire victoriană în stil gotic, ce nu semăna deloc cu locuinţele încântătoare – şi confortabil de mici – de pe malul lacului din Pines pe care familiile Newell şi Sparks le închiriau de ani de zile.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă ea.

Casa avea două etaje, cu acoperişul mansardat. Construită din granit care se înnegrise cu vremea, avea un aspect sumbru, care nu era deloc atenuat de peluza din faţa ei, ce se întindea până la apă. Casa nici măcar nu era singura construcţie de pe proprietate, mai existau un ponton şi o clădire pentru bărci, precum şi ceva ce părea să fi fost cândva un adăpost mare pentru trăsuri.

– Pinecrest a fost prima casă construită pe lac, explică Ellen. Cred că a fost construită de un baron al berii din Milwaukee, iar proprietatea acoperea întregul mal de sud. În anii ’30, a fost împărţită în ceea ce este acum Pines, după ce tipul cu berea a dat faliment. În orice caz, este închisă de ani de zile, iar Rita spune că în principiu au de gând s-o închirieze în vara asta şi apoi s-o scoată la vânzare cam în luna august. Ezită, apoi hotărî că n-avea nici un motiv pentru a nu-i spune lui Merrill tot adevărul. O închiriază ca să dovedească faptul că nu e de nelocuit, şi va trebui s-o laşi pe Rita s-o arate în caz că cineva doreşte s-o vadă. Dar nu până în luna august.

Merrill se uită lung la faţada care parcă prevestea ceva rău, încercând să-şi imagineze cum ar fi să locuiască în casă.

Şi s-o păstreze curată, mai ales dacă trebuia să fie arătată potenţialilor cumpărători.

– Este mare, dar nu este de neîntreţinut, spuse Ellen, descifrând expresia lui Merrill. Şi imaginează-ţi priveliştea de la ferestrele dormitorului etajul doi! Haide, Merrill, este o şansă unică în viaţă! Şi e vorba numai de o vară, nu este ca şi cum ai cumpăra acel loc!

Merrill îşi spuse că Ellen avea dreptate – că era o oportunitate grozavă şi că dacă ar refuza casa, nu ar mai găsi alta. Totuşi, ezita.

– Să-i trimitem e-mailul lui Dan şi apoi o să-l sun. Dar trebuie s-o spun, nu cred că-mi place. Este atât de… Ezită, căutând cuvântul potrivit, apoi clătină din cap. Nu ştiu, arată ca o casă de vrăjitoare.

Ellen oftă exasperată, apoi se uită urât la prietena sa.

– Ţi-a fost teamă de o mulţime de lucruri de-a lungul anilor, Merrill Brewster! Dar *vrăjitoare?* Pentru numele lui Dumnezeu!

În vreme ce Merrill dădea forward mesajului, uşa din spate se trânti de perete, iar Kent şi Eric îşi făcură apariţia. Kent îşi aruncă rucsacul în care avea echipamentul pentru sală către masa din sufragerie, nu nimeri, dar nu se deranjă să-l ridice înainte să vină să vadă ce era pe computerul mamei sale.

– Doamne! exclamă el în timp ce privea poza. Pinecrest? *Închiriază* cu adevărat Pinecrest?

– Ce este Pinecrest? întrebă Eric. Apoi privirea îi căzu pe ecranul computerului şi făcu ochii mari. Dumnezeule! Uită-te la locul ăsta!

În loc să răspundă, Kent se uită la mama sa.

– Deci ce s-a întâmplat? Proprietarul a apărut în cele din urmă?

Ellen îşi fulgeră fiul cu privirea şi îşi înclină capul către Merrill, dar era deja prea târziu.

– Să apară? repetă Merrill. Despre ce vorbiţi?

Kent îşi plimbă privirea de la mama sa către mama lui Eric, după care înapoi la mama sa, iar în cele din urmă Ellen fu cea care răspunse:

– Nu-i mare lucru, zise ea. Casa a fost încuiată ani de zile pentru că proprietarul pur şi simplu a dispărut.

Merrill începu să spună ceva, însă Ellen ridică mâna.

– Merrill, ascultă ce-ţi spun, nu este nimic la care să merite să te gândeşti măcar. Doar că barca proprietarului a eşuat pe mal într-o dimineaţă, cu ani în urmă, şi s-a presupus că doctorul Darby – care deţinea Pinecrest – plecase la pescuit şi căzuse peste bord. Dar, cum nu i-au găsit niciodată trupul, au trebuit pur şi simplu să aştepte pentru a-l declara mort din punct de vedere legal. Nu e ca şi cum ar fi fost omorât, sau ca şi cum ar fi murit în casă sau ceva de genul ăsta. Aşa că înainte să începi să intri în panică…

Cuvintele sale fură întrerupte de sunetul computerului care anunţa sosirea unui e-mail, iar peste o secundă toţi cei patru din bucătăria familiei Newell se holbau la mesajul de la Dan Brewster:

Tocmai am sunat-o pe Rita Henderson şi am luat casa. Începeţi să împachetaţi – plecăm pe 17. Şi am rezervat o masă pentru zece

persoane la Le Poulet Rouge pentru ora 19.30, aşa că anunţaţi şi familia Sparks. De ce n-am sărbători? Ne vedem în două ore.

Dan

Merrill citi mesajul de două ori.

Deci târgul era încheiat: Dan luase casa.

Eric şi Kent băteau palma, Ellen rânjea ca o pisică de Cheshire1, iar Merrill se presupunea că este la fel de fericită ca toţi ceilalţi. Dar chiar pe când îşi spunea că urmează să fie o vară minunată, nu îşi putea muta gândul de la ce i se întâmplase proprietarului casei.

Trebuia să mai fie şi altceva.

Ceva ce Ellen nu-i spunea.

Oamenii nu dispăreau pur şi simplu.

Merrill Brewster încerca să se concentreze asupra celor spuse de Ashley Sparks, dar, în ciuda faptului că toţi cei de la masă păreau să creadă că petrecerea de vară începuse deja, iritarea pe care i-o provocase Dan, care închiriase casa fără s-o consulte, îi distrăgea atenţia.

Şi iritarea se transforma rapid într-o furie întunecată. Ce fusese în capul lui? Ea nu ar fi luat *niciodată* o casă fără să-l consulte!

Dan era la un capăt al mesei lungi, discutând despre golf cu Kevin Sparks şi cu Jeff Newell; cei trei băieţi îşi apropiaseră capetele la celălalt capăt al mesei; şi ea stătea la mijloc cu Marci, Ellen şi Ashley. „Împărţirea pe sexe“, gândi ea. Exact cum va fi toată vara. Ashley avea deschis carneţelul de întâlniri şi vorbea despre o ieşire de o zi a celor patru „fete“, de la Phantom Lake până la Door County, pentru a cumpăra antichităţi. Merrill se strădui să zâmbească, dădu din cap în semn de aprobare şi fu de acord că va fi distractiv.

Cu toate acestea, problema o reprezenta faptul că nu era deloc sigură că vrea să-şi părăsească propria casă pentru întreaga vară, în vreme ce toţi ceilalţi plănuiau deja ieşiri de la locurile închiriate. „E posibil să fiu deja cuprinsă de dorul de casă?“ se întrebă ea. Dar nu era numai un prostesc dor de casă anticipat. Îşi iubea casa, îi plăcea foarte mult s-o privească de-a lungul diferitelor anotimpuri,

1 Pisică imaginară în romanul lui Lewis Carroll *Alice în Ţara Minunilor* (n.tr.)

să privească grădinile a căror înfăţişare se schimba permanent şi pentru a căror planificare îşi petrecuse ani întregi.

Şi să-şi petreacă cea mai mare parte a fiecărei veri punând în aplicare noile planuri pe care le făcuse pentru grădină în timpul iernii.

Dar în vara aceasta ar trebui să stea şi să se holbeze la lac.

Să citească exact acele romane de dragoste siropoase pe care le ura.

Să meargă la cumpărături cu fetele, pe care nu le ura deloc.

Să se relaxeze.

Totul suna grozav în teorie, dar dacă urma să fie într-adevăr atât de grozav, de ce nu ardea de nerăbdare?

– Ei bine, Merrill, o auzi pe Ashley Sparks spunând, în timp ce-şi punea deoparte pixul şi carneţelul, îşi încrucişa braţele pe piept şi privea încruntată peste masă. Dă-i drumul. Începi cu lista lucrurilor care te îngrijorează, astfel încât să le putem rezolva pe toate.

Merrill se înroşi, se forţă să zâmbească şi căută rapid în minte altceva decât adevărul.

– Bine, spuse ea în cele din urmă, ce-aţi zice de asta pentru început: Există vreun magazin alimentar bun acolo? O farmacie? O clinică medicală în cazul în care se răneşte cineva?

– Şi o ambulanţă! se amestecă Ellen Newell în discuţie. Nu uitaţi ambulanţa.

În timp ce toţi de la masă începură să râdă, Jeff Newell interveni de la capătul îndepărtat al mesei:

– Şi un dric! Să fim pregătiţi pentru orice eventualitate.

– Au de toate, spuse Ashley. Nu este sălbăticie, Merrill! Phantom Lake este un adevărat oraş, pentru numele lui Dumnezeu!

– Au un magazin excelent cu hrană sănătoasă, supralicită Ellen.

Vocea lui Jeff Newell o acoperi pe cea a soţiei sale.

– Dacă Dan n-ar fi atât de zgârcit, familia Brewster ni s-ar fi alăturat la lac cu ani în urmă. Cu toate acestea, mai bine mai târziu decât niciodată, părerea mea. Îşi ridică paharul de vin. Să bem pentru a o privi pe Merrill cum învaţă să practice schi nautic!

Toţi izbucniră în râs, iar Merrill simţi că-i iau foc obrajii când îşi dădu seama că toţi ştiau că nu ar fi riscat pentru nimic în lume

să-şi frângă gâtul în urma unei bărci ce se deplasa cu viteză. Chiar şi Marci rânjea la ea.

– Ei bine, s-ar putea să vă surprind pe toţi, spuse ea, hotărând că este mai bine să continue gluma decât să se supere. Aş putea să fac schi nautic! Pe măsură ce râsetele de la masă se înteţiră, mai adăugă patru cuvinte: Când va îngheţa iadul!

– Cred că o vară la Phantom Lake îţi va face bine, adăugă Ashley Sparks când râsetele se potoliră în cele din urmă. Poate în final îţi vei da seama că nouăzeci şi nouă la sută dintre lucrurile care te îngrijorează nu se întâmplă niciodată.

– Dar s-ar putea întâmpla, afirmă Ellen cu o voce care o imita aproape perfect pe cea a lui Merrill.

Merrill aşteptă până când ultimele râsete începură să se stingă, apoi ridică mâna.

– Nu este vorba numai despre schi nautic, spuse. Dar instalaţiile? Dar curentul? Dumnezeule, ne-am putea îneca cu toţii în întuneric, fără a avea măcar nişte apă să stingem un incendiu la instalaţia electrică! Oameni buni, voi nu vă gândiţi la *nimic?* Se rezemă din nou de scaun şi zâmbi. Poftim! Am uitat ceva?

– De fapt, Pinecrest este probabil cea mai solidă casă… începu Kevin Sparks, dar soţia sa îi făcu semn să tacă.

– Glumea, Kevin! *Glumea!*

– Dar are dreptate, spuse Ellen Newell. Rita Henderson n-ar închiria o casă care nu este în stare perfectă.

– Orice casă care a fost goală atâta timp trebuie să aibă o problemă, zise Merrill. Casele goale…

– Nu sunt întotdeauna case abandonate, o întrerupse Ellen Newell.

– Va fi în regulă, iubi, spuse Dan, citind incertitudinea din ochii soţiei sale. Eu, Jeff şi Kevin intenţionăm să închiriem împreună un hidroavion şi să zburăm până acolo în weekenduri.

– Un avion? sări Eric. Super! Pot să învăţ să-l pilotez?

– Poate, răspunse tatăl său cu un ton care spunea „nu".

„Şi Dan va fi singur acasă la Evanston toată săptămâna, se gândi Merrill, şi nu va fi nimeni acolo pentru a face curat după el şi… şi sunt o idioată! afirmă în tăcere, întrerupându-şi propriile gânduri.

Au dreptate. Mă îngrijorez prea mult în legătură cu prea multe lucruri şi urmează să fie o vară minunată şi cu asta, basta."

În timp ce chelnerul veni să le ia comanda, ridică paharul.

– Pentru noi toţi, toastă ea. Pentru noi, pentru Phantom Lake şi pentru o vară perfectă. Şi pe când toţi îşi apropiau paharul de buze, adăugă: Şi încă ceva, pentru voi, cei care-mi spuneţi că mă îngrijorez degeaba şi că fac din ţânţar armăsar, încercând să protejez pe oricine de orice. În vara asta, intenţionez să nu-mi mai fac griji şi să mă distrez grozav!

În timp ce se ciocneau pahare şi se sorbea din vin, Merrill hotărî că poate cuvintele pe care tocmai le rostise într-un acces de bravadă nu erau atât de false pe cât îi sunaseră ei. Poate că, la urma urmei, totul avea să fie în regulă.

Cu excepţia faptului că până acum nimeni nu fusese în stare să-i spună de ce dispăruse proprietarul de la Pinecrest.

Dispăruse fără urmă.

În timp ce se concentra asupra meniului, toate cuvintele curajoase spuse cu o clipă mai devreme îi sunară la fel de găunoase ca prima dată când le rostise.

CAPITOLUL 2

Dan Brewster închise televizorul la care văzuse ultimele ştiri, însă, în loc să se ridice imediat din scaunul său preferat, mai rămase un moment în întuneric, întrebându-se dacă exista vreo cale de a evita furia pe care o simţea mocnind în soţia sa încă de când sosise acasă în acea zi. Desigur că nu exista, iar ea avea dreptate – n-ar fi trebuit să închirieze casa fără măcar s-o consulte. Totuşi, nu se găsea chiar în culpă, deoarece presupusese că ea era de acord cu casa în momentul în care îi trimisese e-mailul. În orice caz, nu aceasta era adevărata problemă. Adevărata problemă o reprezenta teama soţiei sale de absolut orice, şi situaţia nu părea să se îmbunătăţească. De fapt, părea că îi e din ce în ce mai rău, iar el începuse să se întrebe dacă ea se va transforma într-o persoană ce suferă de agorafobie, care va sfârşi prin a nu-şi mai părăsi locuinţa niciodată.

Ajungând la concluzia că putea la fel de bine să facă faţă scandalului, se ridică din scaun şi înaintă încet prin casă, stingând luminile şi reverificând fiecare uşă, ceea ce devenise un răspuns obişnuit la paranoia soţiei sale. „Numai că nu e paranoia“, se corectă în tăcere. Doar se îngrijorează prea mult.

Urcă scările şi se opri în faţa uşii lui Eric, ascultându-şi pentru un moment fiul cum scria la calculator, înainte de a bate la uşă şi de a o deschide.

– Noapte bună, sportivule, spuse. Să nu stai prea târziu, bine?

– Sunt online cu Kent şi cu Tad, răspunse Eric, de-abia ridicându-şi privirea de pe monitorul luminos aflat pe biroul său.

– Pe care tocmai i-ai văzut la restaurant, remarcă Dan.

– Ei şi? contracară Eric, zâmbind în cele din urmă către tatăl său. Ce-are a face? Vorbim despre plecarea la lac.

Dan nu se mai deranjă să-i amintească faptul că de câteva ore Eric şi prietenii săi discutaseră exact subiectul respectiv faţă în faţă.

– Bine, atunci. Somn uşor.

Dar Eric se întorsese deja la computer, aruncându-i distrat doar un „noapte bună", în timp ce Dan închidea uşurel uşa.

De partea cealaltă a holului, lumina roz de la veioza lui Marci se revărsa prin uşa întredeschisă a fiicei sale; Dan împinse uşa uşor şi îşi văzu soţia stând pe marginea patului lui Marci.

Tippy, motanul portocaliu pe care îl adoptase Marci cu trei ani în urmă, stătea ghemuit sub braţul acesteia, iar Moxie, terierul West Highland care ar fi trebuit să fie câinele lui Eric, dar se îndrăgostise cu o dragoste neîmpărtăşită de Tippy în ziua în care motanul apăruse, se lăfăia lângă picioarele lui Marci, fixând motanul cu o privire plină de adoraţie.

Deşi ambele animale îl ignorară, cel puţin Marci păru încântată să-l vadă.

– Bună, tati!

– Bună, draga mea!

– Putem să-i luăm pe Tippy şi pe Moxie la lac?

– Desigur!

Se apropie de pat, stând în picioare lângă Merrill, şi-şi puse o mână pe umărul soţiei, dar o retrase imediat atunci când îi simţi corpul încordându-se.

– Întreaga familie merge. Chiar şi Marguerite.

Marci surâse fericită, iar Merrill netezi o şuviţă de pe fruntea fetiţei sale, apoi o sărută.

– E-n regulă acum. La culcare cu toţi trei.

Dan se înclină şi îşi sărută la rândul său fiica.

– Vise plăcute, îi ură, stingându-i veioza.

– Noapte bună, tati, îi răspunse Marci. Lasă uşa puţin crăpată, bine?

Dan ieşi din cameră în urma lui Merrill şi lăsă cu grijă uşa deschisă astfel încât lase o rază reconfortantă de lumină să se reverse pe podeaua lui Marci.

Iar apoi, în dormitorul lor, soţia sa dădu în cele din urmă frâu liber furiei pe care el simţea că şi-o stăpânise toată seara.

– Nu-mi vine să cred că ai închiriat casa fără să mă consulţi! zise ea când uşa se închise în urma lor.

Dan o înconjură cu braţele şi o trase aproape, simţindu-i furia în rigiditatea ca de lemn a corpului.

– Haide, dragă, spuse el, apelând la tonul mângâietor pe care îl folosise adesea pentru a schimba părerea unui juriu care era pe punctul de a-l condamna pe drept pe unul dintre clienţii săi. Să vorbim despre adevărata problemă, bine?

– Problema este că ai închiriat casa fără să… îşi începu Merrill vorba, dar Dan îi puse uşor un deget pe buze, făcând-o să tacă.

– Acum haide, continuă el. Fii cinstită, dragă! Cu toţii vrem de ani de zile să închiriem un loc pentru a ne petrece vara, dar tu ai fost întotdeauna îngrijorată în legătură cu asta. Aşa că am stat acasă. Anul acesta va trebui să-ţi laşi teama deoparte; vara viitoare Eric va lucra şi se va pregăti pentru colegiu, aşa că dacă va fi vreodată să facem asta ca o familie, acum este momentul.

O simţi încordându-se, apoi însă mâinile femeii îi cuprinseră încet spatele, iar după o vreme îl strângea în braţe, lipindu-se de trupul lui.

– Ai dreptate, şopti ea. Ştiu că ai dreptate. Dar îmi este atât de greu.

– Ştiu. Degetele lui îi mângâiau cu delicateţe curbura spatelui, exact unde-i plăcea ei. Dar vrei să fii un membru al echipei, nu-i aşa?

Femeia se lăsă pe spate şi îl privi cu o sclipire în ochi.

– Încă te iubesc la nebunie, spuse ea.

– Ştiu că mă iubeşti, răspunse el şi o sărută.

– Ai face bine să încetezi, şopti ea, cuibărindu-se mai aproape de el într-un fel care-i contrazicea cuvintele.

Mai târziu, pe când stăteau îmbrăţişaţi în pat, Merrill simţi după ritmul respiraţiei lui Dan că acesta era pe punctul de a adormi.

– Dragule? zise ea.

El se întoarse.

– Hmmm?

– Spune-mi că totul va fi bine.

Bărbatul o trase mai aproape, îi puse capul pe umărul său şi-i mângâie părul.

– Va fi mai mult decât bine, şopti el. Va fi grozav!

Şi în cele din urmă, înconjurată de braţele soţului său, Merrill îşi lăsă frica deoparte.

Totuşi, chiar şi când ceasul de la parter bătu încet ora trei, ea tot nu izbutise să se lase în voia somnului uşor pe care toţi ceilalţi păreau să-l fi găsit fără nici cea mai mică problemă.

„Eu sunt de vină, hotărî Merrill. Este felul în care sunt construită, dar trebuie să trec peste asta. N-o să las aşa ceva să-mi strice vara. Pentru mine şi pentru copiii mei. Pentru prima oară, am de gând să nu-mi fie teamă de nimic din ceea ce voi vedea."

Şi în cele din urmă, când ceasul bătu ora trei şi jumătate, adormi.

CAPITOLUL 3

Rita Henderson tocmai îndeplinea primul lucru pe care-l avea de făcut din planificarea pentru dimineaţă atunci când ieşi cu Mercedesul său vechi de doi ani din parcarea liceului din Phantom Lake şi se îndreptă către Pinecrest, sigură că Nathan Humphries va găsi echipa potrivită pentru activitatea de curăţenie, care nu numai că trebuia făcută bine, ci şi repede. De cinci ani, Rita cultiva prietenia consilierului juridic al liceului, iar astăzi îi spusese lui Humphries că avea nevoie de trei băieţi, cei mai buni pe care-i putea găsi. Familia Brewster urma să ajungă într-o săptămână şi nu numai că se impunea ca terenul din jurul clădirii să fie în stare perfectă, dar trebuia să deschidă casa, să scoată din ea şapte ani de aer stătut şi să facă un inventar al tuturor lucrurilor din interior.

Pinecrest urma să arate cât se poate de bine pentru familia Brewster, nu numai pentru că erau prieteni cu cel puţin doi dintre cei mai buni clienţi ai ei de peste vară, dar şi pentru că la sfârşitul verii dorea ca moştenitorii lui Hector Darby să-i dea aprobarea pentru a vinde casa. Ţinând cont de piaţă, numai comisionul din respectiva vânzare i-ar putea ajunge până la sfârşitul anului, rămânându-i destul să adauge la fondul de pensii pe care jura să înceapă să-l folosească în fiecare an, dar n-o făcuse niciodată.

A fi principalul agent imobiliar din întreaga regiune îi plăcea prea mult pentru ca pur şi simplu să renunţe la muncă, chiar şi la

vârsta de şaptezeci de ani. În plus, nu era chiar ca o muncă, de vreme ce iubea tot ce era legat de Phantom Lake. Numele, oraşul, lacul, oamenii, anotimpurile – absolut totul. Şi slujba pe care avea o făcea să fie adânc implicată în toate.

În timp ce trecea peste vechiul pod din lemn care traversa pârâul Muskrat, le făcu semn cu mâna lui Gerilyn Evans şi lui Carol Stauffer, care stăteau tolănite pe o pătură întinsă în parc, privindu-şi copilaşii cum se străduiau să prindă nişte veveriţe care se străduiau, la rândul lor, să cerşească mâncare de la Gerilyn şi Carol. Mai departe, în vechiul pavilion bogat ornamentat care era construit pe piloni chiar deasupra lacului, începuse deja jocul zilnic de şah, iar Amos Carrier stătea aplecat peste o tablă, studiind jocul cu o intensitate pe care Rita o folosea numai pentru analizarea unei proprietăţi pe care urma s-o scoată la vânzare. Iar Amos era de fapt cu un an mai tânăr decât ea.

Ambalând fără să-şi dea seama motorul Mercedesului, Rita lăsă în urmă parcul şi acceleră către Pines, încetinind numai atunci când ajunse lângă blocul modest din granit care marca intrarea. Pines consta din optzeci de hectare de pădure în faţa lacului, care fuseseră împărţite cu cincizeci de ani în urmă în parcele de patru hectare, nici una dintre ele neputând fi fragmentată la rândul ei şi pe nici una dintre ele neputându-se construi mai mult de o singură casă şi „dependinţe corespunzătoare“, după cum suna planul urbanistic de dezvoltare. Deşi acel plan, pe care Rita Henderson îl dezaproba din tot sufletul, nu specifica exact ce erau acele „dependinţe corespunzătoare“; menţiona numai că nu puteau fi destinate „locuirii de către oameni“, cu excepţia unei case de oaspeţi în care nu puteau dormi mai mult de patru persoane. De patruzeci de ani de când era implicată în afaceri imobiliare la Phantom Lake, Rita Henderson încercase – fără succes – să găsească o cale pentru a încălca planul urbanistic pentru Pines şi, pe măsură ce calcula valoarea în creştere a pământului în fiecare an, îşi intensifica eforturile de a găsi o modalitate de a transforma în bani această valoare şi de a o încasa.

Notându-şi în minte să-i amintească lui Tim Graves să-şi pună echipa să aranjeze arbuştii care crescuseră prea mult în jurul semnului din granit, Rită o luă pe şoseaua care fusese odinioară drumul privat către Pinecrest, dar acum asigura accesul către toate cele

douăzeci de case risipite pe întreg domeniul. Peste vreo opt sute de metri, intră pe drumul lung, circular, care ducea chiar la Pinecrest şi îşi notă de asemenea în minte să discute cu Tim despre aranjarea copacilor. Era suficient doar să se taie crengile în exces ale arţarilor care străjuiau drumul, şi întregul loc s-ar fi înviorat puţin.

Peste o clipă ajunse la ultima curbă a drumului şi casa se înfăţişă vederii. Pinecrest fusese întotdeauna casa sa preferată din întreaga zonă, iar în dimineaţa aceea avea un aspect aproape maiestuos, cu pereţii săi din granit sprijinind acoperişul triunghiular din ţiglă, toate arătând aproape la fel de bine ca în ziua în care fuseseră construite. Într-adevăr, nu numai casa, dar şi clădirea pentru trăsuri, clădirea pentru bărci – chiar şi magazia – fuseseră construite în acelaşi mod, din blocuri cioplite din granit, pe fundaţii solide săpate în solul bogat. Nici unul dintre acoperişuri nu era lăsat, nici una dintre verande nu era nici măcar puţin strâmbă.

Totuşi, efectele a şapte ani de lăsare în paragină se vedeau pretundeni; diverse plante din pădurea înconjurătoare invadaseră pereţii casei construite într-un stil ce aducea cu cel victorian, se căţăraseră pe pervazurile ferestrelor şi se adunaseră pe trepte şi pe verandă, dând locului un aer de abandon. Dar deîndată ce echipa de la liceu le va îndepărta şi va curăţa fântâna mare din piatră din faţa casei, totul avea să se schimbe.

Rita parcă lângă uşa de la intrare, mâzgăli câteva notiţe în carneţelul pe care îl ţinea la îndemână tocmai pentru astfel de ocazii, apoi coborî din maşină. Urcând cele şase trepte care conduceau la uşa masivă din lemn de stejar de la intrare, introduse cheia în broască, o răsuci şi dădu uşa de perete.

Trecuseră o sută de ani de când casa se afla acolo, şi totuşi balamalele nici măcar nu scârţâiră, iar uşa rămase dreaptă.

În faţă era un hol din marmură cu tavane arcuite, dincolo de care se afla camera de zi, fereastra sa uriaşă încadrând perfect tabloul peluzei şi al lacului din spate. Când Rita închise uşa din spatele său, liniştea casei uriaşe, netulburată în toţi aceşti ani, se aşternu din nou şi ea se mişcă fără zgomot, ca şi cum un singur sunet ar fi deranjat calmul locului. Totuşi, în momentul în care ajunse în camera de zi era deja cu carneţelul în mână şi gata de lucru.

Trăgând toate cearşafurile şi cuverturile ce protejau mobila de praf, le făcu grămadă în hol. Mobila părea că se păstrase în stare bună, dar desigur fusese construită dintr-un material bun de la început: majoritatea pieselor de mobilier care nu erau originale proveneau din magazinul lui Carol Langstrom din oraş, iar Carol nu se ocupa decât cu antichităţi de cea mai bună calitate.

Bucătăria fusese modernizată cu zece ani în urmă, iar suprafeţele de lucru din granit şi chiuvetele din inox încă arătau ca noi, ca şi instalaţiile. Dădu drumul la apă, încercă dispozitivul de eliminare a gunoiului, apăsă pe fiecare întrerupător pe care-l găsi în cale şi fu surprinsă în mod plăcut: nici o picătură, nici o scurgere, nici o problemă. Nici măcar un bec ars.

Îşi continuă pelerinajul prin casă, notându-şi să pună să se cureţe şi să se verifice coşurile.

Acelaşi lucru pentru detectoarele de fum, care nu se potriveau deloc cu decorul, dar fără de care casa nu putea fi închiriată.

Apoi urcă scara cea mare care ducea către patru dormitoare şi tot atâtea băi, căutând vreun semn de scurgere prin acoperiş sau de invazie de ratoni şi de veverițe.

Nimic – altă surpriză plăcută.

Băile erau în stare bună: la toalete se putea trage apa, presiunea apei era corespunzătoare. Nu curgea rugină din nici un robinet. Luă cearşafurile de pe mobila din dormitoare, trăgând draperiile grele şi deschizând ferestrele în fiecare dintre ele. Înăuntru nu mirosea urât, era numai aerul stătut pe care-l capătă casele nelocuite. Cu o familie de patru persoane asta se va schimba într-o zi, două.

Dormitorul principal era asemănător cu restul casei; totul era învăluit într-o atmosferă uşor masculină, cu mobilă masivă, din lemn închis la culoare, şi cu trofee de vânătoare peste tot. Rita încercă toate luminile şi de data aceasta descoperi lipsa unui bec de la o veioză.

Îşi notă.

Când trase cearşaful de pe măsuţa de toaletă, se trezi privind un portret al lui Hector Darby. Ochii lui, chiar şi într-o reproducere, erau la fel de sfredelitori precum fuseseră şi în realitate, iar pe când se uita la imagine, Rita se trezi întrebându-se ce se întâmplase în realitate cu omul respectiv. Existaseră atât de multe zvonuri de-a lungul anilor – majoritatea dintre ele, minciuni gogonate – şi acum

se întreba dacă vreunul dintre ele putea fi adevărat. Iar pe când se uita la poză simţi un fior străbătând-o, ca şi cum chiar şi din vechea fotografie Hector Darby se uita adânc în sufletul ei, căutându-i cele mai întunecate secrete.

„Ridicol, îşi spuse. E doar o imagine şi tot ce s-a întâmplat a fost că a căzut din barcă şi s-a înecat." Totuşi se trezi punând portretul pe raftul de sus al dulapului din perete, unde nici unul dintre membrii familiei Brewster nu ar avea vreun motiv să caute ceva.

Terminând cu casa, Rita se duse să arunce rapid o privire în garajul mare, suficient de mare cât să încapă cu uşurinţă trei maşini în spaţiul în care pe vremuri se găsea o întreagă colecţie de trăsuri, şarete şi căruţe. Decise că are nevoie de puţin mai mult decât de o curăţenie zdravănă şi poate de puţin ulei pe balamalele uşii, apoi făcu un tur rapid a ceea ce mai rămăsese din clădirea pentru trăsuri. Boxele pentru animale şi camera harşanamentelor fuseseră transformate cu mult timp în urmă în ateliere şi în spaţii de depozitare. Inspectă la etaj camerele de locuit ale grăjdarilor cu aceeaşi atenţie cu care verificase casa, apoi se duse la clădirea pentru bărci şi la magazie.

În mai puţin de o oră de la sosire, Rita Henderson îşi terminase inspecţia.

Terminase inspecţia şi era încântată.

Desigur, inventarul le va lua ei şi secretarei sale două zile întregi, dar cel puţin lucrurile personale ale lui Darby fuseseră deja împachetate şi mutate din casă, chiar dacă numai într-una dintre camerele de depozitare din clădirea pentru trăsuri, cum bănuia ea că se întâmplase.

Dar într-o săptămână, locul avea să fie gata pentru familia Brewster, iar în două săptămâni ultimele semne de mucegai, pustietate şi nefolosire vor fi dispărut de mult.

Şi asta, ştia Rita, avea să însemne lucrul cel mai important mai târziu, în vară, când venea momentul să arate casa potenţialilor cumpărători.

Casele goale – în special cele abandonate – erau greu de vândut.

Dar Pinecrest, odată ce se va umple cu aer proaspăt, cu soare strălucitor şi cu o familie tânără, se va vinde repede.

Repede şi la preţul şi comisionul ridicate pe care intenţiona să le obţină pentru acea proprietate.

Întorcându-se la Mercedes, porni motorul, apoi ezită, amintindu-şi de portretul lui Hector Darby pe care-l lăsase pe raftul de sus al dulapului din peretele dormitorului principal. Poate că ar fi trebuit să-l ia cu ea şi să-l dea avocatului, pentru a ajunge la moştenitorii doctorului. Pe de altă parte, care mai era sensul, cel puţin acum? Dacă lăsaseră celelalte lucruri ale lui în cutiile din depozit, de ce ar mai fi dorit acel portret?

Ambalând motorul, Rita acceleră de-a lungul aleii pentru maşini, notându-şi un ultim lucru în minte: cu o încărcătură de pietriş împrăştiat pe aleea pentru automobile, Pinecrest va fi perfect.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, optimismul Ritei Henderson cu privire la Pinecrest se diminuase simţitor. Cei trei băieţi pe care Nathan Humphries îi trimisese stăteau aliniaţi dinaintea ei şi, pe când îi privea cu jale, hotărî că însuşi consilierul avea nevoie de ceva consiliere.

Dacă e să stăm strâmb şi să judecăm corect, Ellis Langstrom nu reprezenta o alegere proastă; cel puţin el lucrase când şi când în magazinul de antichităţi al mamei sale încă din timpul şcoalii primare şi nu se plângea niciodată de nimic. Cu Adam Mosler şi Chris McIvens lucrurile stăteau totuşi altfel. Nici unul din ei nu era cunoscut ca lucrând alteori decât atunci când erau absolut nevoiţi s-o facă, iar Mosler în special părea a intra în încurcături mai tot timpul. Însă n-avea de ales, iar treaba se impunea a fi făcută acum, aşa că abordă cel mai bun zâmbet profesional.

– Găsiţi în rulotă tot ce veţi avea nevoie, spuse ea, arătând cu capul către rulota pe care o cumpărase cu cinci ani în urmă, îngrămădind acolo cam tot ce ar fi putut fi necesar pentru activitatea de curăţenie, şi care era acum parcată pe aleea din faţa casei Pinecrest. Greble, mături, scări, două fierăstraie, un dispozitiv pentru împrăştiat frunze, maşină de tuns iarba. Dacă este ceva de care aveţi nevoie şi nu se găseşte acolo, sunaţi-mă şi o să aranjez să vi se aducă. Este chiar şi un răcitor cu câteva sticle de apă, astfel încât să nu fiţi nevoiţi să vă duceţi în casă.

Arătă către un petic de teren situat cam la douăzeci de metri de rulotă.

– Puneţi totul grămadă acolo şi o să trimit pe cineva să le transporte.

Cum nici unul dintre băieţi nu răspunse, renunţă la zâmbet.

– E în regulă?

Ei aprobară dând din cap, iar Rita Henderson îşi afişă din nou zâmbetul.

– Începeţi de sus, cu acoperişurile tuturor clădirilor. Curăţaţi jgheaburile, asiguraţi-vă că nu sunt cuiburi de păsări în vreun coş, verificaţi ţigla. Şi aveţi grijă să folosiţi o coardă de siguranţă. Nu vreau să trebuiască să caut înlocuitor pentru vreunul dintre voi. Măturaţi streşinile şi nu lăsaţi nici măcar o pânză de păianjen, apoi spălaţi casa cu furtunul.

Continuă să vorbească monoton, dându-le instrucţiuni detaliate în legătură cu tot ceea ce trebuia făcut la fiecare clădire în parte, dar ştiind că a doua zi va trebui să repete ceea ce spusese, apoi în ziua următoare şi în fiecare zi până la terminarea treburilor. Dar cel puţin, dacă le prezenta totul acum şi ei nu dădeau înapoi, nu vor putea începe să se smiorcăie mai târziu, cum că nu ştiuseră în ce se bagă.

– Aţi înţeles totul? întrebă când recitalul său luă, în cele din urmă, sfârşit.

Toţi trei aprobară dând din cap, deşi era destul de sigură că numai Ellis fusese atent. În orice caz, ea le spusese.

– Bine, rosti femeia. N-o să mai adaug nimic. Fiecare vă veţi primi banii într-o săptămână începând de mâine şi o să vă verific din când în când ca să mă asigur că se face totul. În regulă?

Alte aprobări din cap.

– Atunci distraţi-vă!

În timp ce se îndrepta către maşină, auzi zgomotul făcut de unelte şi primele semne din ceea ce era sigură că va fi un bombănit continuu. Cu toate acestea, băieţii ştiau la fel de bine ca şi ea cât de importanţi erau pentru oraş oamenii care veneau să-şi petreacă vara, iar Ellis, cel puţin, va face tot ce-i va sta în putere. Cu puţin noroc, el îi va ţine pe Adam şi pe Chris pe calea cea dreaptă. Şi, desigur, ea va apărea în fiecare zi tocmai când se vor aştepta mai puţin.

Adam Mosler luă o greblă de la Ellis şi o sprijini de un copac. Ellis, stând în picioare în rulotă, îi dădu lui Chris dispozitivul pentru suflat frunze, apoi aruncă un cablu electric încolăcit înspre Adam.

– Cine vrea să înceapă cu acoperişul? întrebă el.

– Eu nu, răspunse Adam prompt. Mi-e atât de teamă de înălţime, încât aş cădea într-o secundă. În plus, tu erai atât de încântat de treaba asta. Fă-o tu.

– Hei, e vorba despre bani, nu-i aşa? ripostă Ellis. Şi n-am nici o problemă să mă sui pe acoperiş, aşa că ajută-mă cu scara, bine?

Câteva minute mai târziu, în timp ce Ellis se lega cu un capăt al frânghiei de nailon şi lega celălalt capăt în jurul coşului, Adam luă un fierăstrău şi o foarfecă de tăiat crengile şi se duse să-şi facă de lucru la maldărul de crengi uscate care căzuseră din copaci în ultimii şapte ani. Ştia că Ellis are dreptate; îi trebuiau banii la fel de mult ca şi lui Ellis, dar era încă enervat de faptul că trebuia să lucreze pentru o mână de oameni bogaţi ai căror copii vor sosi în hainele lor L.L. Bean, cu jet schiurile şi cu bărcile lor de viteză, şi-şi vor petrece vara purtându-se ca şi cum ar deţine întregul oraş.

Şi pe toată lumea din el.

Ridică un braţ de crengi şi le transportă către grămada de gunoi în creştere, furia sa faţă de această nedreptate crescând continuu. Nici unul dintre aceşti puşti din Chicago nu avea să fie nevoit să cureţe astfel de porcării – taţii lor pur şi simplu le vor achita facturile din sumele uriaşe din buzunare şi le vor înmâna cheile de la Range Rover sau de la Escalade sau de la orice vehicul sport pe care oamenii bogaţi îl conduceau anul acela.

Adam aruncă un alt braţ de crengi peste grămadă şi simţi un junghi de durere în timp ce o aşchie lungă îi intră adânc în palma dreaptă. Înjurând în tăcere, se aşeză pe verandă şi îşi scoase briceagul din buzunar, desfăcu lama cea mică şi îşi dădu seama că n-avea să meargă: era dreptaci şi nu va fi în stare să scoată spinul singur.

– Chris! strigă el.

Peste o secundă Chris McIvens apăru din spatele serei, împingând o roabă plină de cioburi. Le aruncă pe o prelată veche pe care o găsiseră în rulotă şi pe care o întinseseră lângă grămada de gunoi, apoi inspectă mâna lui Adam.

– O să te doară, spuse în timp ce lua cuţitul de la Adam. Eşti sigur că vrei s-o fac eu?

Adam dădu din cap cu îndârjire.

– Fac asta numai pentru bani şi nu pot s-o fac cu porcăria asta de băţ înfipt în mână, nu-i aşa?

– Bine, spuse Chris. Încep.

Aşează lama cuţitului peste palma lui Adam şi apoi despică atent pielea de deasupra aşchiei, în timp ce Adam scrâşnea din dinţi de durere. Peste o secundă Chris ridică bucata de lemn din rana deschisă, iar Adam începu imediat să-şi sugă tăietura care, după ce operaţia luase sfârşit, nu-l mai durea chiar atât de tare.

– Noroc că n-a fost un cui, observă Chris în timp ce ştergea lama briceagului, apoi îl închise şi i-l dădu înapoi lui Adam. Puteai să faci tetanos.

Adam îşi dădu ochii peste cap.

– Există injecţii pentru asta, *idiotule!*

După care îşi mută privirea de la casă în josul peluzei, către lac. Umbre din pădure se târau repede peste pajişte, apa netedă făcând mici valuri în locurile în care peştii începuseră să se hrănească de seară. Dacă lăsai la o parte oamnii care urmau să locuiască acolo, putea fi un loc drăguţ. Apoi îl auzi pe Chris vorbindu-i.

– Mă gândeam că trebuie să facem ceva aici.

– Mda? întrebă Adam. Cum ar fi? Să tundem peluza într-un model nenorocit de diamant?

Acum era rândul lui Chris să-şi dea ochii peste cap.

– Nu, *idiotule*, spuse, împrumutându-i celui de-al doilea cuvânt exact aceeaşi intonaţie pe care o folosise Adam cu o secundă înainte. Voiam să zic cum ar fi să instalăm o capcană pentru proşti sau ceva asemănător.

Adam îl privi pe Chris cu alţi ochi.

– Cum ar fi? spuse din nou.

Chris dădu din umeri.

– Nu ştiu încă. Trebuie să fie ceva. Şi avem la dispoziţie o săptămână întreagă să ne gândim la asta.

Dispozitivul pentru suflat frunze se trezi brusc la viaţă deasupra lor, iar o secundă mai târziu o grămadă de resturi se revărsa peste capetele băieţilor.

Adam sări în picioare, îşi scutură mizeria din păr şi se uită în sus spre acoperiş, dar nu-l văzu pe Ellis, şi ştiu că Ellis nu l-ar fi putut

auzi din cauza zgomotului dispozitivului, chiar dacă ar fi ţipat până ce şi-ar fi spart plămânii. Privirea sa o întâlni pe cea a lui Chris.

– Bine, spuse. Să ne gândim la ceva. Dar nu-i spunem lui Ellis, bine?

Chris aprobă, ştiind la fel de bine ca şi Adam că, oricât de nevinovată ar fi ideea cu care ar veni, Ellis i-ar convinge să n-o pună în aplicare. Aşa că acum el şi Chris îşi ciocniră pumnii într-un gest de solidaritate – dacă nu chiar de adevărată conspiraţie – şi se întoarseră la treabă, Chris la seră şi Adam la curăţatul peluzei, astfel încât să poată fi tunsă.

Numai că acum ambii băieţi aveau un avânt aparte în legătură cu munca, avânt pe care nu îl simţiseră înainte.

Vor curăţa locul ăsta, bineînţeles. Dar asta nu era tot ce vor face.

– Gata, băiete?

Cuvintele ieşiră din gura bătrânului aproape ca o şoaptă confuză. Nu că ar fi contat. Auzul bătrânului câine îşi dăduse obştescul sfârşit cu trei ani în urmă. Totuşi, nu avea pe altcineva cu care să vorbească, aşa că bătrânul pur şi simplu continua să i se adreseze câinelui. Nu că ar fi avut multe de spus, de vreme ce mintea bătrânului devenise la fel de confuză ca şi vocea sa. Mai nou, îşi amintea numai lucrurile importante. Numele lui, de exemplu.

Logan.

Încă ştia că-l cheamă Logan şi mai ştia că are şi un prenume. Sau cel puţin că avusese unul cu mult timp în urmă, înainte de timpurile grele.

Acum, în timp ce soarele începuse să apună la orizont, Logan îl ridică încet pe bătrânul labrador osos şi-l aşeză cu grijă pe o grămadă de cârpe în fundul bărcii, lângă prova, unde câinele îşi putea odihni capul pe bord, lângă crucea grosolană din lemn pe care Logan o instalase în partea din faţă a bărcii cândva în trecut. Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Logan de ce era crucea acolo, n-ar fi putut spune.

– Urmându-l pe Isus, probabil că ar fi murmurat. Nu poţi fi suficient de prevăzător, nu-i aşa?

Oricum, nimeni nu-l întrebase niciodată şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi acordat prea multă atenţie răspunsului său.

Cu excepţia câinelui. Câinele asculta şi înţelegea întotdeauna.

– Bun băiat, suspină Logan pe când încredinţa greutatea animalului din braţele sale scândurilor de pe podeaua bărcuţei.

Mai mult simţind decât auzind sunetul vocii stăpânului său, câinele reuşi să-şi mişte greoi coada, în vreme ce Logan păşi în barcă şi folosi o vâslă pentru a o împinge de la mal. În timp ce barca era dusă de curent prin papură şi printre ierburile mlăştinoase care năpădeau acea parte a lacului, câinele reuşi să se ridice pe picioare, înălţându-şi botul încărunţit astfel încât îşi putu umple nările cu briza uşoară.

Logan folosi una din vâsle pentru a deplasa încet barca din ascunzătoarea situată în încâlceala de plante până în spaţiul deschis aflat la aproximativ treizeci de metri distanţă.

Capul câinelui se roti, botul său orientându-se direct peste lac, spre orăşelul cuibărit pe malul opus, iar un scâncet nerăbdător îi ieşi din gâtlej.

– Nu astăzi, băiete, şopti Logan. În seara asta doar ne uităm. Doar ne uităm… doar ne asigurăm.

Câinele îşi întoarse ochii aproape în totalitate orbi către vocea stăpânului său şi un val de afecţiune caldă – afecţiune amestecată cu tristeţe – îl copleşi pe Logan. Câinele nu va mai fi prin preajmă prea mult timp, iar Logan era destul de sigur că atunci când va muri câinele, va muri şi el.

Numai atât va mai putea sta de veghe.

Numai atât el şi câinele său vor mai putea să protejeze toate cele, iar după asta altcineva va trebui să stea de veghe.

Dar cine?

Nimeni altcineva nu mai ştia ce ştia el.

Nimeni altcineva nu mai trăise ce trăise el.

Nimeni altcineva nu înţelegea cum stăteau lucrurile.

Nimeni.

Nimeni în afară de el.

Logan vâslea liniştit în timp ce soarele apusului picta cerul într-o nuanţă de roşu ce-l duse cu gândul la iadul care era sigur că-l va aştepta în ziua morţii sale, iar pinii se transformau în siluete scheletice, amintind de nişte degete care-şi caută disperate mântuirea.

O mântuire la care Logan ştia că îi este extrem de greu să ajungă.

Întorcându-şi privirea de la tabloul deprimant al cerului, trase încet de vâsle, menţinându-se aproape de linia ţărmului, în timp ce barca despica apa în tăcere. Auzea zgomotul slab făcut de ambarcaţiunile ale căror motoare erau puse la ralanti şi care plutea de-a lungul lacului şi ştiu că se găseau încă oameni pe apă, în special pescari.

În amurg, totuşi, existau puţine şanse de a fi văzut.

Pârâul care se vărsa în lac era năpădit de peşti cu icre, lovind uşor apa şi pleoscăind, iar Logan puse vâslele în barcă şi lăsă barca să plutească în derivă, fără a scoate nici un sunet, pe deasupra lor.

– E-n regulă, şopti el. Nu cu voi avem treabă. În orice caz, nu în seara asta.

La o oarecare distanţă de gura pârâului începu din nou să vâslească, iar câteva minute mai târziu ajunse la capătul unui promontoriu. Casa era în faţă acum, la capătul îndepărtat al unui golfuleţ care se arcuia uşor, format de promontoriul pe care tocmai îl ocolise şi de următorul, încă ascunsă de pădurea deasă ce-i mărginea peluza.

Numai câteva bătăi de vâslă şi va fi acolo.

Totuşi, când zări Pinecrest, Logan simţi că ceva este diferit.

Ceva se schimbase.

Apoi, în timp ce trase vâslele pentru a lăsa barca să plutească în tăcere, îi văzu.

Trei băieţi.

Trei băieţi stând pe pajiştea din faţă.

Dar nu asta era problema. Problema era casa.

Casa era diferită.

Casa arăta ca şi cum într-un fel sau altul ar fi aşteptat ceva.

În timp ce câinele se agita la prova, bătrânul scufundă încă o dată vâslele în apă şi întoarse barca astfel încât crucea montată la capătul din faţă să se afle între el şi structurile de piatră care se conturau şi care reprezentau Pinecrest.

Ce se petrecea?

Se întorsese doctorul Darby?

Nu – asta era imposibil – nu se putea întâmpla!

Era posibil să fi fost vândută casa? Se mutau oameni în ea?

Băieţii ăştia, poate?

Dar nici asta nu s-ar putea întâmpla niciodată.

Nu va lăsa să se întâmple asta.

Nimeni nu va mai putea locui aici, în veci.

Mânuind vâslele atât de uşor încât nu se auzea nici un sunet, Logan strecură barca mai aproape de mal, având grijă ca la fiecare mişcare să menţină crucea din lemn între el şi vechea proprietate.

Câinele îi simţea neliniştea şi se foia fără încetare în culcuşul său din cârpe.

– Uşor, şopti Logan. E-n regulă. Trebuie numai să ne dăm seama ce să facem. Asta-i tot. Doar să ne dăm seama.

Privi în lumina înserării cum cei trei băieţi se ridicară de pe peluză, îşi scuturară pantalonii de praf şi-o porniră către casă. Peste o clipă se făcură nevăzuţi, dispărând în direcţia aleii pentru automobile. Fără a scoate un sunet, Logan înaintă până când capătul din faţă al bărcii atinse malul.

O simţea acum: cineva urma să vină să locuiască în casă.

Şi părea că însăşi casa este tulburată.

Ca şi cum răul ştia că e pe cale de a fi eliberat încă o dată.

Logan îşi făcu cruce şi se dădu înapoi cu vâslele, păstrând crucea de la prova între el şi Pinecrest până când întreaga proprietate începu să pălească în noaptea ce se lăsa, apoi dispăru în cele din urmă în spatele promontoriului pe care-l ocolise cu numai câteva minute înainte.

– Totul va începe din nou, murmură el, nu atât pentru sine, cât pentru câine.

Devenind tăcut, întoarse mica ambarcaţiune către casă şi vâsli în adâncul nopţii.

CAPITOLUL 4

Ziua cea mare sosise în cele din urmă, iar după ce primul val de încântare că părăseau Evanstonul pentru întreaga vară se risipi, şi primele trei ore din călătoria de şase ore până la Phantom Lake se scurseră, tăcerea se lăsă peste membrii familiei Brewster.

Merrill răsfoia ceea ce considera a fi cartea sa mentală conţinând motive de îngrijorare, examinându-l pe fiecare în parte şi evaluând nivelul de ameninţare din prezent. În intimitatea minţii sale, rareori scădea vreun nivel, în timp ce public se străduia să nu le admită niciodată existenţa.

Se străduia, dar de obicei dădea greş.

Totuşi, cel puţin astăzi, o alina puţin calmul zonelor fermiere din statul Wisconsin ce se derulau prin faţa lor şi nici una dintre îngrijorările sale curente nu părea s-o copleşească.

Dacă lăsase fierul de călcat pornit – îl pornise oare? –, Marguerite îl va opri şi-l va pune la loc.

Dacă uitase crema de plajă, va fi existând un magazin la Phantom Lake de unde să poată cumpăra.

Dacă uitase să plătească o factură, Dan va avea grijă de asta când va ajunge acasă.

Dacă uitase să împacheteze… Ce? Ce ar fi putut să uite să împacheteze? Maşina Lexus LX470 era plină până la refuz cu bagaje, cuşti pentru animalele de casă, jucării de apă gonflabile, copii şi…

lucruri. Lucruri care se vor dovedi probabil inutile, dar pe care nu se putuse abţine să nu le ia cu ea. Erau chiar şi sacoşe cu alimente îndesate pe bancheta din spate între copii, în eventualitatea puţin probabilă că nu existau supermarketuri în nordul statului Wisconsin.

Încerca să nu se gândească la Dan – care stătea alături de ea, conducând –, să nu se gândească la faptul că va fi plecat în zilele lucrătoare din fiecare săptămână.

Pe locul din spatele mamei sale, Marci număra animale. Deja decisese că Wisconsin este cel mai frumos loc pe care-l văzuse vreodată şi îşi petrecuse primele ore ale călătoriei încercând să se hotărască dacă atunci când se va face mare se va căsători cu un fermier sau va avea propria fermă, care va fi plină de vaci, cai şi porci şi fără absolut nici un frate. Însă apoi, pe măsură ce fermele începură să lase locul zonelor sălbatice şi zări o căprioară – şi chiar ceva ce era sigură că este un lup, deşi Eric spunea că este doar un câine –, se gândi că poate se va face pădurar în schimb şi va locui într-o cabană din lemn în pădure, cu animalele sălbatice venind să mănânce în fiecare zi.

În cele din urmă se întoarse să vadă ce fac Tippy şi Moxie şi constată că amândoi dormeau fericiţi în cuştile lor, Moxie îngropat adânc în prosoapele din cuşcă, iar Tippy tolănit în vârful propriului culcuş.

Satisfăcută de faptul că motanul şi câinele erau bine, reîncepu numărătoarea, adăugând pe listă încă o căprioară şi o veveriţă şi încercând să decidă dacă oposumul mort pe lângă care trecuseră cu puţin timp în urmă trebuia luat în consideraţie.

Eric, aflat lângă Marci, asculta muzică la iPod, bătând ritmul pe genunchi, bucurându-se anticipat de vară cu mult mai mult entuziasm decât ar fi recunoscut vreodată în faţa cuiva, nepunând la socoteală sora şi părinţii săi. Când începuse călătoria, cu câteva ore în urmă, deja era prea cald, aerul apăsător anunţând o după-amiază groaznică. Dacă din luna iunie era atât de cald şi de umed, cum urma să fie luna august? Dar el nu se va afla acolo în august, aşa că, ce mai conta?

Urma să se afle în nordul statului Wisconsin, într-o casă la Phantom Lake, cu prietenii săi cei mai buni la numai câteva sute

de metri distanţă, petrecând absolut fiecare zi înotând, pescuind, practicând schi nautic şi plimbându-se.

Cam când ajunseseră la jumătatea drumului, nori negri începură să înainteze dinspre vest. Autostrada era deja aglomerată cu maşini de teren şi cu camionete mari trăgând bărci şi rulote pentru camping, iar Dan Brewster se aşează din instinct un pic mai drept în scaunul şoferului, apucă mai strâns volanul şi nădăjdui că soţia sa nu va băga de seamă că vremea se strică.

Doi stropi grei de ploaie căzură pe parbriz, iar Dan îi aruncă o privire rapidă lui Merrill. Cu siguranţă că băgase de seamă.

Merrill se prefăcu a nu fi văzut căutătura rapidă pe care i-o aruncase Dan, dar bineînţeles că o observase. Şi desigur că numai cei câţiva stropi de ploaie care căzuseră pe maşină reprezentară prilejul unei noi pagini în cartea cu motive de îngrijorare. „Ce-ar fi să plouă toată vara? Ce-ar fi ca acoperişul casei să fie spart? Ce-ar fi ca…"

Dan acţionă ştergătoarele.

– Se pare că de-acum încolo vom avea ploaie, spuse.

Îi aruncă lui Merrill o altă privire rapidă, apoi vorbi din nou, străduindu-se să pună în voce tot optimismul de care era capabil, ţinând cont de faptul că toate maşinile care veneau din direcţia opusă nu numai că aveau ştergătoarele pornite, dar aveau şi farurile aprinse.

– Probabil e doar o scurtă furtună. Nu va dura mai mult de două minute.

Cerul se întunecă şi mai mult.

În timp ce Dan încetini şi aprinse farurile, o simţi pe Merrill luptându-se să nu spună nimic şi începu să facă pariuri în minte în legătură cu cât va mai fi capabilă să se abţină. Ţinând cont de pânzele de apă orbitoare pe care toate maşinile de teren cu bărcile şi cu rulotele lor i le aruncau pe parbriz, nu avea să mai dureze mult.

Merrill privea pe fereastra laterală, hotărâtă să-şi concentreze atenţia mai degrabă asupra peisajului din jur decât asupra orizontului din ce în ce mai ameninţător, însă apoi un fulger sfâşie cerul, urmat imediat de zgomotul tunetului, părând a avea loc o rupere de nori. Dan dădu drumul la ştergătoare la viteza maximă, însă acestea nu făceau faţă torentului de ploaie, brusc drumul din faţă nefiind altceva decât o pată de faruri roşii.

– Poate ar trebui să ne oprim, sugeră Merrill.

– Uau! exclamă Eric de pe locul din spate. Aproape treizeci de secunde de când a început ploaia. Nu credeam că te vei putea abţine mai mult de zece!

– Eu mă gândeam la cincisprezece, spuse Dan, făcându-i fugar cu ochiul lui Merrill. Treizeci reprezintă un nou record, nu-i aşa?

Merrill vru să se încrunte, dar nu prea reuşi.

– Oh, mai tăceţi amândoi! Voiam să spun doar că…

Însă înainte să termine auziră un pocnet ciudat şi maşina se abătu de la drum. Marci ţipă, iar Merrill veni peste bord. Dan însă îşi păstră cumpătul şi apăsă uşor pe frână, acţionă semnalizatorul, apoi scoase încet maşina de teren care acum troncănea până pe banda de urgenţă a autostrăzii.

– Pană de cauciuc, anunţă în timp ce aprindea luminile de avarie.

Opri motorul, trase frâna de mână şi timp de o secundă membrii familiei stătură liniştiţi în maşină, ascultând zgomotul ploii care răpăia pe acoperiş.

– Iată opţiunile pe care le avem, spuse Dan, rupând tăcerea înainte ca soţia sa să apuce să o facă. Fie schimbăm roata eu şi Eric, fie îi chemăm pe cei de la Lexus şi-i lăsăm pe ei să o facă. Privi prin parbrizul inundat de apă. Şi Dumnezeu ştie cât le va lua să ajungă aici pe o vreme ca asta.

Îşi scoase centura de siguranţă.

– Pentru Dumnezeu, Dan, stai puţin, se rugă Merrill intuind perfect intenţia soţului său. Poate va înceta.

Dan se holbă la ea, clipind des din ochi.

– Te cunosc de undeva? De când te gândeşti vreodată că va înceta ceva? Cine eşti dumneata şi ce-ai făcut cu soţia mea?

– Aţi putea să vă înecaţi amândoi! protestă Merrill, ignorând batjocura, în timp ce Dan deschise puţin uşa.

– Gata, Eric? întrebă. La trei. Unu…doi…trei.

Se deschiseră ambele uşi şi amândoi bărbaţii din familia Brewster săriră din maşină în mijlocul potopului. Peste o secundă ridicau portbagajul, iar Dan bâjbâia încercând să deschidă încuietoarea micului compartiment pentru unelte, înjurând uşor atunci când una dintre valize se răsturnă pe banda de urgenţă a drumului. Apoi eliberă zăvorul care permise roţii de rezervă să cadă de la locul său amplasat dedesubtul podelei, rostogolindu-se pe pavajul de sub maşină.

În timp ce Marci şi Merrill se străduiau din răsputeri să vadă ce se întâmplă prin ploaia torenţială, Eric şi Dan săltară maşina, îndepărtară cauciucul spart, îl montară pe cel nou şi aşezară cauciucul deteriorat la locul său în compartimentul de sub Lexus. Terminară în douăzeci de minute.

Uzi până la piele, dar cu treaba terminată.

– E un prosop în sacoşa roşie, îi spuse Merrill lui Marci. Cea de lângă cuşca lui Tippy.

Marci îl scoase, îl înmână fratelui său, apoi găsi încă unul pentru tatăl său.

– Nu-i aşa c-a fost distractiv? îl întrebă Dan pe Eric în timp ce se ştergea cât mai bine cu prosopul. Te face să vrei să devii mecanic, nu-i aşa?

– Sau nu, răspunse Eric. Cred că încă îmi fac planuri pentru colegiu, cel puţin pentru moment.

– Adu-mi aminte să dau jos cauciucul acela imediat ce vom ajunge la Phantom Lake, spuse Dan.

– Ştiu şi eu… începu Merrill.

– Ce să ştii? întrebă Dan.

Merrill îşi încruntă sprâncenele şi privi ploaia torenţială ce cădea încontinuu.

– Poate că totul a fost o idee proastă. Poate că ar trebui să întoarcem maşina…

– Mami! exclamă Eric. Fii serioasă!

– E numai o pană de cauciuc, draga mea, spuse Dan liniştit. Şi a fost rezolvată, iar furtuna se va opri. Va fi o vară grozavă, aşa că relaxează-te, bine?

Porni maşina şi reintră cu băgare de seamă în trafic, iar peste cinci minute potopul încetă la fel de brusc cum năvălise peste ei. Ieşise soarele şi cerul era limpede şi albastru spre nord cât puteau vedea cu ochii.

– Vezi? spuse Dan. O zi minunată.

– Mi-e foame, zise Marci. Şi Moxie are nevoie să facă pipi.

– Cât mai avem? întrebă Eric.

– Încă două ore, răspunse Dan, zâmbind către Merrill. O să ne oprim să mâncăm în prima parcare pe care o întâlnim, bine?

Merrill îi oferi la rândul său un zâmbet şi aprobă din cap.
Încă două ore – trei, cu prânzul – şi vara va începe în mod oficial.

Rita Henderson răsuci cheia în uşa masivă de stejar de la Pinecrest, ridică vaza cu flori de câmp pe care Camilla Bonds o adusese până în pragul uşii ceva mai devreme şi o luă înăuntru, aşezând aranjamentul în locul cel mai firesc – în mijlocul mesei rotunde de mahon din hol. Dându-se cu un pas în spate, analiză plantele cu un ochi critic şi concluzionă că sunt perfecte.

Urmă coşul cu fructe pe care-l adusese de asemenea Camilla, al cărui loc fu stabilit în camera de zi.

După cum se întâmpla întotdeauna, atenţia Ritei fu imediat atrasă de priveliştea lacului încadrată de fereastra camerei de zi şi preţ de o clipă stătu pur şi simplu nemişcată, cu privirea pierdută la panorama ce i se aşternea în faţă.

Doi vulturi pleşuvi planau deasupra apei, pescuind. Lacul licărea şi scânteia în soare, iar deasupra întregului peisaj strălucea un cer fără urmă de nori, ca o cupolă de peruzea. Ori de câte ori vedea priveliştea, nu se sătura niciodată de ea, iar acum îşi rezervă câteva momente pentru a o savura înainte de a se întoarce la sarcinile urgente.

Puse coşul de fructe pe măsuţa pentru cafea şi îl aranjă până arătă perfect, apoi privi îndelung încăperea. Deşi n-ar fi recunoscut-o în faţa nimănui, nu şi-ar fi imaginat niciodată că acea cameră ar putea arăta atât de primitoare.

Echipa de curăţenie a lui Margie Haines aerisise vechea casă atât de bine, încât de-abia mai rămăsese un uşor iz de mucegai. De fapt, camera mirosea frumos, uleiul de lămâie pe care îi dăduse instrucţiuni lui Margie să-l folosească pe fiecare bucăţică de lemn din casă răspândind pretutindeni o aromă proaspătă. Ştiind că fetele lui Margie îşi făcuseră treaba, dar urcând oricum scările pentru a verifica, găsi băile impecabile, cu prosoape proaspete pe fiecare suport.

Pe paturi erau lenjerii noi-nouţe, ca şi pernele şi cuverturile.

Bucătăria fusese înzestrată cu vase de gătit şi de servit masa şi cu tacâmuri de bună calitate, precum şi cu orice obiect de care un chiriaş ar putea avea nevoie, iar în maşina Ritei era o pungă de

cumpărături care încă aştepta să fie adusă înăuntru. Cumpărase cafea, filtre, frişcă, zahăr, lapte şi două tipuri de cereale – tot ce era necesar. Împreună cu coşul de fructe, exista suficientă mâncare pentru a le ajunge membrilor familiei Brewster până când vor putea să se aprovizioneze.

Ieşind din casă, Rita trebui să admită că băieţii făcuseră o treabă mai bună cu curăţatul împrejurimilor decât îi crezuse ea în stare. Sera era ordonată, aproape desăvârşită, iar pajiştea fusese tunsă scurt şi era de un verde crud. Terasa fusese măturată, ca şi veranda din apropierea clădirii pentru bărci, unde fusese adus nisip nou în locul pentru foc, iar în apropiere fuseseră aşezate într-o grămadă îngrijită lemne bine uscate şi vreascuri. Scaunele care înconjurau locul pentru foc erau proaspăt vopsite, fiind acoperite cu perne noi. Pontonul se găsea pe poziţie, cu mai multe scânduri noi care le înlocuiau pe cele vechi ce putreziseră de-a lungul anilor în care nu fuseseră folosite, iar două raţe şi o grămadă de boboci utilizau pontonul pentru a sta la soare şi poate pentru o primă lecţie de scufundare a bobocilor.

Ellis, Adam şi Chris îşi meritau banii, ba chiar un bacşiş bun pe deasupra, iar Rita îşi notă în minte să îl sune pe Nate Humphries şi să le dea o recomandare favorabilă. Nici n-apucase bine să se întoarcă în casă cu cumpărăturile, că se şi gândise la alte două locuri unde era de lucru, iar dacă ei se arătau interesaţi, putea să-i ţină toată vara ocupaţi.

Ceasul bunicului din hol reveni la viaţă bătând ora două, în timp ce ea păşea din nou prin uşa de la intrare. Rita îşi verifică ceasul de mână: două, la fix. Vechiul ceas părea să funcţioneze foarte bine, ceea ce însemna că trebuia să despacheteze cumpărăturile, să le pună la loc şi să se întoarcă la birou; familia Brewster urma să sosească undeva în jurul orei trei.

În timp ce demara, câteva minute mai târziu, aruncă o ultimă privire casei. Acoperişul era curat, aleea pentru automobile – proaspăt acoperită cu pietriş, vechea fântână – curăţată şi funcţională. Rita ieşi pe poartă, o luă la stânga şi se îndreptă spre birou, mulţumită că proprietatea era gata pentru oaspeţi, fără a observa vechea barcă având o cruce ciudată montată în partea din faţă, ascunsă în umbra de lângă clădirea pentru bărci.

CAPITOLUL 5

Deşi Eric petrecuse o săptămână la Phantom Lake vara precedentă, totul i se părea mult mai frumos anul acela. De când încetase furtuna vremea se îmbunătăţise încontinuu şi nu era nici urmă de umiditatea care începuse să înăbuşe Evanstonul atunci când plecaseră de dimineaţă. Dar nu numai vremea era diferită; întregul sat arăta mult mai bine decât şi-l amintea. Venind dinspre sud, o luaseră la dreapta la semaforul cu lumină roşie intermitentă – pe care nu şi-l amintea deloc – şi după aproximativ opt sute de metri ajunseseră în centrul oraşului.

Satul propriu-zis era situat în partea dreaptă, iar în partea stângă se întindea un parc lung şi îngust între şosea şi malul lacului, lărgindu-se la capătul sudic printr-un pavilion mare construit pe apă. Clădirile din sat, vopsite în culori strălucitoare şi aflându-se în stare perfectă, păreau să fi răsărit direct dintr-un secol anterior.

– Arată ca un decor de film, spuse tatăl său.

– Poate şi este, răspunse mama sa. Poate le montează numai vara şi le stivuiesc într-un depozit undeva peste iarnă.

– Pot face asta? se entuziasmă Marci, apoi se înroşi când Eric îşi dădu ochii peste cap şi murmură dezaprobator. Ei, *ar putea,* nu-i aşa? insistă ea într-o încercare zadarnică de a salva aparenţele.

– A fost doar o glumă, draga mea, spuse mama.

Întorcându-se din nou către fereastră, Eric privi petrecerea de vară aflată în plină desfăşurare în parc. Plaja unde se putea înota ce se găsea înspre partea de vest a pavilionului era plină de copilaşi şi de câini care se bălăceau, iar fiecare puşti din apă părea a avea fie o saltea pneumatică, fie alt tip de jucărie plutitoare. Mai departe, dincolo de o frânghie care delimita zona de înot, bărci pentru schi nautic străbăteau apa în zigzag, unele dintre ele având schiori în spatele lor. Erau destule pături răspândite pe întinderea de iarbă din spatele plajei pentru a transforma pajiştea într-o cuvertură uriaşă alcătuită din petice, iar cel puţin şase focuri pentru picnic ardeau.

Şi erau fete peste tot. În apă, pe pajişte şi pe aleea pentru biciclete de la marginea drumului.

– Îmi place la nebunie aici, o auzi Eric pe Marci spunând, însă el nu-şi lua ochii de la o blondă pe patine cu rotile care nu purta decât bikini.

– Şi mie, răspunse el, cu o nuanţă în glas care o făcu pe mama sa să se întoarcă, să vadă la ce se uita şi să-i arunce o privire aspră.

– Privirea în faţă, spuse ea.

– Nu strică să te uiţi, zise tatăl său.

– La ce să te uiţi? întrebă Marci.

– Nu contează, spuse mama sa.

Apoi, pentru a-i abate fetiţei atenţia de la subiectul respectiv, arătă pe fereastră pe partea cealaltă a maşinii.

– Priveşte, un magazin de îngheţată de modă veche!

Acum erau în centrul localităţii, iar lângă magazinul de îngheţată şi magazinul de dulciuri văzură un cinematograf mititel, o aglomerare de magazine cu tricouri şi un restaurant fast-food. Ceva mai încolo zăriră o farmacie micuţă, o spălătorie, un mic complex provincial care părea alcătuit numai din galerii de artă şi din magazine cu cadouri şi un magazin de antichităţi.

Merrill arătă către strada următoare.

– Third Street, spuse ea. Aici întoarcem, iar agenţia imobiliară ar trebui să fie pe partea dreaptă.

La câteva secunde după ce Dan strecură Lexusul pe un locşor de parcare situat chiar în faţa biroului Ritei Henderson, întreaga familie stătea pe trotuar, dezmorţindu-se.

– Va dura câteva minute, îi spuse Dan lui Eric. De ce nu-l luaţi tu şi sora ta pe Moxie la plimbare?

Marci luă lesa din maşină, deschise cuşca în care era câinele şi tocmai prinsese lesa de gâtul lui Moxie, când animalul reuşi să se strecoare pe lângă ea şi să sară pe trotuar. Moxie se smuci violent, apoi întinse lesa, încercând să găsească un petic de iarbă. Marci se împletici după el, cu Eric după ea, amândoi urmând câinele către parc. De-abia traversaseră strada principală, că Moxie începu să adulmece, se hotărî asupra unui loc şi se ghemui.

În timp ce Eric şi Marci aşteptau câinele să-şi termine treaba, doi băieţi cam de vârsta lui Eric se opriră pe trotuar la câţiva metri distanţă şi se zgâiau la ei.

Eric ezită. Îi cunoştea? Îi întâlnise vara trecută când stătuse la familia Newell?

– Bună, spuse în cele din urmă. Sunt Eric Brewster.

– Şi ce dacă? răspunse băiatul mai scund.

Nesiguranţa de pe faţa lui Eric dispăru, lăsând loc încruntării.

– E vreo problemă?

Cel mai înalt dădu din umeri.

– Nu ştiu încă.

Moxie, care nu-şi mai făcea nevoile, se ghemuise la picioarele lui Marci, cu un mârâit uşor de avertizare rostogolindu-i-se din gâtlej.

– Hai, Marci, spuse Eric. Să…

Înainte să poată să termine, cel mai mare dintre cei doi băieţi vorbi.

– N-ai de gând să strângi în urma câinelui tău? întrebă el, cu ochii îngustându-i-se în timp ce-l privea fix pe Eric.

Eric o văzu pe Marci uitându-se la el şi ştia cu siguranţă că era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Avem de gând să strângem, zise el. Trebuie numai să mă duc să iau o pungă.

– Ce să-ţi spun, mormăi celălalt. Dacă aveai de gând să strângi, ai fi adus o pungă.

– Tocmai am ajuns aici… începu Eric.

– Cine vă vrea măcar aici? îl întrerupse băiatul. Aşa că strânge după afurisitul tău de câine, bine?

Simţind cum i se formează un nod de furie în stomac, Eric îşi scoase batista din buzunarul de la spate şi culese excrementele lui Moxie. Sub privirile băieţilor, se uită împrejur, ochi un coş de gunoi şi le aruncă. Nedorind să-şi pună batista la loc în buzunar, o aruncă şi pe aceasta în coş şi se întoarse către cei doi băieţi.

Aceştia erau însă deja departe, râzând tare. În timp ce Eric îi privea, unul dintre ei se întoarse brusc şi ridică o mână, cu degetul din mijloc în poziţie verticală.

– Ticălosule! ţipă el. Cine are nevoie de voi? De ce nu vă întoarceţi de unde aţi venit?

Eric strânse din dinţi, dar nu spuse nimic. Totuşi ştia că nu avea să uite. Feţele celor doi băieţi – şi cuvintele lor – erau adânc întipărite în memoria sa. Şi dacă voiau să înceapă ceva…

Îşi întrerupse gândul, spunându-şi că nu intenţionau să înceapă nimic. Totuşi, cu cât încerca să se calmeze, cu atât ştia că nu avea dreptate.

Ei *începuseră* ceva, iar dacă aveau să continue, Eric ştia ce se va întâmpla. Kent va dori să termine şi în cele din urmă el şi Tad – nici unul din ei nefiind vreodată adepţii bătăii – îl vor sprijini.

Şi celor doi băieţi, oricine ar fi ei, le va părea rău.

Peste o jumătate de oră automobilul familiei Brewster lua ultima curbă a aleii proaspăt pietruite şi se treziră cu toţii holbându-se la faţada din piatră întunecată a casei Pinecrest.

Merrill aproape îşi pierdu răsuflarea, deşi nu voise să arate vreun semn de slăbiciune.

– Dumnezeule mare, murmură ea. Sunteţi siguri că asta este?

Ştia însă limpede că se uita într-adevăr la casa pe care o închiriaseră, deşi părea mult mai mare decât lăsa să se vadă ataşamentul de la e-mail.

– Bineînţeles că asta este, spuse Eric de pe locul din spate. De fapt, el o mai văzuse, chiar dacă numai puţin şi numai dinspre lac, vara trecută. Grozavă casă, aşa-i?

– Arată ca o casă de vrăjitoare, afirmă Marci cu voce tremurândă, cuvintele sale reprezentând un ecou al gândurilor lui Merrill, în timp ce se holba la clădirea de la capătul aleii.

Prima sa impresie, atunci când o văzuse pe computerul lui Ellen Newell, fusese că arăta ca o casă bântuită. Prind-o acum cu atenţie, nimic din ceea ce vedea nu-i schimba acea impresie; de fapt, arăta chiar mai abitir precum o casă bântuită.

– Nu fi proastă, Marci, zise Eric uitându-se aspru la sora sa. E grozavă! De fapt, asta s-ar putea să fie cea mai grozavă casă de pe lac.

– Oricum ar fi, e a noastră peste vară, spuse Dan Brewster în timp ce apăsa pedala de frână şi oprea în faţa treptelor de la intrare. Să descărcăm maşina, să despachetăm totul şi apoi să mergem să explorăm.

Deschise capota portbagajului şi opri motorul. Eric coborâse din maşină înainte să se oprească motorul, însă Merrill încă se uita fix pe fereastră.

– Casa e mult prea mare pentru chiria care se cere, spuse ea, nefăcând încă nici o mişcare să iasă din maşină. E ceva în neregulă.

– Nu e nimic în neregulă, o asigură Dan. Am făcut o afacere bună, asta-i tot!

Merrill nu era convinsă de asta, iar în timp ce Dan şi Marci coborau din maşină ea rămase locului, uitându-se în continuare la casa mare din piatră.

– Dacă n-ai de gând să te dai jos din maşină, măcar dă-mi mie cheia, spuse Dan.

În cele din urmă Merrill se dădu jos şi-i înmână cheia – o singură cheie, pe un suport din cositor cu înscrisul „Agenţia Imobiliară din Phantom Lake" –, ca şi cum acţiunea de a renunţa la ea putea cumva s-o absolve de orice responsabilitate în privinţa închirierii casei.

Eric descărca deja cutii şi valize şi le ducea pe veranda de la intrare.

– Haideţi, voi două, se adresă Dan soţiei şi fiicei sale. Marci, de ce nu-i ajuţi pe Tippy şi pe Moxie să se acomodeze?

Merrill îl urmă până la uşa de la intrare; când aceasta se deschise larg, femeia rămase din nou fără suflare. Dar de data aceasta nu era

atât din cauza casei, cât din pricina perspectivei asupra lacului ce li se deschidea privirii.

– Uau! exclamă Eric.

Ridicând două valize, păşi în vestibul – de fapt, mai mult un hol imens de la intrare – şi privi copleşit la obiectele din lemn de mahon sculptate, la podelele din marmură şi la tavanele arcuite.

– Bine, admise Dan, zâmbind către Merrill. Ai dreptate. Este mult mai mare decât părea şi mult mai extravagantă. Dar chiria a fost plătită şi nu ne-o pot mări. Deci hai să ne bucurăm de norocul pe care l-am avut şi să ne petrecem vara ca şi cum ar fi cu o sută de ani în urmă, iar noi am deţine o cale ferată sau ceva de genul ăsta. Presupun că este şi un valet ascunzându-se pe aici, pe undeva?

Merrill înaintă până la piciorul scării largi care ducea la etaj.

– Ce-ar fi să te duci sus şi să-ţi găseşti camera? o sfătui ea pe Marci.

Fetiţa clătină din cap.

– Nu vreau să urc acolo singură.

Îi scosese pe Moxie şi pe Tippy din cuştile lor şi acum îl prindea în lesă pe Moxie pentru a-l ţine aproape, în timp ce Tippy începuse să umble prin cameră, adulmecând totul, cu coada zvâcnind.

– Lui Tippy nu-i place aici, vesti Marci.

– Tippy nu face altceva decât să cerceteze împrejurimile, o contrazise Dan. O să-i placă la nebunie, de îndată ce se va obişnui. Şi la fel o să-ţi placă şi ţie.

Eric îşi înşfăcă ambele bagaje şi reuşi să ia şi una dintre valizele surorii sale sub braţul drept.

– Haide, Marci, spuse el. Să mergem sus şi să ne găsim camerele. Cine ajunge primul sus alege cel dintâi.

Neputând să reziste provocării fratelui său, Marci se năpusti spre capătul scărilor şi deschise prima uşă în faţa căreia ajunse.

Camera din spatele uşii era mai mare decât camera lor de zi din Evanston şi nici măcar imaginea lacului care se vedea prin fereastra mare nu putea să eclipseze patul uriaş cu baldachin care domina încăperea. La ferestre atârnau draperii grele din brocart, având un model cu roşu-închis şi cu verde, care nu se asortau numai cu cuvertura, ci şi cu perdelele, cu feţele de masă, cu tapetul, ba chiar

şi cu covorul. Un tablou în mărime naturală, reprezentând un om pe un cal, ocupa un perete aproape în întregime, iar un alt perete era dominat de două măsuţe de toaletă imense, confecţionate din acelaşi mahon bogat ornamentat ca şi patul cu baldachin. Două scaune mari şi un şezlong ocupau spaţiul amplu lăsat liber de pat şi de noptiere.

– Destul de îngrijit, nu? spuse Eric.

– Nu-mi place, răspunse ea. E prea mare.

– Nu fi copil. E o cameră grozavă!

Eric îi lăsă valiza pe podea, apoi îşi duse propriile bagaje într-o încăpere care diferea de cea a lui Marci numai prin nuanţe: în camera sa găseai albastru-închis şi maro în loc de verdele şi roşul lui Marci. Se întoarse la maşină să ia şi valizele părinţilor, le duse până în dormitorul principal şi le aşeză la picioarele patului, care era chiar mai mare decât cele cu baldachin din camera sa şi din cea a lui Marci.

Coborând din nou scările, îl ajută pe tatăl său să aducă ultimul transport de alimente în bucătărie, le puse jos şi o porni către uşă.

– Pot să mă duc în clădirea pentru bărci?

– Desigur, răspunse Dan, începând să despacheteze sacoşele pe blaturile uriaşe pe care ar fi putut să-şi desfăşoare activitatea cu uşurinţă un bucătar-şef şi doi asistenţi.

– Poate cobor şi eu în câteva minute.

Eric străbătu sufrageria şi ieşi prin uşa de la verandă în soarele după-amiezii târzii. Umbre se întindeau deasupra pajiştii şi când se îndreptă către lac se auzi croncănitul ciorilor în copaci.

Vechea clădire din piatră pentru bărci avea aceeaşi structură arhitecturală ca şi casa principală, înaltă şi aducând cu stilul gotic. În faţa intrării se găsea o mică terasă, în ziduri fuseseră tăiate câteva ferestre mari şi era situată lângă ponton, având uşi duble care dădeau direct spre lac. El şi cu Kent încercaseră să privească pe fereastră când fuseseră acolo cu o vară în urmă, dar geamurile erau prea murdare pentru a vedea prin ele, iar uşa fusese încuiată cu lacătul. Acum ferestrele erau spălate, existau scaune pe terasă, bălăriile fuseseră înlocuite de plante cu flori aflate într-un vechi butoi din stejar pentru vin, iar lacătul de la uşă dispăruse.

În interior, clădirea era întunecată şi tăcută, singurul zgomot fiind produs de clipocitul apei care se lovea de vechea barcă din aluminiu plină de zgârieturi, cu totul diferită de sclipitoarea barcă din lemn cu motor pe care şi-o imaginase. În colţurile potecilor din beton care înconjurau cei trei pereţi erau cutii vechi de unelte, capcane pentru raci şi unele scule pe care nu le recunoştea. Un troliu cu roţi imense pentru a ridica barca fusese instalat în centrul încăperii şi părea singurul lucru modern care pătrunsese în acel loc în ultima sută de ani.

Motorul era descoperit, iar o trusă de scule stătea deschisă pe bancheta bărcii.

O bujie foarte murdară zăcea aruncată pe o cârpă aflată pe podeaua bărcii.

În mod evident, nu va ieşi cu barca diseară.

Bucătăria era luminoasă şi încăpătoare, deşi puţin demodată, însă surprinzător de bine dotată, cu vase de gătit mai performante decât cele pe care le avea acasă şi când Merrill puse toate proviziile la locul lor, deja începuse să nutrească sentimente mai bune faţă de locul respectiv. Cu excepţia faptului că bucătăria uriaşă şi sufrageria oficială păreau să ceară ceva mai sofisticat pentru cină decât crenvurştii şi salata de cartofi care intrau în planurile sale.

– Am de gând să aprind focul pentru grătarul în aer liber, spuse Dan ieşind din cămară şi îndreptându-se către sufrageria şi terasa de dincolo de ea.

Însă ceea ce citi în ochii soţiei sale îl opri.

– Ai păţit ceva?

Merrill se strădui să-şi ascundă presimţirile rele, deşi ştia că întreaga familie – şi mai ales soţul ei – îi putea citi în suflet precum într-o carte deschisă.

– Oh, nu-i nimic, pe cuvânt, suspină ea. Doar un alt gând tâmpit de-al meu.

– Care, de data asta? întrebă Dan apropiindu-se şi înconjurând-o cu braţele.

Merrill suspină cu tristeţe.

– Unul într-adevăr tâmpit. Şi anume: ar trebui oare să mâncăm crenvurşti şi salată de cartofi în sufrageria asta superbă?

Dan râse cu poftă.

– Desigur că nu! Aşa că n-o vom face. Ne vom mânca crenvurştii şi salata de cartofi pe terasă, ca nişte oameni civilizaţi ce suntem. Şi o să păstrăm sufrageria pentru ocaziile oficiale.

– Nu intenţionez să am vreo ocazie oficială, protestă Merrill.

– Atunci o să lăsăm în plata Domnului sufrageria, îi spuse Dan. Asta-i bine când închiriezi – deoarece casa nu este a noastră, nu trebuie să folosim vreuna dintre camerele care nu ne plac. Nu e ca şi cum am fi cumpărat casa şi ar trebui să ne scoatem banii. Aşa că stabileşte ce camere îţi plac şi ignoră restul.

Continuă să vorbească şi după ce ieşi din bucătărie, iar Merrill luă crenvurştii din frigider şi deschise ambalajul cu cuţitul. „Dacă ar fi atât de simplu", se gândi ea. Apoi decise să pună grijile deoparte. „Are dreptate, îşi spuse. Tot ce trebuie să fac este să ignor camerele care nu-mi plac. Numai vara asta. Nu e pentru totdeauna."

Marci stătea la fereastră cu Moxie în braţe şi îl privi pe Eric intrând în clădirea pentru bărci, apoi se întoarse să arunce o privire suspicioasă în camera ei.

Nu voia să deschidă dulapul.

Nu voia să deschidă sertarele măsuţei de toaletă.

Nu voia să despacheteze.

Şi nici nu voia să se poarte ca un ţânc. Însă camera ei de acasă avea toate animalele ei de pluş, toate cărţile ei, toate pozele ei şi toate celelalte lucruri ale ei. Îi plăcea patul ei, care nu era nici pe departe la fel de mare precum cel din această cameră, dar era exact mărimea ei. Şi-i plăcea cuvertura ei, perna ei în formă de inimioară şi căsuţa pentru păsări care atârna în stejarul din faţa ferestrei dormitorului său. Camera de acasă era *a ei,* iar asta nu era. Asta era camera altcuiva. A cuiva bătrân.

Şi o ura.

Ştia că nu se va obişnui niciodată cu ea.

Punându-l pe Moxie pe podea, începu să scotocească în minte după o cale pentru a nu fi nevoită să doarmă acolo.

Poate ar putea să doarmă cu mama când tatăl ei va pleca la Evanston în timpul săptămânii.

Sau poate ar fi de acord să se întoarcă acasă cu el şi să vină şi ea numai în weekenduri.

Sau poate…

O mişcare în imaginea lacului reflectată în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă de pe peretele mai îndepărtat îi atrase atenţia, iar Marci se întoarse către fereastră. Ceva *se mişca* acolo afară, distingându-se cu greu printre vârfurile copacilor, aproape ascuns vederii.

Îşi întoarse privirea către clădirea pentru bărci, însă Eric era încă înăuntru.

Apoi văzu o barcă veche strecurându-se pe apă, cu ceva înălţându-se la capătul din faţă. Sub privirile sale, barca se întoarse încet până se orientă drept spre casă şi acum Marci văzu că obiectul respectiv era o cruce mare, asemeni celei de pe vârful turlei bisericii metodiste unde se ducea la şcoala de duminică. Şi stând în spatele crucii, ţinând vâslele, zări un bătrân cu o barbă lungă.

Care se uita fix chiar la ea.

Marci stătu nemişcată câteva momente, timp în care ochii bărbatului părură că o sfredelesc, apoi se întoarse brusc şi fugi către scări, deja ţipând.

– Mami! Mami!

Merrill o întâmpină la baza treptelor, iar Marci se repezi în braţele mamei sale, lacrimile care se adunaseră încă de când văzuse pentru prima dată casa aceea oribilă izbucnind în cele din urmă.

– E un bărbat afară într-o barcă! O barcă având o cruce mare în ea. Şi se holba la mine!

Merrill îşi îmbrăţişă fiica şi o mângâie pe păr.

– O barcă şi o cruce? întrebă ea, apoi se întoarse şi străbătu salonul cu privirea, uitându-se prin fereastra acestuia la peluza din faţă şi la apă.

Nu văzu nimic în afară de o barcă pentru schi nautic traversând în viteză oglinda lacului, undeva în zare.

– Draga mea, despre ce vorbeşti?

– Urăsc locul ăsta, se plânse Marci. Vreau să merg acasă!

Merrill îngenunche şi îşi îmbrăţişă copilul care plângea în hohote.

– O să dureze ceva timp până te obişnuieşti, spuse ea. O să avem o vară minunată, o să vezi! Aşezându-se pe trepte, o trase pe Marci

mai aproape. O să facem un grătar în aer liber în seara asta, apoi tati va face un foc de tabără şi o să facem frigănele. Va fi distractiv, nu-i aşa?

Marci trase aer în piept, apoi aprobă din cap, cu faţa încă îngropată în umărul mamei sale.

– Şi mâine o să mergem în oraş şi o să facem ceva şi mai distractiv. Chestii de-ale fetelor.

Suspinele lui Marci se potoliră şi se transformară în sughiţuri.

– Bine?

Marci încuviinţă din cap.

– Vrei să mă ajuţi să pun masa?

Marci dădu din nou aprobator din cap.

Odată criza trecută, Merrill îşi sărută fiica pe frunte şi îi şterse lacrimile de pe obraji, iar peste o clipă Moxie, care o urmase pe Marci în josul scărilor, sări în poala ei şi îi linse faţa.

– Asta-i fetiţa mea, spuse Merrill, luând-o de mână şi îndreptându-se împreună spre bucătărie, prin sufragerie.

Chiar înainte de a trece prin uşa de la sufragerie, mai aruncă o privire prin fereastra camerei de zi, dar totul părea normal, ca şi înainte.

O barcă având o cruce? Despre ce Dumnezeu putea să vorbească Marci? Dar, orice era, acum dispăruse.

Sau nu fusese niciodată acolo.

CAPITOLUL 6

Cherie Stevens limpezea prosopul lipicios după ce ştersese mesele din magazinul de îngheţată pentru ultima oară şi era pe punctul de a-l agăţa de robinet ca să se usuce, când auzi zgomotul produs de clopoţelul de la uşă.

Uitase să încuie uşa şi acum intra un alt client. Dar când văzu cine era, căutătura încruntată pe care şi-o pregătise se metamorfoză în ceva ce nu reprezenta chiar un zâmbet, însă se apropia destul de mult de unul.

– Bună, Cherie, spuse Adam Mosler în timp ce se îndrepta legănându-se către un taburet de la tejghea. Aş dori o băutură din extract de plante.

– Duminica închidem la opt, răspunse Cherie, arătând cu capul către ceasul de pe perete care indica clar opt şi şaptesprezece minute şi întrebându-se de ce nu-i plăcea de Adam la fel de mult cât îi plăcea lui de ea. Ştia însă de ce. Deşi era drăguţ, câteodată putea să fie şi un ticălos desăvârşit. În seara aceea, totuşi, nu părea să fie într-una dintre dispoziţiile sale de ticălos total. De fapt, părea a fi într-o dispoziţie bună.

– Bine, admise el. Deci ai terminat cu serviciul?

– De îndată ce sfârşesc de măturat.

Cherie se şterse pe mâini, ridică unul dintre scăunelele din fier forjat şi îl puse răsturnat pe una dintre mesele rotunde.

– Pot să fac eu asta, se oferi Adam, lunecând de pe taburet şi începând să se ocupe de restul scaunelor, în timp ce ea începuse să mătură. Ce faci după ce termini?

Cherie ridică din umeri.

– Nu ştiu… mă duc acasă, presupun.

– Aveam de gând să iau barca tatălui meu şi să merg până pe malul sudic.

Cherie îi aruncă o privire, apoi dădu din nou din umeri.

– E destul de târziu.

– Nu e prea târziu, o contrazise Adam, punând ultimul scaun pe o masă. Şi e cu adevărat plăcut afară. Hai cu mine!

– Ce e pe malul sudic? întrebă Cherie, lipsa de încredere în motivele lui răzbătându-i clar din voce.

Adam îşi desfăcu mâinile ca şi cum ar fi vrut să-i alunge gândurile negre.

– Nimic. E doar o plimbare. Simţind-o indecisă, Adam afişă cel mai bun zâmbet al său – cel pe care-l exersase în oglindă până când păruse pe de-a-ntregul spontan. Haide! E cu adevărat cald în seara asta.

– Stai s-o sun pe mama, spuse Cherie, nefiind chiar de acord, dar înmânându-i mătura şi îndreptându-se către telefonul din spatele tejghelei.

Adam termină de măturat în timp ce asculta ceea ce vorbea Cherie la telefon şi o auzi promiţând că nu va întârzia acasă.

– Noapte bună, domnule Evans, strigă Cherie către camera din spate în timp ce închidea telefonul. Ne vedem mâine!

Adam deschise uşa şi o ţinu pentru a trece ea.

– Miroşi frumos, spuse în timp ce fata trecea.

Cherie îşi dădu ochii peste cap.

– Duhnesc a îngheţată acrită şi amândoi o ştim. Nu insista, sau mă duc acasă chiar acum. De fapt, poate chiar am s-o fac.

– Haide, stărui Adam. Doamne, nu poate un tip să-ţi spună nimic drăguţ?

Înduplecându-se, Cherie îl lăsă s-o conducă până la micul port de lângă pavilion. Şiruri de bărci pluteau liniştit în lumina amurgului. Câteva păsări care zburau foarte jos erau încă active, vânând

insecte la suprafaţa apei, câţiva peşti încă se întreceau cu păsările pentru insecte, iar undeva peste lac un cufundar ţipa.

În rest totul era liniştit, paşii lor făcând un zgomot neobişnuit de puternic pe scândurile din lemn ale pontonului. Într-o cală de lansare aproape de capăt, barca pentru dat la bibani a tatălui lui Adam aştepta pregătită pentru o expediţie de pescuit matinală. Adam o ajută pe Cherie să se urce, apoi dezlegă parâmele, sări pe locul conducătorului, întoarse cheia şi porni motorul puternic. Aprinzând luminile de croazieră, scoase barca cu spatele din cala de lansare.

– Gata, păpuşico? întrebă el.

Cherie hotărî să ignore dezmierdarea protectoare în loc să-l împingă pur şi simplu pe Adam peste bord şi îşi prinse părul lung într-o coadă de cal, strângând-o cu un zgârci din cauciuc, în timp ce băiatul ieşea încet din port. Când trecură de geamandura pe care era semnul FĂRĂ SIAJ, apăsă pe acceleraţie. Barca ţâşni, cu vârful ridicat, iar pupa se afundă în apă; o clipă mai târziu, ambarcaţiunea se stabiliză şi zbura ca o săgeată peste suprafaţa netedă a lacului.

„I-am spus păpuşică şi nici măcar nu mi-a zis să tac din gură!“, se gândea Adam. Aceasta urma să fie vara când o va agăţa pe Cherie Stevens.

Cherie se lăsă pe spate pe banchetă şi savură aerul înserării care-i dezmierda faţa, în timp ce traversau lacul în viteză. Acum oraşul rămăsese în urmă şi se iviră primele case de vară, răspândite de-a lungul malului sudic al lacului, precum bijuteriile pe un colier. Luminile erau deja aprinse în unele dintre case şi, dacă Adam ar fi mers mai încet în loc să alerge ca nebunul, ştia că ar fi putut auzi oamenii râzând pe verande şi în jurul foculeţelor, arzând în vetrele din curte.

Îşi dorea ca într-o zi să ajungă să locuiască într-una dintre aceste case mari de pe malul lacului; singura întrebare era în care dintre ele, deoarece nu exista una care să nu i se pară mai frumoasă decât cea de dinainte.

Adam trecu în goană de-a lungul malului, apoi deceleră brusc motorul. Instantaneu barca se lăsă de spate, propriul siaj surprinzând-o rapid şi ameninţând s-o inunde cu apă.

– Adam! ţipă Cherie în timp ce valul stârnit o împroşcă pe spinare. Ce faci?

El stinse farurile. Cherie îşi adună puterile, gata să-i respingă mâinile în momentul în care ar încerca s-o atingă. O călătorie cu barca era una, dar dacă el se gândea că ea va…

– Priveşte! şopti Adam, vocea sa spulberându-i gândul. Băiatul arăta către ţărm.

– La ce? întrebă Cherie, cu vocea scăzută, pentru a se potrivi cu a lui.

– Pinecrest, spuse Adam în şoaptă. Priveşte. Cineva locuieşte acolo.

Cu siguranţă, luminile erau aprinse peste tot în casa cea mare, care fusese scufundată în beznă de atât de multă vreme, încât Cherie cu greu putea să-şi amintească momentul când fusese altceva decât o siluetă întunecată pe cerul nopţii. În seara aceea, totuşi, strălucea frumos în amurg.

Adam conduse încetişor barca până la pontonul de la Pinecrest, iar Cherie se întinse până la unul dintre mânerele aflate acolo şi-l apucă strâns. Adam opri motorul.

– Am auzit că cineva a închiriat-o pentru vară, spuse ea încet. Dar nu ştiam că sunt deja aici.

– Vrei să mergi să vedem dacă putem să ne uităm pe fereastră?

Cherie îl privi aspru în întunericul ce se lăsa cu repeziciune.

– Vrei să spui ca unii care trag cu ochiul? Eşti ciudat, Adam!

Neluându-i în seamă vorbele, el se ridică în picioare pe bancheta bărcii şi cercetă cu atenţie peluza din faţa casei mari şi dintr-odată Cherie înţelese.

– De-aia am venit aici? Ca să-i poţi spiona pe aceşti oameni?

– Nu e nevoie să spionezi, se auzi o voce din umbra de lângă clădirea pentru bărci. Poţi pur şi simplu să vii până la uşă şi să ciocăni.

Aproape pierzându-şi echilibrul la auzul sunetului neaşteptat, Adam se aşeză greoi înapoi pe banchetă, clătinând violent barca.

– Bună, spuse Cherie. N-aveam nimic de gând. Privi spre Adam. Cel puţin, *eu* nu aveam.

Un băiat cam de vârsta ei apăru brusc din umbră şi coborî până la ponton, cu o bujie lucitoare într-o mână şi cu o cârpă unsuroasă în cealaltă.

– Sunt Eric Brewster, se prezentă băiatul.

– Bună! Sunt Cherie Stevens. El este Adam Mosler.

– Îl cunosc deja, spuse Adam. Câinele lui îşi face nevoile peste tot prin oraş.

Cherie se întoarse şi se holbă la Adam.

– Poftim?

– S-a întâmplat numai o dată, explică Eric. Şi am strâns tot. Cu batista. Prietenul tău n-a crezut că mă voi întoarce dacă mă duc să-mi iau o pungă din plastic.

Cherie rămase cu gura căscată.

– Aşa că ai folosit *batista?*

Eric înălţă din umeri, străduindu-se să se poarte ca şi cum n-ar fi fost mare lucru.

– Ei bine, fie făceam asta, fie prietenul tău şi tovarăşii săi ar fi încercat să mă lovească. Şi batistele nu costă mult.

Brusc, Adam răsuci cheia în contact, iar motorul porni.

– Hei, spuse Cherie, ridicând vocea pentru a acoperi huruitul motorului. Kent Newell nu stă pe aici pe undeva?

– Ba da, răspunse Eric. Alături.

– Capete conice nenorocite, murmură Adam.

– Capete conice? repetă Eric, mutându-şi în cele din urmă privirea de la Cherie spre Adam.

– E o prostie, spuse Cherie. Pentru că eşti în Pines, ştii? Conuri de pin? Capete de con? Şi este din vreun film vechi făcut acum o sută de ani. Îşi întoarse capul pentru a-l privi direct pe Adam. E o prostie.

Adam, cu maxilarul încordat, nu spuse nimic. Băgă în viteză, dar Cherie se ţinu bine de stâlpul care era fixat de ponton.

– Ştii despre dansul de la pavilion din fiecare vineri seara? întrebă ea.

Eric aprobă din cap.

– Kent şi Tad mi-au spus.

– Începe săptămâna viitoare, spuse ea. Poate ne vedem acolo.

Adam apăsă mai tare pe acceleraţie, iar Cherie trebui în cele din urmă să dea drumul stâlpului. Îi făcu cu mâna lui Eric, care stătea tăcut pe ponton, privindu-i cum se îndepărtau.

– Ai fost destul de nepoliticos, îi spuse ea lui Adam când se îndepărtară suficient pentru a nu mai putea fi auziţi de Eric.

– De ce i-ai spus despre dansuri? atacă Adam, ignorându-i întrebarea.

– De ce n-ar fi trebuit s-o fac? replică Cherie. Sunt pentru toată lumea, nu-i aşa? Şi, în plus, ştia deja. Aşa că, ce mare scofală?

– Sunt oameni care vin doar vara, spuse Adam cu o voce ascuţită. Sunt capete conice. Îi urăsc!

– Ei bine, cred că eşti un idiot, i se adresă Cherie, stând semeaţă la pupa şi încrucişându-şi braţele peste piept. Şi mă gândeam că e drăguţ.

Adam acceleră atât de puternic, încât valul format de barcă aproape o azvârli pe Cherie în lac. Când ajunseră înapoi la ponton, ea se făcu a nu-i vedea mâna întinsă, sărind cu uşurinţă din barcă fără ajutor.

– Şi cred că pot să mă duc şi singură până acasă, spuse fata, întorcându-se şi străbătând repede pontonul, înainte ca Adam să apuce a lega măcar prima parâmă dintre cele patru.

Furios, băiatul o privi plecând. Nu aşa trebuia să se termine seara, iar el ştia a cui vină era.

A lui Eric Brewster.

Şi dacă avea şi el vreun cuvânt de spus, atunci Eric Brewster va primi exact ceea ce merită.

Cu vârf şi îndesat.

Bătrânul câine se mişca neîncetat la capătul bărcii, iar bărbatul încă şi mai bătrân îl mângâie cu o mână liniştitoare.

– Şşşt, spuse el încetişor animalului, care se aşeză cu un suspin obosit.

Logan dădu la o parte ramurile salciei plângătoare în care se ascunsese atunci când zgomotoasa barcă de pescuit venise în viteză dinspre oraş. Se dovedise a fi un lucru bun. Da, un lucru bun, pentru că în clădirea pentru bărci se afla un băiat şi el nu ştiuse asta.

Nu ştiuse asta deloc.

Dar acum, privind cu atenţie printre ramurile salciei, putu să vadă lumina palidă a becului slab din clădirea pentru bărci şi, pe când privea, acesta se stinse. Peste o secundă băiatul închise uşa în urma lui şi traversă peluza către casă.

Logan mai aşteptă câteva minute, apoi vâsli în linişte, ocolind copacul cu ramurile lui ce atârnau în apă şi depărtându-se suficient încât să poată vedea peluza până la casă.

Vila cea veche era inundată de lumină; o lumină caldă, galbenă.

Casa părea fericită.

Şi când clădirea era fericită, atunci răul era furios.

– Milă, murmură Logan încet, mutându-şi privirea de la casa aflată în depărtare la crucea pe care o montase la capătul bărcii sale. Dumnezeu să aibă milă de noi toţi.

Îşi înclină capul şi se rugă în tăcere o clipă, apoi îşi ridică din nou privirea. Dar ce trebuia să facă acum?

Să privească în continuare: asta era. Să privească în continuare şi să vadă ce se întâmplă.

Atunci poate va şti ce să facă; poate răspunsul îi va veni în minte, cum vin câteodată răspunsurile.

Dar răspunsul, când va veni, va fi rău.

Era destul de sigur de asta.

De fapt, o ştia.

Suspinând aproape la fel de obosit cum o făcuse şi câinele ceva mai devreme, Logan cufundă în tăcere vâslele în apă şi aduse barca până la mal, la marginea proprietăţii. Legă parâma de o ramură şi mângâie câinele pe cap pentru a-l linişti, apoi păşi în apa puţin adâncă şi înaintă încet până pe mal.

Se strecură până la marginea proprietăţii, ferindu-se de lumină şi ascunzându-se în umbra copacilor.

Asigurându-se că este invizibil.

În curând fu suficient de aproape de casă cât să-i poată zări pe oamenii dinăuntru, iar imaginea lor îl făcu să se apropie.

Inima începu să-i bată cu putere, capul îi pulsa. Încercă să se întoarcă din drum, încercă să nu meargă mai departe, dar nu se putu abţine. Voia – *trebuia* – să vadă ce făceau înăuntru.

Şi cine sunt.

Era un băiat înăuntru, ştia asta.

Dar cine mai era?

Pe măsură ce se strecura şi mai aproape de casă, îşi aruncă privirea către vechiul adăpost pentru trăsuri, care părea aproape că încearcă să se ascundă în spatele clădirii mai mari. Dar părea în regulă – întunecată şi sigură, deşi, chiar şi din locul unde se afla, putea să simtă atracţia.

Dar era în regulă.

Putea rezista, cel puţin acum.

Pentru moment, era în siguranţă.

Dar nu putu rezista familiei din interiorul casei celei mari.

Traversă pajiştea până la trepte, se strecură în tăcere pe terasă şi privi cu atenţie prin ferestrele mari ale camerei de zi.

În şemineu ardea focul.

Îşi aminti de un alt foc arzând în acel şemineu.

În scaunul de piele al doctorului Darby din faţa acelui şemineu stătea o femeie care citea.

Şi-l aduse aminte pe doctorul Darby citind în acel scaun.

În timp ce Logan privea, apăru o fetiţă cărând un bol de floricele.

Nu! Nu fetiţe! Nu băieţi, nu fetiţe!

Pericol… pericol atât de mare.

Se întâmpla din nou. Totul avea să înceapă din nou! În curând!

Logan îşi cuprinse capul în mâini, apăsând cu putere. Era ceva ce el trebuia să facă, ceva în cazul în care acest lucru s-ar întâmpla.

Dar ce?

Nu putea să-şi aducă aminte.

Un căţeluş alb începu să latre şi să sară la fereastră la numai câţiva paşi de locul în care stătea el.

Panicat, Logan se îndepărtă de fereastră, apoi se întoarse şi fugi către pădure, croindu-şi drum cât de repede putea înspre apă.

Înspre apă şi înspre barca lui.

Cu inima încă bătându-i cu putere şi cu capul încă pulsând vertiginos, Logan dezlegă parâma de copac, se sui în barcă şi o îndepărtă de ţărm.

Având grijă să menţină crucea mare din lemn de la prova între el şi casă, se îndepărtă lent şi în linişte, până când ieşi complet din raza vizuală a răului.

Dar în afara razei vizuale, ştia asta, nu însemna că scăpa de influenţa sa.

Că scăpa de forţa sa.

– Milă, şopti încă o dată.

Rugându-se în tăcere, începu să vâslească spre casă.

– Ce se întâmplă cu Moxie? întrebă Merrill, ridicându-şi privirea de la carte.

– E ceva acolo, afară, spuse Marci, îngustându-şi ochii şi uitându-se stăruitor în întunericul din spatele ferestrei.

– Nu e nimic acolo, afară, spuse Eric, venind dinspre sufragerie cu o bucată de plăcintă, pe care o îngrămădea în gură peste alta pe care o înfulecase deja.

Câinele încă scrijelea la fereastră şi cerea scheunând să iasă, şi chiar dacă spusese că nu este nimic afară, Eric se întrebă dacă nu cumva Adam Mosler se hotărâse să se întoarcă şi să facă totuşi ce auzise sugerându-i lui Cherie mai devreme. Cu excepţia faptului că Adam Mosler n-ar fi avut timp să străbată tot drumul până în oraş şi înapoi, iar Eric era destul de sigur că, orice ar fi avut Adam în minte, Cherie n-ar fi fost dispusă să ia parte la aşa ceva.

– Du-te şi aruncă o privire, bine? îi ceru tatăl său, apărând din camera de lucru aflată în capătul îndepărtat al camerei de zi, încăpere ce putea fi închisă cu un set de uşi culisante. Linişteşte-le pe mama şi pe sora ta.

– Probabil un raton sau ceva de genul ăsta, spuse Eric. Mai bine-i pun lesa, altfel va intra în bucluc.

– Moxie ar putea să bată măr un raton, insistă Marci.

– Da, sigur, mormăi Eric, prinzând lesa de gâtul câinelui. Şi Tippy ar putea doborî o căprioară.

– Nu *am spus* asta, răspunse Marci, punând cât mai mult dispreţ în voce. Dar sunt sigură că ar putea, şopti ea în timp ce fratele său deschise uşa şi ieşi pe terasă.

– Pariez că n-ar putea, azvârli Eric în urmă.

Uitându-se în jur şi nevăzând ochi sclipind în întuneric, se aplecă şi eliberă câinele din lesă.

– Caută-i, Moxie!

Câinele alergă lătrând în josul peluzei, către lac.

Eric stătea pe verandă, privind atent în noapte. Luna tocmai răsărea şi lumina de la orizont contura siluetele pinilor şi se reflecta într-o nuanţă de argintiu pal pe suprafaţa apei. Întreaga lume părea îmbrăcată numai în negru şi argintiu.

Apoi, în depărtare, Eric auzi scârţâitul unui suport pentru vâsle şi văzu lucirea unei împroşcări de apă. În timp ce ochii săi se obişnuiau cu întunericul, i se păru că vede forma estompată a unei bărci mistuindu-se în beznă. Dar nici nu se ivise bine, că şi dispăruse.

Moxie continuă să latre preţ de alte câteva secunde, apoi tăcu, iar Eric îi distinse cu greutate silueta, un animal ghemuit la marginea lacului. După ce-şi termină treaba, câinele mai lătră încă o dată, apoi fugi înapoi către Eric.

– Te-ai liniştit? întrebă Eric şi, ridicând căţeluşul, îl cără în braţe înapoi în casă. Orice a fost, Mighty Moxie l-a pus pe fugă, anunţă el.

Dar mai târziu, în timp ce se ducea la culcare, Eric se trezi privind cu atenţie pe fereastra dinspre lac, căutând încă o dată barca pe care credea că o văzuse.

De unde venise? Nu fusese acolo mai devreme, când vorbea cu Cherie, chiar înainte să intre în casă pentru o bucată de plăcintă.

Sau poate că n-o văzuse el deloc.

Numai c-o văzuse.

Ştia c-o văzuse.

Amintirea lui Eric Brewster era la fel de vie în mintea lui Cherie Stevens când dădu colţul către Spruce Street, străbătând ultima bucată a drumului ei spre casă, cum fusese şi atunci când se îndepărtase de barca familiei Mosler, lăsându-l pe Adam s-o lege singur.

Adam Mosler! Cum de se putuse gândi vreodată că l-ar putea considera iubitul ei? Deşi, ca să fie de cinstită, până în seara aceea nu-şi dăduse seama cât de ticălos putea să fie.

Dar Eric Brewster – el era ceva diferit. Chiar şi în lumina palidă a amurgului văzuse cât era de drăguţ şi, deşi n-ar fi putut spune cu

certitudine, era destul de sigură că ochii lui sunt albaştri. Şi nu orice nuanţă de albastru, ci chiar nuanţa de turcoaz care reprezenta culoarea ei preferată. Pe toată durata drumului din port către casă – de-a lungul tuturor celor opt cvartale – rememorase scurta conversaţie pe care o avusese cu Eric. Era atât de diferit de băieţii de la Phantom Lake, iar modul în care refuzase să răspundă la provocarea lui Adam – sau să se coboare la nivelul său – fusese perfect. Şi îşi putea imagina felul în care Adam şi oricine o mai fi fost cu el trebuie să-l fi tratat pe Eric. Dar cine fusese? Probabil Chris McIvens, care putea să fie exact la fel de ticălos ca şi Adam.

Cherie îşi aruncă privirea spre ceas în timp ce se apropia de casă şi grăbi pasul când îşi dădu seama cât de târziu se făcuse. Văzându-l pe tatăl său stând tolănit pe canapea cu o bere în mână, îşi adună puterile, pregătită fiind pentru orice dispoziţie în care l-ar găsi.

Sau pentru orice dispoziţie pe care i-o dăduse berea.

– Era şi timpul să ajungi acasă, mârâi Al Stevens atunci când ea deschise uşa şi pătrunse în camera de zi. Unde-ai fost?

– Am ieşit cu Adam Mosler. Am sunat. Nu ţi-a spus mami?

– Mama ta a plecat la muncă… e târziu. El se uită ameninţător la ea. Prea târziu să fii pe-afară cu un băiat.

– Nu e atât de târziu, tati, începu Cherie. Este vară…

– Nu contează, o întrerupse el, întorcându-şi privirea înapoi către televizor. Du-te la culcare.

Cherie deschise gura pentru a-şi susţine cauza, apoi se răzgândi.

– Bine. Îmi pare rău.

Ducându-se în camera ei, îşi scoase uniforma de lucru cu dungi albe şi albastre, verifică în dulap pentru a se asigura că are una curată pentru a doua zi, apoi o azvârli pe cea pe care tocmai şi-o dăduse jos în coşul cu rufe murdare. Îşi trase peste cap o cămăşuţă subţire de noapte, traversă holul şi se duse în baie să facă un duş scurt, să se dea cu cremă pe faţă şi să se spele pe dinţi, apoi se trânti în pat şi o sună pe Kayla Banks, intenţionând să-i dea toate detaliile întâlnirii sale cu Eric Brewster.

Telefonul mobil al Kaylei sună de şapte ori înainte să-i răspundă o voce somnoroasă.

– Alo?

– Dormeai?

– Mda, cred că da, suspină Kayla. Cât e ceasul?

– Nu e atât de târziu, îi spuse Cherie. Ascultă: l-am întâlnit pe tipul a cărui familie a închiriat Pinecrest. Îl cheamă Eric Brewster şi e drăguţ! Vreau să spun, *într-adevăr* drăguţ.

Brusc, din vocea Kaylei dispăru orice urmă de somn.

– Unde? Cum l-ai întâlnit?

– Am ieşit la o plimbare cu Adam în barca tatălui său şi am tras la pontonul de la Pinecrest.

– Adam Mosler? întrebă Kayla. De ce ai ieşit cu el? Întotdeauna ai spus că e un ticălos!

– Nu întreba, gemu Cherie. *Este* un ticălos! Dar i-am spus lui Eric despre dansurile de la pavilion şi are de gând să vină şi să-i aducă şi pe Kent şi pe Tad. Ştii, tipii de anul trecut.

– Mi-l aduc aminte pe Kent, spuse Kayla. M-a sunat o dată toamna trecută după ce s-a întors acasă.

– Într-adevăr? Cum de nu mi-ai spus niciodată?

– Pentru că a sunat numai o dată. În plus, ce contează? Oricum, acum sunt cu Chris.

– Dar… începu Cherie, însă, înainte să poată să mai adauge un alt cuvânt, uşa de la dormitor se deschise brusc şi tatăl său se ivi în prag.

– La *culcare,* Cherie, spuse el.

Când o fixă cu privirea, Cherie trase cuvertura de pe pat peste cămăşuţa subţire de noapte, singurul acoperământ al trupului ei.

– Trebuie să te las, îi spuse ea Kaylei. O să te sun mâine.

– Bine. Noapte bună!

– Noapte bună!

Închise telefonul mobil şi îl puse pe noptieră, nescăpându-l în tot acest timp din ochi pe tatăl său. Câtă bere băuse?

– Era doar Kayla, îl informă ea. Mă culc acum, bine?

Tatăl său ezită şi, timp de o secundă îngrozitoare, lui Cherie îi fu teamă că intenţionează să intre şi s-o sărute de noapte bună, lăsându-şi respiraţia mirosind a bere peste tot pe pernă. Apoi bărbatul dădu din cap, mormăi un „noapte bună“ redus la două silabe aproape de neînţeles şi închise uşa.

Cherie stinse veioza, strecurându-se sub cuvertură şi sub cearşaf. Greierii din faţa ferestrei sale de la dormitor cântau mai tare decât o făcuseră întreaga vară şi din timp în timp o broască orăcăia din micul iaz din împrejurimi.

Se întrebă dacă şi Eric asculta greierii.

Şi se întrebă dacă el se gândea la ea aşa cum se gândea ea la el.

Logan îşi purtă barca prin încâlceala de papură şi de ramuri de salcie în întunericul aproape total cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi purtat-o în timpul zilei, aducând barca atât de uşor în canalul îngust care îi servea drept loc de acostare încât de-abia simţi vreo zdruncinătură. Prinzând parâma de la prova de un copac căzut, îşi ridică grijuliu bătrânul câine din barcă şi îl aşeză pe mal.

Câinele se clătină preţ de o clipă, apoi se stabiliză pe picioare şi îl urmă pe Logan printre tufişurile dese, către căbănuţa care era complet invizibilă dinspre lac, deşi se găsea la cel mult două sute de metri de ţărm.

Logan îşi simţea picioarele ca de plumb şi înainta cu dificultate de-a lungul potecii, iar în momentul în care ajunse la uşă de-abia mai răsufla. Sacul pe care-l căra, deşi plin numai pe jumătate cu lucruri pe care le adunase de la gunoi în oraş, atârna destul de greu.

Deschise uşa cu umărul şi aşeză sacul pe masa pliantă uzată pe care o luase de la gunoi cu atât de mult timp în urmă, încât nici nu-şi mai putea aduce aminte când, stabilizându-i piciorul rupt cu un baston aruncat de cineva.

Acasă.

În siguranţă.

Cu excepţia faptului că nu era în siguranţă.

Nu va mai fi niciodată în siguranţă din nou.

Logan aprinse un muc de lumânare care se topise pe jumătate într-un capac de borcan şi îl puse peste un morman de cutii atât de vechi, încât începuseră să se dezmembreze, ţinute încă în picioare numai de conţinutul lor. Lumina arunca umbre pâlpâitoare în jurul cocioabei bătrânului vânător cu capcane, şi pentru un moment Logan aproape că putu să-şi imagineze că se întorsese cu un secol

sau cu două în urmă şi că revenise acasă după o noapte de pândă la capcane decât după o altă noapte de supraveghere pe lac.

Cioara cu o aripă pe care o găsise în mlaştină cu câţiva ani în urmă cârâi, ţopăi de pe stinghia sa de la fereastră pe cutie şi începu să tragă cu ciocul de sac.

– Lacomă creatură, nu-i aşa? mormăi Logan, înşfăcând sacul pe cât de repede putu, dar nu suficient de repede pentru a evita atacul furios al păsării. Mai întâi câinele, spuse, îngrijindu-şi degetul rănit timp de o secundă.

Bătrânul câine se prăbuşise pe maldărul lui de cârpe din colţ. Logan se ghemui şi deschise sacul. Nările bătrânului labrador zvâcniră, simţind aroma resturilor de hamburgeri mâncaţi numai pe jumătate pe care îi găsise în coşul de gunoi din spatele restaurantului fast-food şi Logan hrăni câinele cu mâna, bucată cu bucată. În timp ce câinele mânca, Logan fixa cu privirea înceţoşată maldărul de cutii.

– Păstrează hârtiile, murmură el uşor. Aşa a spus doctorul Darby, nu-i aşa? Păstrează toate hârtiile.

Aşa că le păstrase şi din când în când, în decursul anilor, se uitase prin ele. Erau tot felul de hârtii vechi în cutii. Unele dintre ele proveneau din dosarele doctorului Darby, dar nu numai. Existau dosare din spitalul în care şi Logan stătuse cu mult timp în urmă, după necaz.

Aşa se gândea întotdeauna la ceea ce se întâmplase: necazul.

Povestea necazului se găsea şi ea în cutii. A treia cutie, cea cu eticheta galbenă care căzuse în cele din urmă cu doi ani înainte. Sau poate mai demult. Dar aceea era cutia: avea în ea toate ziarele, toate hârtiile de la avocaţi şi de la tribunal şi apoi de la spitalul în care îl internaseră.

Nici acum nu era sigur cum le strânsese doctorul Darby pe toate, şi nici doctorul Darby nu-i spusese vreodată.

Înainte să termine de hrănit câinele, cioara coborâse pe podea şi ciugulea bucăţi de carne şi de pâine din mâna lui Logan, de pe jos, din fiecare loc în care putea ajunge, chiar şi direct din gura bătrânului câine.

– De ce-ar fi vrut să le păstrez? murmură Logan.

Poate că ar trebui pur şi simplu să le ardă pe toate. Dar doctorul Darby îi spusese să n-o facă, îi spusese că dacă va arde hârtiile, sau le va arunca în lac, sau va încerca să scape de ele în vreun fel, vor veni şi-l vor duce înapoi la spital.

Logan nu voia să se întoarcă la spital. La spital fusese chiar mai rău decât să locuiască singur-singurel aici, în cocioaba bătrânului vânător cu capcane. Aşa că făcuse ce-i spusese doctorul Darby, cu o excepţie.

Lucrurile din vechiul adăpost pentru trăsuri.

Ar fi trebuit să scape de ele cu mult timp în urmă, imediat ce doctorul Darby…

…După ce doctorul Darby plecase, incapabil nici măcar în mintea sa să se gândească prea mult la ce se putuse întâmpla de fapt cu doctorul Darby.

Doctorul Darby îi spusese s-o facă. Chiar ultima dată când îl văzuse – cel puţin, bănuia că fusese ultima dată, însă existau lucruri pe care pur şi simplu nu şi le putea aduce aminte foarte bine (lucruri pe care nu voia să şi le aducă aminte, aşa îi spusese doctorul Darby), prin urmare poate că ultima dată când îşi amintea el nu era şi ultima dată când îl văzuse pe doctor.

Dar îşi amintea ceea ce îi spusese doctorul Darby. „Păstrează cutiile. Dar nu lăsa pe nimeni să găsească lucrurile din camera din spate."

Şi până acum nimeni nu o făcuse. Dar nici nu venise nimeni la Pinecrest.

Însă acum se aflau oameni acolo şi el nu era sigur ce să facă.

Logan mângâie capul bătrânului câine până când animalul oftă adânc şi îşi puse botul cărunt pe labe.

– O să mă străduiesc, spuse Logan încet. Doar asta poate face cineva, nu-i aşa?

Câinele scheună uşor şi Logan dădu din cap ca şi cum animalul tocmai i-ar fi confirmat spusele.

– Şi poate nu se va întâmpla nimic, continuă el.

Câinele închise ochii şi se lăsă pradă somnului, iar Logan ştia că şi el ar trebui să se ducă la culcare. Se făcuse târziu şi era obosit şi

mai era puţin până a doua zi dimineaţă. Dar nu putea să doarmă – nu în noaptea aceea.

În noaptea aceea trebuia să se uite în cutie – cutia pe care o ura cel mai mult dintre toate.

Cutia care păstra povestea pe care, chiar şi după toţi aceşti ani, nu şi-o putea aminti.

Povestea pentru care îl internaseră la Spitalul Central de Stat.

Ştia povestea, desigur. Trebuie s-o fi citit de o sută de ori – poate de o mie.

Şi ştia că povestea era adevărată.

O ştia de când o retrăise în visele lui şi se trezea cu degetele încordate ca şi când erau încă în jurul gâtului fetei cum fuseseră în vis.

Dar în stare de veghe era ca şi cum fata nu exista deloc şi nu putea să-i vadă faţa, să-i simtă trupul sau să-şi simtă degetele afundându-se în carnea gâtului ei.

Le spusese oamenilor că-şi aminteşte. Le spusese doctorilor şi avocaţilor şi chiar doctorului Darby că-şi aminteşte.

Dar tot ce-şi amintea de fapt era ceea ce citise.

Ceea ce citise şi felul cum se simţise când fusese la Pinecrest.

Când se aflase în apropierea adăpostului pentru trăsuri, unde toate lucrurile erau depozitate.

Toate lucrurile pe care trebuia să le păzească şi să împiedice a fi găsite de cineva.

Lucrurile care îl ademeneau, îl copleşeau, îi şopteau în noapte.

Cum şopteau acum, de-abia putând fi auzite, nimic mai mult decât nişte voci slabe la marginea stării de veghe.

– *Nu!*

Cuvântul izbucni din gura lui Logan ca o explozie, speriind cioara atât de rău încât se ridică în aer, cu singura aripă bătându-i nebuneşte, pentru a coborî pe podea după o clipă, uitându-se ameninţător la Logan.

Chiar şi câinele, surd de ani de zile, tresări uşor, iar Logan îi scărpină urechea pentru a-l linişti încă o dată.

Numai după ce câinele adormi din nou, împăcat, Logan se îndreptă către patul său, care era puţin mai mare decât un cuib făcut

din pături zdrenţăroase pe o saltea uzată aşezată în colţul micuţei cabane. Îşi cuprinse capul în mâini şi se legănă înainte şi înapoi, încercând să oprească şoaptele înainte ca vocile să devină clare şi să-i vorbească distinct.

Deoarece odată vocile pornite, odată ce începea să le asculte, lucruri rele începeau să se întâmple.

CAPITOLUL 7

Merrill îşi revizui încă o dată în minte lista de cumpărături în timp ce intra în parcare pentru a o lua pe Marci de la programul Distracţie de Vară pe care Şcoala Primară din Phantom Lake îl derula şi pe care Marci acceptase fără nici o tragere de inimă să-l încerce timp de o zi.

– Dar dacă nu-mi place deloc, nu trebuie să mă duc înapoi, bine? insistase fetiţa pentru a suta oară atunci când Merrill o adusese cu maşina, cu două ore în urmă.

Merrill recepţionase mesajul susţinut cu tărie de Marci, cum că intenţiona să urască programul Distracţie de Vară, orice s-ar putea întâmpla acolo, dar cel puţin fata îi acorda o şansă.

În cele două ore pe care le avusese pentru sine de atunci, Merrill se familiarizase cu oraşul. Fusese la băcănie – care era mult mai bine aprovizionată decât anticipase ea –, luase crenvurşti şi carne de friptură de la măcelăria lui Vern, răsfoise cărţi la librărie, găsise două galerii de artă care se dovediseră a avea lucruri de bun-gust şi cumpărase toate celelalte mărunţişuri care fie lipseau din casă, fie uitase să le pună în bagaje. Partea din spate a Lexusului era aproape la fel de ticsită cum fusese cu aproape o săptămână în urmă, când veniseră de la Evanston, şi exista mult mai multă mâncare decât va avea nevoie diseară, când vor sosi familiile Sparks şi Newell.

Tot ce mai rămăsese de făcut, după ce o va lua pe Marci, era o oprire la magazinul de articole de menaj pentru a cumpăra nişte lumânări cu aromă de lămâie.

În timp ce oprea maşina exact în locul în care o lăsase pe Marci cu două ore în urmă, se pregăti pentru lanţul de obiecţii pe care fiica ei avea să le ridice la adresa programului Distracţie de Vară. Dar când Marci sări în maşină, primele sale cuvinte fură exact opusul celor pentru care se pregătise Merrill.

– Ştii ceva, mami? O să fac parte din parada de 4 Iulie!

Merrill o privea pe fiica ei cu gura căscată, complet şocată, însă Marci de-abia băga de seamă.

– O să facem un car alegoric roşu, alb şi albastru, cu steaguri şi cu toate cele şi trebuie să începem să lucrăm la el de luni. Urmează să fie făcut din hârtie de mătase şi ascultă aici: o să fiu Statuia Libertăţii! Poţi să ne duci pe mine şi pe Krissy la cumpărături?

– Cine este Krissy? întrebă Merrill, în timp ce Marci făcu o pauză pentru a-şi recăpăta răsuflarea.

– E *prietena* mea! replică Marci, aruncându-i mamei sale acea privire dispreţuitoare pe care numai un copil de zece ani poate s-o aibă. Aşa că poţi? Să ne duci la cumpărături? Trebuie să cumpărăm lucruri ca să-mi fac costumul.

– Asta e o veste minunată, draga mea! Desigur că putem merge la cumpărături. O să mergem săptămâna viitoare.

– Şi pot să mă duc pe la Krissy mâine?

Un val de uşurare o năpădi pe Merrill în timp ce pornea maşina şi o lua la dreapta pe Main Street.

– N-ar trebui să fie o problemă, spuse ea odată ajunşi pe şosea. Deci, ce crezi? întrebă în timp ce căuta din priviri magazinul de articole de menaj. Tati şi Eric au făcut barca să meargă?

Marci îşi dădu ochii peste cap.

– Tati spunea că habar n-au ce fac.

Merrill trase maşina într-un loc de parcare în diagonală, aflat chiar în faţa cochetului magazin de articole de menaj, unul de modă veche, cum nu mai văzuse pe-acasă de când nu mai ţinea minte, simţindu-se ca şi cum s-ar fi întors cumva în timp cu cel puţin jumătate de secol.

– Vrei să intri?

În timp ce Marci cobora din maşină, Merrill se uită cu atenţie în vitrina magazinului de antichităţi de lângă magazinul de articole de menaj şi se opri brusc, cu ochii fixaţi asupra unei lămpi de podea cu un abajur din sticlă colorată, exact tipul pe care-l căutase pentru a pune la punct camera de studiu a lui Dan de acasă. Se dădu doi paşi înapoi şi privi firma de pe magazin.

– Să ne oprim aici pentru o secundă, bine?

Trase de uşă şi o deschise, iar Marci o urmă în magazinaşul dotat cu aer condiţionat. În timp ce Marci se îndrepta către o cutie plină cu păpuşi vechi în rochii îngălbenite, Merrill merse direct către lampă.

De aproape arăta chiar mai bine; lui Dan avea să-i placă tare mult.

– Bună, se auzi o voce voioasă din spatele ei. Vă pot ajuta?

Merrill se întoarse şi văzu o femeie îmbrăcată elegant, cam de aceeaşi vârstă cu ea, al cărei zâmbet părea mai degrabă sincer decât unul afişat pentru a impresiona un potenţial client.

– Pur şi simplu îmi place la nebunie lampa aceasta, spuse Merrill, dându-şi seama prea târziu că tocmai îşi subminase poziţia de negociator.

– Nu-i aşa că-i grozavă? întrebă femeia. Tocmai a sosit ieri.

Veni mai aproape, întinzând mâna.

– Sunt Carol Langstrom.

– Merrill Brewster. Aceea este fiica mea Marci, cea salivând la păpuşi.

– Pentru vară? se interesă Carol, punându-şi ochelarii pentru citit şi uitându-se la eticheta de pe lampă.

– Da. Stăm la Pinecrest.

– Pinecrest? Într-adevăr?

Carol îşi scoase ochelarii şi o privi din nou pe Merrill.

Merrill îşi lăsă capul într-o parte.

– Păreţi surprinsă.

– *Sunt* surprinsă. Nu credeam că va fi de închiriat.

Merrill ridică uşor dintr-o sprânceană.

– De ce nu?

Brusc, Carol păru stânjenită.

– Ei bine, doctorul Darby era un om excentric.

Pe măsură ce Merrill se încrunta mai tare, Carol Langstrom vorbi mai repede.

– Nu că mi-ar fi displăcut. Nu-mi displăcea. Nimănui nu-i displăcea. De fapt, era foarte respectat în oraş. Şi, cu siguranţă, unul dintre cei mai buni clienţi ai mei – practic tot ce e la Pinecrest provine din magazinul meu.

Nedumerirea lui Merrill se accentuă.

– Atunci care-i problema? insistă ea în timp ce Marci i se alătură, venind dinspre expoziţia de păpuşi.

– Oh, în cea mai mare parte a fost probabil o bârfă de oraş mic, răspunse Carol Langstrom. Şi poate m-am exprimat greşit… nu era vorba neapărat despre ciudăţeniile doctorului Darby, cât despre interesele sale, care erau… Ezită, apoi ridică mâinile într-un gest neajutorat. Ei bine, ele erau *ciudate*. Lucra cu nebuni criminali la Central. Ştiţi, Spitalul Central de Stat? Din câte am auzit, făcea unele experimente pe unii dintre pacienţii săi. Noi tipuri de tratament sau ceva de genul acesta, presupun. Dar apoi să dispară în felul acesta! La momentul respectiv poveştile au fost pur şi simplu incredibile. Am auzit că unul dintre pacienţii săi l-a ucis şi am mai auzit că experimentele sale l-au făcut şi pe el să înnebunească. Nu ştiu… totul a fost pur şi simplu atât de ciudat. Înfiorător, ştiţi?

Acum Merrill de-abia mai asculta, deoarece unele dintre cuvintele lui Carol Langstrom rămăseseră ca un ecou în mintea ei.

... înfiorător...

... experimente...

... nebuni criminali...

Ce se întâmplase în realitate la Pinecrest?

Lui Merrill i se uscă gura şi brusc îşi dădu seama că nu se putea gândi la nimic ce să-i spună lui Carol Langstrom. Timp de o secundă se simţi zăpăcită, ameţită, aproape temându-se că avea să leşine. Se sprijini cu o mână de o servantă din stejar.

– O cunoaşteţi pe Ashley Sparks? o auzi pe Carol Langstrom întrebând şi capul începu să i se mai limpezească. Ashley este o clientă de-a mea de foarte mult timp. Ea putea să vă spună despre doctorul Darby.

Deodată Merrill deveni pe deplin conştientă de faptul că nu numai ea, ci şi o Marci cu ochii holbaţi sorbeau fiecare cuvânt pe care-l rostea Carol.

– Ei bine, spuse ea în cele din urmă, dregându-şi glasul şi încercând să risipească dispoziţia creată şi să schimbe subiectul, însă suficient de subtil cât Marci să nu observe şiretlicul, Pinecrest este o casă frumoasă şi ne distrăm foarte bine. Îşi puse mâna pe umărul lui Marci, având încredere în Carol Langstrom că îi va recepţiona mesajul. Şi diseară vom avea un picnic în aer liber. Strânse umărul lui Marci. Nu-i aşa, draga mea? O îndreptă pe fiica ei către uşă. Şi vorbesc serios în legătură cu lampa!

– Atunci o să v-o păstrez, spuse Carol. La revedere!

Merill ieşi în stradă, dar acum Phantom Lake nu mai părea chiar atât de încântător cum fusese numai cu câteva minute înainte.

Cum de putuseră prietenele ei să-i ascundă ceea ce Carol Langstrom tocmai îi spusese?

Şi cum avea să mai stea într-o casă în care cine ştie ce avusese loc?

Se îndreptă rapid către maşină, renunţând la lumânări şi deja organizând în minte împachetatul dinaintea plecării.

Apoi, în timp ce pornea maşina, îşi dădu seama că nici ea, nici vreunul dintre membrii familiei ei nu plecau nicăieri. Aveau de gând să stea la Pinecrest pentru vară şi, indiferent ce-i spusese Carol Langstrom – sau cum îşi lăsase ea imaginaţia să-i zburde –, căuta încă o dată probleme acolo unde nu exista nici una.

Se purta prosteşte, îşi spuse, şi asta trebuia să înceteze. Chiar aici şi chiar acum.

– Mami? spuse Marci în timp ce o porniseră înapoi spre Pines. Crezi că doctorul Darby a fost ucis într-adevăr în casa noastră?

– Desigur că nu, iubito, zise Merrill. Şi îmi pare rău că ai auzit ce a spus doamna Langstrom. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el. S-a petrecut cu mult timp în urmă şi, cu siguranţă, nu e nimic în legătură cu care să trebuiască să-ţi faci griji.

„Şi dacă ar fi fost ucis în casa noastră, se gândi Merrill, nu ţi-am spune pentru că atunci ţi-ar fi frică şi ai avea coşmaruri."

Şi acesta, îşi dădu ea seama, era exact motivul pentru care nimeni nu-i spusese *ei* despre istoria de la Pinecrest.

Dar acum era prea târziu. Marci va avea coşmaruri.

Şi nu va fi singura.

Dan Brewster îngenunche pe podeaua de beton din clădirea pentru bărci şi se aplecă peste motor într-o poziţie incomodă, sprijinindu-se cu o mână, în timp ce apuca o şurubelniţă ruginită cu cealaltă şi răsucea şurubul de pe duză un sfert de tură.

– Încearcă acum.

Eric acţionă pompa de pe furtunul care ajungea de la rezervorul de benzină de unsprezece litri şi jumătate de sub scaun până la motor, apoi prinse cordonul de pornire şi trase tare de el.

Vechiul motor scoase o dâră de fum albastru, stârnind tusea lui Dan, hurui de două ori, apoi se opri.

– Încă puţin, gâfâi bărbatul în timp ce fumul se risipea. Gâtuieşte-l puţin, încearcă din nou, şi dacă prinde dă-i numai puţin gaz.

Eric reglă şocul şi trase din nou. Micul motor prinse la a doua încercare şi avu o tentativă de pornire. Cu foarte mare grijă, Eric răsuci maneta de pe mâner; motorul funcţionă timp de o secundă, apoi dădu să se oprească din nou. Apăsă repede pe acceleraţie şi motorul tuşi, apoi se stabiliză într-o mişcare incertă, neregulată.

Motorul funcţiona, deşi cam aproximativ, iar o dâră groasă de gaze se ridică de la pupa bărcii, răspândindu-se în interior.

– Nu-i rău pentru un avocat care a picat examenul de mecanic auto, nu? jubilă Dan, răsucindu-se pe călcâie şi ridicând mâna într-o încercare neîndemânatică de a bate palma.

Eric reuşi să-şi facă propria palmă s-o întâlnească pe cea a tatălui său, apoi se aşeză pe mica banchetă din partea din faţă a bărcii şi începu să regleze şocul şi acceleraţia până când, în cele din urmă, motorul se încălzi suficient pentru a se stabiliza într-o mişcare lină – şi aproape fără fum.

– Hai s-o luăm pentru o tură, spuse Dan. Să scoatem nişte carbon din cilindri.

Eric reaşeză capacul pe motor.

– Avem timp să pescuim?

Dan îşi verifică ceasul de mână.

– Nu văd de ce nu, cel puţin pentru o oră şi ceva.

Privi cu atenţie prin clădirea pentru bărci, dar singura undiţă de pescuit pe care o văzu era acoperită cu pânze de păianjen şi, chiar de la distanţă, îşi dădu seama că mulineta era atât de corodată, încât nu mai putea fi folosită.

– De ce nu te duci să verifici în garaj dacă nu sunt nişte scule de pescuit? Eu o să arunc o privire în subsolul casei.

Îşi lăsă capul într-o parte, privind nesigur barca.

– Crezi că putem risca s-o oprim?

– E încălzită, răspunse Eric. Va fi în regulă.

Eric opri motorul, se căţără afară din barcă şi se îndreptă spre garaj, în timp ce tatăl său o luă pe peluză către casă. Pe când se apropia de vechiul adăpost pentru trăsuri, îşi aruncă privirea înapoi către clădirea pentru bărci, nevenindu-i încă să creadă că reuşiseră cu adevărat să repare vechiul motor.

Barca – barca în stare de funcţionare – însemna libertate. Eric nu avea maşină, nici nu avea vârsta necesară pentru a conduce una, dar ştia că nu e nevoie de permis pentru a conduce o barcă, ceea ce însemna că putea merge în oraş – sau oriunde altundeva pe lac – ori de câte ori ar fi vrut.

Putea ajunge la dansurile de la pavilion despre care Cherie îi spusese fără să trebuiască să meargă pe jos sau – şi mai rău – s-o pună pe mama lui să-l aducă ori să-l ia cu maşina. Poate că barca nu era atât de drăguţă sau de rapidă precum aceea în care fusese Adam Mosler, dar dacă ar curăţa-o n-ar fi cu mult mai rea. Şi deja o putea vedea pe Cherie Stevens stând la prova, cu părul fluturând în vânt, în timp ce el o scotea la o plimbare la căderea serii.

Cu imaginea încă vie în minte, Eric se întoarse spre clădirea pentru trăsuri. Una dintre uşile garajului era deschisă şi el păşi în semiîntunericul din interior, aprinse becul simplu care atârna de una dintre grinzi şi se uită în jur după vreun semn de undiţe de pescuit. Găsi însă numai nişte cabluri vechi atârnând de un cui, un cric hidraulic vechi de pe care se dusese aproape toată vopseaua portocalie şi o colecţie de curele de ventilator şi de tuburi interioare vechi despre care era sigur că nu s-ar potrivi la nici o maşină construită în ultimii patruzeci de ani.

Mai erau de asemenea un furtun de apă făcut colac, dar în stare foarte proastă, şi nişte unelte vechi pentru peluză.

Dar garajul reprezenta numai o mică parte din vechea clădire pentru trăsuri, iar Eric stinse lumina, închise uşa şi începu să exploreze. Pe partea structurii care se afla vizavi de casă găsi mai multe uşi, una dintre ele fiind deschisă şi dând într-un mic hol la capătul de jos al scărilor care conduceau către vechile locuinţe ale grăjdarilor de deasupra. O altă uşă conducea către ceea ce trebuie să fi fost odată grajdul, cu destule boxe pentru şase cai, însă boxele fuseseră cu mult timp în urmă convertite pentru a servi altor scopuri. În spate, se găsea vechea cameră a harşanamentelor, încă având câteva zăbale şi frâie atârnând pe pereţi. Mai era un banc de lucru lung, având în spate un dulăpior plin de unelte, dar încă nici o urmă de unelte de pescuit.

Merse mai departe, ajungând la o altă uşă. Deschizând-o, găsi o cameră plină cu o amestecătură de mobilă veche şi cutii care arătau ca şi cum erau pe punctul de a se despica.

Pătrunse în cameră, uitându-se cu atenţie la mobilă. În mod evident, unele dintre piese erau vechi – zări o masă din mahon cu o patină adâncă, ce-i spunea că are pe puţin o sută de ani –, dar altele, cum ar fi un dulap a cărui vopsea albă era cojită şi pătată, nu păreau deloc atât de vechi, ci arătau ca şi cum trebuie să fi fost ca vai de ele chiar şi când erau noi.

Dar ce era cu ele aici? Unele mobile arătau ca şi cum locul lor ar fi fost în casă, dar restul? Cele de genul dulapului alb?

Se poate să fi fost transportate jos de la etaj, unde locuiau pe vremuri grăjdarii?

Mişcându-se cu băgare de seamă prin cameră, Eric îşi lăsă palmele să mângâie piesele de mobilier, simţind uşori fiori în degete la contactul cu suprafeţele. Pe majoritatea le simţea exact ca ceea ce erau: lemn vechi. Dar unele dintre ele…

– Eric!

Vocea tatălui său îl smulse brusc din reverie şi chiar şi prin pereţii clădirii pentru trăsuri putu să audă că tatăl său era furios.

– Vin! strigă el, vocea răsunându-i ciudat în mica încăpere, deşi podeaua era ticsită cu mobile şi cutii. Îşi croi repede drum spre

ieşire, închise uşa depozitului în urma lui şi părăsi clădirea, închizând şi uşa exterioară.

Tatăl său stătea pe aleea pentru maşini, cu o cutie de scule într-o mână şi cu două undiţe în cealaltă.

– Unde ai fost? întrebă el.

Eric păru nedumerit.

– Am căutat scule, spuse el.

Tatăl său pufni.

– Erau în subsol. Le-am găsit acum o jumătate de oră. Şi am tot strigat după tine încă de atunci. Ai surzit brusc?

– O jumătate de oră? repetă Eric, uitându-se la tatăl său cu o privire ce exprima neîncredere. Am intrat acolo doar acum două minute…

– Nu a fost acum două minute. A fost…

Îşi ridică încheietura şi îşi privi cu atenţie ceasul.

–… Exact acum treizeci şi două de minute. Şi Jeff Newell tocmai a sunat. Vor fi aici în mai puţin de o oră, aşa că dacă avem de gând să scoatem barca, trebuie s-o facem rapid şi să ne întoarcem, astfel încât să pot aprinde focul.

– Îmi pare rău, spuse Eric cu capul învârtindu-i-se. Nu pot să cred că am fost acolo înăuntru…

– Visând cai verzi pe pereţi, îi luă tatăl vorba din gură. Aşa că dacă e să mergem, să mergem. Haide!

Eric luă undiţele de la tatăl său şi îl urmă până la clădirea pentru bărci. *O jumătate de oră? Fusese în acel depozit timp de o jumătate de oră?* Nu părea posibil.

Dan păşi în barcă, puse cutia de unelte pe bancheta din mijloc, întinse undiţele pe podea, apoi se aşeză la prova. Peste o secundă Eric şedea la pupa.

Motorul porni de la prima încercare şi, în timp ce Eric elibera parâma de la pupa, tatăl său dezlegă parâma de la prova. Punând motorul în viteză, Eric conduse cu grijă ambarcaţiunea afară din clădirea pentru bărci.

Tatăl său deschise cutia pentru scule şi începu să caute prin harababura de cârlige, momeli artificiale şi plumbi din interior, iar Eric îndreptă barca spre inima lacului, dar se trezi întorcându-se pentru a privi vechea clădire pentru trăsuri.

O jumătate de oră? Fusese înăuntru timp de o jumătate de oră?

În continuare avea impresia că nu fusese în acel loc mai mult de cinci minute. Zece cel mult. Aruncase o privire rapidă în garaj şi în atelier – nu putuse dura mai mult de două minute. Apoi intrase în depozit şi…

… şi brusc nu prea-şi putu aminti ce făcuse. Doar se uitase la lucruri.

Şi le atinsese pe unele dintre ele.

Degetele de la mâna sa dreaptă fremătară uşor la amintirea atingerii.

Dar atâta tot.

Şi zăbovise numai câteva minute – se simţea sigur!

Numai că acum, în timp ce se uita la clădirea pentru trăsuri care devenea din ce în ce mai mică pe măsură ce se îndepărtau cu barca cu motor pe lac, nu se mai simţea atât de sigur.

O secundă mai târziu, clădirea dispăruse în spatele unui pâlc de copaci, iar vocea tatălui său îl scoase încă o dată din starea de visare.

– Merge excelent, spuse Dan. Ce-ar fi să punem în cârlig vreo două momeli artificiale?

Dar şi după ce începu să pescuiască, mintea lui Eric era încă la depozitul din clădirea pentru trăsuri. Kent şi Tad vor fi aici în curând şi poate la noapte, după cină, îi va duce acolo.

Dintr-odată, ideea de a explora depozitul şi de a afla exact ce s-ar putea găsi înăuntru era mult mai atractivă decât pescuitul.

Cu pescuitul, tot ce ar obţine ar fi vreun păstrăv, vreun biban sau vreo ştiucă.

Dar în acel depozit ciudat nu ştia deloc ce ar putea găsi.

Ellis Langstrom lăsă să cadă ultima buruiană în găleată, îşi frecă umerii care-l dureau şi, în cele din urmă, se ridică pentru a evalua munca sa de după-amiază. Întreaga bordură de flori din jurul casei de vară a familiei Isler fusese curăţată de buruieni, solul era întunecat datorită fertilizatorului, iar florile – ce vor fi fost ele, ceea ce Eric nici nu ştia şi nici nu-l interesa – păreau cu câteva nuanţe mai strălucitoare acum că nu mai aveau nici o bălărie în jurul lor.

Mai exact, doamna Henderson va fi fericită, şi la fel vor fi şi membrii familiei Isler când vor sosi mâine.

Curăţatul curţii fusese o treabă mai complicată decât socotise iniţial şi acum încerca să se întindă pentru a-şi alunga durerea de spate, în timp ce căuta vreun lucru ce i-ar fi putut scăpa.

Nu părea să fi trecut ceva cu vederea – locul arăta minunat şi până şi Rita Henderson va trebui s-o recunoască.

Ellis îşi scoase mănuşile şi le azvârli în găleată deasupra buruienilor chiar în momentul în care Adam Mosler – despuiat până la brâu şi plin de sudoare şi de praf – se ivea de după colţul casei, apelând la o basma cu buline foarte murdară pentru a-şi şterge o pată de mizerie de pe un obraz. Dar basmaua nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

– E greblat, afirmă Adam, vocea sa sunând mai degrabă plină de resentiment întrucât trebuise să adune iarba cosită de pe peluza din faţă, decât încântată că isprăvise treaba. Ai terminat? Privi zona din jurul verandei cu dezinteres. Pentru că, deşi tu n-ai terminat, eu am terminat.

– Mulţumesc mult, spuse Ellis, apoi îşi dădu seama că sarcasmul ar fi un bun irosit pe Adam. Mda, cred că e gata.

– Mda, ei bine, îmi eşti dator.

– Hei, nu e ca şi cum nu te plăteşte nimeni!

– Încă sunt cam zece milioane de lucruri mai bune de făcut. Mă simt ca un porc.

– Şi arăţi ca unul, punctă şiret Ellis, în timp ce se lăsă în iarba răcoroasă şi se întinse, simţind cum muşchii care-l dureau începeau în cele din urmă să se relaxeze.

– Hei, ia uită-te acolo!

Ellis se ridică în capul oaselor şi urmări privirea lui Adam, dar nu văzu nimic în afară de două persoane care pescuiau la o sută de metri de ţărm.

– Ce anume?

– Jegul ăla de barcă! Este cea de la Pinecrest. Şi ăla din ea este capul de con de la Pinecrest. Ce cretin!

Ellis clătină din cap.

– Tu crezi că toţi oamenii care vin vara pe aici sunt cretini. Doar pentru că tu credeai că n-avea de gând să ridice excrementele câinelui…

– Nu avea! se umflă Adam. Şi s-a dat la Cherie Stevens chiar în faţa mea.

Ellis se încruntă.

– Chiar în faţa ta? Ei bine, asta nu-i grozav. Nu-i grozav deloc.

Adam privi mânios, scuipă în ţărână, apoi aruncă o căutătură fioroasă către bărcuţa din mijlocul lacului.

– Amicii lui sosesc azi. Mi-i aduc aminte. Sunt toţi nişte cretini!

– Haide, Adam, oftă Ellis exasperat. Fii serios – nu sunt toţi nişte cretini. Mama spune…

– Ai grijă, îl întrerupse Adam. Acei trei tipi au de gând să se dea la toate fetele. Şi ştii ceva? Numai pentru că sunt nişte puşti bogaţi care vin vara şi locuiesc la fandoseala de Pines, le vor lua pe toate.

– Aşa spui tu, pufni Ellis.

– Da, aşa spun eu! replică Adam. Trebuia s-o fi văzut pe Cherie – se dădea peste cap să-l invite pe ticălos la dansurile de la pavilion!

Ellis se întoarse pentru a sta faţă în faţă cu Adam, rânjind.

– Într-adevăr? Credeam că merge cu tine!

– Şi eu credeam la fel, spuse Adam, dorind dintr-odată să nu-i fi spus lui Ellis că Cherie practic îi dăduse papucii.

Ochii săi se întoarseră către barca ce se legăna uşor pe apă.

– Dacă n-ar fi fost acel cretin…

– Hei, îl întrerupse Ellis văzând expresia lui Adam care începea să se transforme într-o furie adâncă, care întotdeauna sfârşea prin a conduce la vreun necaz. Haide. Să mergem să ne spălăm.

Dar Adam nu-l asculta, cu ochii încă fixaţi asupra bărcii.

– O să-ţi spun ceva, rosti cu o voce atât de joasă, încât Ellis nu era sigur dacă Adam vorbea cu el. Dacă îl prind singur pe undeva, e ca şi mort! În cele din urmă se întoarse şi-l privi pe Ellis drept în ochi. Crezi că glumesc? întrebă el. Ei bine, nu. Nu glumesc deloc.

Eric mai dădu drumul la puţin fir de pe mulinetă, simţind cum linguriţa se scufundă alţi câţiva centimetri în apă. Soarele era jos pe cer, peştii se hrăneau la suprafaţă şi mai că putea simţi o muşcătură venind. Încet, începu să înfăşoare firul pe mulinetă trăgând momeala artificială, aducând-o mai aproape de oglinda apei.

Şi apoi, începu să simtă furnicături pe gât, ca şi cum cineva urma să-l atingă.

Sau se holba la el.

Se întoarse, aşteptându-se să vadă o altă barcă la câţiva metri distanţă – sau chiar mai aproape – dar nu era nimic. Apoi zări doi oameni pe una dintre peluze, la câteva case distanţă de Pinecrest.

Unul din ei stătea cu braţele petrecute în jurul genunchilor, celălalt stătea cu picioarele depărtate şi cu braţele încrucişate peste piept.

Şi amândoi se holbau direct la barcă.

La *el*.

Dar era o prostie – se aflau prea departe pentru a putea măcar spune cu exactitate în ce direcţie priveau –, se puteau uita la orice. La o altă barcă, sau la o pasăre, sau…

Dar nu existau alte bărci pe lac şi, când cercetă cu luare aminte cerul, nu zări nici păsări.

Şi încă simţea acele furnicături.

Îşi concentră din nou atenţia asupra undiţei şi mulinetei lui, trăgând încet momeala mai aproape de barcă, însă senzaţia ciudată din ceafă nu dispăru.

Se întoarse din nou şi de data aceasta îl recunoscu pe cel care stătea în picioare.

Adam. Adam Mosler.

Îşi reaminti scena din prima sa noapte la Pinecrest, când Adam Mosler şi Cherie Stevens apăruseră la ponton. Adam fusese foarte enervat, iar acum, când Adam continua să se holbeze la el, Eric ştia că nu trecuse peste acel moment.

Şi dintr-odată avu o presimţire rea în legătură cu Mosler – o presimţire cu adevărat rea. Începu să mulineze mai repede, iar peste câteva secunde momeala apăru la suprafaţa apei şi luci în soarele după-amiezii. Exact când Eric ridică băţul pentru a trece momeala peste barcă, un păstrăv făcu un salt, sări să apuce unul dintre cârligele libere ale momelii, nu nimeri şi căzu înapoi în apă.

– Fă peştii să zboare cu o linguriţă, spuse tatăl său. Nu cred că am mai văzut aşa ceva până acum. Apoi, în timp ce Eric îşi întindea undiţa pe podeaua bărcii, începu să mulineze la rândul său. Eşti gata să ne întoarcem?

Eric încuviinţă din cap, apucă maneta motorului şi făcu o întoarcere năvalnică înspre casă.

Va vorbi cu Kent şi cu Tad despre acest tip Adam – poate ei îi cunoşteau povestea.

Ambală motorul şi, în timp ce prova se ridica şi barca se lupta să recapete postura orizontală, aruncă o ultimă privire înspre pajiştea unde stătuseră cei doi băieţi.

Era pustie.

Dar ura pe care Eric o simţise emanând dinspre Adam Mosler încă persista.

CAPITOLUL 8

Ashley Sparks privea cu jale la grămada enormă de cartofi fierţi, curăţaţi şi tăiaţi în cubuleţe care ameninţa să se răstoarne pe podea din clipă în clipă.

– Merrill, ai un castron pentru salata de cartofi? Sau pot pur şi simplu să o arunc la gunoi şi să-i scot pe toţi în oraş la cină?

– În dulapul de jos, în stânga ta. Merrill arătă cu cuţitul pe care-l folosea să toace ţelină. Şi nu, nu poţi să-i arunci. Ce-a fost mai greu s-a terminat. Tot ce mai ai de făcut acum este să adaugi bunătăţile.

– Oh, haide, Merrill, interveni Ellen Newell în timp ce despacheta din hârtia de la măcelar douăsprezece bucăţi groase de carne pentru friptură şi le aranja pe un platou. Ashley nu găteşte – ea cumpără.

Apoi, în timp ce Ashley se străduia să-i arunce o privire fioroasă – şi eşua lamentabil –, Ellen se uită cu invidie jur-împrejurul bucătăriei uriaşe de la Pinecrest.

– Păcat că nu locuim cu toţii în acest loc, spuse ea. Nu-mi vine să cred cât e de mare!

Merrill aruncă o privire pe terasă, unde soţii prietenelor ei beau bere, în timp ce bărbatul ei scormonea în cărbunii ce ardeau mocnit pe grătar.

– Marci, vrei să duci carnea afară tatălui tău?

Marci îşi termină de băut limonada, puse paharul gol în chiuvetă, apoi luă platoul de la Ellen.

Imediat ce fata ieşi din cameră, Merrill se întoarse către Ellen.

– Deci se spune că acest doctor Darby făcea experimente cu nebuni criminali, afirmă ea, cu vocea la fel de acuzatoare ca şi expresia feţei.

Ellen şi Ashley schimbară o privire rapidă, apoi o înfruntară pe Merrill, cu expresii de vinovăţie prefăcută pe feţele lor, care dispărură brusc, înlocuite fiind de râsete.

– Ăsta-i zvonul, într-adevăr, afirmă Ellen. Dă-mi maioneza. Este fără grăsime?

Merrill împinse borcanul de maioneză prin grămada de produse de pe masă.

– Nu credeţi că aţi fi putut să-mi spuneţi? Apoi, deoarece ambele prietene ale sale arătau ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni din nou în râs, se uită urât la ele. Să nu râdeţi de mine!

– Oh, dragă, nu ne putem abţine, spuse Ashley în timp ce punea de pe tocător murăturile şi ceapa, mărunţite în castronul cu salată. Uită-te la casa asta grozavă – pentru nimic în lume nu ai fi închiriat-o dacă ai fi ştiut despre toate aceste zvonuri prosteşti!

– Şi asta-i tot ce sunt, interveni Ellen. Zvonuri. De la cine le-ai auzit?

– Carol şi nu-mai-ştiu-cum. În magazinul de antichităţi.

– Carol Langstrom, spuse Ashley, încercând apa pentru porumbul fiert şi lăsând din nou capacul pe vasul aburind înainte de a se întoarce către Merrill. Iată cum stă treaba cu Carol şi cu o mulţime de oameni din Phantom Lake. Imaginează-ţi că stau aici cât e iarna de lungă, cu zăpada de trei metri, cu o temperatură de minus patruzeci de grade şi cu zile cu adevărat scurte în care nu au altceva de făcut în afară de a bârfi, a răspândi zvonuri şi a face din ţânţar armăsar. Nu e numai Carol Langstrom, dar, oricât de mult aş iubi-o, ea *este* cea mai mare bârfitoare din oraş.

– Aşa că am un plan, interveni Ellen pe când începea să amestece salata cu o lingură mare din lemn. Pentru a ne ţine cu toţii departe de răul de a insista pe zvonuri, ne vom menţine active. Atât minţile, cât şi trupurile. Există un mic teren de golf minunat pe malul nordic

al lacului, sunt terenuri de tenis publice lângă pavilionul din parc, iar Jeff are barca de schi nautic gata de antrenament. Dacă te facem să fii destul de ocupată, nu vei avea timp să te gândeşti la tot ce vei auzi despre această casă. De fapt, dacă te ţin într-adevăr ocupată, nu vei avea timp nici măcar să auzi poveştile, darămite să te îngrijorezi în legătură cu ele.

– Nu toate suntem păpuşi Barbie, Ellen, interveni sec Ashley Sparks, bătându-se uşor cu palma peste fundul mare. Nu toate arătăm atât de bine în costume de baie încât să le şi purtăm. Aşa că, pentru mine, nu va fi nimic care să presupună o expunere a cărnurilor în public, bine? O să joc golf cu voi, dar numai atât. Şi o să mergeţi la cumpărături de antichităţi cu mine. S-a făcut? Ridică din nou capacul de pe vas, în care apa fierbea acum. O să încep să pun porumbul.

– S-a făcut, fu de acord Ellen. Dar din ce am observat până acum, ai putea să vezi antichităţi timp de un an chiar în casa asta.

– De parcă n-aş şti, replică Ashley, întorcându-se din nou spre Merrill. Şi simt nevoia să fac un tur complet chiar după ce mâncăm. Mi-am dorit să intru în casa asta de ani de zile!

– Poate ar trebui să facem schimb de locuinţe, iar *tu* poţi să ignori toate poveştile despre casa asta, sugeră Merrill, apoi dori să-şi poată retrage cuvintele când văzu că amândouă prietenele ei îşi dau ochii peste cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Merrill, spuse Ellen. Nu crezi că ar fi timpul să renunţi la titlul de regină nevrotică? Ai deja peste patruzeci de ani şi într-o zi o să priveşti înapoi la viaţa ta şi o să vezi cât de multe ai pierdut numai fiindu-ţi teamă că s-ar putea întâmpla ceva.

Merrill oftă şi dădu din cap aprobator; şi, pe când cele două prietene ale sale începură să planifice a doua zi, ea privi pe fereastră la cei trei fii ai lor, care aruncau o minge de fotbal de-a lungul peluzei mari, în timp ce Moxie fugea după ei. Dan şi ceilalţi doi bărbaţi râdeau în jurul grătarului care scotea fum, iar Marcie se tolănise în hamac împreună cu pisica.

Toate astea petrecându-se pe fundalul minunat al lacului sclipitor de la marginea peluzei.

Ellen şi Ashley aveau dreptate; era într-adevăr momentul să renunţe la titlu şi să înceteze să se mai îngrijoreze.

Dacă fiecare zi avea să se desfăşoare precum aceea, nu exista nimic în legătură cu care să se îngrijoreze.

Eric îi dădu sacoşa de bezele lui Kent Newell, care înfipse ca un expert trei dintre ele pe un singur băţ şi le ţinu suficient de departe deasupra cărbunilor incandescenţi de pe grătar astfel încât să se coacă fără a arde cu flacără, cum i se întâmpla lui întotdeauna. Murmurul scăzut al vocilor părinţilor lor plutea dinspre casă, iar acompaniamentul ţârâitului greierilor era singurul alt sunet care tulbura tăcerea serii calme, cu excepţia vreunui orăcăit ocazional al unei broaşte sau al strigătului singuratic al unui cufundar în căutare de pereche undeva peste lac. Lumina zilei se stingea văzând cu ochii, iar el se întinse pe spate într-unul dintre şezlongurile uzate din pânză pe care le găsiseră în subsol şi proclamă că lucrurile nici că puteau merge mai bine. Kent şi Tad erau amândoi aici, iar vara se întindea în faţa lor, un teritoriu neexplorat, cu o nouă aventură aşteptând în fiecare zi.

– Mă duc s-o văd pe Kayla Banks mâine, spuse Kent, rotindu-şi încet bezeaua. Rânji la Eric şi la Tad pe deasupra focului care deabia mai pâlpâia. A avut toată iarna la dispoziţie să se gândească la mine.

– Ceea ce ar putea fi bine sau rău, sublinie Tad, depinzând de cât de mult te-ai străduit s-o cucereşti vara trecută.

– I-a plăcut la nebunie, se lăudă Kent.

– Şi presupunând că nu are deja un prieten, continuă Tad. Doar nu crezi cu adevărat că n-a făcut nimic altceva tot anul decât să viseze la tine, nu-i aşa?

– Dacă toţi tipii de pe-aici sunt asemenea celor cu care am avut eu de-a face, toţi sunt nişte ticăloşi, interveni Eric înainte ca Kent să aibă ocazia de a-şi apăra puterea de atracţie.

Privirea lui Kent se mută de la Tad la Eric.

– Cine?

– Adam cumva.

– Mosler.

Kent scuipă cuvântul de parcă i-ar fi lăsat un gust neplăcut în gură.

– Adam e un mare ticălos! El şi cu alţi doi nenorociţi ne-au hărţuit anul trecut. Rânji din nou, dar de această dată cu o tentă de răutate. Dar anul ăsta suntem trei de-ai noştri împotriva a trei de-ai lor. Nici o problemă.

– Sau poate ar trebui pur şi simplu să-i evităm, sugeră Tad. De fapt, poate că ar trebui să ne ţinem departe de toţi localnicii.

– În nici un caz, se ambală Kent. Am făcut o investiţie în Kayla anul trecut şi anul ăsta o să dea roade.

– Doamne, gemu Tad. Ce spui tu sună ca şi cum ai crede că-ţi datorează ceva.

Rânjetul lui Kent se accentuă.

– Da. Îmi datorează o bucată de…

Se întrerupse, pentru că prima, apoi cea de-a doua şi în cele din urmă cea de-a treia bezea se desprinseră de pe frigăruie, căzând pe cărbuni şi izbucnind în flăcări.

– La naiba!

În vreme ce Kent îşi reîncărca frigăruia, băieţii se cufundară în tăcere, privind tăciunii aprinşi. Stelele mai strălucitoare deveneau vizibile pe cerul nopţii, iar pinii de pe dealurile aflate de partea cealaltă a lacului reprezentau nişte siluete pe un fundal trandafiriu.

Licuricii pâlpâiau pretutindeni împrejurul curţii.

Brusc, Eric îşi aminti o altă seară, în care o barcă, purtându-l nu numai pe Adam Mosler, ci şi pe altcineva, apăruse la ponton cam la aceeaşi oră.

– O ştiţi pe Cherie Stevens? întrebă el.

– Desigur, spuse Kent. Este cea mai bună prietenă a Kaylei.

– Mă gândesc că poate ar trebui să mergem la dans la pavilion vinerea viitoare, sugeră Eric. Practic m-a invitat.

– Sunt pentru, spuse Kent. Vom merge cu toţii şi poate ne cade tuturor ceva în aşternut.

– Nu ne-a căzut nimic în aşternut anul trecut, îi reaminti Tad.

– Dar asta a fost anul trecut, îl contrazise Kent. Am o presimţire bună în legătură cu anul acesta.

În casă luminile din bucătărie se stinseră şi se aprinseră cele din sufragerie, iar Eric privi cum părinţii lor se aşază să joace cărţi, ceea ce însemna că nici unul dintre ei nu se va mişca din loc timp de cel puţin o oră.

– Vreţi să vedeţi ce am găsit eu astăzi? întrebă cu un ton care atrase atenţia atât a lui Kent, cât şi a lui Tad.

Punând jos frigăruia cu bezele, Eric se ridică din scaun şi peste o secundă cei trei băieţi se îndepărtau fără zgomot de terasă, traversau peluza şi apoi intrau în umbra vechii clădiri pentru trăsuri.

Eric deschise uşa şi îi conduse prin holul întunecat.

– Ce e în locul ăsta? întrebă Tad, scăzându-şi fără de voie vocea până la nivelul unei şoapte.

– Acum e garaj, spuse Eric. Dar sus este un apartament şi o mulţime de alte camere de când era grajd şi adăpost pentru trăsuri.

Deschise o uşă şi aprinse un bec solitar.

Kent şi Tad se vârâră în el şi se îngrămădiră cu toţii în camera înghesuită pe care Eric o descoperise cu numai câteva ore mai devreme.

– Uau, exclamă Tad, uitându-se la harababura de mobilier. Uită-te la aceste lucruri! Mama ar înnebuni dacă ar vedea toate astea!

Pe când Tad îşi trecea palmele peste suprafaţa lustruită a uneia dintre vechile măsuţe de toaletă, Kent desfăcu una dintre cutii, se uită înăuntru, apoi scoase cu grijă un album de fotografii legat în piele, punându-l pe un birou.

Îl deschise.

– Priviţi, spuse el. Sunt fotografii vechi de la Pinecrest.

Eric şi Tad se apropiară şi se uitară la pagina acoperită cu fotografii ale casei. Într-una dintre ele era un bărbat tânăr într-un costum demodat care stătea în faţa uşii de la intrare.

– Presupun că este doctorul Darby? întrebă Tad.

Kent mai întoarse câteva pagini. Erau mai multe fotografii ce înfăţişau oameni la Pinecrest – oameni pozând pe veranda din faţă, relaxându-se pe terasa din spate, stând pe ponton şi etalând capturi de peşti.

Unele dintre fotografii expuneau oameni stând în picioare lângă maşini vechi; altele reprezentau interiorul casei, dar cu mobilier diferit de cel ce se găsea acum.

Nicăieri nu exista o legendă pentru fotografii.

Nicăieri nu exista vreo menţiune cu privire la identitatea oamenilor din ele.

– Uitaţi-vă la asta, îi îndemnă Tad, arătând către fotografia unui bărbat care purta ochelari cu ramă de sârmă, cu părul pieptănat spre spate, stând în faţa unui mic secreter din stejar. Asta-i o fotografie a acestui birou.

Era în mod evident acelaşi secreter cu partea din faţă înclinată pe care stătea albumul de fotografii.

Eric şi Tad se traseră mai aproape pe măsură ce Kent întorcea paginile una câte una…

Ellen Newell se uită cu tristeţe la perechea de şeptari care-i fuseseră serviţi la început şi făcu o ultimă încercare de a găsi o posibilitate de a câştiga mâna cu cele cinci cărţi suplimentare care îi mai veniră. Negăsind nimic, aruncă mâna.

– În regulă, oftă ea, în timp ce Dan Brewster lua potul, adăugând ultimii ei bănuţi la grămada enormă din faţa lui. Sunt falită şi sunt obosită şi vreau să merg la culcare.

Aruncă o privire pe fereastră, dar nu putu vedea nimic în afară de beznă – ultimii tăciuni aprinşi ai focului muriseră de mult.

– Ce-ar fi să te duci să-ţi chemi fiul? îi zise lui Jeff, care pierduse ultima miză într-un joc cu Dan cu două mâini în urmă.

– Cum se face că e brusc doar fiul meu? întrebă Jeff, ridicându-se şi îndreptându-se către uşile franţuzeşti.

– Pentru că sunt prea obosită ca să-l chem eu, replică Ellen, privindu-şi soţul cum trece pe terasă ca să-l strige pe Kent.

Cum nu primi nici un răspuns, Jeff strigă din nou, apoi traversă terasa şi coborî treptele spre peluză.

– Kent! strigă din nou. Plecăm!

Neprimind nici de această dată vreun răspuns, coborî pe peluză către locul pentru foc, unde o sacoşă pe jumătate plină de bezele zăcea lângă un scaun din pânză şi trei beţe de frigărui – încă

lipicioase – erau sprijinite de inelul de metal în care fusese focul, care nici măcar nu mai mocnea.

Dar nici urmă de băieţi.

Jeff simţi că-i creşte tensiunea în timp ce se îndrepta către clădirea pentru bărci. Dacă luaseră barca după lăsarea întunericului şi nici măcar nu se deranjaseră să spună cuiva ce aveau de gând să facă, toţi trei vor fi pedepsiţi timp de o săptămână.

Dar clădirea pentru bărci era întunecată; bărcuţa din aluminiu de la Pinecrest stătea liniştită, legată de ponton.

– Kent!

Însă lacul şi pădurea erau tăcute.

Stătu pe ponton şi privi cu atenţie peste apa întunecată. Luna era pe cale de a răsări, iar cerul în partea de est căpătase o strălucire uşor argintie. Dar lacul era liniştit, ţărmul – pustiu pe cât de mult putea vedea; nici urmă de băieţi aici.

Jeff privi din nou de-a lungul peluzei ce ducea către casă şi pentru prima oară observă o lumină slabă şi gălbuie la o fereastră din spatele garajului.

Vechea clădire pentru trăsuri? Ce făceau ei înăuntru? Dar bineînţeles că ştia ce făceau.

Tăiau frunză la câini.

Scotoceau să vadă ce se poate găsi.

Şi, bineînţeles, făceau trăsnăi.

Jeff începu să repete discursul pe care avea de gând să-l ţină în aproximativ două minute, când îi va găsi pe băieţi, informându-i exact în legătură cu ce se aşteaptă de la ei în vara aceea. Începu să traseze principalele puncte în minte.

Aproape destul de mari pentru a conduce.

Urmând să fie în anul terminal în toamnă.

Era timpul să demonstreze responsabilitate.

Şi ultimul punct, dar nici pe departe cel din urmă, nu li se îngăduia să-l ignore când îi striga!

O uşă către camerele din spatele garajului era întredeschisă, iar pe hol o altă uşă era deschisă, o lumină galbenă revărsându-se afară şi luminând calea de acces. Jeff traversă holul şi se trezi într-un depozit.

Cei trei băieţi erau înghesuiţi unul în altul, cercetând cu atenţie ceva aflat pe un birou vechi.

– Kent!

Toţi cei trei băieţi tresăriră la sunetul vocii sale şi se răsuciră, întorcându-se cu faţa la el.

– Sunteţi surzi? continuă el. Vă strig de cel puţin cinci minute! E timpul să mergem acasă.

Băieţii se priviră unul pe altul nedumeriţi.

– Tocmai aţi început să jucaţi cărţi, spuse Kent în cele din urmă.

Jeff îşi privi mânios fiul.

– Am început acum o oră şi Dan ne-a curăţat pe toţi! Am pierdut cel puţin trei dolari şi e timpul să mergem. După ce curăţaţi mizeria de lângă foc, sublinie el.

Dar băieţii de-abia ascultau. Acum o oră? Cum era posibil? Se aflau în camera de depozitare numai de aproximativ zece minute. Nu se putea să se fi uitat la album de mai mult timp.

Însă, atunci când păşiră afară, văzură că se lăsase noaptea; nici urmă de apus, care era încă strălucitor în momentul în care părăsiseră locul de lângă foc.

Era complet întuneric, cu excepţia strălucirii din partea de est a orizontului, unde răsărea luna.

Dar cum se poate să se fi făcut atât de târziu?

– Îmi pare rău, domnule Newell, spuse Tad. Cred că pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului.

Ochii lui Jeff Newell se îngustară.

– Oricum, ce făceaţi aici înăuntru, băieţi?

– Tot ce făceam era să ne uităm la nişte fotografii vechi, spuse Eric.

– Timp de o oră? replică Jeff, adresându-i întrebarea direct fiului său.

Kent se mulţumi să înalţe din umeri şi la fel făcură Eric şi Tad.

– Bine, începu el. Nu aşa va fi vara asta. Începu să puncteze toate ideile pe care le repetase în cap cu câteva minute înainte, folosind degetele pentru a le înşira una câte una. Şi o să arătaţi respect şi o să aveţi consideraţie pentru alţi oameni. Când eu… sau oricine altcineva vă strigă…

– Îmi pare rău, tati, îl întrerupse Kent. N-o să se mai întâmple.

– Vezi să nu se mai întâmple, replică Jeff Newell pe când ajungeau la rămăşiţele focului. Acum curăţaţi acele beţe de frigărui şi luaţi bezelele în casă înainte să le găsească vreun raton. Şi mama ta aşteaptă. E obosită. Toţi suntem obosiţi. E timpul să mergem. Aşa că, ţineţi-vă de treabă, bine?

Fără a aştepta un răspuns, Jeff Newell se întoarse pe călcâie şi o apucă spre casă, lăsându-i pe cei trei băieţi să-şi cureţe mizeria.

– Voi duceţi-vă, dacă vreţi, spuse Eric. Eu mă descurc cu asta.

– Cum s-a făcut atât de târziu aşa de repede? şopti Tad.

Eric ridică din umeri. Nu avea nici o idee cum se întâmplase, dar ştia că ceea ce tocmai se petrecuse era exact ceea ce se petrecuse mai devreme după-amiaza.

Numai că în seara aceea li se întâmplase la toţi trei.

Era ceva în legătură cu încăperea.

Ceva ciudat.

Ceva care, chiar şi acum, părea să-i dea o strângere de inimă.

Dar ce era? Era doar un depozit, nu-i aşa?

Sau nu?

Strânse de jos bezelele şi beţele de frigărui şi o porni spre casă, dar se întoarse brusc şi privi înapoi la profilul întunecat al clădirii pentru trăsuri şi, chiar dacă încă nu avea vreo idee precisă referitor la ceea ce tocmai se întâmplase acolo, exista un lucru pe care îl ştia cu certitudine.

De-abia aştepta să se întoarcă acolo.

CAPITOLUL 9

Logan trăgea de vâsle, făcând barca să înainteze în tăcere prin apă. Chiar şi suporturile pentru vâsle păreau a fi amuţit în noaptea aceea, în timp ce luneca aproape de marginea lacului, unde luna nu pătrunsese prin adăpostul întunecat al copacilor care-şi plecau ramurile peste lac.

Lângă prova, bătrânul câine se agita neîncetat în culcuşul său, aroma oaselor după care Logan săpase la gunoiul din spatele măcelăriei fiind suficient de puternică pentru a pătrunde chiar şi prin nările nevolnice ale bărbatului.

– În curând, şopti Logan mângâietor. Încă puţin, şi apoi vom fi în drum spre casă.

Lăsă barca să se răsucească uşor, o întoarse, apoi încremeni atunci când privi spre Pinecrest, cu mâinile strângând vâslele atât de puternic încât articulaţiile sale muncite de artrită trimiseră proteste agonizante înspre braţe. Dar de-abia era conştient de durere în vreme ce se uita la ferestrele de la Pinecrest, aproape toate strălucind de lumină.

Sperase că oamenii vor pleca. *Dorise* să plece, concentrându-şi fiecare parte a conştiinţei sale pe necesitatea de a avea o Pinecrest – în totalitate – pustie, fără oameni.

Dar ei nu plecaseră, şi el ştia că dăduse greş în ceea ce-i ordonase doctorul Darby să facă înainte să… Logan bâjbâi în adâncul

dezlânat al conştiinţei sale după cuvântul potrivit… Înainte *să plece*. Şi acum, după toţi acei ani, toţi anii în care fusese în stare să facă ceea ce doctorul Darby îi ceruse – îi ordonase –, dădea greş.

Cum putea el să protejeze lucrurile doctorului Darby când nu se putea apropia de ele? Preţ de câteva minute lungi stătu nemişcat în barcă, spunându-şi că poate va fi bine, că poate oamenii din casă vor sta în casă şi că, la urma urmei, lucrurile ascunse – lucrurile secrete – vor rămâne exact cum le lăsase doctorul Darby. În cele din urmă, începu să vâslească din nou, îndreptându-se spre locuinţa sa.

Va hrăni câinele şi va hrăni pasărea şi poate lucrurile doctorului vor fi în siguranţă, iar oamenii din casă vor pleca în curând.

Dar atunci când ajunse în dreptul vechii clădiri pentru trăsuri, inima începu să-i bată cu putere.

Lumina era aprinsă în zona de depozitare.

Lumina era aprinsă, şi ştia de ce.

Băiatul.

Băiatul pe care-l văzuse mai devreme.

El trebuia să fie. Băiatul se afla în zona de depozitare, iar lucrurile doctorului Darby nu erau în siguranţă.

Băiatul nu era în siguranţă.

Nimeni nu era în siguranţă.

Încă o dată, Logan lăsă barca să plutească liber până când se opri, ascuns adânc în umbrele lăsate peste lac de către pinii înalţi după care fusese numită casa, încercând să-şi adune suficient curaj pentru a merge pe ţărm.

Apoi auzi un strigăt şi văzu un om venind în josul peluzei. Cu inima stându-i în loc o clipă, Logan se întoarse în trestiile de lângă mal, unde umbrele pinilor erau atât de adânci încât de-abia îşi putea vedea câinele, care simţise neliniştea stăpânului şi acum încerca să se ridice pe picioarele rahitice. Pentru a linişti animalul, Logan luă un os din resturile pe care le dezgropase în seara aceea şi într-o clipă câinele se lăsă din nou pe podeaua bărcii şi începu să roadă.

Logan aşteptă.

Bărbatul strigă din nou, intră în clădirea pentru trăsuri, apoi ieşi urmat nu de un băiat, ci de trei.

La scurt timp după aceea, luminile din casă se stinseră.

Logan aşteptă în întuneric, ştiind că, în cele din urmă, venise timpul să facă ceea ce ar fi trebuit făcut cu ani în urmă.

Având grijă să nu scoată nici un zgomot, trase barca la mal, legă parâma de o creangă şi păşi pe mal.

În momentul în care puse piciorul pe solul de la Pinecrest, simţi.

Simţi cum e tras.

Era ca şi cum lucrurile din depozit – lucrurile pe care doctorul Darby îi spusese să le păstreze ascunse – se treziseră şi cumva îi şopteau.

Îi făceau semn.

Momindu-l aşa cum în amurg momea şi el câteodată peştii din adâncul lacului.

Acum, revenind în barca ascunsă la rândul ei în umbra pinilor de pe mal, se ghemui şi încercă să nu asculte şoaptele.

Încercă să reziste chemării.

Inima îi bătea cu putere în piept, iar el încerca să decidă ce să facă.

Aproape împotriva propriei voinţe, păşi din nou afară din barcă şi se furişă către vechea clădire pentru trăsuri, ţinându-se aproape de marginea pădurii.

Şi pe măsură ce înainta, vocile din capul său începură să se audă tot mai tare.

Şoaptele se transformară într-un zgomot ca de râşniţă în capul său, fiecare voce întrecându-se cu celelalte pentru a-i capta atenţia, fiecare dintre ele şoptindu-i ce trebuia să facă.

Dar asupra unui lucru toate căzdeau de acord: trebuia să treacă prin uşa de la camera din spate, prin uşa care fusese ascunsă de atât de mulţi ani.

Uşa care n-ar trebui deschisă din nou niciodată.

Ca pentru a se rupe de voci, Logan se întoarse de la vechea clădire pentru trăsuri, iar ochii i se fixară pe strălucirea roşiatică a cărbunilor ce stăteau să se stingă. Şi cum se uita la ei, o idee începu să-i răsară în minte.

O porni către locul pentru foc, cu vocile protestând la fiecare pas, dar le ignoră până când se apropie de cărbunii strălucitori.

La câţiva paşi de tăciunii mocnind găsi o canistră cu benzină şi o cutie de chibrituri.

Vocile din capul său crescură în intensitate atunci când ridică obiectele de jos.

Se strădui să ignore vocile şi luptă împotriva ghemului dur de spaimă care îi rodea stomacul.

Vocile deveniră mai intense, mai clare.

„Vino la noi."

Un scâncet înăbuşit de protest îi clocoti în beregată.

„Ştim ce vrei."

„Ştii ce vrem."

Logan încercă să le stăvilească asaltul asupra minţii sale, încercă să se concentreze numai la structura care se găsea acum la câţiva paşi în faţă şi la obiectele din mâna sa.

Obiectele care puteau reprezenta salvarea sa; numai de-ar găsi forţa de a nu se supune vocilor…

„Mai ţii minte ce bine te simţeai cu degetele în jurul gâtului ei?"

Logan încercă să se concentreze numai la golirea canistrei din mâna stângă pe structura încărcată de rău, apoi la aprinsul ei cu chibriturile acum aproape zdrobite de tesiunea din degetele mâinii sale drepte.

„O poţi simţi, nu-i aşa? O simţi chiar şi acum."

Se afla la uşa clădirii pentru trăsuri.

„Intră. Vezi dacă totul este cum ar trebui. Asigură-te că toate comorile noastre sunt în siguranţă."

Vocile erau aproape copleşitoare acum, iar Logan simţea că puţinul curaj pe care şi-l făcuse începea să dispară.

În ce fel putea să strice? Şi trecuse atât de mult timp de când fusese în cameră…

Aruncând chibriturile, dădu să apuce mânerul uşii.

Degetele sale erau la o distanţă de câţiva milimetri de metalul rece, când o sclipire de raţiune îi fulgeră prin minte preţ de o clipită.

Scăpând canistra cu benzină, Logan se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă, mistuindu-se în adâncul nopţii.

Numai când se văzu înapoi în barcă, iar aceasta despica încă o dată apele line ale lacului, bătrânul îndrăzni să răsufle adânc şi, în cele din urmă, să se uite înapoi la Pinecrest.

Pentru moment, cel puţin, el şi toţi ceilalţi erau în siguranţă.

Dar pentru cât timp?

Tad Sparks umplu sertarul de sus al biroului cu lenjeria şi cu şosetele sale, închise sertarul şi lăsă pe podea geanta în sfârşit golită. Trântindu-se pe pat, privi lacul prin fereastra deschisă. Apa părea mai curând că străluceşte din adâncuri către suprafaţă decât că reflectă lumina lunii.

Uitase cât de linişte era aici noaptea şi cât de tare se auzeau broaştele atunci când spărgeau liniştea cu strigătele lor.

Apoi un alt zgomot sparse tăcerea: vocea tatălui său strigând de jos.

– Tad!

Tad se lăsă să alunece din pat şi ieşi în capătul scărilor înguste.

– Ce-i?

– Ai ridicat geamurile la maşină şi ai încuiat-o?

Nu-şi putea aduce aminte.

– Vin!

Sări treptele câte două o dată şi intră în camera de zi, unde tatăl său se uita la un meci de baseball, în timp ce mama tricota un pulover despre care Tad nădăjduia în secret a nu-i fi rezervat lui.

– S-ar putea să plouă, spuse tatăl său, ridicându-şi fugar privirea de la ecranul televizorului.

– Bine.

Tad luă cheile de pe măsuţa de lângă uşa de la intrare şi ieşi.

Cerul era senin şi bolta plină de stele se găsea atât de jos, încât avea impresia că dacă s-ar întinde, le-ar putea atinge.

În nici un caz nu stătea să plouă.

Nu că ar fi contat. Mai bine să facă ce îi ceruse tatăl decât să încerce să discute, deoarece discuţiile n-avuseseră niciodată succes. În plus, chiar dacă nu ar ploua, era posibil să intre vreun raton în maşină şi atunci tatăl său s-ar înfuria cu adevărat.

Automobilul se afla chiar lângă casă şi preţ de o secundă Tad luă în calcul posibilitatea s-o pună în garaj, dar apoi se gândi mai bine la asta: uşa de la garaj era îngustă şi nu voia nici măcar să-şi imagineze ce ar spune tatăl său dacă maşina ar căpăta chiar şi o simplă zgârietură. De preferat să se mulţumească să ridice geamurile şi s-o încuie. Tatăl său putea s-o mute în garaj a doua zi.

Tad se aşeză pe locul şoferului, introduse cheia în contact, o răsuci pentru a activa sistemul electric şi era pe punctul de a închide geamurile când auzi ceva.

Un scârţâit slab, dar ritmic.

Încruntându-se, ieşi din maşină şi ascultă cu atenţie.

Zgomotul părea să vină dinspre lac.

Vâsle?

Era cineva noaptea pe lac, vâslind?

Luna lăsa acum o dâră argintie pe lac, care licărea datorită apei vălurite. După o clipă silueta unui om vâslind într-o barcă apăru în lumina strălucitoare a lunii.

Barca se întoarse uşor şi Tad văzu ceva ce arăta ca un crucifix înălţându-se la prova.

Dar nu se putea – trebuia să fie altceva. O păcăleală a luminii.

Ceva ce doar arăta ca un crucifix.

Introduse mâna pe geamul maşinii şi aprinse farurile.

Barca era mai aproape de ţărm decât părea în bătaia lunii, iar atunci când farurile străluciră în întuneric, bărbatul de la vâsle se întoarse, holbându-se în lumină precum o căprioară prinsă noaptea pe autostradă.

Părea a fi îmbrăcat în zdrenţe, cu părul lung şi cu barba şi mai lungă şi, deşi încremenise pentru un moment, reveni imediat la viaţă, cufundând vâslele adânc în apă şi trăgând tare, astfel încât barca se întoarse şi Tad se trezi holbându-se la spatele său.

Dar chiar dacă faţa bărbatului dispăruse din raza sa vizuală, amintirea ei persista în mintea lui Tad. Bărbatul arăta ca unul dintre acei nebuni fără adăpost pe care-i văzuse la Chicago de atâtea ori.

Tipul de oameni care nu erau văzuţi niciodată la Evanston.

Deci ce făcea o astfel de persoană la Phantom Lake, cu atât mai mult în această parte a lacului?

Şi de ce ar avea un crucifix din lemn la prova bărcii sale?

Lăsând farurile aprinse, Tad alergă câţiva paşi spre casă.

– Tată!

Prin fereastră, îl putu vedea pe tatăl său, care încă se uita la televizor. Se duse la uşa din faţă.

– Tată, e un tip cu adevărat ciudat afară pe lac!

Tatăl său îşi întoarse faţa de la ecran.

– Ce vrei să spui, afară pe lac? E aproape nouă…

– Vino să vezi, îl întrerupse Tad. Grăbeşte-te!

Kevin Sparks se ridică din scaun şi îşi urmă fiul înspre maşină.

Farurile încă străluceau puternic spre lac, dar nu se putea vedea decât apa nemişcată.

Coborâră până la lac, dar chiar şi de la marginea acestuia nu se vedea nimic.

Nici o barcă.

Nici un om.

Nici un sunet al cuiva care vâsleşte.

Nici măcar cel mai fin vălurel la marginea apei.

Era ca şi cum nimic nu se întâmplase.

– Doamne, e atât de ciudat, spuse Tad. Era chiar aici.

Kevin puse un braţ în jurul umerilor fiului său şi amândoi priviră întinderea de apă pustie şi liniştită.

– Ei bine, dacă a fost ceva acolo, acum a dispărut, zise el. Haide, să mergem înapoi în casă.

În timp ce tatăl său se întorcea la meciul de baseball, Tad ridică geamurile maşinii, stinse farurile şi o încuie.

Peste câteva minute, ajunse din nou în camera lui, se surprinse nu numai închizând uşa de la dormitor, dar şi încuind-o, iar înainte de a merge la culcare închise şi încuie fereastra.

În ciuda cuvintelor tatălui său, era sigur nu numai că văzuse bizarul om din barcă – şi nebunia de pe faţa lui –, dar şi că bărbatul nu plecase nicăieri.

Era încă acolo undeva, ascunzându-se, aşteptând în adâncul nopţii.

CAPITOLUL 10

– Chiar aici, spuse Kent Newell. În locul acesta am prins eu şase păstrăvi în mai puţin de o oră vara trecută.

– Ce să-ţi zic, mârâi Tad. Erau trei şi ieşiserăm de cel puţin două ore.

Se uită în jur şi în cele din urmă puse ochii pe copacul căzut pe care-l căuta şi rânji la Kent atotcunoscător.

– Şi nici măcar nu era chiar în locul ăsta. Arătă spre est, unde soarele încă urca pe cerul răsăritului.

– Era în partea aia. Copacul căzut era aliniat cu pinul ăla înalt din vârful dealului, ţi-aduci aminte?

Kent îşi desfăcu braţele într-un gest de neajutorare ironică.

– Aşa că, dă-mă în judecată! E destul de aproape, nu-i aşa?

Scoseseră barca în urmă cu aproape două ore, încercaseră alte trei locuri unde Kent insistase că peştele mușca nebuneşte vara trecută – sau vara de dinainte – şi dăduseră greş în fiecare dintre ele. În timp ce Tad clătina din cap la refuzul lui Kent de a se lăsa luat peste picior, Eric opri motorul şi lăsă bărcuţa să se oprească încet exact în locul în care copacul căzut de pe mal se alinia cu pinul înalt de pe creasta dealului ce se ridica la câteva sute de metri de lac.

Kent, cu sculele de pescuit deja pregătite, lăsă undiţa cu momeală peste marginea bărcii, se asigură că pluta cu alb şi roşu îşi

îndeplineşte rolul, apoi se întoarse să îl ajute pe Tad să-şi pregătească ustensilele.

Eric puse momeală în cârligul undiţei sale, o aruncă şi începu să-i agite vârful în sus şi-n jos, într-o mişcare teoretic ademenitoare, despre care Kent insista că reprezenta singura modalitate de a atrage peştii, în ciuda faptului că până acum nici unul dintre ei nu avusese nici măcar o trăsătură.

– Hei, spuse Tad Sparks pe un ton care atrase atenţia celorlalţi doi. Am văzut ceva într-adevăr ciudat azi-noapte.

Ezită, convins că cel puţin Kent îi va spune că doar îşi imaginase ceea ce văzuse, dar chiar şi când răsărise soarele, cu trei ore în urmă, strania imagine era încă proaspătă în mintea lui. În plus, era prea târziu să se mai răzgândească acum: atât Eric, cât şi Kent se uitau la el aşteptând.

– Era un tip bătrân în faţa casei noastre, continuă el într-un târziu. Vâslea într-o barcă din lemn cu o cruce uriaşă la prova. Şi părea nebun.

– Bătrânul Logan, spuse Kent, punând o mică linguriţă în cârligul de la undiţa lui Tad, apoi dându-i-o lui Tad. Ţine. Aruncă şi recuperează.

– Bătrânul Logan? spuse Tad în vreme ce lua undiţa. Într-adevăr? Crezi că era el?

– Cine este bătrânul Logan? întrebă Eric, renunţând a momi cu undiţa cât timp se uita la prietenii săi.

– Un tip bătrân şi nebun care trăieşte în pădure, spuse Kent, dând indiferent din umeri.

– Nebun? întrebă Eric, încruntându-se. Vrei să spui într-adevăr nebun sau numai ciudat?

– Într-adevăr nebun, răspunse Kent. Am auzit c-a omorât o fată cu mult timp în urmă.

Privirea lui Eric se îngustă a suspiciune, fiind sigur că Kent urmărea ceva.

– Fii serios! Dacă a făcut asta, cum se face că nu e în închisoare? întrebă, privindu-l pe Kent ca şi cum l-ar fi îndemnat să continue povestea.

Dar nu fu Kent cel care răspunse.

– Pentru că era nebun, spuse Tad. Cel puţin asta e ce-am auzit. A fost închis timp îndelungat, dar în cele din urmă i-au dat drumul.

– Când? întrebă Eric, convins că nici unul din prietenii săi nu avea vreun răspuns.

– Poate acum zece ani, replică Kent.

– Aşa că, dacă i-au dat drumul, înseamnă că nu mai e nebun, nu? insistă Eric.

Kent înălţă din umeri.

– Din ce am auzit, el e încă nebun, chiar dacă nu este periculos. Vreau să spun, cine altcineva decât un tip nebun şi-ar monta o cruce la prova bărcii sale?

Eric se întoarse către Tad.

– Şi ce făcea acasă la voi noaptea trecută?

– Probabil căuta pe altcineva să omoare, spuse Kent înainte ca Tad să apuce să răspundă.

Încă o dată, Tad revăzu în minte figura bărbatului cu ochi sălbatici şi cu o barbă încâlcită şi brusc apetitul pentru pescuit se duse pe apa sâmbetei.

– Tot ce ştiu e că l-am văzut aseară, spuse el în cele din urmă. Nu ştiu ce făcea, dar era într-adevăr ciudat. Atât de ciudat, că l-am făcut pe tata să iasă afară, dar când a ajuns acolo, tipul dispăruse. Vreau să spun că dispăruse pur şi simplu. Era ca şi cum nu fusese acolo deloc, dar ştiu că a fost.

– Doamne, şopti Eric, scanând cu privirea lacul ca şi cum ar fi căutat apariţia pe care Tad tocmai o descrisese.

Dintr-odată se porni vântul şi un nor întunecat acoperi cerul.

Lui Eric i se făcu pielea de găină, iar apoi se apropiară nori şi mai negri. Ceea ce fusese o dimineaţă perfectă numai cu câteva minute în urmă se transforma rapid în furtună, şi pete albe de spumă deja se stârneau pe apa vălurită.

– Poate ar fi mai bine să ne întoarcem, sugeră Tad, ridicându-şi fermoarul de la hanorac.

Eric dădu din cap aprobator, îşi strânse firul şi puse undiţa pe podeaua bărcii, apoi se duse în spate, la motor. Acesta porni de prima dată, iar Eric întoarse barca, îndreptând-o spre pontonul de la

Pinecrest, mica ambarcaţiune clătinându-se violent atunci când fu lovită de vânt în lateral.

– Măiculiţă, ţipă Kent, prinzându-se de tachetul de la prova pentru a nu se răsturna peste bord. Ce faci?

– Încerc să ne duc înapoi la ponton, strigă Eric cu o clipă înainte ca săgeata unui fulger să despice cerul, urmată imediat de un tunet.

Barca se stabiliză atunci când Eric o aşeză în direcţia vântului şi apăsă pe acceleraţie, ridicând brusc botul ambarcaţiunii şi prăbuşind-o în adâncitura din spatele valului pe care tocmai îl urcaseră. Kent se trezi împroşcat de apă şi blestemă cu voce tare, iar Eric lăsă motorul la ralanti, fiindu-i teamă să nu umple barca cu apă.

Apoi, fără nici un fel de avertisment, motorul se opri.

Eric trase de sfoară.

Nimic.

Trase din nou.

Din nou nimic, dar de data aceasta simţi un scrâşnet urât de metal pe metal.

Motorul nu avea să mai meargă prea curând.

– Luaţi vâslele, spuse.

În timp ce Tad aşeză vâslele în suporturi şi începea să tragă, începură să cadă primii stropi de ploaie, iar atunci când ajunseră să lege barca la pontonul de la Pinecrest, aproape o jumătate de oră mai târziu, toţi trei băieţii erau uzi până la piele. Apoi, în vreme ce Eric lega ultima parâmă de ţăruşul de pe ponton, ploaia se opri la fel de brusc precum începuse şi se arătă soarele, stropii de ploaie strălucind peste tot.

–Ce facem acum? întrebă Tad, coborând din barcă şi uitându-se la cer.

– Reparăm motorul, propuse Eric. Barca este singurul nostru mijloc de transport, aţi uitat?

– Atunci hai s-o reparăm, spuse Kent, frecându-şi braţul stâng, care încă îl durea după cincisprezece minute de tras la vâsle. Nu vreau să vâslesc tot drumul până în oraş şi înapoi vineri noapte.

Traversară peluza către clădirea pentru trăsuri, dar se opriră brusc la uşa care dădea spre atelier.

Stând pe pământ şi lucind în lumina soarelui ca şi cum ar fi implorat să fie văzută, se afla canistra cu benzină pe care o folosiseră la foc noaptea trecută.

La un metru distanţă se afla cutia de chibrituri pe care o utilizaseră să aprindă focul, acum îmbibată cu apă de la ploaia recentă.

– Cum au ajuns astea aici? şopti Eric. Nu le-am lăsat lângă foc?

Tad înălţă din umeri, dar Kent aprobă din cap.

– Aşa că acum ştim ce făcea bătrânul Logan aseară, spuse el. Avea de gând să vă dea foc la casă.

Ochii lui Tad se măriră la auzul cuvintelor lui Kent, iar Eric simţi din nou cum i se face pielea găinii.

Apoi Kent râmji.

– Glumeam, băieţi, spuse el. Doar glumeam.

Dar nici Eric, nici Tad nu făcură vreo mişcare către uşa clădirii pentru trăsuri.

– Haideţi, laşilor! îi îndemnă Kent.

Cum nici Eric şi nici Tad nu se clintiră, el trecu printre ei, deschise uşa şi păşi în semiîntunericul dinăuntru.

Trecu aproape o jumătate de minut până când Eric la început şi apoi Tad îl urmară fără tragere de inimă.

Uşa de la atelierul unde erau păstrate uneltele stătea deschisă în faţa lor.

La câţiva metri distanţă pe hol se găsea uşa de la depozitul unde petrecuseră câteva minute explorând noaptea trecută.

Sau fusese o oră?

Nici unul dintre ei – nici Eric, nici Tad, nici măcar Kent – nu făcu vreo mişcare pentru a păşi prin uşa deschisă a atelierului. În schimb, toţi trei stăteau perfect nemişcaţi, uitându-se pe hol, la uşa închisă a depozitului.

Kent sparse, în cele din urmă, tăcerea.

– A fost ciudat aseară. Cum nici unul din prietenii săi nu vorbi, se uită mai întâi la Tad, apoi la Eric. I-am spus tatălui meu că doar ne-am uitat la nişte fotografii vechi, dar părea ca şi cum… Vocea sa se stinse, apoi: Nu ştiu. Era ca şi cum simţeam ceva. Sau auzeam ceva.

Figura pe care o văzuse surprinsă în lumina farurilor noaptea precedentă năvăli în mintea lui Tad Sparks.

– Haideţi pur şi simplu să luăm uneltele şi să mergem să reparăm motorul, bine? spuse el.

Deşi încercase s-o controleze, era o urmă de ezitare în cuvintele sale, iar acum Kent îl privea cu ochi scânteietori.

– Eşti pui de găină? întrebă băiatul mai mare.

Cum Tad ezita, Kent se întoarse către Eric Brewster.

– Dar tu? întrebă. Şi ţie ţi-e teamă?

Deşi inima lui Eric începu deodată să bată mai repede, el clătină din cap a negare.

– Atunci să mergem să vedem, spuse Kent încet.

Uitând brusc de atelier, Kent îi conduse către uşa depozitului, o deschise şi aprinse lumina.

În timp ce treceau pragul, un sentiment ciudat de familiaritate – aproape de bun venit – îl cuprinse pe Eric. Era ca şi cum camera însăşi era bucuroasă să-l primească înapoi.

Sau ceva din cameră.

Se uită în jur.

Nu se schimbase nimic din noaptea precedentă.

Albumul de fotografii se afla deschis exact cum îl lăsaseră, pe micul birou înclinat.

Cu Kent şi Tad urmându-l, Eric îşi croi drum prin labirintul de mobilă şi cutii de carton puse grămadă şi aruncă o nouă privire albumului încă deschis. Îi simţea pe Kent în dreapta sa şi pe Tad în stânga.

Fotografiile vechi cu bordură albă din albumul legat în piele erau prinse de paginile sale negre prin intermediul unor colţare mici, triunghiulare din hârtie.

Fără să se gândească, fără măcar să se uite la imaginea din faţa lui, fără măcar să-şi dea seama de ceea ce face, Eric întoarse pagina şi se trezi uitându-se la o fotografie a unui birou mic, cu un registru deschis pe pupitrul său. O fereastră octogonală deasupra pupitrului lăsa să se strecoare înăuntru o rază de lumină.

– E camera aceasta, şopti Tad.

Eric şi Kent îşi ridicară privirile şi văzură aceeaşi fereastră octogonală pe jumătate obturată de o măsuţă de toaletă aşezată pe o masă.

Dar în fotografie era o uşiţă în peretele din partea opusă ferestrei.

O uşă din lemn, cu ceea ce părea a fi o încuietoare şi un mâner din fier forjat manual.

Kent o arătă în poză, apoi se uită la peretele unde trebuia să fie acea uşă, dar în locul ei văzu o bucată de placaj sprijinită de zidul de cărămidă.

Ca printr-o înţelegere tacită – sau atraşi de o forţă nevăzută de care nu prea erau conştienţi –, cei trei băieţi se îndreptară către bucata de placaj, mutând grămezile de cutii de carton şi amestecătura de mobile suficient cât să poată – atunci când în cele din urmă îşi atinseră scopul –să mute placajul cu un metru spre stânga.

Şi acolo era uşa pe care o văzuseră în poză.

Cu excepţia faptului că uşa din lemn cu mâner din fier dispăruse.

În locul ei erau cărămizi.

Dar nu tipul de cărămizi cu care fusese construită clădirea pentru trăsuri. Acestea erau mai noi şi nici pe departe la fel de bine aşezate şi îngrijit tencuite. Mai curând, oricine zidise uşa cu cărămizi o făcuse prost.

Sau poate prea în grabă.

Cărămizile fuseseră îndesate în deschizătură la întâmplare şi erau îmbinate cu un strat subţire şi inegal de mortar.

– De ce ar vrea cineva să zidească uşa cu cărămizi? şopti Tad.

– Vreţi s-o deschidem? se interesă Kent, nerăspunzând la întrebarea lui Tad şi deja făcându-şi de lucru la cărămizi.

Ceva în interiorul lui Eric nu voia nimic mai mult decât să găsească nişte unelte şi să meargă să lucreze la motorul bărcii. Dar se mai găsea şi altceva înlăuntrul lui.

Ceva ce dorea să doboare acele cărămizi şi să elibereze orice ar fi fost ascuns în spatele lor.

Pe când cele două forţe antagonice se luptau în interiorul său, Kent Newell deja izbutise să facă o cărămidă să se mişte.

Praf de mortar se aşternu pe podea.

Cărămida putu fi mişcată mai cu uşurinţă.

– Aşteaptă, spuse Eric. S-o facem mai târziu, când părinţii noştri vor fi plecaţi.

Kent se opri, luându-şi mâinile de pe cărămidă.

Toţi trei rămaseră tăcuţi, privind la zidul improvizat, fără să spună nimic.

Nici unul dintre ei nu făcu vreo mişcare să plece.

– Ar trebui să mergem să reparăm barca, spuse Tad în şoaptă.

Kent şi Eric aprobară din cap, însă nici unul nu se mişcă.

Stăteau locului, uitându-se la intrândul uşii.

Ceva din spatele cărămizilor – ceva nevăzut – îi reţinea.

Era aproape ca şi cum Eric auzea voci acum, voci şoptindu-i, insistând.

Insistând pentru ce?

– Acum, spuse el cu vocea sunându-i nefiresc de tare. Să mergem acum.

Încet, ca şi cum ar fi luptat împotriva forţei nevăzute, se îndepărtară de perete prin labirintul de cutii de carton şi de piese de mobilier, ieşind pe uşa depozitului.

Eric stinse lumina şi închise bine uşa. Totuşi, chiar şi când se întoarse pe călcâie continuă să simtă forţa stranie din spatele cărămizilor atrăgându-l, şi ştia că prietenii săi o simţeau la rândul lor.

Ştia că şi ei auzeau aceleaşi voci nedesluşite care îl chemau.

Şi ştia că în curând toţi vor răspunde acelei chemări.

Dându-i lui Kent cutia grea de unelte, Eric ieşi cel dintâi din clădirea pentru trăsuri şi merse în fruntea lor până la ponton. De îndată ce Kent dădu la o parte capacul motorului, Eric văzu în ce constă problema: frânghia de pornire uzată alunecase de pe scripete şi se înţepenise dedesubt, făcând imposibile nu numai tragerea ei, ci şi funcţionarea motorului.

– Are nevoie de o nouă frânghie, constată Tad.

– Pe care n-o avem, răspunse Kent.

– Am văzut eu una în plus în clădirea pentru bărci, spuse Eric. E atârnată de un cui în dulapul unde se găsesc vestele vechi de salvare.

În timp ce Tad se duse să aducă noua frânghie, Eric luă două unelte din cutie şi începu să meşterească. Peste cincisprezece minute

vechea frânghie dispăruse, iar cea nouă – care era aproape la fel de uzată ca şi cea veche – se afla pe scripete, un ultim şurub tocmai fiind strâns.

– Mai am nevoie doar să trag, spuse Eric în vreme ce-şi aranja uneltele în trusă. Dacă porneşte, să mergem în port şi să luăm o frânghie nouă. Asta nu va rezista până mâine.

Ţinu pumnii strânşi, trase de frânghie, iar motorul se trezi instantaneu la viaţă. În timp ce Kent punea la loc capota, Tad dezlegă parâmele.

– Să mergem, spuse Tad atunci când desfăcu ultima parâmă de pe ţăruş.

Eric desprinse barca de la ponton şi o îndreptă către oraş.

Soarele strălucea acum cu putere pe un cer fără de nori şi singurul lucru care mai amintea de scurta ploaie de dimineaţă erau micile valuri rămase pe lac. Dar chiar şi ele dispărură atunci când dădură ocol pontonului ce despărţea Pines de oraş. În vreme ce barca îşi găsea stabilitatea pe apa de acum sticloasă, Kent prinse în cele din urmă a vorbi despre subiectul la care se gândeau toţi trei.

Ce anume se afla în spatele uşii zidite cu cărămizi?

– Dacă am stivui cărămizile în camera aia din spate, nimeni nu ar şti vreodată că uşa a fost zidită.

Eric încruntă uşor din sprâncene.

– În fotografie se vede uşa, spuse Tad. Şi dacă punem înapoi placajul peste ea după ce vedem ce-i acolo, nimeni nu va şti vreodată că am fost înăuntru.

– Deci ce credeţi că e înăuntru? întrebă Eric, dându-şi seama chiar în momentul în care deschidea gura că, orice ar fi decis să facă în cele din urmă cu cărămizile şi cu placajul, decizia de a afla ce se găsea în spatele lor fusese deja luată.

– Lucruri pe care cineva nu vrea să le vedem, spuse Tad.

Kent aprobă dând din cap.

Şi în ciuda faptului că soarele strălucea pe cer, pe Eric îl trecu un fior pe şira spinării. Strângând cârma mai tare, menţinu barca pe o direcţie constantă.

În timp ce Eric îndrepta încetişor barca înspre locul de oprire a şalupelor de pe pontonul de alimentare din port, Tad azvârli o

parâmă în jurul unui ţăruş şi o folosi ca să tragă ambarcaţiunea în siguranţă la ponton, apoi îl aşteptă pe Kent să fixeze bine pupa, înainte de a lăsa tranchetele la apă şi de a priponi parâma de la prova. Nu le luă mai mult de zece minute să găsească ceea ce căutau, dar avură nevoie de încă zece să plătească, iar în aceste douăzeci de minute cât lipsiseră ceva se schimbase în port.

O figură familiară stătea pe pontonul de alimentare, umplând rezervorul bărcii familiei sale. Iar punctul de oprire a şalupelor se găsea în celălalt capăt al pontonului de alimentare.

– La naiba, spuse Eric încet. Iată-l pe Adam Mosler.

– Şi pe Ellis Langstrom, adăugă Kent.

– Ignoraţi-i, sugeră Tad. Pur şi simplu o să trecem pe lângă ei.

Dar Adam n-avea de gând să fie ignorat. Când ce cei trei se apropiară, se proţăpi în mijlocul pontonului, cu picioarele depărtate şi cu braţele încrucişate la piept.

– Ce faceţi pe pontonul nostru, capete pătrate, vreau să spun, capete de con?

– Ne vedeam de treabă, zise Tad.

– Şi nu este pontonul vostru, adăugă Kent.

– În bărcuţa voastră de fetiţe? întrebă Adam, neluându-l în seamă pe Kent. Mai bine vă grăbiţi, că altfel n-o să ajungeţi acasă până se întunecă. Buzele i se strâmbară într-un rânjet batjocoritor. Capetelor de con li se pot întâmpla lucruri rele după lăsarea întunericului.

Străduindu-se să-l lase în plata Domnului pe Adam, Eric îl ocoli repede pe celălalt băiat, merse până la capătul pontonului şi aruncă noua frânghie în barca Pinecrest. Pe când se urca în ea, Kent şi Tad îl prinseseră deja din urmă; cei doi dezlegară barca şi o îndepărtară de ponton înainte ca Adam să aibă vreme să pornească vreo bătaie.

Eric se rugă în tăcere la Dumnezeul micilor motoare şi trase de frânghie.

În mod miraculos, porni.

Acceleră puţin şi barca se îndepărtă de ponton, lăsând în urmă un Adam care le arunca priviri furioase.

– De ce insistă să fie atât de ticălos? întrebă Tad, neaşteptând şi neprimind vreun răspuns la întrebarea sa.

Eric conduse barca afară din port şi lăsară în spate oraşul, iar când ajunseră în apele deschise ale lacului începu în sfârşit să se relaxeze. Cu toate acestea, numai o clipă mai târziu, auzi zgomotul unui motor puternic, iar instinctul îi spuse ce era chiar înainte să privească peste umăr, în urmă. Adam Mosler pilota barca cu motor a tatălui său direct spre ei, mergând cu viteză maximă. Ellis Langstrom stătea în picioare în spatele lui Adam, ţinându-se de scaunul acestuia cu o mână, în timp ce cu cealaltă se ţinea strâns de marginea bărcii. Numai în ultimul moment Mosler încetini şi lăsă botul bărcii cu motor să cadă în apă, oprind barca cu bărcuţa lor.

– Mergeţi la pescuit, fetelor? spuse Adam batjocoritor, apoi îi căzură ochii pe vasul cu momeală de pe podeaua bărcii. Câh, viermi! spuse el cu o voce exagerată de fată. Cine are de gând să muşte din undiţele voastre?

Eric menţinea direcţia constantă, rugându-se în tăcere ca Kent să nu pornească o bătaie acolo, în mijlocul lacului.

Încă o dată îi fură ascultate rugăciunile.

– Bine, spuse Adam, concluzionând în cele din urmă că nici Eric, nici prietenii lui nu aveau de gând să-i răspundă la batjocură. O să vă lăsăm cu distracţia voastră de vară.

Apăsă pe acceleraţie; motorul se ambală puternic, barca se ridică pe valuri, iar Adam trase de volan şi se îndepărtă brusc de barca lui Eric, executând manevra atât de rapid, încât Ellis Langstrom aproape că îşi pierdu echilibrul.

Siajul se formă atât de repede în urmă, încât Eric nu avu timp să îl evite, şi, în timp ce barca lui Adam se îndepărta, o cascadă de apă năvăli în ambarcaţiunea celor trei. Tad Sparks încercă instinctiv să se ferească de potop, dar reuşi numai să alunece de pe locul său şi, în cădere, să se lovească la umăr de marginea bărcii. Încă o dată uzi până la piele, cei trei îl auziră pe Adam râzând în vreme ce se întorcea în viteză către oraş.

– Ce ticălos, spuse Kent. Mi-ar plăcea să-l ucid pe tipul ăsta!

– Ignoră-l, sugeră Eric.

– Nu vreau să-l ignor, spuse Kent. Eşti bine? îl întrebă pe Tad.

Tad se târî înapoi pe locul său, frecându-şi umărul.

– Mda, mormăi el. N-ar fi trebuit să încerc să mă feresc.

– Nu e vina ta, spuse Kent. Ce nenorocit! Poate ar trebui să mergem înapoi în oraş, să-l găsim şi să-i dăm o lecţie.

– Sau poate, îl contrazise Eric, în timp ce întorcea barca pe drumul către Pinecrest, ar trebui pur şi simplu să mergem acasă şi să-l lăsăm naibii pe Adam Mosler.

Kent deschise gura să îşi ofere replica, dar Eric zâmbi.

– Ai mei sunt plecaţi să joace golf, iar Marci se duce la chestia aia cu distracţia de vară la şcoală. Ceea ce înseamnă că vom avea o grămadă de timp să dărâmăm uşa şi să vedem ce e în spatele ei.

Kent se mai uită o dată la barca lui Adam Mosler.

– Bine, fu el de acord. În plus, cine ştie? Poate găsesc ceva acolo ce voi putea folosi ca să-l prind pe ratatul ăla.

Eric apăsă pe acceleraţie şi barca prinse viteză. Peste o secundă ocoliră promontoriul şi barca lui Adam Mosler dispăru din vedere.

Însă, deşi Adam Mosler şi Ellis Langstrom nu mai puteau fi zăriţi, ei nu fuseseră uitaţi.

Rita Henderson văzu maşina şerifului oprindu-se şi repetă în minte ce urma să le spună celor doi băieţi care stăteau pe locurile din spate. Nu-i păsa prea mult de Adam Mosler şi era destul de sigură că, mai devreme sau mai târziu, o va lua pe un drum greşit în viaţă şi va sfârşi în închisoare, dacă nu şi mai rău. Dar cu Ellis Langstrom lucrurile stăteau altfel şi când îl recunoscuse în barcă alături de Adam îl sunase pe Floyd Ruston, care era şerif de când putea Rita ţine minte şi se arăta cel puţin la fel de doritor ca şi ea să nu se întâmple nimic care să afecteze turismul, singurul lucru ce ţinea oraşul în viaţă. Nu-i luase mai mult de un minut să-l convingă pe Ruston să-i sperie pe cei doi băieţi şi nu trecuseră mai mult de zece până ca el să-i aducă la ea. Acum Rita se învârtea în scaun şi nota ceva în carneţel, în vreme ce se auziră trei portiere trântindu-se şi paşi urcând treptele verandei din lemn către uşa biroului.

Îşi ridică privirea atunci când se deschise uşa, apoi se ridică şi dădu mâna cu şeriful Ruston.

– Mulţumesc, Rusty, spuse ea, folosind intenţionat diminutivul pentru a le da de înţeles băieţilor cât de apropiată era relaţia ei cu şeriful.

– Dacă n-ai fi sunat, aş fi confiscat barca şi i-aş fi arestat pe băieţii ăştia, replică Ruston, respectând întocmai scenariul pe care-l repetaseră la telefon.

Rita dădu gurii sale un aspect sever şi îi inspectă pe cei doi care stăteau în picioare în faţa ei.

Adam Mosler mai că rânjea dispreţuitor – şi asta nu constituia o surpriză –, însă Ellis Langstrom părea de-a dreptul înspăimântat.

Bine.

– Neglijenţă criminală, continuă şeriful, începând să marcheze pe degete diferitele delicte ale băieţilor. Depăşirea vitezei de opt kilometri pe oră în rada portului. Încălcarea regulii de a nu merge în siaj.

Rita îl aprobă dând din cap.

– Dacă ar fi după mine, şi-ar petrece amândoi restul verii făcând o groază de ore de muncă în serviciul comunităţii. Ca să nu mai amintesc de amenda de şase sute douăzeci de dolari pe care tatăl lui Adam ar avea-o de plătit pentru a-şi recupera barca.

Rita observă cum piere rânjetul lui Adam.

– Sună ca şi cum amândoi ar trebui să-ţi fie foarte recunoscători pentru că nu faci toate astea, sublinie ea.

Ellis recepţionă imediat mesajul şi se întoarse cu faţa spre şerif.

– Mulţumesc, spuse el, fiind în mod clar pe punctul de a izbucni în lacrimi. N-o să se mai întâmple. Pe cuvânt… promit.

Adam bolborosi nişte scuze, iar Rita ar fi vrut să-l zgâlţâie niţel, dar era pregătită să se declare mulţumită cu oricât de puţin ar fi obţinut, mai ales că Ruston nu văzuse de fapt ceea ce făcuseră băieţii şi n-ar fi vrut să rişte să stârnească furia lui Cleve Mosler. Nu cu alegerile care veneau în toamnă.

Peste un moment, şeriful plecă şi fu rândul Ritei.

– Nu e vorba numai de nechibzuinţă, spuse, simţind cum îi creşte tensiunea când un început de zâmbet batjocoritor înflori din nou în colţurile gurii lui Adam. Am văzut ce-aţi făcut: aţi hărţuit oameni care vin să-şi petreacă vara la Pines.

Ellis lăsă capul în podea, dar Adam se mulţumi să-i arunce o privire insolentă.

– Sunt atât de dezgustată de amândoi, încât de-abia suport să vă privesc, continuă ea. În special tu, Ellis. Ştii câţi bani cheltuiesc localnicii în magazinul mamei tale? De-abia îi dădu lui Ellis şansa de a vorbi înainte de a răspunde la propria întrebare. Nu mult! Aproape deloc. Oamenii care vin vara aici şi turiştii sunt cei care pun bani în conturile noastre bancare şi hrană pe mesele noastre. Ei vă dau slujbe de vară. Se duse în dreptul lui Adam pentru a-şi sublinia ideea. De fapt, *eu* vă dau slujbe de vară în numele lor. E clar?

Aşteptă un răspuns.

Sau poate o scuză.

Sau un mulţumesc pentru faptul că-i salva de posibilitatea condamnării şi a tribunalului juvenil.

Orice.

Dar nu avu parte de nici un răspuns de la nici unul din ei.

– Mă ascultaţi? întrebă Rita într-un târziu.

– Da, doamnă, spuse Ellis.

Adam dădu din cap.

– V-am salvat de data asta, deoarece cred că meritaţi o şansă. O dată. *O dată.* Data viitoare am să-l las pe şeriful Ruston să vă umfle şi să ia barca tatălui tău.

Adam se încruntă la ea, cu faţa schimonosită de furie.

– Aşa că mai bine v-aţi maturiza şi aţi face ceva constructiv cu timpul vostru! Se uită la Adam, care-i înfruntă privirea fără ezitare. Aţi înţeles?

– Da, doamnă, spuse Ellis.

– Adam? întrebă Rita, cu privirea neclintită.

După un timp ce păru o eternitate, Adam îşi lăsă ochii în podea.

– Vă aud, spuse el.

– Bine, zise Rita. Acum plecaţi de-aici, amândoi.

De îndată ce ieşiră, Adam scoase un pachet mototolit de ţigări din buzunarul de la blugi şi se opri locului pentru a-şi aprinde una. Se uită prin fereastră la Rita Henderson, care se întorsese la biroul ei, dar încă îi privea.

– Ticăloşii, rosti el încet. Poate c-ar trebui să-i omorâm. Pe toţi.

– Vrei să taci din gură? spuse Ellis. Dacă te aude?

Coborî treptele spre trotuar.

– Mă duc la magazinul mamei mele.

– Lucrezi azi?

Ellis scutură din umeri, uitându-se la Rita Henderson care încă îi privea.

– Cred c-o să mă duc pur şi simplu s-o ajut. E vară… va fi ocupată.

– Foarte bine, du-te, spuse Adam, vocea căpătându-i o tentă sarcastică în vreme ce cobora scările şi scutura intenţionat scrumul de ţigară pe veranda biroului imobiliar. Du-te şi fă ce vrea căţeaua de Henderson şi eu o să mă gândesc la o cale de a-mi regla conturile cu nenorociţii ăia.

– De ce n-o laşi baltă, Adam? Ellis o apucă pe trotuar, mergând mai repede pentru a se distanţa de celălalt. Nu e ca şi când ţi-ar fi făcut de fapt ceva vreodată.

– Cui îi pasă? se stropşi Adam, în timp ce Ellis se îndepărta.

Când Ellis dispăru după colţ, aruncă ţigara fumată pe jumătate în nişte tufişuri şi vorbi din nou, mai mult pentru sine decât pentru altcineva care ar fi putut asculta.

– Important nu e dac-au făcut sau nu ceva, ci ce sunt ei. Şi eu spun că sunt o adunătură de nenorociţi mucoşi şi am de gând să le dau o lecţie pe care n-o s-o uite niciodată.

CAPITOLUL 11

Eric Brewster îl privi neliniştit pe Kent Newell, care desprindea prima cărămidă din perete. Părinţii săi de-abia ce dispăruseră pe după colţul aleii, că-i şi condusese pe Kent şi pe Tad înapoi la clădirea pentru trăsuri, unde Tad insistase să stea de pază la uşă, în timp ce Eric şi Kent începuseră să lucreze la zid. Totuşi, după cinci minute curiozitatea lui Tad învinsese teama că părinţii lui Eric s-ar putea întoarce şi ar putea să-i prindă şi acum se foia în spatele acestuia, părând chiar mai tulburat decât el.

Cărămida se desprinse brusc. Kent i-o înmână lui Eric, care o aşeză cu grijă pe podea, sprijinind-o atât de delicat, de parcă ar fi fost o bucată de cristal ce s-ar fi putut sfărâma în mâinile lui, praful din mortar lipindu-se de palmele sale transpirate.

Tad Sparks luă următoarea cărămidă, iar în câteva minute Kent îndepărtase suficient de multe pentru a face un orificiu prin care puteau privi.

– Dă-mi lanterna, şopti Kent, coborând vocea ca şi cum ceva ce se afla în spatele cărămizilor ar fi putut să-l audă.

Eric îi dădu lanterna cu bătaie lungă pe care o adusese din casă, apoi se îngrămădi în Kent pentru a arunca o primă privire asupra celor ce se aflau în spatele uşii zidite, în timp ce Tad Sparks încerca să vadă peste celălalt umăr al lui Kent.

Prin deschizătură se strecură un miros stătut de mucegai şi de praf, iar timp de o secundă Eric se simţi ciudat de ameţit.

– Alte cutii, spuse Tad, în timp ce Kent plimba fasciculul de lumină prin încăperea mică.

– Şi alte mobile vechi, adăugă Kent, evident dezamăgit de conţinutul camerei ascunse, extrem de asemănător cu lucrurile ce umpleau încăperea în care se aflau.

– Trebuie să fie totuşi ceva diferit cu lucrurile astea, spuse Eric. Vreau să spun, de ce sunt acolo înăuntru în loc să fie aici afară? Trebuie să existe un motiv pentru care cineva a zidit uşa.

Întinzându-se peste umărul lui Kent, înhăţă o cărămidă şi o smuci.

Aceasta rămase în mână, slăbind alte zece, care se prăbuşiră pe podea într-o cascadă de zgomot şi de praf.

Băieţii se traseră înapoi, iar Kent îi trecu lanterna lui Eric.

– Doamne, Eric – fii atent! spuse el.

Înghiontindu-l pe Eric într-o parte, Kent se apropie din nou şi, lucrând cât de rapid şi de tăcut putu, demontă restul uşii. Când orificiul fu destul de mare pentru a se trece prin el, Kent se îndreptă de spate şi îi înmână ultima cărămidă lui Tad. Însă, dându-şi seama că nu mai exista vreo barieră între el şi camera ascunsă, se dădu un pas înapoi.

– Vrei să intri acolo primul? îl întrebă pe Eric.

Pe când Eric se holba la gaura unde puţin mai devreme fusese ridicat un zid de cărămidă, inima începu să-i bată atât de tare, încât abia mai putea respira. Chiar şi aşa, îşi încleştă degetele pe lanternă şi păşi peste cele câteva rânduri de cărămizi rămase, pătrunzând în camera întunecată.

Un sentiment de izolare totală îl învălui instantaneu. Era ca şi cum ar fi fost complet singur într-un loc sumbru şi cavernos – un loc periculos –, unde răul nevăzut pândea în orice ungher întunecat. Întorcându-se cu spatele la întuneric, intră într-o ţesătură de pânze de păianjen şi aproape scăpă lanterna din cauza panicii, în timp ce le dădea la o parte cu mâna.

– E atât de ciudat, şopti Tad, păşind prin deschizătură şi apropiindu-se de Eric.

Eric întinse mâna, îşi încleştă degetele în braţul lui Tad şi îşi regăsi imediat echilibrul.

În ciuda faptului că în cameră era răcoare, fruntea i se umplu de transpiraţie.

– E mai mare decât am crezut, spuse Kent în vreme ce păşea la rândul său înăuntru, alăturându-li-se.

Eric plimbă încet raza lanternei în jur-împrejurul camerei, cu inima încă bătându-i cu putere şi cu mâinile tremurându-i în timp ce îşi curăţa bucăţi de pânză de păianjen din gene şi din păr. Încăperea era, într-adevăr, mult mai mare decât se aşteptaseră – părea aproape de dimensiunea dormitorului său din casa principală. Totuşi, judecând după dimensiunile clădirii pentru trăsuri, se aşteptase să aibă numai câţiva metri lungime şi lăţime, nu mai mult decât o debara mare.

Şi acum că se aflau în interiorul camerei putură să vadă că de fapt era diferită de depozitul în spatele căruia fusese ascunsă. Această cameră era bine organizată, cu un birou, o masă lungă şi rafturi pentru cărţi, alături de grămezi de cutii, dintre care unele începeau să se rupă din pricina vechimii.

Şi plutea un miros greu care îl făcea pe Eric să se gândească la moarte şi la putrefacţie.

Vocea lui Tad sparse tăcerea care îi învăluise, în timp ce Eric plimba lumina de-a lungul pereţilor.

– Cutia asta este deschisă, spuse el. Fă nişte lumină.

Eric întoarse lanterna către Tad, care ridică o geantă veche din piele neagră dintr-o cutie şi o aşeză pe masă.

– Ce-i asta? întrebă Kent.

Tad privi obiectul preţ de o secundă, apoi îl recunoscu după ceva ce văzuse într-unul dintre magazinele de antichităţi în care-l dusese mama sa în urmă cu doi ani.

– E o trusă medicală veche. Poate a fost a doctorului Darby.

– Ce e în ea? întrebă Eric.

Tad desfăcu zăvorul mătuit de vreme şi desfăcu larg gura genţii prinse în balamale.

Eric lumină interiorul.

Goală.

Întorcându-se cu spatele la geantă, Tad mai deschise nişte cutii, în timp ce Kent începu să exploreze sertarele biroului.

Eric se duse la rafturile de cărţi şi începu să plimbe fasciculul luminos peste titluri, dar multe dintre cărţi erau atât de vechi şi de uzate, încât ceea ce era tipărit pe cotor nu mai era lizibil. Totuşi avea sentimentul că, oricare ar fi fost motivul pentru care camera fusese sigilată, cărţile nu făceau notă discordantă.

– Priviţi lampa asta veche, spuse Tad, întrerupându-l pe Eric din visare, în timp ce trăgea un piedestal greu de lampă ornamentată dintr-o cutie care era aproape invizibilă în lumina slabă provenită de la singurul bec din camera de depozitare.

Puse lampa pe masă, iar aceasta se clătină sub greutatea ei.

– Mesei îi lipseşte un picior, spuse Kent, arătând spre cele două cutiuţe care reprezentau singura susţinere a unui colţ al mesei.

Eric îşi petrecu degetul peste cotoarelor prăfuite ale cărţilor, curăţându-le doar atât cât să li se vadă titlurile. Majoritatea păreau a fi texte medicale vechi.

Un rând de borcane cu capace negre cu filet şi cu un conţinut întunecat se aliniau pe raftul de sus, dar în bezna întreruptă numai de lumina lanternei şi de cea care provenea din camera de depozitare de alături nu putea spune ce se afla în interiorul lor.

Apoi degetul său trecu peste un tip diferit de carte şi simţi o senzaţie ciudată – ceva asemănător curentului electric. Trase volumul din raft şi-l puse pe masă. Pe copertă era scris cu litere aurii ornamentate un singur cuvânt: „Registru“.

Eric ridică privirea de la copertă şi observă că Tad devenise obsedat de piedestalul lămpii, răsucindu-l întruna şi studiind ornamentaţia complicată, iar Kent era absorbit de urmărirea cu degetul arătător a modelului crăpat de Formica[1] de pe suprafaţa mesei.

---

[1] Plastic dur care poate rezista la temperaturi ridicate, utilizat pentru acoperirea suprafeţelor de lucru etc. (n.tr.)

– Priviţi ce-am găsit, spuse Eric şi ambele capete se ridicară brusc, ca şi cum cuvintele sale i-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

Cei doi se apropiară, iar Eric deschise registrul la prima pagină.

Ortografiate cu un scris arămiu frumos, de modă veche, erau diferite notiţe:

10/8 ach. sc de la dl. Heuser. 17$.
10/10 Văzut R. Squireson. 75h
10/11 Coş curăţat. Angajat F. MacIntosh grădinar.

Eric întoarse pagina.

11/3 ach. vopsea pt. sufrag dl H.H. 9$.
11/5 ach. scaun de la J. Sanders 6$
11/7 greutate 80. Trebuie oprit cu lactate.

Răsfoi până la mijlocul cărţii.

7/6 vând chiuvetă 4$, ach. 3/6 47$. Fără energie. Suspectez fraudă.
8/1 Văzut R. Logan 1,5 h
8/5 Fereastră spartă în clădirea pentru bărci repar.

Eric întinse mâna şi atinse cu degetul arătător cea de-a doua notiţă.

– Logan, şopti el.

– Şi ce înseamnă asta? întrebă Kent, indicând notiţa de deasupra celei ce-l menţiona pe Logan. Fraudă în legătură cu o chiuvetă de patruzeci şi şapte de dolari?

Dar Eric era nerăbdător să continue şi întorcea pagini mai departe, analizând-o pe fiecare pe rând, întregul proces decurgând în acelaşi ritm aproape mecanic, straniu hipnotic, pe care-l experimentaseră cu albumul de fotografii din cealaltă cameră.

Pagină după pagină conţineau note criptate ciudat – cuvinte care nu însemnau de fapt nimic sau păreau nelalocul lor –, toate ortografiate cu acelaşi frumos scris de mână.

La sfârşitul volumului gros erau şase pagini albe şi când privi interiorul coperţii din spate Eric găsi notiţa finală.

„Am achiziţionat piesa finală, dar dacă o potrivesc cu perechea ei ştiu că forţa mea va scădea. Puterea mă copleşeşte acum – este mult mai viguroasă decât mine.

Prin urmare am să închid această cameră, lăsând toate piesele înăuntru, cu excepţia uneia.

Poate n-ar fi trebuit să încep niciodată această aventură, dar nu am forţa nici să continui cercetarea şi nici să distrug ceea ce am adunat cu atâta suferinţă.

Mă rog ca într-o zi cineva mai puternic să termine ceea ce am început eu.

Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu nenorocit.

H.D.

Kent scoase un fluierat uşor atunci când termină de citit notiţa, iar Tad îşi ridică privirea şi-l privi fix pe Eric.

– H.D., spuse el. Hector Darby. Şi sună ca un bilet de sinucigaş, nu-i aşa?

În loc să răspundă la întrebarea lui Tad, Eric plimbă raza lanternei în jurul camerei.

– Ce sunt toate lucrurile astea? întrebă el.

Inima îi bătea din nou mai tare, iar în timp ce fasciculul luminos scăzut acum în intensitate îmbrăţişa fiecare obiect, simţea o emoţie ciudată. Brusc dori să atingă totul, să simtă fiecare obiect, să le experimenteze. Era ca şi cum obiectele aflate în cameră căpătaseră voci şi îi şopteau, chemându-l.

Dar era mai mult decât atât, mai mult decât numai o nevoie de a se uita la ciudatul amalgam de obiecte ce păreau a fi nişte vechituri ce umpleau o încăpere.

Nu, era mult, mult mai mult decât atât. Eric – în fapt, toţi trei băieţii – simţea o nerăbdare aproape electrică să absoarbă şi să înţeleagă tot ceea ce se găsea în cameră.

Raza lanternei scăzu în intensitate până la un galben lipsit de strălucire, iar Eric o lovi cu palma. Licări puternic pentru un moment, apoi scăzu din nou în intensitate.

– Ce se întâmplă cu lanterna asta? murmură el.

– Cât e ceasul? întrebă Tad.

Eric aruncă o privire la ceasul său de mână, apoi se uită din nou. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, îi ciocăni gemuleţul cu degetul, apoi îl duse la ureche.

Ticăia slab, dar funcţiona cu siguranţă.

– Cinci fără cinci? şopti el, făcând cuvintele să sune mai mult ca o întrebare decât ca o afirmaţie.

Îl privi mai întâi pe Tad, apoi pe Kent.

– Cum e posibil? Suntem aici de – cât – o jumătate de oră?

– Am ajuns aici la ora unu, spuse Kent. Ştiu: m-am uitat la ceas.

– La naiba, zise Eric. Ai mei se pot întoarce din clipă în clipă.

Întorcând spatele camerei şi conţinutului acesteia, băieţii păşiră prin zidul de cărămidă spart, lăsând totul aşa cum era; împreună, cei trei traseră bucata de placaj peste deschizătură.

Eric duse lanterna înapoi în camera harşanamentelor şi ieşiră din clădirea pentru trăsuri în soarele strălucitor al după-amiezii. Se simţea ciudat de dezorientat, ca şi cum lumina zilei reprezenta o greşeală, ca şi cum spaţiul de afară era prea mare. Grăbi pasul, traversând peluza către casă.

Beculeţul pentru mesaje al aparatului telefonic clipea intermitent atunci când băieţii intrară prin uşa din spate în bucătărie; Eric apăsă butonul pentru a asculta mesajul.

– Bună, dragule, se auzi mama sa prin difuzorul micuţ. Noi şase am disputat o partidă excelentă de golf şi tatăl tău a luat-o pe Marci de la Distracţia de Vară. Am hotărât să luăm cina aici la club, iar dacă tu şi băieţii vreţi să veniţi cu noi, mama lui Tad spune că puteţi suna după un taxi. Sau vă puteţi duce toţi în oraş la o pizza, dacă vreţi. Numai să vă purtaţi corespunzător, să aveţi grijă şi să fiţi acasă până la zece şi jumătate, bine? Unsprezece cel mai târziu. Te iubesc!

Eric se uită la prietenii săi şi putu citi hotărârea pe feţele lor la fel de clar cum se găsea şi în mintea sa. Dacă s-ar duce în oraş pentru pizza, ar putea să se întoarcă în mai puţin de o oră.

Şi asta le-ar mai da cel puţin încă două ore pe care să le petreacă în camera secretă a lui Hector Darby.

– Să mergem acum, ca să ne putem întoarce cât mai repede, spuse Tad, dând glas cu acurateţe gândului lui Eric.

Eric luă o înghiţitură de pizza, chiar dacă nu-i era foame. Nu se putea gândi decât la camera secretă, la lucrurile din ea şi la registru.

Şi la modul în care se simţise atunci când fusese în acea cameră, cu fiecare nerv al corpului părând întins la maximum.

Timpul scurgându-se foarte repede, lăsându-i o stare… ce fel de stare?

Nu era sigur. Un sentiment ciudat, dar nu neplăcut. Nu era ca şi cum nu şi-ar fi putut aduce aminte tot ceea ce se întâmplase, dar cumva orele se scurgeau de parcă ar fi fost minute.

Şi apoi, la sfârşit, chiar înainte să plece cu toţii, fusese acea senzaţie ciudată, ca şi cum auzea voci, dar în realitate neauzindu-se nimic.

Acum că stătea în luminile strălucitoare ale pizzeriei, totul părea chiar mai ciudat. Ciudat, dar nu realmente înspăimântător. Dar n-ar trebui să fie înspăimântat? N-ar trebui să fie cu toţii? Orele trecuseră şi nici unul dintre ei nu fusese conştient de asta.

Poate că ar trebui pur şi simplu să zidească uşa din nou.

Poate…

– Ştiţi la ce mă gândesc? spuse Kent Newell, întrerupând gândurile lui Eric şi dând deoparte bucata nemâncată de pizza. Cred că ar trebui să nu ne mai prefacem că ne e foame şi să mergem să cumpărăm două felinare astfel încât să obţinem nişte lumină decentă acolo… ştiţi, acele Coleman care sunt aproape la fel de bune ca şi becurile electrice.

Tad aprobă dând din cap.

– Cel puţin vom putea să vedem ce facem. Ezită, apoi vorbi din nou, evitând privirile prietenilor săi. Vreau să spun, dacă o s-o facem într-adevăr.

– Ce vrei să zici cu „dacă“? izbucni Kent. Deja am intrat acolo. Tot ce facem acum e să aflăm ce fel de lucruri sunt acelea. Şi dacă plecăm acum, adăugă el, putem să mai aruncăm o privire în interiorul camerei înainte să se întoarcă ai noştri.

– Nu vreau să ne prindă tata acolo, spuse Eric. Aşa că, să fim un pic mai atenţi la timp, bine?

Şi, chiar în momentul în care pronunţa cuvintele, Eric pricepu că nu avea să mai zidească înapoi uşa de la camera secretă. În schimb, tocmai se declarase de acord să se întoarcă acolo în seara aceea, iar nerăbdarea începea să crească.

– E ceva acolo, spuse Kent încet. Ceva mare. Ceva important.

Tad îi făcu semn chelneriţei să aducă o cutie pentru pizza rămasă, iar peste câteva minute ieşiseră din pizzerie şi erau la jumătatea străzii, îndreptându-se spre magazinul cu articole sportive. Dar înainte de a ajunge la el, Eric se opri în faţa magazinului de îngheţată. În interior, Cherie Stevens era în spatele tejghelei, umplând un cornet cu îngheţată, având aceeaşi nuanţă de roz ca şi şorţul ei.

– Voi, băieţi, mergeţi să luaţi felinare, spuse Eric. Să vă-ntoarceţi după mine.

– Ei, haide, Eric, protestă Kent. Nu acum!

– Am de gând doar s-o salut, îi asigură Eric. Duceţi-vă şi luaţi felinarele!

Şi înainte ca vreunul din ei să mai poată protesta, deschise uşa şi pătrunse înăuntru.

Interiorul răcoros era plin de aroma dulce a îngheţatei şi a cornetelor coapte. Cherie îşi ridică privirea şi îi zâmbi, în timp ce termina de servit cuplul de la tejghea. În afară de ei mai erau în magazin o femeie şi un băieţel care stăteau la una dintre măsuţele rotunde, mâncând îngheţată. Eric se apropie de tejghea, simţindu-se brusc ca şi cum ar fi avut şase ani. În loc să se uite la Cherie, se trezi holbându-se la caserolele cu sortimente divers colorate care erau expuse în vitrină.

– Bună! îl salută Cherie.

– Bună!

Eric încercă să ridice privirea, dar îi fu peste putinţă. Inima sa bătea chiar mai tare decât atunci când fusese în camera secretă în

acea după-amiază. Cu excepţia faptului că în acea după-amiază fusese captivant. Acum se simţea pur şi simplu ca un idiot.

– Eu… cred că aş dori nişte dulciuri, se bâlbâi el. Sunt bune?

„Sunt bune?“ repetă în sinea lui. Mare idiot!

– Sunt într-adevăr bune. Vrei să guşti?

Eric reuşi să dea din cap şi arătă către o bucată de ciocolată neagră care era presărată cu nuci.

Cherie tăie puţin şi îi înmână lui Eric o hârtie cerată cu bucăţica de degustat pe ea.

– O să iau o felie din asta, spuse el.

Cherie ridică din sprâncene.

– Nici măcar nu ai gustat încă.

Eric simţi că roşeşte.

– Nu-i nevoie. Ai spus că e bună.

Cherie îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbi.

– Cât vrei?

Eric înălţă din umeri.

Cherie tăie o felie mare, o împachetă şi o puse într-o punguţă albă.

– Din partea casei, şopti ea şi i-o înmână. Ce faci mai târziu?

– Am de gând să… Am de făcut nişte… Tăcu timp de o secundă, apoi: Hei, ştii ceva despre Hector Darby?

– Doctorul Darby? zise Cherie, iar Eric aprobă din cap. Desigur. Îşi şterse mâinile pe un şervet alb şi se aplecă peste tejghea. Era proprietarul de la Pinecrest.

Eric aprobă din nou.

– Mda, ştiu.

– Şi ce vrei să ştii despre el?

Se auzi clopoţelul de la intrare, iar Eric văzu privirea lui Cherie cum se îndreaptă către uşă, apoi din nou spre el, o dezamăgire evidentă citindu-i-se pe chip.

– Of, şopti ea, apoi îşi îndreptă ţinuta. Bună, Kayla! Bună, Chris!

– Salut, Cherie, spuse Kayla Banks.

Eric se întoarse şi văzu o brunetă drăguţă cam de vârsta lui, ţinându-se de mână cu un puşti înalt şi slăbănog. Apoi îşi aminti că

puştiul slăbănog fusese cu Adam Mosler în prima zi când sosise în oraş, atunci când el şi Marci o plimbau pe Moxie.

Eric luă punguţa albă.

– Mulţumesc, spuse, întorcându-se să plece.

Dar chiar înainte să ajungă la uşă, aceasta se deschise şi intră însuşi Adam Mosler.

– Pa, Eric, strigă Cherie. Ne vedem la dans vineri seară!

Lui Eric îi stătu inima timp de o secundă şi simţi un gol în stomac când văzu expresia provocată de cuvintele lui Cherie în privirea lui Adam Mosler. Apoi hotărî că avusese destul de-a face cu Adam Mosler.

– O să fiu acolo, strigă el peste umăr.

Mosler păşi direct spre el, lovindu-l puternic cu pieptul, ciocnindu-l de o masă care se răsturnă peste două scaune, apoi se prăbuşi pe podea.

Femeia cu băieţelul îşi ridică privirea alarmată.

Dorind să-şi fi ţinut gura şi să se fi strecurat pe lângă Mosler, Eric îi ceru scuze femeii şi ridică repede piesele de mobilier căzute.

În tot acest timp, Adam Mosler îl privea cu un surâs batjocoritor şi plin de răutate.

– O, Doamne, scuză-mă, pe toţi dracii, spuse el, cu un ton ce accentua sarcasmul cuvintelor.

Eric îi văzu afară pe Kent Newell şi pe Tad Sparks, cărând sacoşe de plastic de la magazinul cu articole sportive, şi ştiu că ar fi mai bine să treacă pe lângă Mosler înainte ca Kent să se hotărască să se implice.

– Se acceptă scuzele, murmură el către Adam şi deschise uşa.

Prea târziu.

– Te hărţuia din nou tipul ăla? întrebă Kent. Pot să-i trag un şut în fund, să ştii! Şi pot s-o fac chiar acum.

– Nu. Hai să mergem.

– Eşti sigur?

– Sunt sigur, spuse Eric. Hai să nu ne băgăm în nimic acum, bine?

Înainte ca Kent să mai poată spune ceva, Eric îi luă cutia de pizza şi o porni către pontonul pentru şalupe din port.

Kent îi mai aruncă o privire lui Adam Mosler, apoi se întoarse şi îi urmă pe Eric şi pe Tad către ponton. Deşi o parte din el dorea să-l pocnească pe Adam Mosler de să nu se vadă, o altă parte, mult mai puternică, dorea să se întoarcă în camera secretă ascunsă în clădirea pentru trăsuri de la Pinecrest.

Deja Kent credea că aude voci care-i şoptesc.

Voci care doreau ceva.

Dar ce?

În curând va şti, era sigur de asta.

Toţi vor şti.

Senzaţia tulburătoare începu să-l invadeze pe Kent încă înainte să pătrească prin deschizătură în camera ascunsă, iar în momentul în care îi urmă pe Eric şi pe Tad peste prag, fiecare nerv al corpului său părea să vibreze cu o energie pe care nu o mai simţise niciodată până atunci. Puse lampa felinar pe birou, o alimentă şi apoi o aprinse cu grijă folosind un băţ de chibrit din cutia pe care o găsiseră în bucătărie. În timp ce regla fluxul de combustibil, flacăra portocalie a băţului de chibrit se transformă odată cu aprinderea fitilului într-o lumină albă orbitoare, care alungă umbrele din majoritatea unghierelor încăperii.

Peste câteva secunde, Tad puse a doua lampă felinar pe masa veche cu trei picioare, o aprinse, reglă flacăra, apoi se îndreptă de spate în vreme ce noua lampă îndepărta şi puţinele umbre care rămăseseră. Totuşi, chiar şi acum, când camera era invadată de lumină strălucitoare, senzaţia sa nu se schimbase deloc, iar Tad se cutremură, străbătut de un fior de anticipare.

Ceva era pe cale să se întâmple.

Simţea asta.

Privea insistent registrul care se afla încă pe masă, deschis la notele finale ale lui Hector Darby, iar în timp ce se uita la volumul gros, Tad se simţea ca şi cum aproape ar fi putut să audă vocea lui Darby şoptindu-i înlăuntrul capului.

– E atât de ciudat aici, şopti el. E ca şi cum aş fi într-un montagnes russes care-i aproape de vârf. Cunoaşteţi senzaţia?

Kent Newell de-abia-l învrednici cu o privire, dar Eric aprobă dând din cap.

– Ca dorinţa de a nu te fi aflat acolo, dar ca şi cum n-ai vrea nici să te opreşti.

– Aşa că, ce facem? întrebă Kent. De unde începem?

Privirea lui Eric se concentră asupra registrului.

– Să vedem dacă putem să facem legătura între vreun lucru din cameră şi ceea ce este scris în registru. Îşi puse mâna pe suprafaţa Formica a mesei rupte. Vedeţi dacă e ceva acolo despre chestia asta.

– Cum să ştiu ce caut? întrebă Kent în timp ce întorcea paginile vechiului registru. Nu pot nici măcar să-mi dau seama ce înseamnă jumătate dintre aceste lucruri şi, chiar dacă găsesc o masă, cum o să ştim că este cea care trebuie?

Eric dădu ocol mesei, apoi se aplecă pentru a se uita dedesubt. În interiorul cadrului mesei, găsi o mică etichetă. Trăgând de ea până se desprinse, se ridică şi ţinu eticheta astfel încât lumina uneia dintre lămpile felinar să cadă asupra ei.

– E de la Plainfield, spuse el. Are nişte numere pe ea, dar nu ştiu ce înseamnă.

– Dă-mi să văd, zise Tad. Se uită de aproape la etichetă, apoi: E o etichetă de la o licitaţie. Am fost la câteva cu mama. Pun etichetele astea pe orice. Numărul înseamnă ce lot a fost la licitaţie.

– Ei bine, iată ceva de la Plainfield, spuse Kent, aplecându-se peste registru. Şi totuşi n-are nici un sens.

Eric şi Tad se îndreptară către Kent, încadrându-l de o parte şi de alta şi uitându-se peste umărul său la însemnarea din registru.

7/11 ach. masă (#36) de la reduceri Milwaukee
10 350 $
Chilipir

– Zece mii de dolari? se miră Tad. Nu pot fi pentru asta. Trebuie să fie pentru altceva. Corect?

– Trebuie să fie masa aceea, spuse Eric. Acelaşi – cum l-ai numit? – număr de lot? Treizeci şi şase este numărul de pe etichetă.

Kent reciti însemnarea, urmărind scrisul cu degetul.

– Asta-i nebunie, conchise el. Bătrânul Darby trebuie să fi fost cam ţăcănit.

Eric se întoarse către masa din Formica plină de zgârieturi şi îşi trecu palmele peste suprafaţa ei, simţind nu numai zgârieturile şi crăpăturile, ci şi altceva.

Nişte furnicături slabe, aceeaşi senzaţie pe care o simţise dinspre registru, atunci când îl găsise prima dată pe raft. Aproape ca un curent electric scurgându-se din masă în degetele sale. Stătu perfect nemişcat, savurând strania senzaţie, până când vocea lui Tad îl întrerupse din visare.

– Dar despre geanta asta de doctor? întrebă Tad, iar Eric se îndepărtă în cele din urmă de masă şi începu să tragă de sertarele vechiului birou în stil victorian, deschizându-le unul câte unul, în timp ce Kent urmărea cu degetul însemnările din registru.

– Iată, spuse Kent, arătând un singur rând aflat în mijlocul uneia dintre pagini, astfel încât şi Tad putu să citească.

1/5 aeh. valiză de dr. completă de la J. Stackworth, MBR
34 670 £. O frumuseţe.

– Nu înţeleg, spuse Tad.

Ridică geanta din piele şi o răsturnă.

Nu ieşi nimic.

– Doar nu ar fi folosit ceva atât de scump, nu-i aşa?

– A fost psihiatru, spuse Kent. Ei nici măcar nu cară genţi după ei, nu-i aşa? În plus, asta trebuie să aibă cel puţin o sută de ani. Şi este complet goală. Ce ar putea s-o facă să valoreze atâţia bani?

– Staţi un pic, zise Eric din spatele lor. Ce e asta?

Puse un pachetel pe masă. Era împachetat în straturi de muşama neagră şi legat cu sfoară atât de putrezită, încât se rupse când puse pachetul jos.

– Era în sertarul de jos al biroului.

– Deschide-l, spuse Kent.

Eric îl fixă preţ de câteva clipe, iar lui Kent i se păru că vede o sclipire în privirea lui Eric. Apoi, foarte încet, Eric începu să desfacă pacheţelul.

Când dădu la o parte ultimul strat, se ivi vederii un set complet de instrumente chirurgicale, care, în contrast cu geanta roasă şi ponosită de pe masă, străluceau şi scânteiau în lumina lămpii ca şi cum ar fi fost noi-nouţe.

Kent luă un bisturiu, cumpănindu-l în palmă greutatea. Lama curbată strălucea ca o oglindă în lumină.

– Uitaţi-vă la acest ac vechi pentru injecţii, spuse Tad, ridicând o seringă hipodermică din metal, care încă avea ataşat un ac enorm cu vârful înclinat.

Îl atinse cu vârful degetului.

– Fii atent cu ăla, zise Kent.

– Sunt tot felul de lucruri aici, spuse Eric, ridicând mai întâi un retractor, apoi un expansor.

Erau o mulţime de instrumente, ca şi cum cineva ar fi pus laolaltă o întreagă trusă chirurgicală. Pe când atingea unul dintre ele, Eric simţi acelaşi flux de energie care venise dinspre masa pe care stăteau acum întinse instrumentele.

– Ce-i asta? întrebă Tad, întinzându-se după o bucăţică de ceva maro şi uscat.

– Nu! spuse Eric, îndepărtându-i mâna. Las-o acolo! Şi dă-mi înapoi seringa. Şi bisturiul. Trebuie ca toate să stea împreună.

Se uită la geantă, al cărei interior părea că luceşte.

– Trebuie puse înapoi în geantă.

Tad împinse geanta peste masă, către el, iar sub privirile celorlalţi doi, Eric aşeză foarte uşor, unul câte unul, instrumentele în ea.

Când termină, Eric închise geanta şi prinse încuietoarea, dar privirea îi rămase fixată asupra ei.

– E-n regulă? întrebă Kent după ce trecuseră câteva secunde.

Într-un târziu, Eric ridică privirea către ceilalţi băieţi şi zâmbi.

– Mă simt grozav, afirmă el.

Afară, Moxie începu să latre.

– Doamne, spuse Eric cu un fior. Moxie e afară. Cât e ceasul?

Kent se uită la ceas, apoi privi din nou.

Încă o dată, pierduseră noţiunea timpului.

– E unsprezece fără cinci, spuse, vocea sunându-i sec.

– O, Doamne, zise Eric. Părinţii mei sunt acasă.

Se grăbiră să stingă lămpile felinar, traseră placajul peste golul de uşă şi părăsiră clădirea pentru trăsuri. Eric îi conduse în spatele garajului şi apoi de-a lungul marginii pădurii, aşa încât, atunci când în cele din urmă aveau să păşească pe pajişte, să li se pară părinţilor săi că ar fi venit dinspre lac.

Silueta mamei sale se profila în lumina de la bucătărie, în timp ce ţinea uşa deschisă pentru a permite trecerea tatălui, care căra în braţe dinspre maşină o Marci adormită.

– E ora unsprezece, şopti ea tare, atunci când băieţii se apropiară de casă. E timpul pentru tine să vii înăuntru, Eric, iar pentru Kent şi Tad să meargă acasă.

Eric făcu din cap semn de la revedere lui Kent şi lui Tad, care o luară către poteca din faţa lacului, ce ducea la casele lor, apoi păşi în lumina strălucitoare a bucătăriei. Nu voia să stea la discuţii cu mama sa, dar nici nu dorea ca ea să se întrebe dacă nu cumva fusese în oraş ca să bea, în caz că se ducea prea repede în camera sa. Găsi o cale de mijloc, ducându-se la frigider şi luând o cola.

– Ce-aţi făcut toţi trei în seara asta? întrebă Merrill.

– Nu prea multe. Am mers în oraş la pizza. Am pierdut vremea.

– Aţi pierdut o cină bună la club.

Eric dădu din umeri.

– Nu face nimic, spuse el, ridicând sticla de cola şi luând o înghiţitură. Sunt destul de obosit.

Merrill Brewster îi zâmbi fiului său.

– E târziu. De ce nu te duci la culcare?

– Mda, aprobă Eric îndreptându-se către uşă. Cred c-o să mă duc.

Eric urcă scările rapid şi în tăcere şi închise uşa de la camera lui. Nu voia nici s-o trezească pe Marci, nici să schimbe vreo vorbă cu tatăl său. Voia să se gândească la ceea ce el, Kent şi Tad găsiseră în camera ascunsă.

Vechituri – ceea ce păreau a fi nişte vechituri fără absolut nici o valoare – fuseseră cumpărate pentru nişte preţuri incredibil de mari, preţuri pe care abia izbutea să şi le imagineze.

Îşi scoase pantofii, se întinse pe pat şi imediat se simţi ca şi cum oasele i s-ar fi topit şi s-ar fi făcut una cu salteaua. Luna era prea sus pe cer ca s-o vadă, dar lumina ei argintie strălucea deasupra lacului şi răspândea o lumină calmă prin tot dormitorul.

Cum ajunsese să fie ora unsprezece?

Părea imposibil.

Poate ar trebui să-i sune pe Tad sau pe Kent pe telefoanele celulare. Sau să se logheze la calculator să vadă dacă erau online, pentru a sta de vorbă.

Dar la ce-ar servi asta? Ei nu ştiau mai multe decât ştia el, iar totul s-ar transforma într-o serie de speculaţii lipsite de sens.

Un lucru ştia însă cu certitudine: era la fel de extenuat după orele petrecute în camera ascunsă cum ar fi fost dacă ar fi muncit din greu toată ziua şi toată seara.

Prea obosit pentru a se dezbrăca şi a se vârî sub pătură, Eric trase perna de sub cuvertura de pat, o îndesă sub cap şi închise ochii.

CAPITOLUL 12

Îşi strânse mantaua grea din lână în jurul gâtului pentru a ţine la distanţă ceaţa rece ce-l pătrundea până în măduva oaselor. Strada părea pustie, deşi ştia că nu e adevărat.

Undeva în apropiere altcineva căuta, de asemenea.

Se simţea în siguranţă în ceaţă, ştiind că vălul rece şi alb îl proteja de ochii curioşi.

Era pe o stradă îngustă, pavată, despre care ştia că duce către pontoane. Mai bântuise pe aici înainte, iar acum mirosul – apa, peştele, canalizarea, chiar şi voma –, toate stârneau ceva adânc în interiorul său.

În curând o nouă aromă se va adăuga amestecului, iar pulsul său se accelera în timp ce se gândea la asta.

Întregul trup îl furnica de parcă ar fi fost străbătut de un curent electric.

O văzu.

De-abia putea fi zărită, stând ascunsă în cadrul unei uşi, aproape pierdută în umbră. Totuşi, în ciuda întunericului şi a ceţii, ştia.

Ea era.

Era perfectă.

Foamea sa se dilata.

Încetini, simţind cum îi sporeşte nerăbdarea.

Şi simţind pustietatea străzilor din jurul lor.

Erau singuri.

De sub manta scoase o mănuşă de piele şi îşi strecură mâna adânc într-un buzunar interior.

Degetele i se încleştară pe oţelul neted şi rece.

Era acum în apropierea ei, iar ea vorbi, cu vocea înăbuşită din cauza ceţii.

– O noapte rece şi umedă, aşa-i?

Ridicăturile sânilor săi se iveau vulgar din decolteul rochiei, însă căpătaseră o nuanţă de roşu autentică de la frig şi nu de la machiaj.

Părul ei era blond şi prins alandala în creştetul capului. Rujul de buze având o nuanţă de roşu strălucitor, de prost gust, transforma ceea ce ar fi putut să fie o faţă drăguţă într-o mască grotescă.

Ochii ei albaştri erau machiaţi cu negru, iar rimelul se întinsese în timpul nopţii, dându-i un aspect de tristeţe inefabilă.

Tristeţe pe care el ştia că o poate vindeca.

– Da, spuse el, apropiindu-se de ea. Rece şi umedă.

Îi oferi o parodie diformă a unui zâmbet cochet, distrus de un dinte lipsă.

El ţinea o bancnotă între două dintre degetele înmănuşate ale mâinii stângi, iar ea se repezi cu nerăbdare, însă el trase banii înapoi, ţinând bancnota cât să nu o poată ajunge femeia.

– Undeva unde să fie cald, spuse el.

– Bine, atunci, zise ea, cum spui tu. Îşi trase strâns la gât haina jerpelită. Pe aici.

Se întoarse şi îl conduse pe o alee îngustă, pavată, întunecată şi cu multe cotituri, plină de umbre.

El o urmă, calm pe dinafară, dar putând cu greu să facă faţă emoţiei ce i se răspândea în corp.

Degetele i se încleştară mai tare pe obiectul ascuns în manta.

Bisturiul.

Bisturiul a cărui nevoie de a lucra părea aproape la fel de mare ca şi a lui.

Tippy stătea ghemuită pe perniţa scaunului, cu ochii larg deschişi în întunericul luminat de lună, cu urechile fremătând pentru

a prinde sunetul produs de orice mişcare pe care bezna ar putea-o ascunde chiar şi de privirea ei vigilentă.

Corpul i se încordă brusc.

Iată! Un sunet slab, aproape pierdut în zgomotul produs de greieri şi de broaştele de la marginea apei.

Aproape pierdut, dar nu chiar.

Cunoştea acel sunet. Îl aşteptase.

Un şoarece.

În tăcere, pisica se ridică, îşi întinse mădularele şi sări uşor de pe scaun pe verandă, apoi se opri să asculte din nou.

Urechile sale se contractară şi recepţionară sunetul încă o dată: lângă stiva de lemne de la marginea copacilor.

Încet, în tăcere, cu câte un pas uşor, Tippy se strecura prin iarbă cu urechile îndreptate înainte, cu privirea către destinaţie.

Auzi şoarecele rozând ceva tare.

Pe măsură ce se apropia, încetini din ce în ce, până când aproape se opri, cu privirea aţintită asupra locului respectiv.

Se mişcă un fir de iarbă.

Încremeni, mirosi.

Era altceva în noapte.

Ceva ce atrase nu numai atenţia lui Tippy, ci şi pe cea a şoarecelui.

Peste un moment, briza aduse lin aroma şoarecelui în nările sale, iar Tippy se ghemui, cu coada zvâcnind, labele sale din spate mişcându-se pentru a găsi un punct ferm de sprijin în iarba umedă.

Şoarecele, deloc conştient de pericolul din apropiere, se reîntoarse la masă.

Tippy se strecură cu un pas mai aproape. Apoi se opri.

Un alt pas.

Mirosea nu numai şoarecele acum, putea simţi şi mirosul de la cuibul său. Nu era departe: chiar sub o scândură din apropiere.

Şoarecele se opri, ridicându-se pe lăbuţele din spate ca să privească peste iarbă, cu ochii licărind ca două faruri minuscule în lumina lunii.

Tippy se încordă, tremurând ca şi cum s-ar fi pregătit să se năpustească.

Şi în momentul în care îşi începu saltul, o pereche de mâini o înhăţară din spate.

Tippy îşi scoase ghearele, pregătită să lupte cu atacatorul nevăzut, dar, înainte de a putea să reacţioneze, se trezi răsturnată. Lovi cu labele puternice din spate, dar ghearele sale nu prinseră nimic.

Se pregăti să miorlăie cu furie, dar, chiar în momentul în care sunetul începu să i se formeze în gât, o durere mistuitoare o săgetă în abdomen.

Auzi, mai curând decât simţi, cum pielea i se sfâşie în timp ce două mâini o rupseră în două.

Apoi nu mai ştiu nimic.

Peste câteva momente, greierii şi broaştele îşi continuară corul nocturn.

Şoarecele îşi croi drum afară din cuib, mirosi o nouă aromă, dar consideră că nu prezintă nici un pericol.

În siguranţă, se repezi prin iarbă pentru a-şi continua masa.

Camera în care îl condusese femeia era atât de răcoroasă, încât îşi putea vedea respiraţia formând un norişor de abur, iar singura lumină provenea de la un felinar cu gaz de pe stradă situat în faţa ferestrei.

Dreptunghiul oblic de lumină cădea direct pe patul femeii.

Pe patul unde stătea ea, cu buzele pictate arcuite într-o grimasă care din greşeală putea fi luată drept un zâmbet.

Dar în ochii ei nu era nici urmă de zâmbet.

Ochii erau ficşi şi goi şi începură să sticlească în timp ce ea privea către eternitate.

De la gât până în zona inghinală era splendidă, cu pielea neacoperită, pentru a expune toate secretele ascunse ale corpului său. Măruntaiele ei stârneau aburi în frigul din cameră, iar picături roşietice de sânge încă se scurgeau din marginile tăieturii.

Se tortură pe sine însuşi privind şi aşteptând, reţinându-se, chinuindu-se cu plăcerea care urma să vină în curând.

Dar nu încă. Nu încă. Cu siguranţă nu încă.

Îşi fixă fiecare detaliu în minte, astfel încât pe viitor să poată reveni la această fată şi să poată savura darurile pe care le avea de oferit. O va vizita de multe ori în memoria sa şi în visele sale.

Numai după ce îşi întipări în minte fiecare detaliu al trupului ei expus, dar înainte ca aerul îngheţat să răcească cea mai bună parte, aruncă în cele din urmă bisturiul pe cuvertura însângerată şi îşi afundă mâinile goale în viscerele calde.

Eric se trezi brusc cu un suspin.

Stătea în pat în capul oaselor, complet pierdut în întuneric, cu mintea încă invadată de coşmarul care îl dominase cu o secundă în urmă.

Inima îi bătea cu atâta putere, încât văzu steluţe roşii lucind în întunericul din jurul său.

Roşii, ca şi sângele care umplea cadavrul în care îşi afundase mâinile.

Icni cu greaţă, se rostogoli din pat şi se repezi spre baie, bâjbâind după întrerupătorul de la uşă, găsindu-l.

Lumina albă strălucitoare îi arse ochii, dar îl eliberă de teroarea visului. Îngustă privirea, clipi, apoi îşi văzu propria imagine în oglindă.

Era încă îmbrăcat în hainele pe care le purtase în ziua precedentă.

Mintea începu să i se limpezească.

Fusese numai un coşmar.

Uşurarea îl secătui de putere şi preţ de o clipă se aplecă deasupra chiuvetei, holbându-se în oglindă la el însuşi. Faţa îi era cenuşie ca a unui cadavru.

Avea cearcăne adânci sub fiecare ochi, iar fruntea şi buza superioară îi erau pline de transpiraţie.

Inima încă îi bătea ca un ciocan, iar detaliile visului începură să îi revină în minte.

Simţea nevoia să-şi privească mâinile, însă nu voia asta, înspăimântat de ceea ce ar putea vedea.

Încă simţea moliciune lipicioasă a interiorului fetei, încă auzea sunetele umede pe care le scoseseră degetele sale, în timp ce se afundau în trupul ei sfâşiat.

I se contractă stomacul şi de-abia ajunse până la vasul de toaletă, că i se şi umplu gura de vomă.

Când îi trecu starea de greaţă, respiră adânc, îşi adună puterile şi în cele din urmă îşi plecă privirea.

Îşi privi mâinile.

Nimic.

Nici urmă de sânge.

Eric îşi ridică mâinile la nivelul ochilor şi îşi privi mai întâi palmele, apoi dosul mâinilor.

Îşi examină unghiile.

Curate. Nici o urmă de sânge.

Cu toate acestea, îşi amintea atât de limpede senzaţia de a-şi afunda mâinile în interiorul ei…

– Încetează! şopti el cu glas tare. A fost doar un vis.

Se spălă pe faţă cu apă rece, umplu un pahar cu apă şi îl bău, apoi lăsă jos capacul de la vasul de toaletă şi se aşeză pentru o clipă.

Simţi sub tălpi fermitatea gresiei reci de pe podea şi, în cele din urmă, bătăile inimii începură să i se mai liniştească.

Trase de timp, amânând momentul când va trebui să se întoarcă în dormitor, unde coşmarul l-ar putea aştepta pentru a-l tortura încă o dată.

Dar nu fusese real, îşi spuse. Fusese numai un vis.

Totuşi, chiar şi când se îmbărbăta în tăcere, aproape că simţea oţelul rece al bisturiului în mâna sa dreaptă.

Dar fusese numai un vis, îşi mai spuse încă o dată. Nu era posibil să fi fost real, în nici un caz.

Nu-i aşa?

CAPITOLUL 13

Mirosul din bucătărie îl întâmpină pe Eric atunci când deschise uşa de la dormitor. Rămase în capul scărilor, frecându-se la ochi şi ascultându-şi părinţii care stăteau de vorbă cu sora sa, în timp ce pregăteau micul dejun.

Un mic dejun cu clătite.

Îi ghiorăi stomacul numai când se gândi la clătite şi coborî scările pentru a răspunde chemării.

– Bună dimineaţa, somnorosule, îi spuse mama atunci când intră în bucătărie.

– 'Neaţa.

O sărută pe obraz.

– Te rog, tati, se ruga Marci în sufragerie. Nu putem s-o căutăm pe Tippy acum?

– Locul acesta e un adevărat paradis pentru o pisică, draga mea, răspunse tatăl lui Eric. Pur şi simplu a mers la vânătoare noaptea trecută, asta-i tot. Se va întoarce. Pisicile se întorc întotdeauna.

– Ce se întâmplă?

Eric făcu semn cu capul către sufragerie, în timp ce îşi turna suc de portocale într-un pahar.

Merrill îi înmână o farfurie de clătite tocmai luate de pe foc.

– Tippy nu a venit acasă noaptea trecută.

Eric merse cu farfuria în sufragerie, unde soarele de dimineaţă se strecura înăuntru prin ferestrele mari. La marginea peluzei, lacul părea acoperit cu diamante strălucitoare, iar bărcile pentru schi nautic erau deja pe apă, profitând de dimineaţa perfectă.

Într-o oră, se gândi, va fi şi el acolo afară, pescuind cu Kent şi cu Tad.

– Tippy vine în fiecare dimineaţă pentru micul dejun, spuse Marci, aflată în mod evident pe punctul de a izbucni în lacrimi. Dacă s-a pierdut? Dacă este în drum spre casa noastră din Evanston?

– Dacă nu este aici până la prânz, o să mergem s-o căutăm, îi promise Dan. E-n regulă?

Luă farfuria de clătite de la Eric şi îşi puse două dintre ele pe farfurie cu furculiţa.

– Hei, sportivule! Grozavă dimineaţă, aşa-i?

Eric mormăi un salut în timp ce-şi lua un scaun.

– Nu-mi vine să cred că am găsit aici un aparat de făcut clătite, spuse Merrill atunci când intră cu vasul de cafea, umplu din nou ceaşca lui Dan şi apoi îl puse pe masă. Ce plăcere!

– *Trebuie* să te întorci azi, tati? întrebă Marci.

– Da. Mâine e zi de lucru. Hidroavionul vine să ne ia azi după-amiază.

– După-amiază? repetă Marci, cu ochii scânteind sub povara lacrimilor. Ai spus că intenţionezi să mă ajuţi s-o caut pe Tippy.

– Şi o s-o găsim, o linişti Dan. Şi dacă nu se întoarce până în momentul în care va trebui să plec, Eric te va ajuta s-o cauţi. Îl fixă pe Eric cu o privire despre care băiatul ştia că nu acceptă discuţie. Bine, Eric?

– Desigur, spuse Eric turnând sirop cald pe clătitele lui.

Nu avea chef să umble de colo-colo prin pădure strigând pisica toată ziua, dar ştia şi că n-are nici un rost să încerce să se fofileze.

Cât îi luase lui Eric să consume două clătite şi să refuze o a treia, Marci era deja afară, strigând-o pe Tippy. Tatăl său o sărută pe mama pe obraz, îşi lăsă şervetul lângă farfurie şi oftă din rărunchi.

– Cred că mai bine m-aş duce afară s-o ajut pe Marci, spuse el, uitându-se cu jind la ziarul gros de duminică ce stătea neatins pe o etajeră.

Merrill ridică din umeri cu compătimire, ridică două farfurii goale, le duse la bucătărie şi începu să încarce maşina de spălat vase.

Eric îşi termină sucul, apoi duse farfuriile rămase în bucătărie şi le dădu mamei sale. Ea îi înmână o pungă albă de gunoi, din plastic.

– Te rog?

– Nici o problemă.

Eric luă punga, ieşi pe uşa din spate şi merse în partea laterală a casei, unde, într-un container din oţel cu un capac asigurat împotriva urşilor, se aflau două coşuri mari de gunoi.

Ridică unul dintre capace, apoi se opri brusc.

Toate cârpele din atelier – cel puţin o duzină – stăteau deasupra gunoiului din seara precedentă.

Tatăl său făcuse curat în clădirea pentru bărci şi aruncase toate cârpele pe care le folosiseră atunci când lucraseră la motor?

Dar tatăl său îi spusese *lui* să facă curat în clădirea pentru bărci. Şi de ce să fi aruncat cârpele? El nu aruncă niciodată *nimic,* nici măcar un televizor stricat, care era în garajul de la Evanston parcă dintotdeauna. Şi cârpele erau încă bune – arătau practic ca şi noi când le găsiseră săptămâna trecută, deşi fuseseră în clădirea pentru bărci de ani de zile.

Încruntându-se, Eric puse plasa de gunoi pe pământ şi ridică una dintre cârpe. Era un fel de pată întunecată pe ea, dar nu arăta a ulei. Trase afară mai multe cârpe.

Toate erau tari şi de un maro-închis. Orice ar fi fost curăţat cu ele se uscase.

Dar încă puteau fi spălate şi, la modul în care se comporta motorul, era destul de sigur că urma să aibă nevoie de ele.

Eric scotoci adânc în coşul de gunoi şi scoase un sul din alte cârpe, toate lipite împreună.

Le desfăcu.

În mijloc era ceva ce arăta ca o bucată de ficat proaspăt şi i se contractă stomacul când îşi dădu seama cu ce erau acoperite cârpele.

Sânge!

Fiecare cârpă era îmbibată cu sânge.

Simţind cum îi urcă în gât micul dejun, Eric scăpă cârpele înapoi în container, puse plasa de gunoi pe care i-o dăduse mama sa deasupra, apoi aşeză acoperitoarea şi închise capacul.

Fără să se gândească, îşi şterse mâinile pe pantaloni.

Şi brusc visul se întoarse, izbindu-l cu forţă.

Visul în care stătea peste o fată tânără.

O fată tânără căreia el îi sfâşiase abdomenul.

Mâinile sale însângerate erau introduse adânc în măruntaiele ei, bisturiul era rece şi neted la atingere.

Dar ce avea el de-a face cu aceste cârpe pline de sânge?

Nimic.

Era doar un vis.

Corect?

Nu.

Într-un fel, într-un mod pe care el nu-l înţelegea, aceste cârpe aveau ceva de-a face cu visul său.

Cu el.

Şi cu bisturiele din clădirea pentru trăsuri.

Eric îşi privi din nou mâinile. Erau curate. Nici un strop de sânge.

Şi nu era posibil ca el să fi fost în altă parte decât în patul său toată noaptea.

Aşa că altcineva pusese aceste cârpe însângerate aici.

Altcineva le împachetase în jurul bucăţii de ficat sau orice altceva ar fi fost.

Primul său impuls fu cel de a-i spune tatălui său.

Poate în felul ăsta înţelegea cineva să facă o glumă.

Nu era foarte amuzant.

– Tippy!

Vocea lui Marci ajungea până la el dintre copacii de dincolo de clădirea pentru trăsuri.

– Tippy, vino aici!

Şi apoi cârpele însângerate şi conţinutul lor dezgustător căpătară un nou înţeles.

Şi ştiu că nu era ceva ce avea să-i spună tatălui său. Nu era ceva ce avea să spună cuiva.

Merse repede înapoi în casă pentru a se spăla pe mâini.

Kent capsă o copie a foii volante a lui Marci pe un stâlp de lângă pavilion, un stâlp care arăta ca şi cum ar fi fost acoperit cu confetti, atât de multe foi volante văzuse înainte.

– Câte mai punem? oftă el, mulţumindu-le în gând părinţilor săi că nu-i băgaseră niciodată pe gât o soră, cel puţin nu una care să se supere atât de tare că îi dispăruse pisica, încât să-l facă să-şi petreacă întreaga zi lipind afişe când ar fi putut face altceva.

Orice altceva.

Tad răsfoi prin mormanul în scădere de foi volante cu pisica dispărută.

– Şase.

– Ce pierdere de vreme, murmură Kent. Pisica aia n-a ajuns tocmai până în oraş.

– Crezi că eu nu ştiu? oftă Eric, luând un alt afiş de la Tad şi capsându-l de cealaltă parte a stâlpului. Dar cu cât terminăm mai repede cu asta, cu atât putem să facem altceva mai curând.

– Poate reuşim s-o convingem pe doamna Langstrom să pună una în vitrina magazinului său, sugeră Tad.

– Bună idee, aprobă Kent. Şi la magazinul de îngheţată. În felul acesta cel puţin, Marci va vedea afişul de câte ori îşi va lua câte o îngheţată. Îl privi pe Eric şi rânji cu viclenie. Mă întreb care dintre noi ar trebui să meargă acolo şi să vorbească.

– O voi face eu, spuse Eric imediat, fără măcar să-ncerce a ascunde faptul că spera ca Cherie să fie din nou la tejghea.

Luând două postere, traversă strada, însă când privi pe fereastră văzu o altă fată în şorţ roz servind îngheţată. Cu toate acestea, nu strica să întrebe dacă putea să lipească o foaie volantă.

Sau poate ar putea să pretindă că îşi terminaseră treaba şi să arunce pur şi simplu restul de postere la gunoi. Dar chiar în clipa în care se uita în jur după un coş de gunoi, îşi aminti discursul tatălui său în legătură cu respectiva tentaţie şi cu consecinţele pe care le-ar avea de înfruntat dacă ar ceda.

O săptămână întreagă fără acces la barcă.

Cu un alt oftat, Eric se îndreptă către uşa salonului de îngheţată şi se trezi faţă în faţă cu Adam Mosler, flancat de către Ellis Langstrom şi Chris McIvens.

– Ce-i asta? Mosler înhăţă posterele din mâna lui Eric. Oooohhh, se văită el cu o tristeţe ironică. Cuiva i-a dispărut o pisicuţă!

Cei doi prieteni ai săi chicotiră.

– Dă-mi-le, spuse Eric şi i le smulse, în timp ce Tad şi Kent se grăbiră să traverseze strada.

– Păgubaşilor, vă pierdeţi vremea, zise Adam. Dacă pisica voastră a dispărut, e moartă.

– Nu ştii asta, ticălosule, răspunse Kent, alăturându-se lui Eric într-o parte, în timp ce Tad îl flanca în cealaltă parte.

– Ba, chiar ştiu asta, nenorocitule, continuă Adam. Ştii câte chestii din pădure mănâncă pisici?

– Un jder de pin a luat-o pe-a noastră, spuse Ellis Langstrom.

– În plus există nevăstuici, ratoni, urşi, pume şi o duzină de alte chestii, adăugă Chris McIvens rânjind, în timp ce Tad Sparks păli.

– Păi da, se băgă Adam în vorbă. Aici este Northwoods, capete de con! Voi chiar credeţi că o pisică tâmpită care n-a văzut în viaţa ei ceva mai înspăimântător decât o veveriţă poate supravieţui mai mult de o oră?

Eric dădu să se îndepărteze, dar Mosler adăugă:

– Desigur, chiar şi o pisică ar rezista mai mult decât oricare dintre voi, papagalilor.

Kent făcu un pas către Mosler, cu ochii îngustându-i-se şi cu pumnul strâns, dar Eric îl ajunse şi îl prinse de braţ.

– Hai să mergem, bine? spuse, pe un ton scăzut.

Kent ezită, iar Eric aproape că simţi cum se hotărăşte, deoarece o parte din încordare părăsi braţul celuilalt băiat.

În vreme ce traversau strada, lăsându-i în urmă pe băieţii din localitate, Kent spuse:

– Îl urăsc pe gunoiul ăla!

– Ştiu, răspunse Eric. Dar hai să terminăm cu asta şi să scăpăm de aici. Luă alte două foi volante de la Tad şi i le înmână lui Kent. Scăpăm fiecare de câte două şi-am terminat.

Kent le luă pe cele două ale lui, dar privirea sa îi urmări pe Adam Mosler şi pe amicii săi cum mergeau prin parcare către ponton.

– Crezi că poate tipii ăia ţi-au luat pisica?

Eric se cutremură, amintirea visului său şi a ceea ce găsise în gunoi în acea dimineaţă find încă proaspătă în minte.

I se contractă stomacul.

– Nu, spuse el. Ei n-ar face asta. În orice caz, nu cred că ar face-o. În plus, nu contează, deoarece, chiar dacă ar face-o, n-am afla niciodată. Haideţi să punem foile astea volante şi să terminăm odată.

– Ar face-o, bineînţeles, zise Kent cu ochii scânteindu-i. Ar prinde-o, ar omorî-o şi ar savura fiecare secundă!

– Haide, spuse Tad, şi-l trase pe Kent către magazinul de antichităţi. Pisica probabil s-a cărat. S-ar putea să se întoarcă până când vom ajunge acasă.

Îl conduse pe Kent în magazin, dar Eric nu-i urmă.

Rămase pe trotuar, simţind un ghem întunecat de vină cum i se formează în stomac.

Dar nu exista nimic în legătură cu care să se simtă vinovat. Nimic!

Şi totuşi memoria visului persista.

În visul său folosise bisturiul pe o fată.

O prinsese şi o omorâse.

Şi savurase fiecare secundă.

Hidroavionul aştepta la ponton când familia Brewster opri maşina în parcarea de lângă pavilion. Familiile Newell şi Sparks erau deja acolo, stând de vorbă cu pilotul, iar când Merrill coborî la ponton pentru a li se alătura, îşi dorea să existe o modalitate de a-l putea convinge pe Dan să mai stea câteva zile, cel puţin până când aflau ce se întâmplase cu Tippy. Dacă pisica nu se întorcea până în seara aceea, Marci avea să adoarmă plângând, iar Dan fusese întotdeauna mai priceput decât Merrill în a-i aduce alinare fiicei lor. Dar toate argumentele ei se izbiseră de un zid de netrecut.

– Totul va fi bine, îi spusese Dan numai cu o oră în urmă. Tippy se va întoarce şi veţi avea o săptămână grozavă, iar eu mă voi întoarce vineri seară sau sâmbătă dimineaţă. Acum se uita la ceas

şi-i zâmbea. Tipul ăsta nu se-ncurcă, spuse el, făcându-i cu mâna pilotului. Chiar la timp.

Merrill reuşi să schiţeze un zâmbet, iar peste o secundă ajunseră la avion.

– Se pare că avem pe toată lumea, spuse pilotul, luând laptopul lui Dan şi punându-l în spatele micuţului avion. Doi dintre voi în spate, unul în faţă, fiindu-mi copilot.

Dan se lăsă pe vine pentru a o îmbrăţişa pe Marci cea nefericită.

– Uită-te la buza asta, îi spuse. Ar trebui să ai grijă, altfel o să te împiedici de ea.

– Nu pleca! îl imploră fetiţa.

– Nu vreau, draga mea, dar trebuie.

O trase pe Marci mai aproape.

– Mâine o să te întorci la Distracţia de Vară, pregătindu-te pentru parada de 4 Iulie. Se trase în spate şi o sărută pe obraz. Înainte să-ţi dai seama va fi vineri şi o să mă întorc. Şi săptămâna viitoare vom face ceva deosebit. Promit!

Jeff Newell şi Kevin Sparks se îmbarcau deja în micul avion portocaliu, care se clătina uşor la dana de acostare, iar Dan se ridică pentru a-i da soţiei sale încă un sărut.

– Sună-mă când ajungi acasă, spuse Merrill îmbrăţişându-l strâns.

– O să te sun.

Dan se îndreptă stângaci spre Eric şi îi dădu acel tip de îmbrăţişare stânjenită care era singura pe care fiul său adolescent ar fi acceptat-o de la el în momentul de faţă.

– Tu eşti bărbatul casei săptămâna aceasta.

Eric încuviinţă din cap.

– Ai grijă de mama şi de sora ta, bine?

Eric dădu din nou din cap în semn de aprobare.

– Nu-ţi face griji, tată.

– N-o să-mi fac.

O sărută pe Merrill pentru ultima oară.

– Şi nici voi să nu vă faceţi griji.

Le făcu pentru ultima oară cu mâna, apoi urcă cele două trepte ale scării şi intră în avion.

Pilotul desfăcu singura parâmă care ţinea hidroavionul la ponton, împinse micuţa navă, apoi intră şi închise uşa. Peste o secundă motoarele porniră şi avionul prinse a se deplasa încet pe apa lacului.

Pe Merrill o cuprinse un val de panică la gândul că va petrece seara la Pinecrest fără ca Dan să se afle undeva în apropiere şi se întoarse către Ellen Newell şi Ashley Sparks.

– Faceţi ceva în seara asta? întrebă ea.

– Mă duc cu maşina să iau cina la verişoara mea, spuse Ashley. Fiul ei îi tot dă înainte despre înrolarea în armată şi ea speră că eu îl pot face să se răzgândească stând de vorbă cu el. Îşi dădu ochii peste cap. Problema este, desigur, că, fiind atât de ticălos, armata ar fi cel mai bun lucru pentru el. Dar ce pot face? E verişoara mea.

– Eu mă duc la tenis după-amiază şi am promis că iau cina cu partenerii mei de dublu, spuse Ellen Newell. Ce-aţi zice să ne-ntâlnim mâine?

Merrill încercă să nu lase să se vadă cât era de dezamăgită.

– Bine.

Motorul avionului vui, iar acesta prinse viteză şi se ridică în aer. După ce mai făcu un viraj în jurul lacului, se îndreptă spre sud către Chicago.

În timp ce apunea soarele şi umbrele înserării se lăsau peste Pinecrest, Merrill inspectă metodic toată casa, trăgând toate draperiile, aprinzând toate luminile şi încuind toate uşile şi ferestrele.

O oră mai târziu, Eric era tolănit pe un scaun mare, dar uşor inconfortabil, uitându-se fără tragere de inimă la nişte programe în reluare la televizor, în timp ce Marci continua să se foiască pe canapea, iar mama sa citea o carte. Numai că Merrill citea din carte doar din când în când. Ori de câte ori auzea vreun fel de zgomot pe care nu-l putea identifica imediat, o punea deoparte şi se-apuca să colinde prin casă.

– Cred că e timpul de mers la culcare, anunţă ea în cele din urmă când bătu de ora zece.

Eric ridică din umeri, fiind mai mult decât pregătit să meargă sus şi să petreacă ceva timp pe internet, poate stând de vorbă cu Kent şi cu Tad.

– Pot să dorm cu tine în seara asta, mami? întrebă Marci.

Merrill încuviinţă din cap.

– Desigur.

– Ar trebui să punem nişte mâncare afară mai întâi, în caz că Tippy se întoarce acasă, continuă fetiţa. Îi va fi foame.

– Bună idee, fu Merrill de acord. Eric va merge afară cu tine.

– De ce nu poate să se ducă singură? se văită Eric. Tot ce are de făcut este să deschidă uşa şi să pună un bol cu mâncare pe trepte.

– Dar e întuneric acolo afară, se împotrivi Marci, nefiind capabilă să-şi stăpânească un tremur al vocii.

Când mama sa îi aruncă o privire care îi reaminti că trebuia să fie bărbatul în casă – cel puţin cât timp tatăl său era plecat –, Eric oftă şi se ridică de pe scaun.

– Atunci, haide.

Marci turnă un pumn de mâncare uscată pentru pisici într-o farfurioară şi Eric ţinu uşa deschisă câtă vreme ea cără mâncarea şi un castron cu apă pe verandă.

Cerul era plin de stele, iar o briză uşoară, caldă, făcea să sune clopoţeii speciali pe care mama sa îi atârnase la colţul clădirii pentru bărci în acea dimineaţă.

Apoi privirea lui Eric fu atrasă înspre clădirea pentru trăsuri, care stătea tăcută şi întunecată. Simţi un impuls de a merge acolo sau de a se strecura din pat după ce mama sa se va fi dus la culcare şi de a deschide camera ascunsă pentru a vedea ce altceva s-ar găsi acolo. N-ar avea pe nimeni care să-i spună când să plece, pe nimeni care să-l deranjeze din explorare.

Dar, chiar dacă simţea o nevoie ciudată – ca şi cum ceva din încăpere l-ar fi tras –, ştia că, cel puţin în seara aceea, nu va ceda impulsului. Nu se eliberase pe de-a-ntregul nici măcar acum de oroarea coşmarului şi era conştient că ceva din clădirea pentru trăsuri – ceva din camera ascunsă – îl provocase.

Dar ce?

– Putem să ne întoarcem acum? întrebă Marci, întrerupându-i gândurile legate de vechiul adăpost pentru trăsuri şi de ceea ce s-ar putea afla între zidurile lui.

– Nu vrei s-o strigi pe Tippy? îi sugeră Eric, deşi era deja sigur că, oricât de mult ar fi strigat pisica, n-ar putea s-o mai aducă înapoi.

– Nu, şopti Marci.

Eric îşi lăsă capul într-o parte.

– De ce nu?

Marci scrută cu nelinişte întunericul nopţii.

– Nu-mi place cum e acolo afară. Nu vreau să fac nici un zgomot.

Eric ridică dintr-o sprânceană.

– Devii la fel de nevricoasă ca mami?

Marci clătină din cap cu vehemenţă.

– Nu. Dar simt ca şi cum cineva mă priveşte.

– Poate un raton, veni replica lui Eric, un raton aşteptând să intri în casă ca să poată mânca hrana lui Tippy.

– Nu are voie! exclamă Marci. Este pentru Tippy.

Brusc păru că nu-i mai este teamă şi privi din nou în întuneric.

– Dacă eşti un raton acolo, poţi să pleci! strigă ea. Mâncarea asta nu e pentru tine! E pentru pisicuţa mea!

Cum nu primi nici un răspuns din noapte, Marci se întoarse pe călcâie şi intră în casă.

Eric mai rămase un moment şi, ca şi sora sa, privi stăruitor în întuneric.

Brusc nu mai fu deloc nerăbdător să meargă la culcare, deoarece patul însemna somn.

Şi somnul însemna că teribilul coşmar s-ar putea reîntoarce.

Dar somnul era inevitabil.

Privi din nou silueta întunecată a clădirii pentru trăsuri şi copacii de dincolo de ea.

Poate exista un motiv pentru care mama şi sora sa erau atât de neliniştite. Poate era ceva, la urma urmei, acolo.

Privind.

Stând la pândă.

Aşteptând.

Dar aşteptând ce?

Îl trecu un fior pe şira spinării.

Păşi repede în casă şi încuie uşa după sine.

CAPITOLUL 14

Logan îşi târşâia picioarele de colo-colo în încăperea micuţă, cu pereţii părând a se prăvăli asupra lui la fiecare pas.

Ca pereţii camerei de spital cu atât de mulţi ani în urmă…

Ori de câte ori se uita la micul pachet înfăşurat într-o bucată veche de pânză de sac pe care o şterpelise de la gunoi simţea o durere în stomac şi se gândea la spital şi la cum fusese acolo.

Şi de ce fusese acolo…

Dar nu se putea gândi acum la asta. Trebuia să se ocupe de pachet şi trebuia s-o facă în curând, dar nu ştia cum.

– Ce să fac, murmură el către câine, care renunţase de mult să-l mai privească şi căzuse într-un somn agitat. Ce. Ce. Ce să fac.

Logan se opri, atinse pachetul care era lângă mucul de lumânare, apoi îşi reluă patrularea.

– Este primul, şopti el, mai mult pentru sine decât pentru câinele care dormea. Numai primul. Doctorul Darby. El ar şti. El mi-ar arăta ce…

Vocea i se stinse treptat. Doctorul Darby nu putea să-i arate nimic. Doctorul Darby dispăruse.

Acum stătea nemişcat, cu privirea fixată asupra pachetului însângerat, iar de undeva din adâncul subconştientului său, dacă nu chiar dintr-un loc foarte îndepărtat, aproape uitat, îi şopti o nouă voce.

O voce pe care n-o mai auzise de ani de zile.

O voce familiară.

Vocea mamei sale.

Logan încetă cu târşâitul picioarelor şi se pălmui peste cap.

– Tâmpit! şopti el, apoi repetă cuvântul de încă trei ori. Tâmpit… tâmpit… tâmpit!

Cuvintele mamei sale deveniră limpezi.

„Urmează-l pe Isus, îi spusese ea întotdeauna. Isus are toate răspunsurile."

– Isus! repetă el încetişor.

Asta era ceea ce trebuia să facă: să-l urmeze pe Isus.

Da. Şi ştia şi cum s-o facă. Tot ceea ce avea de făcut era să se suie în barcă.

Câteva minute mai târziu, în timp ce luna apunea, iar întunericul care preceda zorii învăluia pădurea, Logan vâslea în tăcere pe lac, cu privirea aţintită asupra crucii uriaşe pe care o montase cu multă vreme în urmă la prova bărcii, astfel încât oriunde s-ar duce, Isus să-l însoţească. Pachetul zăcea pe podea între picioarele sale, iar bătrânul câine era întins în culcuşul său din cârpe.

„Te rog, Doamne, arată-mi ce să fac."

Continuă să vâslească, lăsând crucea cea mare să-l călăuzească, până când ajunse la pontonul din oraşul Phantom Lake.

Portul era întunecat şi pustiu pe de-a-ntregul.

Trase vâslele în barcă, pluti liber până se opri, apoi îşi legă ambarcaţiunea de un ţăruş.

– Şşşt, îi şopti el câinelui. Aşteaptă.

Păşi afară din barcă, cu pachetul în mână.

Bătrânul câine suspină şi-şi puse din nou capul jos.

Nu era nimeni acolo să-l vadă, nimeni care ar fi putut să cheme poliţia. Oraşul era pustiu şi întunecat, cu excepţia becurilor de pe stradă.

Unul dintre ele – care părea mai strălucitor decât altele – lumina rampa de la capătul pontonului.

„Lumina, îşi aminti el ceea ce-i spunea mama sa. Isus este lumina."

Logan plecă de pe ponton târşâindu-şi picioarele, legănând pachetul ca şi cum ar fi fost un nou-născut în scutece.

Lumina cădea asupra unor stâlpi masivi din lemn care erau situaţi lângă rampă.

Şi asupra unei bucăţi albe de hârtie lipite de stâlp.

Logan se îndreptă spre lumină, se apropie de hârtie.

PISICĂ PIERDUTĂ.

Isus îi auzise rugăciunile.

– Urmează-l pe Isus, şopti el încă o dată.

Trase foaia volantă de pe stâlp, apoi trecu rampa şi se îndreptă spre stradă, sigur că într-un fel – dacă credinţa lui era suficient de puternică – Isus va folosi hârtia pentru a-l îndruma. Peste o secundă, găsi un alt afiş şi-l luă şi pe acesta. Înainta constant acum, de la un afiş alb la altul, fiecare dintre ele asigurându-l că făcea ceea ce trebuie.

Urmă drumul cu nerăbdare, recunoscător, cu pachetul aflat în siguranţă în căuşul braţului său îndoit.

Afişele îl conduseră către uşile mari din sticlă cu o stea argintie pe ele.

Un alt afiş era lipit pe geam, pe interior.

Pe interior, unde el nu putea ajunge.

PISICĂ PIERDUTĂ.

Aici se dorea ca el să ajungă. Îl urmase pe Isus şi fusese condus aici.

Logan puse toate afişele pe care le strânsese pe covoraşul negru din faţa uşii şi aşeză în mod respectuos pachetul deasupra.

Da. Era bine.

Poate vor asculta. Poate vor lua în seamă acest avertisment.

Se întoarse la barcă, unde-l aştepta bătrânul câine, o desprinse de ţărm şi vâsli către casă în vreme ce culorile unui răsărit fals se iviră la orizont.

– Trebuie să asculte, îi spuse el câinelui. Te rog, Doamne, fă-i să asculte. Îşi scutură capul, încercând să alunge viziunile unui masacru. Dacă nu vor asculta, lucrurile se vor înrăutăţi. Totul se va înrăutăţi.

Cioara cu o singură aripă îşi înălţă căpşorul spre Logan şi spre câine când aceştia se întoarseră şi trecură pragul uşii, dar, nevăzând nimic de mâncare, îşi trecu ciocul prin pene şi se culcă la loc.

Câinele se duse direct în colţul său, iar în curând începu să sforăie încetişor.

Logan se ghemui pe patul său făcut din cârpe, încercând să-şi închipuie ce avea de gând să facă şeriful pentru a opri lucrurile înainte de a scăpa de sub control.

Se întreba dacă şeriful avea puterea de a le opri sau dacă el însuşi va trebui într-un fel sau altul să o facă.

Nu credea că o poate face. Şi dacă nu putea…

De îndată ce lumina zorilor năvăli prin fereastra unsuroasă, Logan închise ochii, însă somnul era la fel de departe de el ca şi micul pachet de la uşa şerifului.

Sânge.

Văzu numai sânge când închise ochii.

Sânge în trecutul său şi mai mult sânge în viitor.

Sânge.

Valuri şi valuri de sânge…

Merrill Brewster se simţea complet ameţită în vreme ce se îngrijea de prima ceaşcă de cafea a zilei şi îşi urmărea copiii cum îşi luau micul dejun. De-abia pusese geană pe geană în noaptea precedentă – orice scârţâit din casă o readusese în braţele stării de veghe şi, ori de câte ori îşi spusese că nu era nimic în neregulă, nu credea în propriile vorbe. Ei bine, poate după ce o va fi dus pe Marci la Distracţia de Vară va reuşi să tragă un pui de somn în hamac.

Soneria de la uşă o readuse la realitate şi îşi puse ceaşca jos.

– Răspund eu, le spuse ea copiilor, apoi îşi verifică îmbrăcămintea şi îşi trecu repede mâna prin păr înainte de a ajunge la uşa din faţă.

Pe trepte stătea un bărbat în uniformă de poliţist, având o cutiuţă sub un braţ.

– Doamna Brewster? întrebă el.

Merrill aprobă din cap, simţind cum păleşte îngrozitor.

„S-a prăbuşit avionul. Dan este mort."

Văzând panica bruscă de pe chipul lui Merrill Brewster, poliţistul vorbi repede.

– Sunt Rusty Ruston, şeriful?

Dădu ultimului cuvânt o intonaţie de întrebare, iar Merrill încuviinţă din cap.

– Este… Este soţul meu? S-a întâmplat ceva cu Dan?

Ruston clătină repede din cap.

– Nu, nu, este… Ezită, apoi bâjbâi în continuare. Ei bine, mă tem că este pisica fetiţei dumneavoastră. Ea… Ei bine, cineva a lăsat-o… ei bine, mai exact ce-a rămas din ea… azi-noapte pe treptele biroului meu.

– „Ce-a rămas din ea?“ repetă Merrill vorbele sale, cu voce stinsă. Nu… nu înţeleg.

– Se pare că s-a întâlnit cu un animal – poate cu un raton sau ceva de genul acesta, explică Ruston, apoi întinse o mână pentru a o susţine, căci Merrill părea pe punctul de a leşina. Doamnă Brewster? spuse el, ridicând vocea. Vă e bine?

Eric, auzind îngrijorarea din vocea bărbatului chiar şi din bucătărie, se ridică de la masă, dar când dădu şi Marci să se ridice, clătină din cap.

– Tu stai aici, spuse el cu o voce la fel de poruncitoare precum aceea pe care tatăl său o folosea câteodată cu el – cea care nu lăsa loc de discuţii.

În timp ce Marci se afunda fără nici o tragere de inimă înapoi în scaun, băiatul se îndreptă către uşa deschisă şi văzu cum un poliţist o ajuta pe mama sa să se aşeze pe treapta de la intrare.

– Mamă?

– Pare că i-ar fi puţin rău, spuse Ruston. Eu sunt şeriful; am adus înapoi pisica fetiţei.

– E moartă, şopti Merrill. Tippy e moartă!

Eric îl privi pe Ruston, care confirmă dând din cap.

– Cineva a lăsat-o la mine în prag… se pare că a fost ucisă de vreun animal.

Îi înmână cutia lui Eric.

– Ar fi bine s-o îngropi pur şi simplu. Nu e o privelişte plăcută.

Eric ezită, stomacul începând brusc să i se agite în vreme ce imagini din visul pe care-l avusese îi reveneau în minte. Dar poate era o greşeală – poate nu se găsea Tippy în cutie. Cu mîinile tremurânde, dădu la o parte capacul.

Nu era o greşeală. Zăcând pe o cârpă scârboasă, îmbibată cu sânge, era ceea ce mai rămăsese din Tippy.

Ochii erau deschişi şi priveau fix, iar gura îi era larg deschisă, ca şi când ar fi mârâit.

Sau ar fi urlat.

Avea blana încleiată de sânge.

Dar de departe, cel mai rău afectat era abdomenul ei.

Abdomenul fusese spintecat, iar Eric îi văzu intestinele ieşindu-i din rana deschisă.

Simţi cum i se contractă stomacul. Nici un animal sălbatic nu făcuse asta. Fusese tăiată chiar pe mijloc.

Deschisă ca şi cum ar fi fost tăiată cu un cuţit.

Sau un bisturiu…

… ca femeia din vis…

Ţipătul lui Marci îl smulse din gândurile sale.

– Nu!

Fata stătea alături de el acum, urlând, iar înainte ca Eric să poată reacţiona, îi smulse cutia din mâini.

– Nu, Tippy! se văită ea, izbucnind în lacrimi.

Eric trase cutia astfel încât ea să nu o ajungă.

– Nu te uita, Marci, spuse el. Nu te uita înăuntru!

Mama sa era în picioare acum, apucând mâna lui Marci şi trăgând-o pe fată până pe treapta de sus a verandei, unde îi sprijini capul la piept.

– Îmi pare rău, spuse şeriful. Nu pot spune exact ce i s-a întâmplat, iar oricine a găsit-o şi a pus-o la mine pe trepte nu a lăsat vreun bilet sau ceva. Numai o grămadă din afişele pe care le-aţi postat dumneavoastră.

Eric încercă să se gândească la ceva ce trebuia spus, nu găsi nimic, apoi se întrebă ce ar spune tatăl său. În cele din urmă, îi veni-ră în minte cuvintele.

– Mulţumim că aţi venit.

Îi întinse mâna. Şeriful ezită o clipă, apoi i-o strânse şi se îndreptă spre maşină.

Cu toate acestea, înainte de a se urca la volan, se întoarse.

– Dacă aud ceva în legătură cu ce s-ar fi putut întâmpla, spuse el, o să vă dau de ştire.

Eric încuviinţă, şeriful intră în maşină, iar peste o secundă vehiculul de poliţie dispăru după cotul aleii pentru automobile.

– Tippy! ţipă Marci, dar Eric de-abia o auzi.

Adam Mosler, se gândi Eric. Iată cine era. Trebuia să fie. Dar chiar când încercă să se convingă de acest lucru, ştia că nu era sigur că fusese Adam Mosler.

Nu era sigur deloc.

Cuprinzându-l o stranie amorţeală, Eric se aşează pe treapta de la intrare lângă sora sa care suspina, cu cutia în poală, cu mama sa alături de Marci, legănând-o.

– O să-i facem o înmormântare frumoasă, spuse Merrill, dând la o parte părul lui Marci de pe frunte. Eric o să sape un mic mormânt, iar noi două o să facem o piatră funerară, bine?

Marci aprobă, iar suspinele ei necontrolate începură să se liniştească puţin.

– E-n regulă, Marci, spuse Eric. Putem să-ţi luăm o altă pisică, bine?

– Nu vreau o altă pisică, ţipă Marci. O vreau pe Tippy!

Merrill o înconjură cu braţele pe fiica ei care suferea, şi-l privi pe Eric peste capul lui Marci.

– Vrei s-o pui pe Tippy într-un loc sigur până când vom putea s-o înmormântăm?

– Desigur.

Eric se uită în jur, apoi îşi fixă privirea pe clădirea pentru trăsuri.

– Ştiu un loc.

Eric stătea în faţa uşii care dădea spre camera de depozitare, cu Kent şi Tad alături de el. Întinse mâna spre mâner, dar ezită înainte ca degetele sale să atingă bronzul rece.

Poate că trebuia să se întoarcă. De fapt, poate n-ar fi trebuit să-i cheme pe Kent şi pe Tad. Poate ar fi trebuit pur şi simplu să îngroape pisica după-amiază şi să încerce să dea uitării totul. Dar era imposibil, deoarece, de îndată ce văzuse corpul sfârtecat învelit în cârpe însângerate, teribilul coşmar din noaptea precedentă ţâşnise

din adâncul memoriei sale şi îi stătea în faţă, nu atât ca un vis, ci asemenea unui lucru de care-şi amintea pe jumătate, ceva ce, deşi nu prea coerent în mintea sa, era cu toate acestea foarte real.

La fel de real ca şi corpul pisicii care zăcea în spatele uşii.

Degetele îi tremurară uşor şi simţi o emoţie ciudată răspândindu-i-se prin tot corpul, ca şi cum un anumit tip de energie ar fi trecut din mânerul uşii în degetele sale. Şi, pe măsură ce energia aceea pătrundea nu numai în trupul său, ci şi în sufletul său, îşi dădea seama că nu se va întoarce.

Trebuia să urmeze energia.

S-o urmeze până la sursă.

Degetele i se strânseră pe mânerul de la uşă.

Îl răsuci.

Uşa se deschise cu uşurinţă.

Degetele lui Eric se mutară de pe mâner către întrerupător, iar peste o secundă strălucirea becului din tavan alungă tenebrele.

Urmat de Kent şi de Tad, trecu pragul uşii. Nimic nu se schimbase: bucata de placaj încă ascundea intrarea către camera ascunsă.

Toate erau aşa cum le lăsaseră ei când fuseseră aici data trecută.

Cu excepţia faptului că acum o cutie stătea pe masa unde înainte se aflase numai albumul vechi de fotografii.

Tad privi cutia cu precauţie, trecându-şi limba peste buza superioară.

– De… De unde a apărut asta? întrebă el, cu vocea tremurându-i suficient cât să trădeze nesiguranţă în ceea ce priveşte dorinţa de a căpăta un răspuns.

– Şeriful a adus-o, zise Eric.

Cei trei stăteau acum la masă, iar Eric simţea cum ciudata energie se adună înlăuntrul său.

– Ai de gând să ne spui ce e în ea? întrebă Kent într-un târziu, cum Eric nu mai spunea nimic şi nici nu făcea vreo mişcare să deschidă cutia.

Privirea lui Eric se mută dinspre cutie înspre Kent Newell.

– Este Tippy, spuse el, cu vocea o idee mai puternică decât o şoaptă. Este… Vocea i se frânse, apoi respiră adânc. Ceva a luat-o, reuşi el să rostească în cele din urmă.

În timp ce Tad Sparks se îndepărtă fără să vrea de masă – şi de cutie –, sprâncenele lui Kent îi brăzdară cute adânci pe frunte.

– Ce vrei să spui prin „a luat-o“? întrebă el.

În loc să răspundă la întrebarea lui Kent, Eric dădu la o parte capacul cutiei şi atât Tad, cât şi Kent se uitară înăuntru.

– O, Doamne, şopti Tad, întorcându-se cu spatele, în timp ce stomacul i se contractă atât de violent încât simţi gustul bilei ridicându-i-se în gât.

– Hristoase, şopti Kent, cu privirea aţintită asupra corpului mutilat al pisicii. Cine ar fi putut face asta?

Chiar dacă şi stomacul său începea să simtă greaţa, Kent se apropie mai mult.

– E ca şi cum îi lipseşte o parte. Ca şi cum ceva a mâncat o parte din ea sau aşa ceva.

– Numai că uită-te la tăietură, şopti Eric. Întinse un deget, dar nu-l putu aduce atât de aproape încât să atingă corpul. E ca şi cum ar fi fost făcută cu un cuţit sau cu ceva de genul ăsta.

– Sau cu un bisturiu, spuse Tad cu o voce seacă, ce-i determină atât pe Eric, cât şi pe Kent să se întoarcă spre el.

Faţa lui Tad era cenuşie; avea ochii larg deschişi, fixaţi pe conţinutul înfiorător al cutiei.

– Am avut un vis, şopti el atât de încet, încât nici Eric şi nici Kent nu erau siguri că li se adresează. Aveam un bisturiu, continuă Tad. Şi… Vocea i se frânse şi, în cele din urmă, privirea i se mută de la cutie la Eric. Mai ţii minte filmul pe care l-am văzut anul trecut? întrebă el. Cel despre Jack Spintecătorul?

Propriul vis năvăli brusc în mintea lui Eric, iar când îşi aruncă privirea către Kent văzu că vorbele lui Tad atinseseră ceva şi în acesta.

Pentru prima dată în toţi acei ani de când Eric îl cunoştea, Kent Newell arăta într-adevăr înspăimântat.

– A fost din pricina celor pe care le-am găsit, spuse Kent, fixându-l cu privirea pe Tad, dar vocea sa suna ca şi cum încerca mai degrabă să se convingă pe sine, decât pe Tad. Vechea geantă neagră a doctorului şi toate lucrurile alea.

Privirea de pe faţa lui Kent, în aceeaşi măsură cu vorbele sale, îi spuseră lui Eric adevărul.

– Am avut acelaşi vis, spuse Eric.

Ochii lui Kent se deschiseră larg.

– Şi tu l-ai avut.

Cum Kent nu spunea nimic, Eric întrebă:

– Ai avut acelaşi vis, nu-i aşa?

Kent ezită, apoi încercă să dea nepăsător din umeri.

– Am… am visat ceva, spuse în cele din urmă, dezinvoltura sa prefăcută părăsindu-l. Privirea i se întoarse către cutie. Şi în orice caz, nu era nici o pisică în visul meu.

În cameră se aşternu tăcerea, tăcere ce păru să dureze o eternitate.

– Deci ce credeţi că s-a întâmplat? întrebă Tad Sparks în cele din urmă.

Privirea lui Kent se fixă asupra lui.

– Orice s-ar fi petrecut, n-a fost Jack Spintecătorul. Doamne, Tad! Nu s-a întâmplat decât că am avut nişte vise.

– Vise despre Jack Spintecătorul, rosti Tad. Numai că, în visul meu, nu-l *priveam* pe Jack Spintecătorul. Eu *eram* Jack Spintecătorul.

– Şi eu eram, spuse Eric încetişor. Şi când m-am trezit mă simţeam ca şi cum eram acoperit cu sânge.

Privirea pătrunzătoare a lui Kent Newell se mută de la Tad la Eric.

– Ce? întrebă el. Spui că *tu* ai omorât pisica?

– Nu ştiu! zise Eric. Nu cred asta, dar…

– Dar ce? insistă Kent. Deci dacă nu ai fost tu, cine a fost? Tad sau poate eu?

Cum nici Tad, nici Eric nu replicară, Kent răspunse la propria întrebare.

– Ei bine, nu! Ce ar fi făcut unul dintre noi? Ar fi mers în somn până aici, ar fi luat bisturiele, s-ar fi dus să caute pisica, ar fi omorât-o şi apoi s-ar fi dus înapoi la culcare? E pur şi simplu o prostie!

Totuşi, pe măsură ce vorbea, vocea lui Kent arunca o umbră de îndoială asupra certitudinii exprimate de cuvintele rostite.

Încă o dată tăcerea păru a se întinde la infinit.

– Bine, spuse Kent când nu mai putu suporta tăcerea. Să mergem să aruncăm o privire.

– Unde? întrebă Eric, deşi ştia deja răspunsul.

– La lucruri, răspunse Kent şi întorcându-se cu spatele la masă, îşi croi drum prin maldărul de cutii până la foaia de placaj şi o împinse în lături. Să vedem dacă lucrurile sunt unde le-am lăsat.

În tăcere, Eric şi Tad îl urmară pe Kent în camera ascunsă.

Întunericul îi păru lui Eric a fi plin de voci care şopteau, dar orice cuvinte ar fi pronunţat, se pierdeau undeva la marginea conştiinţei.

Aprinse lămpile felinar.

Vocile se estompară.

Trusa medicală era încă pe masă, exact unde o lăsaseră, părând neatinsă.

– Doctorul Darby a plătit pentru bisturiele alea cu bani britanici, spuse Tad încet, cu privirea fixată asupra genţii. Vă mai amintiţi?

Kent îl examină cu atenţie.

– Deci ce vrei să spui? Că acele bisturie i-au aparţinut de fapt lui Jack Spintecătorul?

Tad ezită, apoi clătină din cap.

– Nimeni nici măcar nu ştie cu adevărat cine a fost Jack Spintecătorul.

– Poate că Darby a aflat, spuse Kent. Poate că de aceea a plătit atât de mult pentru ele.

Eric de-abia asculta. Geanta, încă închisă, părea să-l atragă. Degetele de la mâna sa dreaptă tremurau, iar în timp ce se uita la geantă, simţi încă o dată metalul rece al conţinutului acesteia în mâna sa.

– Trebuie să le văd, şopti el. Trebuie să văd dacă este sânge pe ele. În cele din urmă reuşi să-şi ia privirea de la geantă şi se întoarse către Kent şi Tad. Şi dacă este, zidim această cameră din nou şi nu ne mai apropiem niciodată de ea. Îşi mută privirea de la Kent Newell la Tad Sparks, apoi înapoi la Kent. Sunteţi de acord?

Kent şi Tad schimbară o privire, iar Kent vorbi în numele amândurora.

– De acord.

Eric se aplecă peste trusa medicală.

– Haide, şopti Kent. Deschide-o.

Eric înghiţi în sec cu greutate, încercând să scape de nodul din gât care părea a-l sufoca. Camera păru brusc prea mică, prea înghesuită şi, în ciuda luminii lămpilor felinar, vocile neclare se întoarseră, murmurându-i în urechi.

– Deschide geanta, îl zori Tad.

Privirea lui Eric se îndreptă către el, iar în scurtul răstimp în care li se întâlniră privirile, Tad zări în ochii lui Eric ceva care-l făcu să se dea cu un pas înapoi.

Eric apucă geanta uzată din piele, cu mâinile reci şi umede şi cu degetele încă tremurându-i.

O trase peste masă până când o aşeză direct în faţa lui.

– Treizeci şi patru de mii de lire, spuse Tad încet. Înseamnă o grămadă de bani.

Eric trase adânc aer în piept, desfăcu încuietoarea, ridică clema din piele şi deschise larg gura trusei medicale.

Kent ridică o lampă felinar şi toţi cei trei băieţi priviră înăuntru.

Bisturiele licăriră, cu lamele strălucind în lumină.

Nici urmă de sânge.

Erau curate şi strălucitoare.

La fel de curate şi de strălucitoare ca şi cum ar fi fost noi-nouţe.

Eric se aplecă peste masă, cu ochii închişi, ascultând, străduindu-se să se concentreze.

Aproape că putea să distingă mesajul pe care vocile încercau să i-l transmită.

Aproape, dar nu întru totul.

– Trebuie să aflăm totul, şopti el. Trebuie să aflăm ce făcea doctorul Darby aici.

CAPITOLUL 15

Lui Marci îi tremura bărbia în timp ce aşeza un şoarece de jucărie ronţăit deasupra cutiei de pantofi şi împrăştia un pumn de ţărână deasupra ei, apoi îşi strecură mâna în cea a mamei sale, în timp ce Eric arunca pământ cu lopata pentru a astupa mormântul lui Tippy.

– N-am găsit nimic din care să facem o piatră funerară, spuse Merrill în vreme ce micul mormânt se umplea repede, aşa că vom împrăştia petale de trandafir.

– O să fac o cruce mai târziu, zise Marci.

Eric aprobă, iar Marci luă de jos coşul plin cu petale proaspete de trandafir pe care îşi petrecuse ultima oră adunându-le şi le presără cu grijă peste pământul proaspăt săpat, întorcând coşul pentru a le scutura pe ultimele.

– La revedere, Tippy, şopti ea şi se agăţă încă o dată de mâna mamei sale.

– La revedere, Tippy, rostiră Eric şi Merrill ca un ecou, în timp ce Merrill mângâia părul fiicei sale.

– Vezi? spuse Merrill atunci când Eric porni către clădirea pentru trăsuri, ţinând lopata pe umăr ca pe o puşcă. Acum Tippy va mirosi întotdeauna trandafirii.

O îmbrăţişă din nou pe Marci, apoi îşi ridică vocea astfel încât să o audă şi Eric.

– Fursecuri proaspete cu ciocolată în bucătărie!

Băiatul flutură din mână în semn de confirmare, iar Merrill o întoarse pe Marci cu blândeţe de la mormânt şi o porniră către casă.

Pe Eric îl trecu un fior atunci când se apropie de uşa de la camera de depozitare.

Se opri o clipă.

Poate că ar trebui să-i lase pe Kent şi pe Tad să meargă singuri la bibliotecă, în timp ce el urma să-şi petreacă după-amiaza în camera secretă, explorând în linişte conţinutul cutiilor şi încercând să descifreze notiţele secrete din jurnal.

Întinse mâna către mânerul uşii, cu degetele străbătute de fiori înainte de a atinge bronzul greu.

La graniţa conştiinţei auzea un sunet şoptit, aproape nişte voci. Deşi cuvintele – dacă reprezentau într-adevăr cuvinte – erau neinteligibile, ele păreau să stăruie pe lângă el.

Trăgându-l mai aproape.

Degetele sale se încleştară pe mânerul uşii.

Camera – şi încăperea de dincolo – îl dorea.

Eric scăpă lopata din mână şi când aceasta se izbi de podeaua de beton a holului îl făcu să tresară, trezindu-l la realitate.

Îşi verifică ceasul. Era doar trei şi jumătate.

Cel puţin nu pierduse simţul timpului, iar Tad spusese că biblioteca era deschisă până la ora nouă în timpul verii. Întorcând spatele uşii ce ducea în camera de depozitare, se grăbi să meargă în camera uneltelor şi să pună la loc lopata.

Când ajunse înapoi în casă, le găsi pe mama şi pe sora sa mâncând fursecuri şi bând lapte la masa din bucătărie. Se spălă pe mâini şi luă în trecere un fursec de pe farfuria din mijlocul mesei.

– Mă duc pe la Kent, spuse el, înhăţând încă două fursecuri, ezitând, apoi luându-l pe al patrulea. Pentru Kent, adăugă el, deşi nimeni nu îi fusese concurent întru luarea ultimelor trei fursecuri rămase pe farfurie.

– O, dragule, spuse Merrill punându-şi o mână pe braţul său. N-ai putea să stai cu noi?

Eric se întoarse.

– De ce?

Merrill îşi încruntă sprâncenele a îngrijorare.

– Din cauza a tot ceea ce s-a întâmplat. Pur şi simplu mă gândeam că ar fi bine dacă ai fi aici cu Marci şi cu mine.

„Şi în plus, adăugă ea în gând, nu vreau să fiu singură când se întunecă."

– Dar eu, Kent şi Tad aveam de gând să mergem la bibliotecă.

Merrill se holbă la Eric.

– La bibliotecă? repetă ea. Nu cred asta… Tad Sparks, poate. Dar Kent? Bibliotecă? În timpul vacanţei de vară? Îşi privi fiul cu atenţie. Ce se petrece aici?

– Nimic, răspunse el repede, căutând în minte o explicaţie pe care mama sa ar accepta-o. Kent spunea că sunt o grămadă de fete pe acolo, zise el în cele din urmă, deşi Kent nu spusese niciodată ceva de genul acesta.

Mama sa păru să admită explicaţia, dar replică:

– Eu tot consider însă că ar trebui să stai acasă astăzi.

Brusc Eric înţelese şi o privi pe mama sa drept în faţă.

– Ţi-e pur şi simplu teamă că urmează să se întâmple altceva. Şi pentru că ţie ţi-e teamă, eu sunt pedepsit.

Femeia îşi feri privirea.

– Îţi cer frumos să stai acasă.

Eric se lăsă să alunece într-unul din scaunele de bucătărie.

– Şi eu îţi cer să mă laşi să-mi petrec timpul cu prietenii mei. Dacă tati ar fi aici, aş putea să mă duc.

O văzu pe mama sa şovăind.

– Să-l sunăm şi să-l întrebăm, mai spuse Eric.

Merrill ezită, apoi se duse la telefonul fără fir şi formă numărul. Sperase ca Eric să fi fost de acord să stea acasă şi astfel poate că teama sa de a se afla într-o casă mare noaptea nu avea să-i genereze o altă serie de ore de nesomn oribile şi interminabile. Simţea cum o năpădesc lacrimile, dar nu voia să plângă în faţa copiilor.

Şi cu siguranţă nu voia să plângă la telefon cu Dan, care răspunse de la primul apel.

– Dan Brewster.

– Bună, dragule!

„Nu-i rău. De-abia se simte un tremur uşor al vocii."

Eric muşcă dintr-un fursec, în timp ce Marci stătea cu mâinile în poală, cu o expresie tristă pe faţă.

Merrill povesti despre înmormântarea lui Tippy şi menţionă solicitarea lui Eric de a ieşi cu prietenii.

– Pur şi simplu nu cred că pot s-o fac, Dan. Nu pot sta aici singură toată vara, în timp ce tu eşti în oraş. În ciuda eforturilor sale, începu să-i tremure vocea. Mă gândesc că vreau să fac bagajele şi să mă întorc acasă.

– Încetişor, draga mea, spuse Dan. Nu-i nici o problemă ca Eric să-şi petreacă după-amiaza cu prietenii săi. Este vară.

– Dar mi-e teamă că…

– Ştiu, o întrerupse Dan. Ţi-e teamă. Eşti neliniştită. Dar acesta nu e un motiv să strici vara tuturor. Sun-o pe Ellen sau pe Ashley şi petreceţi timpul împreună. Nu sta în casă. Ia-o pe Marci şi du-te undeva.

– Dar urăsc să stau singură aici, şopti Merrill cu înverşunare.

– Eşti singură numai de douăzeci şi patru de ore.

Merrill îşi muşcă buza.

– Şi nu eşti singură. Îi ai pe copii. Marci se distrează grozav şi Eric la fel. E trist ce s-a întâmplat cu Tippy, dar astfel de lucruri se întâmplă. Ştii asta.

– Ştiu, dar…

– Nu renunţăm la casă, spuse Dan liniştit. O să fiu acolo la sfârşitul săptămânii pentru weekendul de 4 Iulie. Şi Marci o să fie în paradă, ai uitat? Te cunosc, draga mea… nu vrei să strici asta.

Merrill suspină, nu numai acceptând înfrângerea, dar ştiind că soţul său avea dreptate.

– Nu vreau, spuse ea în cele din urmă. Şi n-o s-o fac. Cred că pur şi simplu mi-e dor de tine.

– Ştiu, draga mea. Şi mie mi-e dor de tine. Spune-i lui Eric să se ducă să se distreze şi să se întoarcă înainte să se întunece. Iar tu găseşte-ţi ceva amuzant de făcut, bine?

– Bine.

– Trebuie să fug. Te iubesc!

Dan închise.

– Şi eu te iubesc, spuse ea în tăcerea adâncă aşternută după întreruperea conexiunii. Adunându-se, închise telefonul şi se întoarse către Eric. Bine, spuse ea, forţându-se să zâmbească. Te rog numai să fii acasă până se întunecă, bine?

Eric se opri în drumul său spre ieşire pentru a o săruta pe obraz.

– Mulţumesc, mamă. Şi mulţumesc pentru fursecuri. Sunt bune.

– Poţi să iei şi restul pentru Tad.

De data aceasta zâmbetul ei era real.

Eric culese ultimele trei fursecuri de pe farfurie şi se îndreptă spre uşa din spate.

Eric şi Kent îl urmară pe Tad, care-şi făcea loc prin labirintul de mese de lectură masive, din stejar, înspre arcada ce conducea către o încăpere mare, plină până la refuz cu rânduri şi rânduri de rafturi înalte pentru cărţi. Dincolo de ultimul rând, ajunseră într-o cameră în care erau păstrate publicaţiile periodice, incluzând copii legate ale ziarului săptămânal al oraşului, *Phantom Lake Times,* din ultimii zece ani. Erau exact unde bibliotecara spusese că vor fi.

Tad îşi trecu degetul de-a lungul raftului cu ziare legate până când ajunse la un volum mare, greu, datat cu şapte ani în urmă. Îl extrase de acolo şi îl cără până la masa de lemn din mijlocul camerei.

De unde începem? întrebă Kent.

Tad îl privi fix.

– De la început, desigur. Cu excepţia faptului că, dacă a ieşit cu barca, trebuia să fie cel puţin martie sau aprilie, nu-i aşa? Altfel, lacul ar fi fost încă îngheţat. Deschise coperta şi începu cu grijă să întoarcă paginile până când ajunse la numărul de la mijlocul lunii martie. Şi va fi pe prima pagină. Aşa-i? Vreau să spun, Darby era unul dintre cei mai importanţi oameni din oraş, nu?

Eric încuviinţă din cap, iar Tad continuă să întoarcă paginile.

Nimic în martie, aprilie sau mai.

Nici în iunie şi iulie nu găsiră nimic.

Apoi, când ajunseră la august, Kent întinse mâna şi-l opri pe Tad să întoarcă pagina următoare.

– Aici este, spuse el. Opt august. Prima pagină, exact cum ai spus.
Cei trei băieţi se strânseră unul lângă altul şi începură să citească.

BĂRBAT DISPĂRUT LA PHANTOM LAKE

Se pare că doctorul Hector Darby a dispărut după ce o barcă ce îi aparţinea a fost găsită abandonată lângă Hunter's Reserve miercurea trecută. Domnul Charles Spencer a declarat că a văzut-o pentru prima dată luni, apoi din nou marţi dimineaţă. Spencer s-a gândit că o recunoaşte ca aparţinându-i doctorului Darby şi a raportat prezenţa bărcii şerifului Floyd Ruston numai după ce nu a primit nici un răspuns atunci când a încercat să-l contacteze pe doctorul Darby la Pinecrest, reşedinţa lui Darby din ultimii douăzeci de ani.

Şeriful Ruston s-a dus la Pinecrest să facă investigaţii şi a găsit ziarele grămadă la uşă şi o cutie de scrisori care dădea pe dinafară. Ruston a intrat pe proprietate, n-a găsit nici un semn al prezenţei lui Darby, dar declară că nu a găsit nici dovezi ale unei crime. Deşi nu are nici o dovadă unde ar putea fi doctorul Darby, Ruston nu doreşte să lanseze o investigaţie la scară amplă, cel puţin la acest moment.

„Deşi doctorul Darby adesea oprea ziarele şi cerea să i se reţină poşta atunci când pleca de acasă, nu era un obicei permanent, a declarat Ruston. Prin urmare, cel puţin pentru moment, presupun că de această dată pur şi simplu a uitat să facă aranjamentele şi că, în lipsa sa, vântul a desprins barca. Dacă nu se va primi nici o veste de la el într-o zi sau două, atunci desigur că voi investiga în detaliu această problemă."

Barca a fost remorcată înapoi la Pinecrest şi asigurată în clădirea pentru bărci.

Întrebat dacă ar putea exista vreo legătură între dispariţia doctorului Darby şi descoperirea corpului lui Tiffany Hanover, găsit la data de 15 iulie plutind lângă Hunter's Reserve, Ruston nu a luat în consideraţie întrebarea, declarând numai că „Nici măcar nu cred că merită un *no comment."*

Când termină de citit, Eric examină fotografia care însoţea relatarea. Doctorul Darby părea un om obişnuit, fără trăsături speciale, purtând ochelari şi costum.

– Ciudat, spuse Kent, recitind ultimul paragraf. Întoarce-te la cincisprezece iulie.

Tad dădu paginile înapoi trei săptămâni.

– Ca să vezi, şopti Kent holbându-se la titlul ziarului din respectiva săptămână. Nu am auzit până acum despre asta.

CADAVRU GĂSIT PLUTIND PE LAC

Pescarii declară că au găsit corpul unei tinere femei plutind lângă Hunter's Reserve dimineaţă devreme, conform şerifului Floyd Ruston. Nu a fost încă identificată, nici nu se cunoaşte cauza morţii.

„Nu ni s-a raportat nici o persoană dispărută, declară şeriful Ruston, dar nu a stat în apă foarte mult timp. Sunt sigur că vom afla ceva foarte curând."

Corpul fetei a fost depus la biroul procurorului districtual.

Băieţii parcurseră în grabă restul articolului, dar acesta nu mai conţinea vreo informaţie privind cadavrul; numai o mulţime de avertismente privind cât de sigură este apa, venite nu doar din partea şerifului, ci şi din partea altor şase persoane.

– Deci undeva între data asta şi opt august au identificat-o, spuse Eric atunci când terminară cu toţii de citit articolul.

– Poate că pur şi simplu s-a înecat, sugeră Tad.

– Sau poate că i s-a întâmplat altceva, spuse Kent şi începu să întoarcă paginile încet încă o dată.

Găsiră relatarea în numărul din săptămâna următoare.

CADAVRU IDENTIFICAT CA FIIND UN VIZITATOR DIN TIMPUL VERII

Tânăra femeie găsită plutind în Phantom Lake lângă Hunter's Reserve săptămâna trecută a fost identificată ca fiind Tiffany Hanover, nepoata lui Luther şi Iris Hanover din Milwaukee şi Phantom Lake. Ea îşi petrecea vara cu bunicii ei la reşedinţa lor de vară de pe malul de vest.

Tiffany, de optsprezece ani, a absolvit liceul luna trecută şi trebuia să urmeze colegiul toamna aceasta la Universitatea Northwestern din

Chicago, unde intenţiona să se înscrie la un curs pregătitor pentru şcoala de medicină.

Deşi surse apropiate investigaţiei declară că aparent cauza decesului o constituie înecul, cercetările privind cazul nu s-au încheiat încă.

Familia Hanover s-a întors la Milwaukee pentru a fi alături de fiul lor, Robert G. Hanover, şi de soţia acestuia, pe numele anterior Lynette Giles, de asemenea din Milwaukee.

Tad întoarse pagină după pagină, iar cei trei băieţi trecură în revistă fiecare număr, căutând un deznodământ fie pentru dispariţia lui Darby, fie pentru moartea fetei, dar nu găsiră nimic.

Închizând în cele din urmă volumul greu, Tad se uită la Eric şi la Kent.

– Nu ştim cu mult mai multe despre Darby acum decât ştiam atunci când am ajuns aici, spuse el.

– Nu, zise Kent, dar acum o avem şi pe Tiffany Hanover. Şi nu pare ciudat că ziarul afirmă că între înecul ei şi dispariţia lui Darby nu a existat nici o legătură? Vreau să spun, asta nu face să sune ca şi cum oamenii trebuie să se fi gândit la o legătură? Altfel, de ce măcar s-o menţioneze?

Eric îşi aminti brusc de femeia din spatele biroului, cea care le spusese unde să găsească ziarele vechi. Cu siguranţă arăta ca şi cum ar fi lucrat în bibliotecă de o perioadă mult mai lungă decât şapte ani – de fapt, se putea chiar să fi fost bibliotecara iniţială, atunci când clădirea fusese construită, cu aproape un secol în urmă.

– Ce-aţi zice s-o întrebăm pe bibliotecară? sugeră el.

Puseră cartea la loc şi se apropiară de biroul mare din mahon situat chiar în faţa uşii de la intrare, unde domnişoara Edna Bloomfield – identificată prin intermediul unei plăcuţe din bronz pe care îi era înscris numele, plăcuţă situată discret lângă cutia pentru cărţi returnate – sorta fişe de catalog într-un sertar lung şi îngust.

– Aţi găsit ce căutaţi? întrebă ea în şoaptă, uitându-se la ei peste ochelarii cu ramă metalică.

Deşi părul îi era răsucit la ceafă într-un coc strâns şi purta o rochie cu mâneci lungi încheiată până la bărbie, în ochii săi licărea un zâmbet care contrazicea severitatea îmbrăcăminţii şi a pieptănăturii.

– Locuiesc într-o casă numită Pinecrest în vara asta, spuse Eric, şi suntem interesaţi să aflăm ceva despre doctorul Darby. Le aruncă o privire lui Tad şi lui Kent, apoi vorbi din nou. Vreau să spun, de exemplu ce s-a întâmplat cu el? A dispărut într-adevăr pur şi simplu?

– Şi ne întrebam şi despre Tiffany Hanover, adăugă Kent. S-a înecat într-adevăr?

Edna Bloomfield îi privi atent, căutătura sa mutându-se de la Eric la Kent, apoi la Tad, după care înapoi la Eric, iar Eric aproape putu să-i vadă rotiţele învârtindu-i-se în cap, în timp ce-i evalua şi hotăra cât de mult să le spună – sau dacă să le spună ceva. În cele din urmă, se afundă în scaun, îşi scoase ochelarii şi-i lăsă să atârne de un lănţişor în jurul gâtului.

– Ei bine, spuse ea cu vocea uşor ridicată, voi băieţi se pare că aţi dat de singurele două mistere din Phantom Lake. Scoase un sunet compătimitor. Biata fată! Vocea îi scăzu din nou şi se aplecă în faţă, privind în ambele direcţii, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu mai ascultă nimeni în afară de cei trei băieţi. A fost ucisă, să ştiţi.

– Ucisă? îi repetă Tad vorba. Dar nu era nimic despre asta în ziar. Cel puţin, nimic ce am fi putut găsi.

– Este un oraş mic, spuse Edna Bloomfield. Ne bazăm pe turism. Îşi făcu din nou privirea roată, iar vocea îi scăzu şi mai mult. Aşa că uneori nu se scrie totul în gazete. Dar toată lumea ştie că a fost strangulată, chiar dacă Gerry Hofstetter de la ziar nu a publicat nimic. Şi cine-l poate învinui? Nu a vrut să sperie oamenii. Şi de ce să aducă prejudicii oraşului? La urma urmei, nu este ca şi cum ar fi făcut-o unul dintre oamenii noştri.

– Atunci cine a făcut-o? întrebă Tad.

Edna Bloomfield dădu din mână la auzul întrebării, ca şi cum ar fi alungat o muscă sâcâitoare.

– Ei bine, sunt sigură că nu ştiu. Nu cred că ştie cineva. Un reporter din Milwaukee a venit şi şi-a băgat nasul, încercând să-i facă pe toţi să creadă că este vorba despre unul dintre acei criminali despre care se aud atât de multe în ultima vreme.

O imagine a bătrânului Logan şi a bărcii sale stranii cu crucea montată la prova răsări brusc în mintea lui Tad Sparks.

Edna Bloomfield puse fişele de index deoparte şi se aplecă mai aproape de băieţi.

– Am auzit că a sugerat chiar că drăguţul nostru doctor Darby ar fi făcut-o, numai pentru faptul că lucra cu acei criminali de la spitalul din Madison. Dar nimeni dintre noi nu a crezut aşa ceva, desigur. Doctorul Darby era un om atât de grozav! Era un client permanent al acestei biblioteci, să ştiţi. Întotdeauna era aici, lucrând pentru cercetarea sa.

– Ce fel de cercetare? întrebă Eric.

– Ei bine, specialitatea sa, desigur, răspunse Edna Bloomfield, ca şi cum Eric ar fi trebuit să ştie. Acei teribili criminali… cum le zice? Aruncă o privire confuză în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să descopere cuvintele pe care le căuta vârâte undeva într-un colţ îndepărtat al bibliotecii, apoi se lumină de îndată ce le găsi. Criminali *în serie!* Da, asta era. Dumnezeule… venea aici în fiecare săptămână, se pare, căutând întotdeauna cărţi noi despre psihologia criminalilor şi astfel de lucruri. Desigur, încercam să i le cumpăr pe toate, deoarece el era atât de generos cu biblioteca noastră, însă se părea că nu puteam niciodată să ţin pasul. Întotdeauna ştia de una pe care eu nu o aveam, şi cât mă străduiam s-o obţin pentru el! Acum, desigur, şi le-ar găsi pe toate pe internet, dar atunci… Vocea ei se stinse treptat şi femeia păru a se pierde într-o altă lume. Apoi se îndreptă de spate în scaun şi când vorbi din nou vocea sa era mult mai vioaie. Întotdeauna mi-a plăcut doctorul Darby. L-am considerat singurul burlac adevărat din Phantom Lake care ar fi meritat ales. Era foarte drăguţ şi foarte respectat. Avea o minte grozavă! Respiră adânc, îşi puse din nou ochelarii pe nas şi zâmbi către băieţi. Dar a dispărut şi probabil nu o să aflăm niciodată ce i s-a întâmplat, nu-i aşa?

În timp ce ridica fişele şi începea să umble prin ele încă o dată, Eric văzu cum zâmbetului din privire îi lua locul tristeţea.

Ultima geană de lumină a amurgului se stingea repede atunci când Kent părăsi drumul şi apucă pe o cărare care părea că se afundă direct în cea mai deasă parte a pădurii. În câteva secunde,

pădurea îi învălui ca un giulgiu, iar un văl de ceaţă se ivi ca din neant. Chiar dacă era la o distanţă de numai câţiva paşi în faţa lui, Eric de-abia izbutea să vadă spatele celuilalt băiat, în timp ce-şi croiau drum de-a lungul a ceea ce atât Kent, cât şi Tad insistaseră că este o scurtătură spre casă. Concentrându-se puternic, Eric îşi ţinea privirea aţintită asupra solului pentru a evita rădăcinile, pietrele şi stratul gros de frunze putrezite care păreau a conspira pentru a-i pune piedică. Cărarea părea a fi ceva mai mult decât o joacă de potecuţă, una atât de rar folosită şi atât de plină de vegetaţie, încât chiar şi animalele păreau s-o fi abandonat.

În curând, întunericul făcu greu de desluşit chiar şi cărarea, iar acum Eric trebuia să se bazeze pe sunetul produs de paşii lui Kent în faţa sa – şi de ai lui Tad în spatele său – pentru a se menţine pe drumeag.

Mama sa avea să fie furioasă că nu ajunsese încă acasă.

Mai rău, avea să fie îngrijorată, iar odată ce va fi început să se îngrijoreze, nu mai era posibil s-o opreşti.

– Poate ar fi trebuit să luăm barca până în oraş, spuse el.

Înainte ca Tad sau Kent să poată spune ceva, o crenguţă pârâi.

Eric încremeni, iar peste o secundă mâna lui Tad se încleştă pe umărul său, speriindu-l atât de tare, încât se răsuci violent, gata să se apere.

– Ai auzit asta? şopti Tad. Cineva e în spatele nostru!

Imagini neaşteptate – şi nedorite – răsăriră în mintea lui Eric şi preţ de o clipă fu prins încă o dată în visul pe care îl avusese doar cu câteva nopţi înainte, când colinda prin acelaşi fel de întuneric şi de ceaţă care-l învăluia acum. Încercă să-şi stăvilească gândurile, dar chiar dacă-şi spunea că se află la câteva sute de metri de casă, o parte a memoriei sale continua să încerce să-l tragă înapoi pe străzile Londrei.

Londra şi Jack Spintecătorul.

– Nu e nimeni acolo, spuse Kent, vocea sa joasă, sigură pe sine, alungând în bună parte panica ce aproape îl copleşise pe Eric. Mergeţi mai departe.

Apoi Kent mări ritmul, iar Eric încercă să ţină pasul, împiedicându-se în beznă, cu Tad foarte aproape în spate.

Dar peste câteva secunde, se auzi un alt zgomot venind din întuneric, de data aceasta de partea cealaltă a potecii, iar toate imaginile pe care Eric le alungase îi năvăliră din nou în minte. Acum trupul sfâşiat al lui Tippy plutea în noapte şi mai că vedea lamele de cuţit cu pete de sânge lucind în întuneric.

Şi cum rămânea cu fata despre care citiseră numai cu câteva ore în urmă, cea care se înecase în lac?

Dacă se înecase într-adevăr.

Dacă zvonurile erau adevărate?

Dacă o ucisese cineva?

Şi dacă omul era încă acolo, în libertate?

Dacă îi văzuse la bibliotecă şi ştia ce făceau?

O altă crenguţă trosni, de data aceasta şi mai aproape.

De la câţiva metri în spate, Eric îl auzi pe Tad cum scoate un scâncet uşor, iar peste o clipă mâna lui Tad se încleştă pe braţul lui Eric atât de tare, încât îi trimise un spasm de durere până în vârful degetelor.

– E ceva acolo, şopti Tad. Este…

Înainte de a apuca să termine, din dreapta lor se auzi un mârâit profund, urmat imediat de o bătaie violentă în tufiş.

– Ursul! ţipă Tad, depăşindu-l pe Eric şi luând-o la sănătoasa pe cărare.

Inima lui Eric bătea atât de tare încât de-abia putea să respire, cu atât mai puţin să vorbească, dar oroarea sa faţă de ideea de a fi lăsat singur în întuneric în compania a orice va fi fost ascuns în tufiş învinse teroarea care îl paraliza.

– Kent? reuşi el în cele din urmă să schelălăie, nemaifiind nici măcar în stare să-şi vadă prietenul. Mai eşti acolo? Nu mă părăsi!

– Hai să ieşim odată de aici, strigă Kent peste umăr, cu vocea tremurându-i aproape la fel de tare ca a lui Eric. Haide!

O luă la fugă, înjură puternic atunci când i se prinse piciorul în ceva şi aproape căzu în nas, apoi îşi regăsi echilibrul şi o luă din nou la sănătoasa în întunecime. Eric venea la urmă, împleticindu-se după Kent şi Tad, crenguţele joase plesnindu-l peste faţă şi tufişurile agăţându-i-se de haine ca nişte gheare care încercau să-l înşface şi să-l lase pradă nopţii.

Auzea animalul cu claritate acum, trosnind în tufişurile de pe partea stângă. Aproape îi simţea mirosul, aproape îi simţea în ceafă respiraţia fetidă, în timp ce se îndrepta spre el.

Tufişurile fură răscolite chiar în apropierea sa.

Peste o secundă, avea să fie prea târziu – creatura se va arunca asupra lui, iar ajutorul lui Kent şi al lui Tad ar fi inutil.

Cuprins de panică, Eric făcu un salt înainte, continuându-şi goana prin întuneric. Simţea bestia în spatele său, o simţea ridicându-se, stând pe picioarele din spate, pregătindu-se să-l trântească la pământ cu o lovitură puternică de labă. Îi simţea colţii înfigându-i-se în carne, simţea cum îl sfâşie, sfărâmându-i oasele. Un urlet de teroare îi ieşi din gâtlej, apoi îi prinse din urmă pe Kent şi pe Tad, iar toţi trei zburară ca vântul prin pădure, cu fiara gigantică pe urme.

Apoi, fără de veste, ieşiră din pădure şi se treziră pe drum, iar chiar în faţa lor era intrarea scăldată în lumină de la Pines.

Şi, de îndată ce părăsiră pădurea, zgomotul făcut de bestie încetă.

Tăcerea – o tăcere atât de densă, încât Eric mai că o simţea – se lăsă în noapte.

– U… unde este? se bâlbâi Tad Sparks, trăgându-şi sufletul. Unde…

Cuvintele sale se terminară brusc atunci când o piatră îl lovi serios într-o parte.

– Ce nai… începu el din nou, dar încă o dată vorbele sale fură întrerupte, de data aceasta de sunetul unui hohot de râs, iar Adam Mosler, Ellis Langstrom şi Chris McIvens se arătară dinspre marginea pădurii.

Mosler aruncă o altă piatră, obligându-l pe Eric să se ferească.

– Ooooh, este un urs, spuse el, cu glasul plin de ironie.

– Nu mă părăsiţi, ţipă Chris strident, piţigăindu-şi vocea într-un registru feminin şi aruncând o a treia piatră care lovi pavajul la picioarele lui Kent.

– Ce adunătură de rataţi, rânji Ellis batjocoritor.

Eric simţi cum îi ia faţa foc, iar cu coada ochiului văzu cum pumnii lui Kent se încordează.

– Haideţi să plecăm de aici, spuse el suficient de încet ca numai Kent şi Tad să-l audă. Nu-i băgaţi în seamă.

Îl apucă pe Tad de braţ şi o apucară împreună pe drumul către casă.

Peste o secundă, Kent îi urmă fără nici o tragere de inimă, însă furia sa încă se simţea atunci când îi ajunse pe Eric şi pe Tad.

– O să-l omor pe ticălosul ăla, scrâşni el, cu respiraţia încă accelerată după goana din pădure.

– Poate ar trebui să spunem cuiva despre ei, zise Tad. Unul dintre noi ar fi putut să fie rănit cu adevărat acolo!

– Şi dacă îi pârâm, răspunse Eric imediat, nu se va întâmpla decât că mama mă va face să mă întorc la Evanston. Hai s-o lăsăm pur şi simplu baltă, bine?

– Nu e bine, răspunse Kent, lovind cu piciorul o piatră de pe drum. Îi *urăsc* pe tipii ăia!

Tad chicoti.

– Trebuie să recunoaşteţi, spuse atunci când Kent se uită încruntat la el, că ne-au tras-o bine de tot.

– Serios? bombăni Kent. Ei bine, poate tu crezi că e amuzant, eu însă nu.

Eric îl privi pe Kent, ai cărui ochi aproape străluceau de furie, chiar şi în întuneric.

– Haide, Kent, linişteşte-te. Ce folos îţi aduce să stai furios? Tad are dreptate: ne-au făcut să părem nişte idioţi.

– Are dreptate şi că cineva ar fi putut să fie rănit cu adevărat, spuse Kent, strângându-şi din nou pumnii. Şi n-am de gând să fiu furios; am de gând să le răspund cu aceeaşi monedă.

Peste cinci minute, Eric era înapoi la Pinecrest. Stătu în faţa uşii de la intrare preţ de o secundă, verificându-şi respiraţia şi încercând să alunge ultimele rămăşiţe ale fricii care-l stăpânise cu numai câteva minute în urmă. Când fu sigur că nici respiraţia, nici expresia feţei nu vor trăda ceea ce tocmai se întâmplase, intră în cele din urmă în casă şi le găsi pe mama şi pe sora sa uitându-se la un film.

Un film Disney.

În casă încă se simţea mirosul de fursecuri cu ciocolată.

În şemineu ardea focul, cu toate că seara era caldă.

Draperiile fuseseră trase, ascunzând întunericul de afară, şi, aşezându-se într-un fotoliu mare, Eric simţi cum dispar ultimele urme de teroare.

Afară, ascunsă în beznă, vechea bărcuţă cu crucea grosolană din lemn la prova se îndepărtă uşor de mal, străbătând apa întunecată.

CAPITOLUL 16

Strania senzaţia de furnicare apăru în momentul în care Eric păşi în camera de depozitare. Începu din buricele degetelor, dar i se răspândi rapid în tot corpul atunci când el şi Kent traseră placajul greu care masca intrarea în camera ascunsă. În timp ce trecea pragul, atât mintea, cât şi corpul i se umplură brusc de stimuli nefamiliari. Toate simţurile sale părură că se ascut şi se trezi cuprins de o energie pe care nu o mai experimentase niciodată în afara acelei încăperi micuţe.

O energie care-l umplea nu numai de entuziasm, ci şi de dezorientare.

Dezorientare şi groază.

Era ca şi cum ar fi fost dominat de o forţă, dominat atât de puternic încât nu numai că o simţea, dar o şi auzea. De undeva de departe, voci nedesluşite îi şopteau din nou întunecat la graniţa lucidităţii sale.

În timp ce forţa îl lua în stăpânire, o mică parte a minţii sale îi spunea să reziste, să bată în retragere înainte de a fi prea târziu. Totuşi, chiar şi când acea firavă voce interioară i se adresa, vocea forţei îşi şoptea cântecul de sirenă şi, în loc să se întoarcă şi să iasă în lumina strălucitoare a dimineţii de vară, el se adâncea tot mai mult în întunericul camerei.

El şi Kent aprinseră lămpile felinar şi se uitară atent în cuprinsul încăperii, aproape ca şi cum s-ar fi aşteptat ca răspunsurile privind

misterele de la Phantom Lake să li se aştearnă dinainte pe pergamente sau gravate adânc în pereţi, ca nişte moderne pietre din Rosetta. Eric ştiuse că se vor întoarce în cameră din momentul în care se trezise în acea dimineaţă; îi simţise forţa de atracţie ca pe un fel de ursită sau de predestinare şi, imediat după micul dejun, când mama sa plecase cu Marci la un târg de meşteşugari, Tad şi Kent îşi făcură apariţia.

Fără a fi nevoie să rostească vreun cuvânt, se duseră glonţ în clădirea pentru trăsuri pentru a afla unele răspunsuri.

– Darby era specializat în criminali în serie, spuse Kent, uitându-se împrejur la toate acele cutii prăfuite şi la obiectele ciudate, pe jumătate sparte. Aşa că dacă a reuşit într-adevăr să cumpere bisturiele lui Jack Spintecătorul…

Toate privirile se întoarseră către trusa medicală care stătea încă pe masa Formica cu trei picioare, iar Eric simţi cum energia ciudată care invadase încăperea creştea pe măsură ce se concentrau asupra obiectului întunecat, cu conţinutul său macabru.

– Eu nu ating chestia aia, şopti Tad, cu voce gâtuită.

Cu toate acestea, Eric înaintă şi, uşor – aproape respectuos –, ridică geanta şi o puse pe un raft de cărţi.

– Aşa că dacă asta a fost într-adevăr trusa lui Jack Spintecătorul, continuă Kent, poate că restul lucrurilor de aici au aparţinut de asemenea criminalilor în serie.

Se îndreptă către un dulap vechi din lemn pentru îndosariere şi smuci unul dintre sertarele sale lungi şi scorojite. Acesta nu se clinti, ţinut fie de lemnul deformat, fie de încuietoare.

– Poate asta e diferenţa dintre lucrurile din încăperea asta ascunsă şi lucrurile de acolo, din camera de depozitare, cugetă Eric.

– Camera asta n-a fost pur şi simplu ascunsă, spuse Tad, cu mâinile atrase fără de voie de ornamentele de pe lampa care încă stătea pe masa distrusă. Uşa a fost zidită, aşa că Darby trebuie să fi vrut să nu afle nimeni despre lucrurile astea.

Kent clătină din cap.

– Dacă într-adevăr n-a vrut să le găsească nimeni, de ce nu le-a distrus? Apucă din nou mânerele sertarului înţepenit, pregătindu-se pentru atacul final. Am strania senzaţie că a lăsat toate astea ca să le găsească cineva. Şi noi le-am găsit.

– Soarta, şopti Eric, nefiind nici măcar conştient că pronunţase cuvântul cu voce tare.

Kent îşi folosi toată forţa pentru a smuci puternic sertarul. Acesta rezistă preţ de o secundă sau două, apoi partea din faţă se desprinse, în acord cu încuietoarea care ceda. Kent se clătină, apoi îşi regăsi echilibrul şi privi în interiorul sertarului căruia acum îi lipsea partea din faţă.

– Bine, spuse el, introducând mâna înăuntru şi scoţând la lumină un obiect lung şi subţire, ambalat într-un celofan cu bule de aer. Ce credeţi că e ăsta?

Înainte să apuce să răspundă cineva, îndepărtă banda, apoi despachetă ambalajul; toţi cei trei băieţi recunoscură imediat obiectul.

– Piciorul care lipseşte de la masă, spuse Eric. Ciudat! De ce să-l ambaleze aşa?

– Şi de ce să-l încuie într-un sertar pentru dosare? adăugă Tad Sparks.

– Poate că n-a avut niciodată ocazia să o termine de asamblat, spuse Kent. Ţineţi masa până când mut eu cutiile astea.

Eric apucă de tăblie şi brusc fluxul de energie crescu, ca şi când masa însăşi ar fi vibrat, cuprinsă de un fel de nerăbdare.

Kent îndepărtă cele două cutii care susţineau colţul mesei şi se ghemui pentru a-i potrivi piciorul.

– Se înşurubează pur şi simplu, spuse el. Săltaţi masa un pic mai sus.

Când Eric ridică de tăblie, Tad ţinu lampa cea grea să nu cadă.

Peste o secundă, piciorul era ataşat, masa fiind reîntregită.

Eric simţi o furnicătură în creştetul capului, energia întunecată din cameră – şi din mintea şi corpul său – devenind mai puternică. Ca şi cum ar fi fost condus de o mână nevăzută, deschise registrul şi dădu înapoi paginile până la însemnarea privitoare la masă.

Întoarse caietul astfel încât Tad şi Kent să poată citi din nou însemnarea.

7/11 ach. masă (#36) de la reduceri Milwaukee 10 350 $. Chilipir.

Tad se aplecă peste masă, cu palmele apăsate pe tăblie.

Era caldă la atingere, ca şi cum un fel de energie s-ar fi scurs din ea direct în palmele sale. Energia părea să-i ascută simţurile şi brusc avu impresia că aproape ar fi putut distinge ceea ce vocile care murmurau la marginea conştiinţei sale îi spuneau.

Aproape, dar nu chiar.

Privirea lui Tad se fixă asupra celor două cutii pe care Kent le scosese de sub masă şi, în timp ce făcu asta, vocile părură să-l încurajeze.

Era ca şi când ele doreau ca el să deschidă acele cutii.

Dar ceva din interiorul lui Tad nu voia să le deschidă. Nu mai voia să mai ştie nimic legat de orice altceva s-ar mai putea găsi în camera aceea.

Nu voia să mai aibă nimic de a face cu asta.

Mai presus de toate, nu voia să mai aibă vreun coşmar.

Totuşi, în ciuda presentimentelor sale, Tad se trezi că se deplasează către cutii, urmând impulsul de energie, supunându-se îndemnului vocilor.

Vocile murmurară aprobator.

Dădu la o parte capacul de la cutia de deasupra.

Nimic altceva decât granule de polistiren.

Le îndepărtă, ezitând să-şi afunde mâinile în adâncul cutiei. Dar încet, aproape împotriva voinţei sale, mâna sa dispăru printre bucăţelele de polistiren şi se trezi scotocind cu grijă în interior.

Degetele sale atinseră ceva neted şi cilindric. Îl trase afară, împrăştiind granule de polistiren peste tot pe podea.

– Uitaţi-vă la asta, spuse el, holbându-se la obiect ca şi cum privirea sa trebuia să-l fi înşelat. Este doar o rolă de pungi de gunoi.

– Pungi de gunoi? Eric privi pungile negre din mâna lui Tad, apoi se aplecă peste registru, care era încă deschis pe masă. Mai e ceva înăuntru?

Tad îşi vârî din nou mâna în cutie, pipăind până la fund, apoi simţi ceva asemănător unui şoc electric atunci când degetele sale atinseră altceva.

Ceva metalic.

Metal cald.

– Aşteptaţi, şopti el. Da.

Trase afară un vechi bomfaier ruginit, căruia îi lipsea pânza.

– Este atât de ciudat, spuse Eric, întorcând încet paginile registrului.

– Uitaţi-vă aici, zise Kent din cealaltă parte a camerei, unde stătea lângă un rastel de rafturi metalice. Ţinea în mână o pânză ruginită de bomfaier. Era pur şi simplu aici. Nici măcar împachetată sau ceva de genul ăsta.

– Şi iată însemnarea, murmură Eric peste o secundă, după ce întorsese mai multe pagini în registrul lui Hector Darby.

3/6 ach. fierăstrău şi pungi de la K. Wharton, LAPD cam. evid. w/K&H doc. 4 600 $.

– Suntem luaţi peste picior? spuse Kent luând cadrul de fierăstrău de la Tad şi potrivind pânza în el. Poţi să cumperi lucrul ăsta nou-nouţ de la magazinul de feronerie pentru mai puţin de douăzeci de dolari.

Strânse sistemul care bloca pânza şi se cutremură din toate mădularele atunci când un flux neobişnuit de ceva asemănător cu electricitatea se scurse din acea unealtă în trupul său.

Trupul său şi mintea sa…

… şi sufletul său…

Ridică fierăstrăul întregit şi deodată petele sale ruginite străluciră roşii în lumina lămpii.

O nuanţă de roşu ca sângele.

– Toate piesele se potrivesc unele cu altele, spuse Eric încet, cu privirea colindând prin cameră. Masa. Fierăstrăul. Geanta şi bisturiele. Privirea sa poposi asupra lui Tad Sparks. E aproape ca şi cum camera asta ar fi un joc de puzzle uriaş.

– Dacă este un puzzle, răspunse Tad, fixând încă o dată lampa care nu arunca umbre, este cu siguranţă unul de groază.

Se aşternu tăcerea peste cei trei băieţi, tăcere întreruptă câteva secunde – sau poate câteva minute – mai târziu, când Moxie începu să latre în faţa clădirii pentru trăsuri.

– La naiba, spuse Eric, vraja ciudată de care se lăsase cuprins fiind spulberată de zarva produsă de câine. A ajuns mama acasă. Cât este ceasul?

– Patru şi jumătate, îi răspunse Tad, ochii holbându-i-se atunci când se uită la ceas. Doamne, cum poate să se fi făcut deja atât de târziu?

Kent stingea deja una dintre lămpile felinar.

– De ce eşti atât de surprins? Nu se întâmplă întotdeauna aşa aici?

Lăsând totul cum era, băieţii traseră placajul înapoi peste deschizătură şi ieşiră la lumina zilei. Apoi, fără a rosti vreun cuvânt, se îndepărtară de casă şi se strecurară nevăzuţi în pădure.

În seara aceea, după cină, Eric urcă în camera sa şi porni calculatorul.

Cu câteva lovituri în tastatură căută pe Google „criminali în serie" şi peste o secundă se trezi holbându-se la ceva numit „Biblioteca crimei".

Imaginile din registrul lui Hector Darby îi ardeau în minte: JD… Milwaukee… K şi H din Los Angeles.

Peste câteva secunde îi găsi.

Pe toţi.

JD din Milwaukee: Jeffrey Dahmer, care ucisese băieţi tineri.

Îi ucisese şi stătuse la masa sa crăpată de bucătărie, mâncându-i.

Eric se strădui să nu vomite şi continuă să citească.

K şi H din Los Angeles: Patrick Kearney şi Douglas Hill, criminalii cu saci de gunoi. Uciseseră tineri excursionişti, îi dezmembraseră cu un bomfaier, împachetaseră bucăţile de trup în saci de gunoi şi le lăsaseră împrăştiate în zona Los Angeles.

Cu mâna tremurândă, Eric ridică telefonul şi începu să formeze numere, mai întâi cel al lui Tad, apoi cel al lui Kent.

Cu voce joasă, prinse a le istorisi ce găsise.

CAPITOLUL 17

Ellis Langstrom îşi îngropă degetele de la picioare, în solul nisipos al lacului şi privea cu multă tristeţe luciul apei, întrebându-se de ce băutura nu-l face să se simtă mai bine. El şi Adam Mosler dăduseră pe gât aproape jumătate din ceea ce rămăsese în sticla de Jack Daniel's pe care Ellis o subtilizase din dulapul unde mama sa pusese toate băuturile, după ce tatăl său plecase cu doi ani în urmă. Şi chiar dacă nu ţinea cont de înghiţitura pe care Adam o convinsese pe Cherie să o ia – nu mai mult de o sorbitură, deşi probabil abia pusese pe limbă vreun strop –, se părea că băuse suficient pentru a se simţi cu mult mai beat decât se simţea.

Ştergându-şi gura cu dosul palmei, se întoarse de la lac şi o porni nesigur către masa de picnic la care cei trei stătuseră de o oră încoace, răstimp în care el şi Adam îşi trecuseră sticla unul altuia, ambii străduindu-se să ignore privirile dezaprobatoare ale lui Cherie. Ştia că în curând Adam avea să încerce să-i facă curte lui Cherie, iar Cherie se va enerva şi apoi Adam se va enerva de asemenea, cum făcea întotdeauna. Şi asta, hotărî Ellis, reprezenta problema. Toţi cei pe care-i cunoştea – toţi din oraş – făceau întotdeauna exact aceleaşi chestii, iar în seara aceea, cu vreo şase înghiţituri de whisky la bord, se hotărî că se săturase de toată situaţia.

– Ştiţi ce-am să fac anul viitor? întrebă el, în timp ce-i pasă ultimele picături de whisky lui Adam. O să plec din oraşul ăsta stupid.

– Mda? spuse Eric, ridicându-se exact cât avea nevoie ca să-şi toarne whisky-ul în gură.

Trântind cu zgomot sticla pe masă, îi înşurubă la loc capacul şi o azvârli către nişte tufişuri aflate la câţiva metri depărtare.

– Ştii, acesta nu este numai parcul *tău,* spuse Cherie, uitându-se sfidător la Adam, în vreme ce sticla lovea pământul la o distanţă de un metru şi jumătate de tufişuri.

– Ce-am făcut? se văită Adam, în timp ce Cherie se ridică de pe bancă şi merse să recupereze sticla.

– Nu-ţi mai arunca gunoiul unde-ţi vine.

– Te plăteşte cineva să-l ridici? replică Adam, apoi îşi concentră atenţia din nou asupra lui Ellis, înainte de a apuca Cherie să replice. Şi unde ai de gând să te duci? Asta dacă într-adevăr o-ntinzi, ceea ce nu vei face.

– Nu-mi pasă, spuse Eric rotindu-şi privirea dinspre parc spre străzile pustii ale orăşelului. Undeva. Oriunde. Numai departe de aici. Urăsc totul aici. Urăsc şcoala, şi-i urăsc pe oamenii care vin vara, şi urăsc…

– Bla, bla, bla, îl întrerupse Adam, care ascultase discursul şi cu alte ocazii şi se întreba de cât timp dispunea pentru a-i face curte lui Cherie înainte ca ea să se decidă că trebuie să meargă acasă. Dacă ai de gând să pleci, de ce să mai aştepţi? De ce să nu pleci chiar acum?

– Poate că o voi face, spuse Ellis, fixându-l confuz cu privirea pe Adam.

– Şi poate că n-ar fi trebuit să vin niciodată cu voi aici, băieţi, spuse Cherie, aruncând sticla goală într-un coş de gunoi, apoi întorcându-se la masă, dar nemaiaşezându-se. De fapt, începea să-şi dorească să nu fi venit în parc cu ei de la bun început. Amândoi sunteţi beţi!

– Eu nu sunt beat, spuse Adam, întinzând mâna spre Cherie, care îşi dădu ochii peste cap, în timp ce se ferea de braţul care dibuia după ea. Şi nici Ellis nu este beat… este numai un ratat.

Râse pe înfundate la auzul propriilor cuvinte, care nu stârniră în Cherie decât o căutătură feroce.

– Te crezi cu adevărat deştept, nu-i aşa? întrebă ea, cu vocea plină de un sarcasm care se irosea complet pe o persoană ca Adam.

– Mai deştept decât Ellis, bodogăni el. Îşi ridică privirea înspre celălalt băiat. El nici măcar nu ştie când este momentul să-l lase pe un flăcău singur cu prietena sa.

– Nu vreau să fiu singură cu tine, spuse Cherie, încrucişându-şi braţele peste piept. Şi nu sunt prietena ta.

Ellis se clătină pe picioare şi îl privi fix pe Adam.

– Chiar vrei să mă faci să plec chiar acum?

– Da, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Adam. Pleacă. Întinde-o.

– Încetează, Adam, zise Cherie. Lasă-l în pace! Îi întoarse spatele lui Adam şi dădu să plece din zona de picnic. Vino, Ellis. O să merg acasă cu tine.

Alcoolul pe care băiatul îl consumase se aprinse brusc la auzul cuvintelor usturătoare ale lui Adam Mosler. Ellis se întoarse spre Cherie.

– De ce aş vrea să merg acasă? întrebă el. De ce aş vrea să merg undeva cu tine sau cu Adam? Ştiţi ce-o să fac? O să fac exact ce am spus c-o să fac. O să mă car de aici! Mi s-a luat de tot.

Se încruntă ca prin ceaţă la Adam.

– Mi s-a luat de tine, Mosler! Nu eşti altceva decât un ratat! Când eu o să fiu plecat de mult, tu o să fii încă pe aici, în Phantom Lake, îngrijind peluzele pentru doamna Henderson şi când vei avea optzeci de ani.

Adam se ridică în picioare, simţi un val de ameţeală şi se lăsă repede pe vine.

– Du-te, murmură el. Nimeni nu te mai vrea prin preajmă.

– Bine! spuse Ellis. Şi să nu fiţi surprinşi dacă n-o să mă mai vedeţi vreodată.

Se întoarse pe călcâie şi se afundă în întuneric, îndreptându-se spre o cărare care ducea în pădure.

– Ce faci? îl întrebă Cherie pe Adam, în vreme ce Ellis dispărea în noapte. Ellis este cel mai bun prieten al tău!

– Vino aici, o îndemnă Adam.

Se ridică din nou şi întinse mâna spre ea, dar Cherie se dădu înapoi.

– Nu, Adam! Lasă-mă-n pace, bine?

Îl împinse, dar el o prinse cu mâna de braţ şi o smuci, trăgând-o aproape de el. Peste o clipă cealaltă mână a lui era pe sânul ei, iar faţa lui căuta chipul fetei.

Apoi, chiar când buzele lui erau pe cale de a se uni cu ale ei, Cherie îl pălmui.

Îl pălmui cu putere.

Înmărmurit, Adam îi dădu drumul şi ea se întoarse şi ieşi din parc, fără să arunce nici măcar o privire în urmă.

Furia lui Adam creştea pe măsură ce o privea îndepărtându-se. Aceea era noaptea în care ar fi trebuit să-i cadă la aşternut! Fusese sigur de asta atunci când ea acceptase să vină în parc cu el. N-ar fi trebuit decât să îl determine pe Ellis să se care şi să-l lase cu sticla, iar el ar fi făcut-o pe Cherie să-şi dea textila jos în cinci minute. În loc de asta, Ellis băuse aproape de unul singur tot alcoolul, apoi îi căutase pricină.

Şi Cherie îi ţinuse partea!

Lui Ellis!

Ce dracu' se întâmpla?

Clătinându-se pe picioare, Adam simţi cum alcoolul îi arde stomacul.

Vina lui Ellis.

Asta era. Totul era din vina lui Ellis.

Din ce în ce mai furios, Adam se îndreptă pe două cărări către întuneric.

Un vis.

Trebuia să fie un vis!

Tunelul îl înconjura din toate părţile, un tunel atât de întunecat încât nu se vedea nimic – nici măcar pereţii tunelului. Şi totuşi ştia că era acolo, înconjurându-l, înghesuindu-l, nelăsându-l să meargă decât înainte.

Înainte înspre ce?

Plutea o senzaţie de ameninţare în întuneric acum, o teroare nedefinită care părea că emană atât din pereţi, cât şi din aer, transformând fiecare respiraţie într-un moment de teamă, în timp ce lupta împotriva nocivităţii care îi invada nu numai plămânii, ci şi fiecare celulă a corpului.

Trebuia să ajungă la capăt, trebuia să iasă afară, trebuia să scape înainte ca puţinul aer rămas să dispară şi să rămână numai vaporii ucigaşi.

Îşi vedea destinaţia acum. Deşi părea îngrozitor de îndepărtată, plutea în întuneric, licărind şi scânteind, strălucind din negură. Se străduia să mărească pasul, iar acum respiraţia sa aspră, întretăiată de frică, căpăta ecou între pereţii apropiaţi.

Îşi simţea picioarele ca şi cum ar fi fost lipite de podea şi trebuia să tragă din greu de ele pentru a le elibera. Fiecare pas genera un sunet cavernos, ca şi cum propriul coşciug i-ar fi fost tras dintr-un mormânt de mizerie vâscoasă.

Cu fiecare pas, panica i se adâncea. Pieptul îi sălta; inima bătea să-i sară din piept.

Aerul deveni şi mai greu, iar acum se simţea murind.

Murind încet, dispărând în întunericul tunelului până când nu va mai rămâne absolut nimic din el.

Nimic în afară de durerea din corp şi de teroarea din suflet.

Chiar în ultima clipă în care ultima fărâmă de putere se scurgea din corpul său, o lumină argintie se revărsă dinspre o sursă invizibilă, iar el recunoscu dintr-odată obiectele strălucitoare aflate departe, în capătul tunelului.

Numai că acum capătul tunelului era la o aruncătură de băţ, iar la obiecte putea aproape să ajungă cu mâna.

Bisturiu.

Pânza unui fierăstrău.

Un bomfaier.

Erau pe pământ în faţa lui, licărind şi strălucind pe podeaua tunelului, flăcărui albastre dansând de-a lungul suprafeţei lor scânteietoare.

Lamele şopteau acum, vorbindu-i, invitându-l să le atingă, să le ridice.

Să devină supusul răutăţii lor.

Încercă să se îndepărteze, dar picioarele sale păreau a fi bătute în pământ.

Panica îl sugrumă ca un şarpe puternic, spiralele sale amenin-ţând să-i zdrobească nu numai trupul, ci şi spiritul. Lovi cu putere, izbind cu braţele în peretele tunelului.

Şi nu atingea decât plastic.

Tunelul nu era nimic altceva decât o imensă pungă pentru gunoi, din plastic negru.

Îşi croi drum prin ea, cu degetele sfâşiind tunelul, iar dintr-odată totul se prăbuşi, ca şi cum n-ar fi existat deloc.

Era pe cărare.

O cărare în pădure.

Dar amenin̦area – teroarea – încă îl însoţea, mai aproape acum decât fusese înainte.

Sunetele nopţii se înălţau pretutindeni, însă printre chemările greierilor şi strigătele bufniţelor în lumina lunii auzea de asemenea şoaptele şi batjocura unor fiinţe fără formă.

Fiinţe care îl urmaseră afară din tunel…

Dar aici, cel puţin, putea respira.

Aici ştia cărarea.

Aici ştia unde se află.

Dintr-odată amenin̦area nevăzută se apropie de el, împresurân-du-l.

Încercă să ţipe, încercă să urle sfidător în noapte, dar gura sa părea îndesată cu bumbac şi nu răzbătea nici un sunet.

Încercă să alerge, dar picioarele sale erau cufundate în ceva chiar mai gros decât înainte, iar la fiecare pas amenin̦a să rămâ-nă captiv.

Noroi?

Privi în jos.

Sânge!

Nu era deloc o cărare, ci un râu tulbure de sânge dens, lipi-cios, coagulat.

Sânge, cu ceva plutind pe deasupra.

Întinse mâna şi le ridică.

Intestine.

Intestinele unui soi de animal.

Apoi figura unei pisici atârna în întuneric, fixându-l cu privirea ei moartă, acuzându-l…

Răceala de moarte a pisicii se întinse asupra lui, iar intestinele îi căzură printre degete înapoi în pârâul de sânge, al cărui murmur era alcătuit din vocile victimelor din care se scurgeau apele roşietice ale râului.

Ameninţarea îl înconjura acum; lucruri îngrozitoare, fără faţă, ascunzându-se în spatele fiecărui copac, râul de sânge devenind din ce în ce mai adânc cu fiecare pas.

Nu îndrăznea să calce greşit ca să nu cadă în râul de sânge închegat, de unde nu exista scăpare.

Ceva îl lovi din spate.

Ceva greu.

O piatră?

Se întoarse şi brusc simţi o rază de speranţă. La o distanţă de numai un pas sau doi era pământul solid. Dacă ar putea să ajungă pe mal – dacă ar putea să iasă din râul de sânge – atunci ar izbuti să alerge.

Să alerge ca să scape cu viaţă.

Să alerge ca să-şi salveze sufletul.

Îl lovi o altă piatră, de data aceasta în picior.

Reuşi cu efort să facă un pas spre mal, apoi un altul.

Ameninţarea se apropia. Îi simţea acum mirosul, chiar mai cumplit decât cel al râului.

Era cu un picior pe pământ solid. Îşi puse genunchiul jos şi aşează mâinile pe pământul rece şi înţepător pentru a-şi trage şi celălalt picior din mizerie.

Simţi cu mâna ceva tare. Ceva lung.

Un picior de masă.

Un picior de masă care se transformă într-un băţ de îndată ce-l atinse.

Un băţ greu, cu un ciot solid în capăt.

Îl străbătu un flux de putere, în timp ce degetele sale se încleştară pe băţ, şi când se ridică în picioare ştiu că este în cele din urmă pregătit să facă faţă ameninţării ce-l înconjura.

Să-i facă faţă şi s-o distrugă.

Vedea ameninţarea acum, o vedea atât de clar, de parcă întunericul s-ar fi ridicat brusc, alungat de soarele dimineţii.

Dar nu exista soare.

Noaptea domnea încă în jurul său, totuşi cel puţin putea vedea ameninţarea care fusese ascunsă cu numai o clipă în urmă.

O ameninţare care nu se mai apropia, furişându-se după el în întuneric.

Nu, ameninţarea fugea.

Se îndepărta.

Fugea de el.

Se duse după ea, ţinând arma sus.

Şi pe când fugea, un gând ciudat îi străbătu mintea.

Dacă nu era un vis?

Dacă era real?

Dacă *totul* era real?

Ellis Langstrom de-abia băga de seamă tufişurile care-i ajungeau până la coapse, în timp ce-şi croia cu greu drum prin pădure. Era încă furios pe Adam Mosler, iar whisky-ul pe care îl băuse îl făcea să fie puţin ameţit, dar nu conta – hoinărise prin pădure de când se ştia, iar cărarea care-l va duce acasă, în celălalt capăt al oraşului, se găsea numai cu puţin mai departe şi lumina lunii era foarte puternică.

Ceea ce era bine, deoarece nu avea lanternă.

O ramură îl izbi în faţă, iar Ellis înjură încet şi o împinse în lateral, apoi înjură cu voce tare atunci când se împiedică de o rădăcină.

Unde era nenorocita aia de cărare?

Trebuia să fie pe undeva pe acolo!

Numai că acum că se gândea la ea – şi acum că durerea provocată de creanga care-l lovise peste faţă pătrunse prin ceaţa din mintea sa – i se părea că ar fi trebuit deja s-o găsească.

Se opri şi se uită în jur, căutând în întuneric.

Nimic nu-i părea familiar.

De fapt, nu recunoştea absolut nimic.

Se putea să fi trecut de cărare fără s-o observe?

Sau poate mergea în direcţia greşită?

Privi în sus, căutând pe cer ceva familiar şi într-un târziu găsi Ursa Mare, apoi urmă linia sa până la Steaua Polară. Cel puţin acum ştia că mergea în direcţia bună. Dacă va continua să ţină drumul drept, va ajunge din nou în oraş.

Dar ar ajunge *acasă* mult mai repede dacă ar găsi poteca, şi, în timp ce începutul unei dureri de cap îi pulsa în spatele urechii stângi, ideea de a merge la culcare mai devreme decât mai târziu i se păru destul de bună.

Poate că n-ar fi trebuit să bea atât de mult.

Începu să meargă, din nou furios pe Adam; dacă Adam nu ar fi fost un ticălos atât de mare, ar fi terminat pur şi simplu sticla, ar fi râs de vreo două ori pe seama capetelor conice, şi deja s-ar fi aflat acasă, în pat, în loc să înoate prin pădure, încercând să găsească o cărare care nu era deloc uşor de găsit nici măcar la lumina zilei.

Dintr-odată, pădurea dădu într-un spaţiu larg deschis, iar Ellis se opri brusc când văzu un trunchi uriaş de arbore căzut în mijlocul luminişului. Ramurile sale desfrunzite şi fără de coajă luceau în lumina lunii ca nişte braţe uriaşe lipsite de viaţă, întinzându-se să-l apuce.

Încercând să-l atingă.

Să-l înconjoare.

Să-l zdrobească…

Cu un strigăt înăbuşit, făcu din instinct un pas înapoi, se împiedică şi căzu la pământ.

Se ridică în picioare, cu privirea încă fixată asupra trunchiului conturându-se ameninţător.

Un arbore căzut pe care nu îl mai văzuse niciodată.

Dar asta nu era posibil. Fusese peste tot în aceste păduri. Peste tot!

Întorcându-se de la copac, se puse din nou în mişcare, grăbind pasul. Nu putea să fie atât de departe de oraş, dar dacă se învârtise în cerc?

Dacă nu putea găsi poteca?

Începu să tremure când ideea de a bântui prin pădure toată noaptea începu să-i încolţească în minte.

Poate că, la urma urmei, ar fi trebuit să meargă acasă cu Cherie.

De fapt, poate că n-ar fi trebuit nici să se enerveze pe Adam.

Undeva în spatele său auzi o creangă trosnind şi îi îngheţă sângele în vine, simţind cum se sufocă, în vreme ce inima îi stătea în loc.

Era o creangă care căzuse din acel copac?

Sau era cineva care călcase pe o creangă ce căzuse deja?

Adam! Asta era: Adam îl urmărise, exact la fel cum el împreună cu Adam şi cu Chris urmăriseră acele capete de con cu două nopţi înainte.

– Adam? strigă el, facând doi paşi şovăielnici spre locul unde socotea că ar trebui să fie cărarea.

Auzi tufişul foşnind în spatele lui.

Încă o dată, se opri brusc.

Foşnetul încetă.

I se făcu pielea ca de găină.

– Haide, Adam, spuse el, străduindu-se ca vocea să nu-i trădeze frica ce începea să i se răspândească prin tot corpul. Nu este amuzant. Nu sunt un cap de con, să ştii!

Nici un răspuns.

Începu să meargă din nou, iar în ritmul paşilor săi foşnetul din tufiş se auzi din nou.

Se opri.

– Chris?

Nici un răspuns.

– Adam? Haide, omule! Îmi pare rău, bine?

Ellis grăbi pasul.

Dar dacă nu era Adam? Dacă era un urs sau vreo pumă?

Dacă îl vâna?

Frica sa ameninţă brusc să se transforme în panică, iar în timp ce-şi răsucea capul ca să scruteze întunericul din spatele lui, vârful pantofului său de sport se prinse într-o rădăcină. Se întinse cât era de lung, acele de pin înţepându-i faţa şi mâinile, o durere ascuţită străbătându-i piciorul atunci când genunchiul i se izbi de o piatră. Îşi

înăbuşi scâncetul de durere chiar înainte să-i scape din gâtlej, apoi rămase tăcut, ascultând, încercând să respire fără zgomot pe gură.

Nu auzea altceva decât bătăile inimii sale.

Pe măsură ce panica – şi durerea acută din genunchi – se domoliră, Ellis se ridică nesigur în picioare.

Iar sunetele din spatele lui începură din nou, imediat ce el porni şchiopătând înainte.

Încercă să se mişte mai repede, însă nu putea, genunchiul care-i tremura ameninţând să cedeze după fiecare pas. Şi apoi, după zece paşi, o găsi.

Cărarea, cu caracteristicile ei familiare, chiar şi în întuneric.

Începu să alerge, ignorând durerea, dorindu-şi din tot sufletul să scape de orice ar fi fost ceea ce-l vâna. După numai câţiva metri, genunchiul său ameninţă însă că cedează, aşa că se întoarse la un fel de trap mărunt şi şchiopătat.

Şi zgomotul de paşi din spatele lui apăru din nou.

Nu câştigase nimic alergând; de fapt, orice ar fi fost în urmă, părea mai aproape ca niciodată.

Se forţă din nou să alerge, chiar dacă ştia că era lipsit de sens.

Orice l-ar fi urmărit avea oricum să-l prindă.

Şi totuşi trebuia să alerge.

O panică deplină îl mâna mai departe, până când nu mai putu suporta durerea din picior, i se tăie răsuflarea şi îşi simţi inima pe cale să explodeze.

Acum putea să-l audă pe acel cineva – sau ceva – cum respira în spatele lui.

Scotoci adânc în interiorul său, găsi o ultimă rezervă de energie ascunsă şi…

Ceva tare – ceva tare şi greu – îl izbi în ceafă.

Capul îi explodă ca un ghem de artificii, în timp ce se împleticea şi cădea în genunchi.

Se întoarse, vrând că vadă cine – sau ce – îl atacase, dar zări numai o siluetă neagră abătându-se asupra lui, întunecând lumina slabă a lunii.

Atacatorul înălţă mult deasupra capului ceea ce părea a fi un ciomag uriaş.

Ellis scânci, ghemuindu-se, încercând să se târască în întuneric.

Şi apoi, când măciuca se năpusti asupra lui, scânteia cunoştinţei îi brăzdă mintea.

Ştiu cine-l omoară.

Ştia, dar nu conta.

Era deja mult prea târziu.

CAPITOLUL 18

Eric pricepu că se întâmplase ceva în momentul în care îi văzu pe Tad şi pe Kent apărând pe peluză în dimineaţa următoare, pe de o parte deoarece nu era nici măcar şapte şi jumătate, şi ştia că cel puţin Kent nu se scula niciodată înainte de ora opt, cu excepţia situaţiilor excepţionale. Dar nu era numai faptul că se trezise Kent prea devreme; Eric observă, după cum mergea Tad, că acesta este supărat în legătură cu ceva.

Până când cei doi ajunseră la treptele care duceau la veranda largă de la Pinecrest, Eric era deja afară, aşteptându-i.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Tad, cu faţa palidă, nu zise nimic, şi, chiar în momentul în care Kent era pe punctul de a spune ceva, uşa de la bucătărie se deschise iar mama sa îşi strecură capul afară, în vreme ce Moxie se furişă afară şi se năpusti pe trepte, aruncându-se asupra lui Kent.

– Micul dejun va fi gata în cincisprezece minute, spuse Merrill. Voi doi vreţi clătite?

Atât Kent, cât şi Tad clătinară din cap, iar femeia făcu ochii mari, fiind foarte surprinsă.

– Adolescenţi care nu vor clătite? Trebuie să fie sfârşitul lumii! Privirea i se îndreptă din nou asupra lui Eric. Te uiţi tu după Moxie sau îl chem înapoi în casă?

– O să-l supraveghez eu, răspunse Eric.

Uşa de la bucătărie se închise, iar băiatul coborî treptele.

– Deci ce este? insistă el.

Kent făcu semn cu capul către Tad.

– Întreabă-l pe el.

Tad se uită în jur pe furiş şi, când în cele din urmă vorbi, nu răspunse la întrebarea lui Eric.

– Poate ar trebui să mergem spre lac sau ceva de genul ăsta.

„Vrei să spui să mergem undeva unde mama mea nu va auzi nimic", traduse Eric în tăcere, urmându-i pe Tad şi pe Kent către apă, în timp ce Moxie le deschidea drumul.

– Am avut un coşmar azi-noapte, zise Tad când fu sigur că nimeni din casă nu mai putea să-i audă.

O senzaţie ciudată de déjà-vu îl străbătu pe Eric; Tad adăugă:

– Vreau să spun, un coşmar cu adevărat neplăcut.

– Ce fel de coşmar? întrebă Eric, senzaţia de déjà-vu adâncindu-se pe măsură ce o amintire vagă, conturată pe jumătate, a propriilor vise din noaptea precedentă începu să se formeze dinspre subconştient.

Tad îşi ridică în cele din urmă privirea din pământ şi-l văzu pe Kent uitându-se îngrijorat la Eric.

– Şi tu ai avut unul? întrebă Kent.

Eric nu spuse nimic, întrucât acum o altă amintire se repeta. Era posibil ca toţi să aibă din nou acelaşi vis, ca în noaptea în care fusese ucisă Tippy? Moxie, care adulmecase o vreme pe malul lacului, se îndreptă brusc spre pădure. Eric îl chemă, dar câinele îşi văzu de drum, părând atras de un miros anume.

– Mai bine am merge după el, oftă Eric, ştiind ce s-ar întâmpla dacă s-ar întoarce acasă fără câine. Deci cum se face că visul ăsta te-a îngrijorat atât de mult? continuă el, în timp ce o porniră printre copaci.

– Era ciudat, spuse Eric. Eram vânat.

– Ceea ce nu este atât de ciudat, spuse Kent. Am fost vânaţi acum două nopţi de către acei ţărănoi din oraş, mai ţii minte?

Tad îi aruncă lui Kent o privire sumbră.

– Nu a fost acelaşi lucru. Era ca şi cum aş fi fost vânat. Numai că după aceea eu eram vânătorul. Respiră adânc atunci când îi văzu pe

Eric şi pe Kent făcând schimb de priviri. Ei bine, ştiu că sună stupid când o spun, dar a fost într-adevăr oribil. Mai întâi, eram într-un tunel, numai că tunelul era făcut din pungi de plastic pentru gunoi.

Încet, relată fiecare detaliu al coşmarului: lamele lucind în întuneric, râul de sânge. Şi piciorul mesei care se transformase într-un ciomag. Când isprăvi, se uită atent la copacii care acum îi înconjurau.

– Arăta ca aici, spuse el. Numai că era întuneric. Şi când am…

Vocea i se frânse la amintirea visului şi a ceea ce fusese pe punctul de a face, apoi rămase învăluit în tăcere.

Uşoara răceală care-l cuprinsese pe Eric atunci când Tad începuse să-şi descrie visul păru acum că-l învăluie ca un giulgiu de gheaţă. Dar poate că n-avea dreptate, se gândi. Poate că nici nu avusese acelaşi vis noaptea trecută – poate doar i se *păruse* că-şi aminteşte a-l fi avut. Dacă l-ar fi avut într-adevăr, nu şi l-ar fi reamintit înainte ca Tad să înceapă să povestească despre el? Apoi vorbi şi Kent, iar giulgiul cel rece se strânse în jurul lui Eric.

– Problema este că am avut acelaşi vis. Ca şi acum două nopţi, când toţi am visat despre Jack Spintecătorul. Mai ţineţi minte? Şi noaptea trecută…

– Am visat pur şi simplu despre ceea ce ni s-a întâmplat nouă, spuse Eric, dorindu-şi cu disperare să creadă în propriile cuvinte. Am găsit piciorul acela de masă în clădirea pentru trăsuri ieri, vă amintiţi? Era ca un ciomag, nu-i aşa? Şi acum două nopţi acei ticăloşi ne-au urmărit prin pădure şi ne-au speriat de moarte. Aşa că, desigur, că am visat despre asta! De ce n-am fi făcut-o? Nu e mare lucru! A fost numai un vis!

Se lăsă o tăcere lungă, răstimp în care cei trei băieţi îşi amintiră ce se întâmplase după ce toţi trei visaseră despre Jack Spintecătorul.

– Şi dacă n-a fost, spuse Tad după o vreme. Dacă a fost precum celălalt vis pe care l-am avut? Dacă…

Înainte de a apuca să termine, auziră un freamăt în tufişul din dreapta, urmat imediat de mârâitul lui Moxie.

– Moxie? strigă Eric. Moxie, vino!

În loc să năvălească din tufiş, câinele doar mârâi mai tare.

– Trebuie să fi găsit ceva, oftă Eric. Acum trebuie să mergem să-l luăm.

Cu prietenii săi însoţindu-l îndeaproape, Eric îşi croi drum prin tufişuri, urmând mârâitul de-acum constant al câinelui. Strigă de două ori mai tare, dar tot ce primi în schimb fură alte mârâituri şi un lătrat înăbuşit. Apoi, după încă zece paşi, găsiră câinele.

Moxie era ghemuit la pământ, ţinând cu labele de capătul unui băţ.

Un băţ greu, cu un capăt mult mai gros decât celălalt, ca o măciucă.

Băieţii se opriră brusc, privind cu atenţie obiectul.

Toţi trei se gândeau la acelaşi lucru: *visul*.

Nici unul nu scoase vreun cuvânt.

Eric îi aruncă mai întâi o privire lui Tad, apoi lui Kent, şi în cele din urmă, se apropie, aşezându-se pe vine.

– Ce e asta? şopti el. Ce ai găsit, Mox?

Întinse mâna, dorind să apuce obiectul, însă Moxie mârâi ca un fel de avertisment.

Eric îşi feri mâna, apoi se ridică în picioare.

– Lasă-l jos! comandă el.

Moxie îşi pleoşti urechile, privi înspre Eric, însă nu-i dădu ascultare.

– Am spus să-l laşi jos!

Câinele se ridică, ezită, însă, în cele din urmă, lepădă băţul cel gros la pământ.

Acum văzură clar după ce se dusese Moxie: ciotul de la capătul băţului era acoperit cu ceva ce părea a fi sânge.

Sânge şi fire de păr.

Detaliile propriului vis îl năpădiră pe Eric. *Dar nu era posibil – fusese numai un vis!* Şi ce dacă Tad şi Kent avuseseră acelaşi vis? Era totuşi numai un vis. *Trebuia* să fie numai un vis! Îşi smulse privirea de pe băţul însângerat şi se întoarse către prietenii săi.

– La fel ca visul, şopti Tad. Dar nu poate fi. Vreau să spun, noi eram acasă. Adormiţi. Vocea sa căpătă un ton de disperare. Eram în paturile noastre. Se întoarse. Cred c-o să mi se facă rău.

Privirea lui Eric se fixă încă o dată asupra băţului greu.

– Credeţi că poate ar fi mai bine să scăpăm de chestia asta? întrebă el.

– De ce? spuse Kent, cumva prea grăbit. N-are nimic de-a face cu noi.

Moxie, care de-abia se putea controla de când Eric îi poruncise să lase băţul, nu se mai putu abţine şi începu să se furişeze către el, scheunând nerăbdător, de îndată ce aroma sângelui îi umplu din nou nările.

– Nu! răcni Eric, aplecându-se şi lovind câinele înainte ca acesta să poată începe să lingă şi să roadă. Haideţi să plecăm de aici, bine?

Cu Eric în frunte, o porniră înapoi către potecă, nici unul nerostind vreun cuvânt, fiecare sperând că dacă nu vorbeau despre ceea ce găsise Moxie, poate izbuteau pur şi simplu să uite. Când se îndepărtară câţiva metri, Eric aruncă băţul în spate.

Dar ei ştiau că, deşi amintirile lor din noaptea precedentă nu reprezentau altceva decât un vis, ciomagul pe care-l găsise Moxie nu reprezenta aşa ceva.

Era real.

Şi era acoperit cu sânge.

Carol Langstrom întoarse cârnaţii care se prăjeau rapid în tigaie, făcu flacăra mai mică, apoi puse un capac pe tigaie şi turnă două pahare mici de suc de portocale.

– Ellis! strigă ea. Micul dejun!

Se aştepta să răsune răspunsul lui obişnuit cu voce somnoroasă, dar nu auzi nimic.

– Ellis? Trebuie să plecăm în zece minute.

Cum încă nu primi răspuns, puse paharele pe masa pentru servirea micului dejun, traversă holul şi ciocăni la uşa lui.

– Ellis? Am nevoie de tine astăzi la magazin, dragule!

Încă nici un răspuns. Ceea ce însemna că stătuse până prea târziu noaptea trecută, iar ea îşi amintea cu claritate că-i spusese să se întoarcă până la miezul nopţii, nici un minut mai târziu. Răsuci mânerul şi deschise uşa.

Patul lui Ellis era încă făcut şi nu fu nevoie să intre în cameră pentru a şti că nu dormise în el.

Deci nu venise acasă noaptea trecută.

Nici măcar nu sunase.

Ceea ce era foarte ciudat.

Carol se întoarse în bucătărie, opri focul la cârnaţi şi îşi verifică ceasul. Dacă nu voia să întârzie, trebuia să plece la magazin în zece minute şi azi avea nevoie de Ellis. Se apropia weekendul de 4 Iulie şi acesta era cel mai aglomerat din timpul anului – veneau oameni din tot ţinutul şi chiar tocmai de la Illinois şi Ohio spre a asista la parada, artificiile şi picnicul pentru care Phantom Lake devenise celebru. Toţi oamenii aceia aveau să cheltuie bani, ceea ce însemna că magazinul ei trebuia să fie pregătit pentru atacul cumpărătorilor de antichităţi, ceea ce însemna că avea nevoie de ajutorul lui Ellis.

Deci unde se afla băiatul? Era sigură că nu-i spusese de vreun plan de a petrece noaptea la Adam Mosler acasă, deoarece ştia foarte bine că ea nu ar fi fost de acord.

Şi tocmai de aceea, concluzionă ea, Ellis nu întrebase. Dar dacă el credea că nevenind acasă urma să scape de sarcina de a o ajuta la despachetarea celor cinci lăzi de mobilă care aşteptau în camera din spate a magazinului, se înşela amarnic.

Carol ridică receptorul şi formă numărul lui Adam.

Cleve Mosler răspunse de la primul apel al telefonului cu acel soi de „alo“ aspru care-i spunea că el, cel puţin, băuse prea mult noaptea trecută. Dar asta, din fericire, nu era problema ei.

– Bună, Cleve, zise ea, încercând să-şi mascheze sentimentele de dezaprobare pe care le nutrea faţă de tatăl lui Adam cu o voce care era un pic prea zglobie. Sunt Carol Langstrom. Îmi pare rău că te deranjez atât de devreme, dar Ellis este cumva acolo?

– Nu, spuse Cleve Mosler. Adam a venit acasă pe la două azi-dimineaţă şi noi doi o să avem o mică discuţie când mă întorc acasă de la lucru. Dar a venit acasă singur şi încă doarme.

– Bine, mulţumesc!

Carol puse receptorul la loc în furcă, iar primele semne de îngrijorare adevărată începură să îi încolţească în subconştient. Adam venise acasă la două dimineaţa? Ellis fusese cu el? Şi dacă fusese, ce făcuseră?

Droguri?

În nici un caz. Cel puţin, nu Ellis.

Vreo fată?

Nu avea nici o dovadă privind vreo prietenă statornică. În orice caz, nu încă. Cel puţin, nu una de care ea să ştie.

Băutură? Dădu să respingă şi această posibilitate, apoi îşi revizui „nu“ -ul iniţial în „poate“.

Dar chiar dacă băuse, unde s-ar fi dus? Probabil nu înapoi acasă la Adam, deoarece Cleve Mosler era tipul de beţiv care s-ar fi dovedit destul de capabil de a arunca cu ceva, nu numai în propriul fiu, dar în oricine s-ar fi nimerit să fie acolo când se înfuria. Şi, în ciuda propriilor obiceiuri – sau poate din cauza lor – Cleve Mosler nu ar fi tolerat nici măcar o urmă de alcool în respiraţia fiului său.

Carol luă o înghiţitură de cafea, în timp ce încerca să se hotărască ce să facă în continuare. În afară de prietenia cu Adam Mosler, Ellis nu-i dăduse niciodată vreun motiv de îngrijorare. De fapt, era tipul de băiat de care orice mamă ar fi fost mândră; muncea din greu, şi, cel puţin până acum, îi spusese întotdeauna unde se duce şi cu cine.

Aşa că a nu da telefon şi a nu veni acasă nu îl caracteriza.

Ceea ce însemna că era ceva în neregulă.

Gânduri cu privire la un accident îi veniră în minte. Dar dacă s-ar fi întâmplat ceva – ceva în urma căruia ar fi putut ajunge la spital –, cineva ar fi sunat. Şi la fel s-ar fi întâmplat şi dacă el şi Adam ar fi făcut ceva ce i-ar fi făcut să aibă necazuri cu şeriful. Poate că în Milwaukee sau în Madison un adolescent putea să intre în vreo belea fără să se obosească cineva s-o sune pe mama sa, dar nu în Phantom Lake. În Phantom Lake, absenţa veştilor însemna cu siguranţă veşti bune.

Atunci unde era?

Îi veniră în minte două posibilităţi: casa tatălui său sau acasă la Chris McIvens.

Ridică din nou receptorul, dar înainte de a forma aruncă o privire către ceas – avea să întârzie cu deschiderea magazinului.

Va suna acasă la Chris de la serviciu.

Îşi termină cafeaua, apoi scrise un bilet pentru Ellis în cazul în care se întorcea acasă înainte ca ea să dea de el. „Sună-mă în secunda în care ajungi acasă!!“ Sublinie de trei ori cuvintele, lipi biletul

de frigider cu un magnet, puse ouăle înapoi în frigider, împachetă cârnaţii, clăti ceaşca de cafea în chiuvetă, apoi îşi luă în grabă poşeta şi cheile şi ieşi pe uşă.

Dar, în vreme ce conducea maşina către magazin, sentimentul ei de îngrijorare continuă să crească, iar oricât de mult îşi spunea că nu e nimic în neregulă, că Ellis este doar un adolescent tipic iresponsabil, în adâncul inimii nu credea în propriile vorbe.

Ellis pur şi simplu nu era tipul de băiat care ar fi plecat de acasă pentru întreaga noapte fără s-o sune.

Dacă ar fi putut să sune, ar fi făcut-o.

Ceva se întâmplase.

Ceva rău.

CAPITOLUL 19

De îndată ce mama sa plecă cu Marci, Eric începu să încarce vasele rămase de la micul dejun în maşina de spălat vase. Între timp, Kent, care ajunsese acolo imediat după ce plecaseră Merrill şi Marci, ridică receptorul şi formă numărul telefonului celular al lui Tad.

– Hei, ţi-e bine? întrebă el atunci când Tad răspunse de la primul apel.

Există un moment de ezitare înainte ca Tad să spună „cred că da“ şi unul încă şi mai lung după ce Kent îi ceru să vină din nou la Pinecrest.

– Dacă voi vreţi să vă duceţi din nou în camera aceea, duceţi-vă, spuse el chiar în momentul în care Kent era pe punctul de a începe să întrebe „Mă mai auzi?“ Dar de câte ori merg am coşmaruri, iar după ultimul, nu sunt sigur că mai vreau să ştiu ceva despre ce se găseşte acolo.

– Nici măcar nu vrei să afli de ce avem coşmaruri? întrebă Kent, dar Tad nu muşcă din momeală.

– Nu, spuse el, cu vocea luând un ton disperat. Pur şi simplu vreau să înceteze. Sunaţi-mă când vreţi să faceţi altceva, termină el şi închise înainte de a da prilejul unei replici.

Kent închise telefonul şi-l puse înapoi în suportul său.

– E speriat.

Eric ridică din umeri, în timp ce limpezea ultima farfurie şi o punea în suportul din maşina de spălat vase.

– Poate are dreptate, poate ar trebui să lăsăm toate lucrurile alea în pace.

Kent făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Îţi baţi joc de mine? Nu ştim nici pe jumătate ce se află acolo!

– Mda, dar…

– Nici un dar! îl întrerupse Kent. Tad e speriat. Asta înseamnă că şi tu trebuie să fii? Făcu o pauză, îşi privi prietenul în adâncul ochilor şi îşi jucă asul din mânecă. Haide, Eric… te transformi în mama ta?

Kent ştiu că terminaseră discuţia în contradictoriu chiar înainte ca Eric să deschidă gura.

– Bine, spuse Eric, dar dacă devine ciudat…

– Este *deja* ciudat, replică Kent. Tocmai de asta e atât de grozav!

Eric adăugă detergent în maşina de spălat vase, o porni, apoi îl urmă pe Kent, traversând peluza către clădirea pentru trăsuri. Dar, în timp ce mergea, privirea sa se întorcea încontinuu spre locul unde intraseră în pădure.

Locul unde ciomagul însângerat încă zăcea în tufiş.

Încerca să-şi spună că nu însemna nimic – că nici măcar nu ştiau la ce ar fi putut fi folosit băţul cel greu. Poate că nu servise pentru a lovi o fiinţă umană – poate cineva ciomăgise un iepure sau un castor sau ceva asemănător. Totuşi, deşi se străduia să se liniştească, ştia că era altceva, că, oricum ar fi ajuns arma însângerată acolo, avea o legătură cu visele lor.

Şi o legătură cu încăperea ascunsă din clădirea pentru trăsuri.

Mai întâi, bisturiele.

Apoi cineva lăsase trupul mutilat al lui Tippy la uşa şerifului.

Acum ciomagul însângerat…

Dar nu avea nimic de-a face cu ei; nu se putea să aibă ceva de-a face cu ei.

Ei dormiseră.

Sau nu?

Îşi aminti cât de multă vreme pierdeau ori de câte ori mergeau în camera ascunsă. Timpul trecea atât de repede, de parcă ei ar fi dormit. Şi totuşi ei nu dormiseră.

Dacă noaptea trecută…

Îşi alungă ideea din minte, nedorind nici măcar să se gândească ce ar putea însemna. Toţi fuseseră acasă, în paturile lor, dormind. Orice se întâmplase în pădure, nu avusese nimic de-a face cu ei.

Şi pe lângă asta, lucrurile din camera ascunsă erau doar atât: nişte lucruri! Lucruri vechi pe care Hector Darby le colecţionase probabil pentru că era la fel de nebun ca şi pacienţii săi.

– Cred că încep să-mi dau seama de ce Darby a adunat toate lucrurile astea, spuse Kent când ajunseră la uşa vechiului adăpost pentru trăsuri.

Pe Eric îl trecu un fior atunci când îşi dădu seama că vorbele lui Kent păreau aproape un răspuns la o întrebare pe care nu o rostise.

– Mda? spuse el, păstrând în mod voit un ton constant al vocii. De ce?

– Mă gândesc că poate credea că este ceva în legătură cu lucrurile – poate că era ceva din tipii ăia regăsit în lucrurile pe care ei le foloseau atunci când omorau oameni, ştii? Ca un fel de voodoo, unde trebuie să ai ceva de la persoana asupra căreia vrei să abaţi un blestem. Poate că Darby se gândea că, dacă ar avea lucrurile, şi-ar putea da seama ce e în neregulă cu oamenii, ştii?

Se aflau în interior acum, la uşa către camera de depozitare, şi deja ciudatul murmur – zgomotul care de-abia se auzea şi care suna aproape omenesc – începea să se audă. Oare doctorul Darby auzise şi el acel sunet? Şi dacă Kent avea dreptate? Dacă vocile de la marginea conştiinţei sale proveneau într-adevăr de la lucrurile din camera ascunsă?

Cu vocile şoptindu-i din nou, precum un cântec de sirenă, Eric îl ajută pe Kent să dea la o parte placajul. Apoi intrară în camera întunecată şi începură ritualul obişnuit al aprinderii lămpilor.

Vocile erau mai puternice acum, iar Eric se uită în jur la toate acele cutii, la toate acele rafturi pline cu cărţi. De unde să înceapă? De unde să pornească? Era prea mult, prea multe lucruri de văzut, de atins…

În timp ce murmurul vocilor le umplea mintea, Kent începu să deschidă cutii.

Primele două conţineau alte cărţi şi le puse deoparte, întrucât căuta artefacte mai interesante.

Eric, în schimb, ridică şase cărţi din cutia de deasupra şi le citi titlurile. Toate erau despre criminali în serie. Unele conţineau texte despre psihologie anormală, altele reprezentau studii de caz erudite.

Unele erau adevărate volume broşate despre crime.

Şi de undeva, din adâncul său, răsări o dorinţă.

Voia să citească acele cărţi.

Voia să le citească pe toate.

Voia să ştie exact ceea ce ştiuse doctorul Darby.

Şi voia să ştie chiar mai mult.

Deschise una dintre cărţi şi începu să citească, cufundându-se fără să-şi dea seama chiar în scaunul lui Hector Darby. Cartea era un studiu de caz despre cineva pe nume Andrei Chikatilo, care omorâse cincizeci şi cinci de oameni în Rusia în anii 1970 şi 1980. Chikatilo sfâşia cu dinţii bucăţi din carnea victimelor sale de pe oase şi le înghiţea chiar înainte să-i ucidă. Apoi, după ce-i omora, mai lua câteodată amintiri însângerate pentru a le mânca în drum spre casă.

Trecuseră cincisprezece ani până la prinderea lui Andrei Chikatilo şi, cel puţin un om nevinovat fusese judecat, găsit vinovat şi executat pentru una dintre crimele lui Chikatilo.

– Tipul ăsta era într-adevăr ciudat, spuse Eric, în timp ce întorcea ultima pagină a straniului caz, dar când ridică privirea, îşi dădu seama că Kent nu mai era în cameră.

– Kent? strigă el, ridicându-se brusc din scaun şi dându-l în spate, într-un maldăr de cutii care se răsturnară, iar ceva căzu zăngănind pe podea.

Ridică obiectul.

Fierăstrăul.

Fierăstrăul pe care-l lăsaseră pe masă ultima oară când fuseseră în încăpere.

Fusese curat atunci, dar acum…

– Dă-mi o mână de ajutor cu asta, îl auzi deodată pe Kent.

Atenţia lui Eric se abătu brusc de la fierăstrău şi-şi văzu prietenul strecurându-se pe uşă cu un bec electric şi cu un prelungitor uzat, al cărui cablu se întindea până în camera pentru depozitare. De-abia când Kent începu să înşurubeze becul în lampa bogat ornamentată pe care o găsiseră cu câteva zile în urmă, Eric văzu abajurul care stătea acum alături de ea pe masă.

Şi era o nouă energie în cameră – o notă nouă în murmurul vocilor neclare.

Terminând de înşurubat becul, Kent introduse lampa în priză în capătul prelungitorului.

– Caută lampa în registru, spuse el începând să monteze abajurul lămpii pe suport.

Eric deschise registrul şi întoarse paginile cu grijă până când găsi însemnarea.

2/25 ach. lampă (#63) de la E.G. reduc.
Plainfield, WT.
35 250 $.

– Treizeci şi cinci de mii de dolari, rosti Eric încet.

Kent nu spuse nimic; termină de fixat abajurul pe lampă şi acţionă întrerupătorul.

O strălucire dulce de chihlimbar umplu camera.

Vocile părură că suspină în prezenţa frumuseţii aceleia.

Ştergându-şi inconştient palmele pe pantaloni, Eric întinse mâna şi atinse cu vârfurile degetelor abajurul.

Se simţea moale şi cald, precum pielea.

Dar atât de fin, atât de fragil.

Veni mai aproape.

Era, într-adevăr, piele, dar nu semăna cu nici o piele pe care o mai văzuse până atunci. Putea să distingă chiar şi vinişoarele din structura ei.

Îşi puse ambele mâini pe abajur, iar una dintre vocile din capul său păru să se ridice deasupra celorlalte, în timp ce o energie ciudată se scurse din lampă în palmele sale, urcându-i în degete şi în braţe, inundându-i corpul.

Ascultă vocile, şi deşi încă nu putea înţelege cuvintele, nu-i păsa.

Ştia că ceva adânc în interiorul său – o parte a lui de care de-abia era conştient că există – auzea vocile perfect.

Le auzea şi le înţelegea.

CAPITOLUL 20

Merrill Brewster puse jos furculiţa şi îşi privi fiul. Părea palid, cu pete roşii pe obraji, iar pe cât putuse ea să-şi dea seama, nu luase nici măcar o înghiţitură din cină. Nu făcuse altceva decât să plimbe bucata de carne şi piureul în toată farfuria, fără a mânca nici măcar o bucăţică.

– Te simţi bine, dragul meu?

Eric dădu din cap aprobator, apoi îşi puse jos furculiţa şi se lăsă pe spate în scaun.

– Cred că sunt pur şi simplu foarte obosit, spuse el.

Merrill îl privi întrebător.

– Ce-ai făcut toată ziua?

– Nimic, spuse Eric dând din umeri ca şi cum ar fi vrut să fie lăsat în pace. Doar am pierdut vremea. Ne-am învârtit prin clădirea pentru trăsuri, uitându-ne la unele dintre lucrurile vechi depozitate acolo.

– Acelea nu sunt lucrurile noastre, spuse Merrill, încruntându-se. Cred că mai bine le-ai lăsa în pace. Dacă se sparge ceva, suntem responsabili.

– Ştiu. Avem grijă.

Merrill se ridică de pe scaun şi îşi luă farfuria, dar înainte de a o duce la bucătărie se opri şi puse mâna pe fruntea lui Eric.

– Sper că n-ai luat vreun microb, se nelinişti ea. Ashley Sparks mi-a spus că azi-dimineaţă Tad s-a întors în pat în loc să iasă afară.

– Mi-e bine, insistă Eric, ferindu-şi capul de atingerea mamei sale. Sunt doar obosit, e-n regulă?

Merrill se trase înapoi de parcă ar fi fost înţepată cu un ac.

– Nu e nevoie să-mi răspunzi brutal! Sunt doar îngrijorată…

– Tu te îngrijorezi în legătură cu orice! o întrerupse Eric, ridicându-se din scaun. Cred c-o să mă duc la culcare, bine?

– Bine, spuse Merrill, bătând în retragere în faţa izbucnirii lui Eric. Privindu-l cu atenţie încă o dată, observă pentru prima oară o pată pe pantalonii săi. Ce-i asta? întrebă ea.

Eric privi la pantaloni şi văzu urmele de degete de un ruginiu-închis, iar amintirea fierăstrăului pe care-l ridicase de pe podeaua din camera ascunsă îl năpădi din nou. Se gândi repede la un răspuns.

– Rugină, spuse. Am găsit un fierăstrău vechi şi avea rugină peste tot pe pânză.

– Ai auzit vreodată de o cârpă? întrebă Merrill, apoi clătină din cap şi răspunse singură la întrebare. Desigur că nu. De ce m-aş gândi că ai fi auzit? Pune-i la spălat înainte să mergi la culcare, bine?

Deşi de-abia asculta, Eric dădu din cap. Rugină? De ce spusese asta? Nu fusese rugină: era ceva lipicios. Lipicios, ca…

Simţi cum i se scurge tot sângele din faţă, iar acum mama sa se holba la el.

– Dragule? Ce s-a…

– Mi-e bine, insistă el, reuşind să-şi ascundă emoţiile puternice. Sunt doar frânt de oboseală… dimineaţă o să-mi fie bine.

Merrill continua să-l privească cu atenţie, încercând să-şi spună că devenea din nou victima unei îngrijorări inutile.

– Bine, spuse ea. Eu şi Marci avem de gând să lucrăm pentru un timp la costumul ei pentru paradă. Urmează să fie Statuia Libertăţii.

Simţind privirea mamei sale încă aţintită asupra lui, Eric îi făcu cu ochiul surorii sale.

– Mâine o să văd dacă pot găsi ceva din care să-ţi fac o torţă. N-ar fi plăcut?

Marci, încă stând la masă, aprobă rapid din cap cu bucurie, iar el văzu cum îngrijorarea începe să dispară din ochii mamei.

Câteva minute mai târziu, după ce mai încărcase o dată maşina de spălat vase, se opri în dreptul mesei unde mama şi sora sa puneau

cap la cap ceva ce el era sigur că nu va arăta deloc precum coroana de la Statuia Libertăţii.

– Ne vedem dimineaţă, spuse Eric şi o sărută pe mama sa pe obraz.

Spre uşurarea lui, ea de-abia îşi ridică privirea.

Peste o oră, după ce o puse pe Marci în pat – cu coroana proaspăt lipită şi aurită stând în siguranţă pe noptiera de lângă ea – Merrill trecu pe la Eric.

Acesta dormea adânc.

Îi dădu la o parte părul de pe frunte şi-l sărută uşor, având grijă să nu-l trezească. Încă era puţin fierbinte, iar pe buza de sus avea mici broboane de transpiraţie, dar hotărî că nu părea bolnav.

Se strecură afară în vârful picioarelor şi închise încetişor uşa în urma ei.

În timp ce se mişca prin casa tăcută, curăţând sclipiciul împrăştiat peste tot, punând înapoi capacul la lipici, împachetând ziarele şi aruncând rămăşiţele de carton şi de hârtie, decise că soţul, familia şi prietenii ei avuseseră cu toţii dreptate.

În seara aceea, chiar şi în lipsa lui Dan, se bucura într-adevăr că se afla acolo.

Se bucura de liniştea lacului şi a casei.

Înainte de a trage draperiile şi de a încuia uşile pentru noapte, privi îndelung lumina lunii strălucind pe lac.

Liniştit. Senin.

Perfect.

Cum de putuse fi atât de agitată în legătură cu venirea acolo?

Trase draperiile, apoi se întoarse în cameră, unde Moxie stătea tolănit pe canapea, cu o ureche îndreptată în direcţia sa chiar şi în somn, gata s-o însoţească sus şi să doarmă într-un pat adevărat de îndată ce Merrill i-ar fi cerut-o.

Nici măcar Moxie nu era îngrijorat.

Ea însăşi se simţea mai calmă şi mai odihnită decât fusese de foarte mult timp.

Stinse lumina şi urcă scările, cu Moxie încurcându-i-se printre picioare.

Tocmai se strecurase între cearşafurile răcoroase, când sună telefonul.

– Bună, draga mea, spuse Dan.

Merrill zâmbi în liniştea şi întunericul casei şi se culcuşi în patul cald.

În seara aceea, pentru prima dată de ani de zile, nu avea nimic îngrijorător să-i spună soţului său.

„Du-te acasă! Întoarce barca şi du-te acasă!“

Dar Logan ştia că nu se putea duce acasă – nu încă. Nu până când nu făcea ce venise aici să facă.

Problema era că nu ştia ce să facă.

Nu mai ştia.

Nu de când veniseră oamenii la Pinecrest.

Îşi încordă mâinile pe vâsle, strângându-le atât de tare încât îl dureau încheieturile. La prova, bătrânul câine scheuna uşor, iar Logan îl aprobă cu înţelegere.

– Prea bătrân, murmură el. Prea bătrân pentru toate astea.

„Întoarce-te! Pleacă!“

Vocea părea că vine de undeva din afara capului său acum, dar Logan ştia că nu e adevărat. Vocile nu erau reale; ele erau numai o parte a propriei sale nebunii! Aşa-i spusese doctorul Darby; aşa-i spuseseră toţi doctorii. Ele nu erau reale, iar el trebuia să pretindă că nu le auzea.

Trase tare de vâsla dreaptă, iar scârţâitul scos de suportul acesteia sfâşie tăcerea nopţii. De undeva din stânga o pasăre ţâşni din adăpostul său, bătând din aripi cu indignare. Logan nu o luă în seamă, străduindu-se să întoarcă barca şi să împingă prova în malul noroios.

Urletele din capul său deveniră şi mai puternice, însă coborî din barcă, trăgând-o pe mal şi asigurând parâma uzată de o ramură joasă.

Odată ajuns pe ţărm, vocile începură să ţipe strident la el. Dispăruseră tonurile slabe, mângâietoare care-i şopteau, murmurându-şi aprobarea faţă de fanteziile lui devenite realitate. Pe măsură

ce vocile ţipau, amintiri de mult îngropate ţâşniră din inconştient şi încă o dată avu aceleaşi simţăminte.

Mâinile sale enorme, grosolane, în jurul gâtului ei mic, moale.

Gustul dulce al sângelui ei pe limbă.

Tot ce avea de făcut atunci era să asculte.

Să asculte şi să se supună.

Dar acum…

Vocile nu voiau ca el să fie aici.

Dar de ce?

Nu conta. Nu conta ce voiau vocile ca el să facă.

El trebuia să facă ce voia doctorul Darby să facă.

Păşi pe mal, căutând curajul de a face ceea ce ştia că trebuie făcut.

Îşi duse mâinile la cap, încercând să alunge vocile, dar deşi apăsă atât de tare încât crezu că-i va crăpa capul, vocile continuară să-l tortureze.

La prova bărcii, bătrânul câine se chinuia să se ridice, iar Logan se opri în loc. Când privirea câinelui se fixă asupra lui, îl învălui o presimţire ciudată, apoi pielea începu să-l furnice ca şi cum l-ar fi atins moartea însăşi.

Dar nu era moartea.

Era doctorul Darby.

Doctorul Darby era în interiorul câinelui şi dacă s-ar putea concentra – dacă şi-ar concentra mintea şi şi-ar aţinti privirea asupra câinelui – ar şti.

Doctorul Darby era mai puternic decât vocile, iar acum, în adâncul nopţii, doctorul Darby îi va da şi puterea de a ignora vocile.

Va fi în regulă.

Va găsi tăria.

Doctorul Darby se bizuia pe el.

Trebuia să păstreze totul în ordine, să-i ţină pe toţi în siguranţă.

Întorcându-se într-un târziu cu spatele la barcă – şi la câine – începu să înainteze cu greu către clădirea pentru trăsuri, rezistând vocilor care-l împingeau ca vânturile unui uragan.

– Pot s-o fac, şopti el atunci când ajunse la uşă în cele din urmă. *Vreau* s-o fac.

Mâna sa atinse mânerul uşii, iar corul vocilor ţipând la el să plece îl izbea atât de tare în cap, încât aproape căzu în genunchi.

De ce nu-l ispiteau cum o făceau înainte? De ce nu-i promiteau fructul celor mai întunecate dorinţe?

De ce nu-l mai voiau?

Răspunsul îi ţâşni din adâncurile inconştientului, găsindu-şi pe bâjbâite drumul prin ceaţa din mintea lui.

Nu-l voiau pe el aici, fiindcă aveau pe cineva nou.

Aveau pe altcineva care să le ducă la îndeplinire răutatea.

O rază nemiloasă de gelozie sfâşie norii din mintea lui, iar degetele lui Logan se strânseră pe alama mânerului uşii până când simţi că erau pe cale de a-l fărâma.

– Ajută-mă, şopti el, sprijinindu-se de uşă. Ajută-mă, Doamne.

Răsuci mânerul şi intră în clădirea pentru trăsuri.

Logan păşi în barcă exact în momentul în care zorile luminau cerul înspre răsărit. Bătrânul câine de-abia îşi ridică privirea atunci când desprinse barca de ţărmul plin de buruieni şi începu să vâslească spre casă.

Îl durea spatele. Îl dureau braţele. Îl durea capul.

Iar sufletul îl durea şi mai mult.

Vâslea cu ochii pe jumătate închişi, micuţa barcă părând a şti calea mult bătută, chiar şi fără ca el s-o dirijeze.

Avea nevoie să se odihnească.

Tânjea să pună capăt neliniştii.

Cu capul atârnându-i, continua să vâslească, îndurând fiecare mişcare lungă, plină de tortură a vâslelor numai pentru că-l ducea mai aproape de casă.

Spre somn.

Spre o stare de inconştienţă binecuvântată.

Spre eliberarea de voci, chiar dacă numai pentru scurtă vreme.

Câinele se mişca neîncetat în culcuşul său din cârpe, iar Logan deschise ochii.

Zorile coborâseră pe lac şi ei erau aproape de casă.

Îşi puse ultima resursă de energie într-o bătaie finală de vâsle, apoi barca se propti în malul nămolos şi se opri.

Asigură barca legând-o de un ciot, ridică bătrânul câine până pe mal şi urcă şchiopătând coasta, în timp ce razele soarelui se revărsau peste vârfurile copacilor.

Când deschise uşa colibei, cioara cu o aripă îl întâmpină cu un croncănit nerăbdător, iar Logan îşi dădu seama că nu adusese nimic de mâncare acasă.

Câinele îl privi cu ochi mari, căprui şi plini de speranţă, iar starea de spirit a lui Logan se înrăutăţi şi mai mult.

Ei avuseseră încredere în el.

Avuseseră încredere în el, aşa cum doctorul Darby avusese încredere în el.

Iar el dăduse greş.

– Îmi pare rău, murmură, capul căzându-i în piept, în vreme ce-şi scotea haina. Chiar şi energia necesară pentru a vorbi se scursese din el şi nu putea face altceva decât să repete acelaşi lucru. Îmi pare rău.

Agăţă haina într-un cui şi se întinse pe pat.

Bătrânul câine se duse la culcuşul său şi se prăbuşi cu un geamăt.

Dar cioara sări de pe stinghia ei, ţopăi peste nişte cutii până la haină şi lovi cu ciocul în buzunar.

– Pleacă, cioară, spuse Logan şi o izgoni cu o mână extenuată.

Dar pasărea era insistentă, şi sub privirile lui Logan îşi strecură căpşorul în buzunarul hainei şi scoase peste o secundă, ţinând strâns în cioc, o halcă însângerată de carne.

Carnea căzu pe podea, iar cioara se repezi şi începu s-o ciugulească.

Bătrânul câine se ridică pe picioarele sale nesigure şi-şi croi drum către mâncare.

– Bine, şopti Logan, în timp ce privea cele două biete făpturi cum rup şi sfâşie resturile.

Însă apoi, pe măsură ce carnea dispărea încet în burţile animalelor, întrebări începură să plutească în ceţurile din mintea sa.

Nu-şi amintea să fi căutat în gunoi în seara aceea.

Nici măcar nu fusese în oraş.

Atunci de unde avea carnea?

Nu conta. Câinele şi cioara erau hrăniţi.

Şi faptul că se simţea sătul îi spunea că şi el mâncase nu cu mult timp în urmă, chiar dacă nu-şi amintea nici asta.

– Nu contează, spuse Logan, de data aceasta pronunţând gândul cu voce tare.

Închise ochii şi lăsă somnul să-l cuprindă.

Rusty Ruston îl fixa pe Adam Mosler cu cea mai rea, cea mai autoritară privire, cea care nu dădea niciodată greş când era vorba de adolescenţi recalcitranţi. Deşi Adam era un încurcă-lume, Rusty nu-l considera un puşti rău şi era convins că privirea sa insistentă va scoate adevărul de la el. Problema era că Adam părea complet neimpresionat de faptul că fusese chemat în acel birou şi nu cedase în faţa nici uneia din tehnicile sale de intimidare. Aşa că, fie spunea adevărul privitor la ultima ocazie când îl văzuse pe Ellis, fie era atât de obişnuit de către tatăl său, care dusese înţelesul cuvântului „rău" la un nivel pe care Rusty şi-l putea cu greu imagina, încât privirea cea autoritară nici măcar nu-l mai deranja cu adevărat.

Totuşi, trebuia să mai încerce o dată.

– Relatează-mi încă o dată ce a spus Ellis când a plecat, se răsti el, străduindu-se ca vocea să-i sune cât mai ameninţător posibil.

Oftatul lui Adam îi transmise lui Ruston că reuşise numai să-l plictisească pe băiat, iar ridicarea din umeri a lui Mosler era într-adevăr lipsită de consideraţie.

– V-am spus deja de un milion de ori.

– Mai spune-mi o dată, zise Ruston, şi apoi poţi să pleci.

Adam îşi dădu ochii peste cap exasperat, dar începu să înşire încă o dată.

– Ellis era beat. Spunea că urăşte acest oraş şi pe toată lumea din el. Spunea că pleacă şi că n-o să-l mai vedem niciodată. Apoi s-a cărat.

– Unde a plecat?

– Părea că se îndreaptă spre oraş. Adam ezită, apoi: Dar nu ştiu cu siguranţă – eram ocupat cu Cherie.

Ruston se afundă obosit în scaun. Era exact aceeaşi poveste pe care Cherie Stevens i-o spusese deja, cu excepţia faptului că – desigur – Adam nu menţiona partea în care ea îi dăduse papucii.

– Bine, spuse el. Poţi pleca.

Adam se ridică.

– Vreţi să ştiţi ce cred eu? întrebă băiatul.

Ruston clătină din cap; cu toate acestea, Adam continuă.

– Ar trebui să vorbiţi cu puştii aceia care vin vara la Pinecrest.

– Şi de ce aş face asta? întrebă Ruston, fixându-l încă o dată cu privirea pe Adam Mosler.

Aproape spre mirarea sa, de data aceasta funcţionă; Mosler se înroşi uşor.

– Ei bine, unii dintre noi s-au distrat puţin cu ei acum vreo două nopţi, spuse el, o parte din fanfaronadă dispărându-i din voce. Şi lor nu le-a plăcut.

– Ce vrei să spui prin „distrat“?

Mosler îşi desfăcu braţele ca şi cum lucrul ar fi fost lipsit de importanţă.

– Ei mergeau prin pădure şi noi am scos sunete ca de urs şi i-am speriat.

– Asta-i tot? întrebă Ruston, privirea sa sfredelindu-l pe Adam. Doar aţi făcut zgomote? Nimic altceva? Absolut nimic?

Mosler se înroşi şi mai tare.

– Ei, bine, poate am aruncat o piatră sau două. Dar nu i-am rănit.

– Dar îţi imaginezi că poate asta i-a înfuriat suficient încât să sară pe Ellis Langstrom?

– Hei, n-am spus c-au făcut ceva, replică Adam. Am spus numai că ar trebui să vorbiţi cu ei.

– O s-o fac, îl asigură Ruston. Şi de asemenea o să-i întreb ce s-a întâmplat cu exactitate acum două nopţi şi ar fi bine pentru tine ca povestea lor să se potrivească cu a ta.

În timp ce Adam o apucase către uşă, Ruston spuse:

– Nu vreau să mai aud că-i hărţuiţi pe oamenii care vin aici vara, Mosler, şi ar fi bine să bagi asta la cap. N-am de gând să mai accept aşa ceva. Nici măcar o dată. O să te arestez pentru tulburarea liniştii publice şi poţi petrece ceva timp în închisoarea pentru delincvenţi juvenili din Irma. Asta sună a distracţie?

Adam clătină din cap, dar nu arătă prea îngrijorat.

– Du-te, oftă Ruston, făcându-i semn cu mâna lui Mosler să iasă din birou şi dorindu-şi să nu fi auzit despre Eric Brewster şi prietenii săi.

Ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să meargă la Pinecrest şi să sperie vizitatorii din timpul verii cu o poveste despre un băiat dispărut. Dar acum nu avea de ales: Ellis nu era de găsit şi el trebuia să urmeze pista deschisă de dezvăluirea lui Adam. Şi trebuia s-o facă cu delicateţe, fără să scoată din sărite vizitatorii, oraşul, şi în special pe primar. Trebuia să-şi adune tot tactul disponibil pentru acesta din urmă.

Peste o jumătate de ceas – la ora zece fix, ceea ce însemna că nu avea să întrerupă nici micul dejun şi nici prânzul – Ruston îşi opri automobilul pe aleea de la Pinecrest, recapitulând în sinea sa întrebările pe care dorea să i le pună lui Eric Brewster şi abordând în mod intenţionat o expresie plăcută a feţei.

Merse până la uşa de la intrare şi apăsă butonul soneriei, iar peste aproximativ cincisprezece secunde Merrill Brewster răspunse.

Amintindu-şi ultima lor întâlnire, când vederea omului în uniformă o făcuse să se gândească la ceva rău ce i s-ar fi întâmplat soţului său, Rusty îi zâmbi şi ceru să-l vadă pe Eric.

– Nu are probleme. Tocmai am auzit că nişte puşti din oraş i-au hărţuit pe el şi pe prietenii săi acum două nopţi şi voiam să verific.

Deşi expresia lui Merrill se înăspri uşor, îl invită înăuntru şi îl conduse în sufragerie, unde Ruston îşi dădu seama că mai era o masă de care uitase: gustarea dintre micul dejun şi prânz. Îi descoperi acolo nu numai pe Eric şi pe sora lui, ci văzu şi alţi doi băieţi de vârsta lui şi două femei despre care presupuse că erau mamele lor. Presupuse de asemenea că băieţii fuseseră cu Eric cu două nopţi în urmă, atunci când Adam spusese că el şi amicii încercaseră să-i sperie în pădure.

Merrill făcu repede prezentările, apoi rămase în aşteptare. Ruston trecu direct la subiect, dar hotărî să adreseze primele cuvinte tuturor celor trei băieţi şi să vadă ce avea să se întâmple.

– Am auzit că unii dintre băieţii din oraş au încercat să vă sperie în pădure acum două nopţi.

Trei perechi de ochi schimbară priviri între ei, apoi Eric aprobă din cap.

– Ceva de genul acesta, da.

– Toţi trei?

Şeriful arătă înspre ceilalţi doi băieţi cu o mişcare a capului.

Eric încuviinţă.

– S-a întâmplat ceva?

– Vreţi să spuneţi dacă le-am tăbăcit fundurile? întrebă Kent.

Ellen îi aruncă o privire aspră fiului său.

– Kent!

Cu toate acestea, şeriful le zâmbi celor trei băieţi.

– În principiu, da, asta întreb. Şi nu spun nici că aveţi probleme, dacă aţi făcut-o. Din ce am auzit deja, se pare că au căutat-o cu lumânarea.

– Ei bine, n-am făcut-o, spuse Kent, dar ar fi trebuit.

– N-aţi bătut tot drumul până aici numai ca să-l întrebaţi pe fiul meu dacă a fost implicat în vreo păruială, spuse Merrill Brewster. Este vorba despre altceva, nu-i aşa?

Ruston îşi lăsă stânjenit greutatea de pe un picior pe altul, dar nu văzu nici un motiv pentru a le ascunde ceva ce vor auzi oricum în câteva ore.

– Ellis Langstrom lipseşte de două nopţi.

Tad Sparks păli şi se prăbuşi în scaun.

– Ellis Langstrom? şopti Ashley Sparks, cu faţa la fel de palidă precum cea a fiului său. Fiul lui Carol Langstrom?

– Da, doamnă, spuse Ruston.

– O, Doamne, este groaznic, zise Ashley, cufundându-se într-unul dintre scaunele goale de la masă. Biata Carol! Mai bine o sun. Îl privi din nou pe şerif. Unde este? Vreau să spun, ce i s-a întâmplat?

– Asta încerc să aflu.

– Ei bine, noi cu siguranţă nu am avut nimic de-a face cu asta, spuse Kent.

– Nu s-a întâmplat decât că au încercat să ne sperie acum două nopţi în pădure, explică Eric. Ştiţi – crengi care trosneau şi mormăituri şi gemete şi tot felul de astfel de lucruri. Şi a funcţionat; noi ne-am îngrozit şi ei şi-au primit porţia de râs. Şi asta a fost tot. Mai

nimic, pe bune. Se uită la mama sa care se încrunta la el, ca şi cum trebuia să mai existe vreun amănunt despre care nu pomenise. Pe bune. Nu s-a întâmplat absolut nimic!

Kent se întoarse către şerif.

– Şi dacă aveam de gând să fac pe cineva să dispară, ar fi fost Adam Mosler, şi nu Langstrom.

– Kent!

Ellen Newell părea pe cale de a-şi pălmui fiul, iar Ruston îi zâmbi repede.

– Unii dintre puştii noştri pot deveni destul de zănatici vara. Şcoala se termină şi nu prea sunt supravegheaţi de către părinţii lor.

Tad era încă prăbuşit în scaunul său, cu privirea aţintită în gol. Nimic din expresia sau din ţinuta sa nu sugera vinovăţia. De fapt, părea mai degrabă speriat, şi nici unul dintre băieţi nu prezenta tăieturi sau vânătăi evidente pe faţă sau pe mâini. Cel puţin nu tipul de răni pe care le-ar fi avut dacă s-ar fi încăierat cu Adam Mosler şi cu Chris McIvens, şi era sigur că remarca lui Kent referitoare la alegerea lui Mosler şi nu a lui Ellis Langstrom era absolut adevărată. Ellis ar fi putut să-i hărţuiască, făcând jocul lui Mosler, dar dacă s-ar fi ajuns la o luptă, era mult mai probabil ca Ellis s-o ia la fugă decât să stea la bătaie. Ceea ce, cel puţin în ochii lui Ruston, îl făcea mai deştept decât cei doi amici ai săi.

– Ei bine, cred că pentru moment ajunge, spuse el. Dacă auziţi sau vedeţi ceva, telefonaţi la birou, bine?

– Desigur, spuse Merrill.

Îl conduse pe şerif până la marginea verandei, apoi îl prinse cu o mână de braţ făcându-l să se oprească. Atunci când vorbi, el îi auzi teama din voce.

– Nu credeţi că un animal i-a făcut ceva? Vreau să spun… Vocea i se frânse, privirea i se fixă asupra unei zone din apropierea pădurii, iar după o secundă sau două vorbi din nou, deşi cuvintele de-abia i se auzeau. Mă gândeam la pisica noastră.

Şeriful îi urmări privirea şi zări o cruce confecţionată de mână înfiptă în dreptul unui petic de pământ proaspăt săpat aflat lângă garaj; îl trecu un fior pe şira spinării când îşi aminti modul în care pisica fusese sfâşiată, curăţată de măruntaie şi lăsată la uşa sa.

Cu siguranță nu putea fi nici o legătură între asta și...

Își întrerupse gândul brusc, nedorind să-l ducă la capăt.

– Cred că un fel de animal v-a prins pisica, spuse el încet, dar, rămâne între mine și dumneavoastră, eu încă sunt de părere că Ellis a plecat la Madison sau la Chicago sau în altă parte. Sunt aproape sigur că mama sa va primi veşti de la el în câteva zile.

Merrill clătină din cap cu tristeţe.

– Coşmarul fiecărei mame. Nu sunt sigură că aş putea să îndur aşa ceva.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat, spuse Ruston. Încercaţi să vă bucuraţi de ziua aceasta, bine? Sunt sigur că totul o să fie bine şi puteţi fi mândră că băiatul dumneavoastră şi prietenii lui au fost suficient de maturi cât să ignore pur şi simplu gaşca lui Mosler. Aş vrea să avem prin împrejurimi mai mulţi puşti la fel ca ai dumneavoastră.

Merrill reuşi să zâmbească şi rămase în pragul uşii, stând acolo până când el ieşi de pe aleea pentru maşini. O zărea încă în oglinda retrovizoare atunci când se încadră pentru a intra pe autostradă.

Era o femeie, hotărî el, care îşi făcea prea multe griji. Astăzi, totuşi, nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu avea dreptate să se îngrijoreze.

Ce-ar fi dacă acelaşi lucru care i se întâmplase pisicii familiei Brewster i se întâmplase şi lui Ellis Langstrom?

Rusty Ruston nu voia nici măcar să se gândească la asta.

CAPITOLUL 21

Tad Sparks se uita nesigur prin micul luminiş. Părea a semăna cu cel în care Moxie găsise ciomagul cu două zile în urmă, dar la fel li se păruseră şi celelalte două pe care le exploraseră deja în ceasul care se scursese de când scăpaseră de mamele lor. Dar nu era sigur că voia realmente să găsească băţul.

– Trebuie să fie pe aici pe undeva, îl auzi pe Kent Newell spunând. Ştiu că era pe aici prin jur. Ştiu că era sub un…

– Asta-i a treia oară când zici asta, îl întrerupse Tad acru. Cu toţii ştim că este sub un tufiş, dar toate tufişurile arată la fel.

Se întoarse spre Eric.

– Eşti sigur că l-ai lăsat din mână? Poate l-ai aruncat.

Eric dădu din umeri.

– Credeam că l-am lăsat din mână, dar acum nu mai sunt sigur.

– Chiar dacă-l găsim, ce o să facem cu el?

Kent îl privi pe Tad de parcă ar fi fost un idiot.

– Îi zicem şerifului, desigur. Vreau să spun, dacă cineva l-a folosit ca să-l ucidă pe băiatul ăla?

– Nu pare ceva ce poate, dacă ar fi fost s-o facem, ar fi trebuit s-o facem acum două zile? veni replica lui Tad.

– Bine, oricum nu contează, pentru că nu e aici, oftă Kent. Cine ştie? Poate l-a găsit un urs şi a început să-l roadă sau ceva de genul ăsta.

– Sau cine l-a lăsat aici s-a întors după el, sugeră Eric. Şi chiar dacă l-am găsit noi, ce-i cu asta? Vreau să spun, nu este ca şi cum şeriful ar fi spus că l-a ucis cineva pe băiat…

– Am putea vorbi despre altceva? interveni Tad în momentul în care amintirea coşmarului său – coşmarul în care el însuşi ucidea pe cineva – îi răsări în minte.

– Ce zici despre cameră? întrebă Kent şi văzu o licărire de teamă în ochii lui Tad. Ştii tu, cea în care nu mai vrei să intri.

Tad se înroşi la faţă, iar Kent îl mai împunse o dată:

– Cea în care eşti prea *laș* ca să intri.

– Ce-i cu ea? întrebă Tad, încercând să-şi păstreze calmul vocii, dar nereuşind prea bine.

– Mai ţii minte lampa pe care am găsit-o acolo?

Tad încercă să înalţe din umeri, dar nici asta nu îi reuşi prea bine.

– Mda, mi-aduc aminte.

– Ar trebui să vezi abajurul care e în ton.

Tad ştia că Kent îl momeşte, iar o parte din el voia să ignore provocarea. Dar o altă parte din el deveni brusc mult mai puternică.

– L-aţi găsit? şopti el. Chiar aţi găsit abajurul?

Kent dădu din cap că da.

– Unde este?

– Unde crezi că este? îl provocă Kent.

– Cum arată?

Kent şi Eric se priviră unul pe altul ca şi cum nu erau decişi dacă să-i spună, apoi ochii lui Eric aruncară o căutătură stranie, nedumerită.

– Nu prea pot să-mi aduc aminte, spuse el, cu voce atât de molatecă de parcă ar fi fost o şoaptă. Asta-i ciudat.

– Era…

Acum şi Kent părea nesigur.

– Nici eu nu pot să-mi aduc aminte. Tot ce-mi amintesc e că nu am mai văzut niciodată ceva asemănător. Era… Clătină din cap, iar Tad îl văzu cum bâjbâia după cuvântul potrivit. Era uluitor.

În timp ce Kent vorbea, Tad simţi cum i se spulberă hotărârea de a nu se mai întoarce în camera aceea. Urma să se întoarcă, chiar

dacă numai simplul gând îi făcea inima să bată cu putere şi parcă-i pungea gura.

– Bine, şopti el. Să mergem.

Kent intră primul în clădirea pentru trăsuri, apoi îl ajută pe Eric să mute bucata de placaj, în vreme ce Tad zăbovea în camera de depozitare, scrutând întunericul din spatele uşii ascunse. În adâncul său, ştia că ajunsese într-un fel de punct fără întoarcere, iar acum, pe când stătea şi scruta cu privirea fiecare colţişor al camerei, o mică voce dinlăuntru încă striga, implorându-l să nu treacă acel prag – să nu păşească în întuneric – din nou.

Cum el tot ezita, Kent şi Eric pătrunseră în camera ascunsă. Dar în loc să aprindă lămpile felinar, Kent se întoarse cu un zâmbet straniu în colţurile gurii şi cu privirea fixată asupra lui Tad.

– Uită-te aici, spuse el.

Aprinse lampa cu ornamente şi o strălucire de chihlimbar inundă încăperea. Dar nu era numai o strălucire – nu, era mult mai mult decât o lumină plăcută care emana dinspre lampă.

Era ca şi cum lampa iluminase o nouă dimensiune în cadrul camerei.

De parcă ar fi fost condus de o forţă nevăzută, Tad păşi în cameră şi se apropie de lampă.

Întinse mâna şi încercă să-i atingă abajurul.

Pe când făcea asta, auzi corul familiar de voci care murmurau.

Se întorsese.

Se întorsese în camera ascunsă.

Vocile păreau la fel de călduroase precum lumina blândă a lămpii, iar, în cele din urmă, acea voce singulară din adâncul său, cea care-l avertiza să stea departe de locul acela, tăcu definitiv.

Se afla unde-i era locul.

Vocile îl voiau aici.

De ce? De ce îl voiau aici?

Îi privi cu atenţie pe Kent şi pe Eric şi atinse din nou abajurul lămpii, de data aceasta aproape dezmierdându-l.

– Se simte de parcă ar fi piele, murmură el, glasul sunându-i tare şi străin în camera micuţă.

Eric ridică din umeri, de-abia auzind vocea lui Tad, în vreme ce privea camera la strălucirea moale a luminii lămpii. Dar nu numai lumina făcea ca lucrurile să pară diferite faţă de ultima dată când fusese acolo.

– Suntem toţi, şopti el aproape pentru sine. Arată diferit când suntem cu toţii aici.

Mişcându-se ca în transă – sau ca şi când ar fi fost direcţionat de vreo forţă nevăzută – Eric se aşează pe podea lângă un maldăr de cărţi, deschizând una dintre ele.

Kent simţi la rândul său subtila diferenţă pe care lumina – sau prezenţa lui Tad – o produsese. Începu să se mişte încet printre cutii, ca şi cum ar fi căutat ceva, dar neştiind ori nedorind să ştie exact ce căuta.

Dar va şti când va găsi.

Tad îşi desprinse în cele din urmă degetele de pe abajurul lămpii şi, la fel ca prietenii săi, îşi făcu privirea roată prin încăpere. Lumina blândă de chihlimbar părea că se concentrează pe ceva aflat într-unul din ungherele îndepărtate.

O cutie.

O cutie lungă, albă, asemenea celor utilizate pentru trandafiri în florării.

Nu părea să-şi aibă locul în acea cameră plină de lucruri vechi, prăfuite.

Când Tad se apropie de ea, vocile deveniră mai puternice şi, deşi nu exista vreun cuvânt – cel puţin, vreunul pe care el să-l poată înţelege –, Tad ştia că ele îl direcţionau.

Voiau ca el să se ducă la cutie.

De ce? De ce voiau ca el să ia cutia?

Atinse cutia, iar una dintre voci păru că se înalţă deasupra celorlalte.

Cu grijă, o ridică şi o aduse pe masă.

Împinse într-o parte registrul, încă deschis la pagina unde era înregistrată achiziţionarea abajurului.

În tăcere, răspunzând vocilor, Eric şi Kent i se alăturară.

Tad îşi trecu mâinile pe deasupra cutiei. Părea că vibrează, ca şi cum ar fi pulsat datorită energiei ascunse în interior.

Întinse mâna ca să ridice capacul, dar ceva – ceva nevăzut şi neauzit – îl opri chiar înainte de a atinge cartonul. Degetele sale şovăiră la numai câţiva milimetri deasupra cutiei, iar Kent îşi puse mâna deasupra celei a lui Tad.

– Nu încă, spuse el.

Apoi mâna lui Eric o acoperi pe cea a lui Kent şi fură şoptite trei cuvinte:

– Nu este timpul.

Tad închise ochii şi ascultă ceea ce-i spuneau vocile. Aveau dreptate.

Orice ar fi fost în cutie, nu îi sosise încă timpul.

Eric auzi muzica cu mult înainte ca pavilionul să-i intre în raza vizuală, dar imediat ce cărarea o coti şi ei ieşiră din pădure şi intrară în parc, îl văzură, luminat ca şi cum ar fi fost o atracţie de la Disneyland. Se întindea deasupra apei, apusul de soare formând un fundal perfect pentru ornamentele sale albe. Luminiţe albe acopereau nu numai acoperişul, ci şi fiecare stâlp, iar de sub podea becuri sclipitoare făceau ca apa să capete o strălucire mistică. Formaţia interpreta o melodie veche, aparţinând trupei Beach Boys şi, deşi nu era încă destul de întuneric, se găseau deja cel puţin douăsprezece cupluri pe ringul de dans.

Sprijiniţi de una dintre balustrade, trecându-şi o sticlă dosită într-o pungă maro de hârtie, stăteau Adam Mosler şi Chris McIvens. De îndată ce Mosler îl zări pe Eric, îi şopti ceva lui McIvens şi amândoi îl fixară cu o privire arogantă. Eric îl simţi pe Tad cum se încordează de o parte a lui şi aproape simţi pumnul lui Kent cum se strânge de cealaltă parte.

– Aoleo, spuse Tad încet. V-am spus eu că nu trebuia să venim.

– Dacă n-am apărea, oamenii s-ar gândi că am avea ceva de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Ellis Langstrom, spuse Kent. În plus, adăugă el, înghiontindu-l pe Eric, ştim că Cherie va fi aici, iar dacă Cherie va fi aici, va fi şi Kayla. Îi aruncă o privire răutăcioasă lui Tad şi neputând scăpa ocazia de a-l tachina, adăugă: Ceea ce înseamnă că cel puţin doi dintre noi vor avea parte de ceva acţiune.

Apoi privi în jur cu un aer exagerat de zăpăceală. Vai de mine, mă întreb care vor fi cei doi…

Tad simţi cum se îmbujorează în întunericul ce se adâncea.

– Ba pe-a mă-tii, Newell, mormăi el, ceea ce smulse un chicotit din partea lui Kent.

– O, ce tip dur! Dacă Mosler sare la noi, o să mă aperi? Te rog?

– Dacă sare la noi, o să-l ignorăm şi gata, hotărî Eric. Am venit aici să dansăm, ai uitat?

– Nu putem să ne şi batem? întrebă Kent, apoi se domoli. Iată ce vom face. Înainte ca noi doi să ne dăm la Cherie şi la Kayla, hai să găsim o fată pentru Tad.

Tad îşi dădu ochii peste cap.

– Slabe speranţe.

– Totul stă în atitudine, spuse Kent, păşind pe rampa ce ducea la ringul de dans din pavilion. Trebuie să te porţi ca şi cum totul de aici ţi-ar aparţine.

Găsi un loc liber lângă balustrada pavilionului, se sprijini cu spatele de ea şi inspectă mulţimea, hotărând că dacă nu o vedea pe Kayla, putea măcar încerca să caute o fată pentru Tad. Presupunând, desigur, că lui Tad îi plac vreun pic fetele, ceea ce Kent bănuia că nu se întâmpla. Poate, se gândi el, ar trebui să se uite în jur după vreun băiat pentru Tad. Dar dacă Tad nu-şi dăduse seama încă de faptul că era homosexual? Mai bine să rămână la fete, cel puţin până când Tad se hotăra.

– O mulţime dintre care să alegi în seara asta, îi şopti el la ureche lui Tad. Ştii bine că localnicii nu pot satisface cererea.

În vreme ce Tad opta să nu ia în seamă imboldurile lui Kent, Eric le văzu pe Cherie şi pe Kayla urcând rampa. Era pe punctul de a se îndrepta către ele când Adam Mosler şi Chris McIvens apărură dinaintea fetelor, oprindu-le înainte să ajungă la etajul principal. Eric strânse din fălci, în vreme ce Mosler vorbea cu ele, nelăsându-le să treacă. Apoi Cherie spuse ceva care-l făcu pe Adam să se dea cu un pas înapoi ca şi cum ar fi fost pălmuit şi trecu mai departe.

Kayla o urmă, smucindu-se din calea lui Chris McIvens când acesta întinse mâna s-o oprească.

Cherie se uită cu atenţie prin mulţime, îl identifică pe Eric, îi făcu cu mâna şi o porni către ei.

– Văleu, spuse Tad încet, citind expresia de pe feţele celor doi localnici când aceştia băgară de seamă ce se întâmplă. Acum vor fi probleme.

– Nu pentru mine, spuse Eric rânjind, iar peste o secundă Cherie se sprijinea alături de el de balustradă, iar băiatul le întorcea spatele lui Tad şi lui Kent pentru a-i acorda ei întreaga atenţie. Hei, speram să fii aici în seara asta!

– Eu ţi-am cerut să vii, mai ţii minte?

Mâna fetei îi atinse uşor braţul atunci când formaţia începu să cânte o melodie lentă.

– Vrei să dansăm?

Mâna ei lunecă de-a lungul braţului până la mâna lui, iar Eric se lăsă condus pe ringul de dans.

– Nemernici!

Adam Mosler scuipă vorba ca şi cum ar fi fost la fel de scârboasă ca şi cocoloşul de tutun înghesuit în colţul gurii, apoi scrâşni din dinţi, în timp ce o privea pe Cherie conducându-l pe Eric Brewster pe ringul de dans.

– Cine se cred nenorociţii ăia?

Înhăţă sticla de la Chris şi trase o duşcă, ştergându-şi gura cu mâneca. Votca îi arse beregata, alimentând vâlvătaia deja arzândă din stomac, şi simţi cum i se înteţeşte furia. Privirea i se mută şovăielnic asupra prietenilor lui Brewster şi îl împunse cu cotul pe tovarăşul său atunci când o văzu pe Kayla cum se freacă de jucătorul de fotbal mare şi prost. Cum îl chema? Newhall? Newell – asta era. Kent Newell. În sinea lui, Adam înlocui *e*-ul din prenumele lui Newell cu un *u,* apoi chicoti ca un beţiv la propria glumă[1].

– Se mişcă şi pe teritoriul tău, spuse el, în timp ce-i trecea înapoi sticla lui Chris.

McIvens luă două înghiţituri, fără a-şi lua ochii furioşi de la Kayla.

– Ar trebui s-o omor pe căţea!

– Nu pe ea, tâmpitule, spuse Adam, cu voce dispreţuitoare. E numai vina lor!

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil, trimiţând la organul genital feminin (n.red.)

– Mda, fu Chris de acord. Ai dreptate.

– Cine dracu' se cred ăştia, valsând pe aici şi încercând să preia controlul la toate cele? Ei chiar cred c-o să-i lăsăm să scape aşa uşor?

– În nici un caz, aprobă Chris.

Mai luă o înghiţitură, apoi îi pasă sticla lui Adam.

În timp ce formaţia cânta, iar Eric şi Cherie dansau, Mosler şi McIvens continuau să toarne mai mult combustibil peste furia lor deja în flăcări.

Cherie îşi puse mâinile pe după gâtul lui Eric, iar el îi înconjură talia subţire cu braţele şi o trase mai aproape. Se mişcau împreună în ritmul lent al muzicii, iar o uşoară briză venea dinspre lac.

Seara tindea să devină una perfectă – exact tipul de seară pe care Eric şi-o imaginase de sute de ori atunci când zăcea în Evanston, în vreme ce Kent şi Tad se aflau aici. Dar acum, în cele din urmă, era şi el aici, şi o ţinea pe Cherie Stevens în braţe, cu muzica cântând şi cu luminile – până şi lacul – strălucind, cu briza dulce de vară adiind înspre el; se întrebă dacă putea fi mai bine decât atât. Apoi, atunci când o răsuci pe Cherie şi aproape o lipi de trupul lui, îl văzu pe Adam Mosler cum se holbează la el, cu pumnii încleştaţi. I se încordă întregul corp, iar buzele sale îi şoptiră la ureche lui Cherie.

– Crezi că Adam are de gând să facă scandal?

Ea înălţă din umeri şi se ghemui şi mai strâns la pieptul lui.

– Cine ştie? El şi Chris au o sticlă şi uneori Adam face urât când bea.

– Crezi c-ar fi mai bine s-o lăsăm mai moale pentru un timp? întrebă Eric, sperând că ea va spune nu, chiar dacă asta însemna să se ajungă la o bătaie cu Adam.

– Cred că ar trebui să-l ignorăm pur şi simplu.

Eric făcu întocmai, închizând ochii şi lăsând căldura trupului lui Cherie să se răspândească în el.

– Bine, până aici! mârâi Adam Mosler, trăgând la măsea aproape toată votca rămasă. Ticălosul şi-a pus labele scârboase pe fata mea!

Chris McIvens întinse mâna după sticlă.

– Şi ce-ai de gând să faci?

Adam îi dădu sticla aproape goală.

– O să-l omor, spuse el, şi o porni nesigur către ringul de dans.

McIvens înghiţi restul de votcă şi aruncă sticla goală în lac, apoi îl urmă pe Adam care îşi croia drum printre cuplurile care dansau, îndreptându-se chitit către Cherie Stevens şi Eric Brewster. Dar când ajunse acolo, în loc să îl răsucească pe Brewster şi să-i trântească una cu pumnul în figură, Adam îl bătu numai pe Eric pe umăr.

– Intru eu, omule!

Eric se întoarse şi văzu un Mosler privindu-l ameninţător, cu faţa deformată de furie, cu ochii înceţoşaţi din cauza alcoolului.

– Nu cred, spuse el încetişor.

Cu coada ochiului văzu cum alte cupluri se opresc din dans pentru a privi scena şi se rugă în tăcere ca prietenii săi să se afle printre cei care priveau.

– Adam? spuse Cherie.

Adam o ignoră, fixându-şi privirea asupra lui Eric.

– Vreau s-o laşi în pace pe prietena mea.

– Nu sunt prietena ta, spuse Cherie, luându-l pe Eric de mână. Haide, Eric, hai să mergem.

– Nu atât de repede, se încruntă Adam, punând o mână în pieptul lui Eric.

Mâna dreaptă a lui Eric se strânse într-un pumn şi întregul corp al băiatului se încordă, în timp ce îşi aduna puterile pentru a întâmpina prima lovitură, dar chiar în momentul în care Mosler ridică braţul pentru a-şi lua avânt, un sunet se ridică deasupra muzicii.

Un ţipăt.

Muzica se mai bâlbâi puţin, apoi se opri.

Adam Mosler, cu pumnul încă pregătit pentru a-l lovi pe Eric Brewster, ezită; după care, atunci când un alt ţipăt şi apoi altul se auziră dinspre latura pavilionului ce dădea spre apă, îşi lăsă încet braţul în jos.

– Ce dra… începu el, legănându-se nesigur pe picioare, în timp ce privea în jur. Ce se-ntâmplă?

Eric nu-l luă în seamă pe Mosler şi o urmă pe Cherie înspre balustrada de la capătul îndepărtat al pavilionului, unde se adunase lumea. Îşi croiră drum printr-un culoar îngust şi priviră către apă, în timp ce altcineva slobozi un nou ţipăt. La început, Eric nu văzu nimic, dar când cineva de la câţiva metri distanţă arătă cu degetul, privi în jos.

Nu era sigur ce anume căuta, dar apoi zări ceva ce părea a fi o pereche de pantofi de tenis plutind aproape de dedesubtul pavilionului.

Mulţimea din spatele lui Eric se îmbulzi mai tare şi el simţi cum balustrada se deformează uşor.

Sub el, pantofii de tenis dispărură preţ de o secundă, apoi reveniră şi Eric îi văzu îndepărtându-se de pavilion.

Numai că pantofii aceia nu pluteau pur şi simplu.

Ei erau ataşaţi unor picioare.

Picioare purtând blugi negri.

Cu apa strălucitoare vălurindu-se în jurul lor, picioarele se-nfăţişară pe deplin privirii, urmate fiind de un trunchi şi apoi de un cap.

Corpul plutea cu faţa în jos în apă, braţul drept şi palma fiind întinse, ca şi cum ar fi vrut să ajungă la ceva.

Nu exista braţul stâng.

Sub privirile holbate ale mulţimii adunate la balustradă, braţul drept începu să se scufunde şi corpul se răsuci.

În timp ce în jurul său izbucneau ţipete, Eric nu putea nici să se mişte, nici să-şi ia ochii de la spectrul înspăimântător din apă. Cherie începu să suspine, iar el o cuprinse cu braţul, trăgând-o mai aproape de sine.

Cadavrul continuă să se rotească şi, în cele din urmă, se întoarse cu faţa în sus. Corpul era complet îmbrăcat – chiar şi cămaşa era încă băgată în pantaloni – şi, timp de o secundă, numai un moment foarte scurt, Eric avu sentimentul că nu era deloc un cadavru.

Că se mişca.

Că cineva făcea un fel de glumă oribilă.

Apoi înţelese că nu era deloc o glumă.

Corpul era real.

Era mort.

Şi nu se mişca.

Numai părea că se mişcă, deoarece cămaşa fremăta din pricina sutelor de crabi care se înfruptau din carnea putrezită de dedesubt.

Faţa era aproape mâncată. Din ochi nu rămăseseră altceva decât nişte locaşuri goale, nasul şi buzele se reduceau la nişte bucăţi sfâşiate de carne şi de piele, până şi cea mai mare parte a obrajilor dispăruse.

Patru dintre creaturi smulgeau carnea de acolo de unde fusese sfâşiat braţul lipsă.

Lui Eric i se derulară rapid imagini prin minte:

Ciotul însângerat de pe ramura grea din pădure.

Măruntaiele lui Tippy atârnându-i din abdomen. Şi propriile sale mâini, cufundându-se adânc în intestinele aburinde ale…

Îşi simţi cina urcându-i în gât şi se strădui să nu-şi adauge voma la carnagiul din apă. Cherie atârna de el acum, plângând pe umărul său, şi dori să privească în altă parte, dori să privească orice altceva în afară de ceea ce plutea în mod grotesc pe apă, dar nu fu în stare. Ca şi cum ar fi fost reţinut de o forţă nevăzută, continua să se holbeze la găvanele goale care găzduiseră odată ochii lui Ellis Langstrom.

Şi chiar în absenţă, acei ochi îl acuzau.

Merrill Brewster privea în gol pe fereastra maşinii lui Ellen Newell, în timp ce prietena sa demara uşor din parcarea de la pavilionul de dans, care era înţesată de maşini de poliţie, o ambulanţă şi ceea ce părea a fi întreaga populaţie din Phantom Lake. Eric stătea alături de ea pe scaunele din spate şi femeia îi strângea mâna atât de puternic, încât unghiile ei intrau adânc în carnea lui. Dar nu conta. Conta doar faptul că el era acolo, în siguranţă, şi că o ţinea de mână la fel de strâns pe cât îl ţinea ea.

Merrill ştiuse că se întâmplase ceva rău atunci când Ellen o sunase cu mai puţin de o oră în urmă şi îi spusese că vrea să meargă cu ea ca să-i ia pe băieţi. Refuzul ei de a discuta despre cele întâmplate pe durata scurtului drum cu maşina până la pavilion fusese de ajuns ca să stârnească o furtună de motive de îngrijorare în capul lui Merrill. Apoi, când văzuse luminile roşii ale maşinilor de poliţie şi

ale ambulanţei, neliniştea ei se transformase în groază şi o înhăţase pe Ellen de braţ.

– Ce se întâmplă aici? întrebase ea.

– Au găsit corpul lui Ellis Langstrom, răspunsese Ellen.

Ştiind exact care va fi următoarea întrebare a lui Merrill, răspunsese înainte ca Merrill să apuce măcar s-o rostească.

– Băieţii noştri sunt bine.

Merrill sărise din maşină înainte ca Ellen să parcheze, căutându-l frenetic pe Eric în mulţime, dar fusese oprită de o barieră de bandă galbenă şi de mai mulţi ofiţeri de poliţie decât crezuse că are orăşelul Phantom Lake. Apoi totul se desfăşurase ca într-un vis. Mulţimea era tăcută, iar luminile de poliţie pâlpâitoare, alternând roşu şi albastru, aruncau o strălucire suprarealistă asupra scenei. „O să mă trezesc, se gândea ea. O să mă trezesc şi o să fiu pe canapeaua de la Pinecrest şi totul va fi în regulă."

Apoi Merrill o văzuse pe Carol Langstrom şi înţelesese că era cu adevărat un coşmar, însă unul din care Carol nu se va trezi.

Rusty Ruston o susţinea pe Carol în timp ce aceasta suspina, ţinând-o să nu coboare la marginea apei. Încercase s-o facă să se întoarcă în parcare, dar ea se zbătuse, regăsindu-şi în cele din urmă vocea, şi ţipase, smulgându-se de lângă Ruston şi năpustindu-se asupra locului de lângă lac în care trupul lui Ellis era introdus într-un sac negru ce se încheia cu fermoar. În timp ce Carol îşi striga suferinţa în noapte, doi medici încărcau rămăşiţele fiului său pe o targă.

Apoi două femei ţâşniseră din mulţime şi ajunseseră la Carol chiar atunci când picioarele îi cedaseră şi se lăsase să alunece la pământ. Femeile se aşezaseră lângă ea pe pajişte, ţinând-o în braţe, legănând-o.

Merrill privise spectacolul oferit de mama înnebunită de durere şi simţise o urmă de vinovăţie când constatase că era uşurată la gândul că murise fiul altcuiva şi nu al ei. Peste o secundă, totuşi, teama ei pentru Eric învinsese orice altceva şi începuse să-şi croiască drum prin mulţime, panica cuprinzând-o din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trecea. În cele din urmă, după un interval de timp care i se păruse o eternitate, Eric, împreună cu Tad Sparks şi

cu Kent Newell, apăruse în capătul scărilor de la pavilion, iar peste o secundă băiatul se afla în braţele ei.

Şi nu-i mai dăduse drumul de atunci.

Eric de-abia era conştient de strânsoarea mâinii mamei sale. Imaginea chipului lipsit de viaţă şi de culoare al lui Ellis Langstrom îi stăruia în minte şi oriunde se întorcea nu vedea altceva decât acel cadavru răvăşit. Dincolo de cadavru, pâlpâind la marginea conştiinţei sale, erau alte imagini.

Un băţ însângerat, gros şi greu, zăcând pe jumătate ascuns într-un tufiş din pădure.

Un fierăstrău, cu pânza pătată cu roşu, într-o cameră ascunsă din clădirea pentru trăsuri.

Şi fragmente de vise – vise ale unor lucruri care nu se poate să se fi întâmplat.

O amorţeală aproape la fel de rece ca şi moartea începu să i se răspândească în corp. Ar trebui oare să-i spună cuiva despre aceste lucruri care i se învolburau în minte, despre toate aceste imagini care păreau să-l zgândăre din întunericul de dincolo de maşină?

Dar ce ar spune?

Ce *ar putea* spune?

Sfârşind ceea ce păruse a fi o călătorie nesfârşită, maşina parcă în cele din urmă în faţă la Pinecrest. Ashley Sparks, rămasă acolo cu Marci care dormea, aştepta pe treptele de la intrare, iar atunci când toţi năvăliră afară din maşină, un zumzet de conversaţie de-abia inteligibilă începu să se învârtă în jurul lui Eric.

Mama sa, cerându-i mamei lui Tad să pună la fiert un ibric de cafea.

Şi spunând că are de gând să înceapă să împacheteze.

– Să împachetezi? o auzi pe Ellen Newell spunând. De ce?

– Ce vrei să spui prin „de ce“? răspunse mama sa. Mă duc acasă, de-aia! Cu siguranţă nu mai stau aici după ce un băiat a fost ucis.

Ucis.

Cuvântul păru să reverbereze în tăcerea care căzuse peste grupul îngrămădit în holul de la Pinecrest, apoi Ellen Newell vorbi din

nou, vocea luându-i un ton de autoritate care pătrunse în cele din urmă prin amorţeala lui Eric.

– Nu ştim dacă e vorba de o crimă, spuse ea. Şi cu siguranţă nimeni nu pleacă nicăieri, cel puţin nu în seara asta.

Începu să-i mâne pe toţi în bucătărie, unde Ashley Sparks alimenta automatul de cafea.

– Biata Carol, suspină Ashley, clătinând din cap, în timp ce adăuga cafea măcinată în automat şi-l pornea. O s-o sun mâine.

– Îl sun pe Dan, spuse Merrill şi ridică receptorul. Şi dacă nu conduc până acasă în seara asta – ceea ce sunt perfect capabilă să fac –, atunci nici unul dintre voi nu pleacă nicăieri. Staţi toţi aici cu mine. Aţi înţeles? Toţi. N-o să fiu singură în casa asta numai cu copiii.

Ellen şi Ashley schimbară o privire, apoi dădură din cap aprobator, ştiind că orice argument ar fi inutil, cel puţin în seara aceea.

– Bine, o să stăm cu toţii, spuse Ellen. Băieţii pot dormi în camera lui Eric şi presupun că restul nu vom dormi deloc, ţinând cont de cât de tare face Ashley cafeaua.

Merrill reuşi să schiţeze un zâmbet şters şi sună acasă. Spre uşurarea ei, auzi vocea somnoroasă a lui Dan după doar două apeluri şi se duse cu telefonul pe terasă, pentru a nu mai asculta nimeni altcineva conversaţia.

– Ştie cineva cu exactitate ce s-a întâmplat cu băiatul? întrebă Dan după ce ea termină de povestit.

– Nu, nu încă, recunoscu Merrill. Chestia e că era exact de aceeaşi vârstă cu Eric şi…

– Şi asta nu înseamnă nimic, o întrerupse Dan. Pentru numele lui Dumnezeu, Merrill! Nu transforma descoperirea unui singur cadavru într-o poveste cu criminali în serie. Nici măcar nu ştii încă ce i s-a întâmplat.

– Totuşi, vreau să venim acasă, spuse Merrill cu voce monotonă.

Îl auzi pe Dan oftând, putu să-şi imagineze privirea de pe faţa lui şi ştiu că dacă el s-ar fi aflat lângă ea, şi-ar fi dorit să-l pălmuiască. Cum putea să fie atât de nepăsător?

Apoi, când aruncă o privire înapoi în bucătărie şi le văzu pe Ashley şi pe Ellen stând la masă trăncănind ca şi cum absolut nimic

nu s-ar fi întâmplat, îşi abătu frustarea şi asupra lor. Cum puteau să fie *cu toţii* atât de nepăsători?

– Eu, Kevin şi Jeff vom veni dimineaţă, îl auzi pe Dan spunând. Ştiu exact cum te simţi şi sunt de acord că este ceva groaznic. Ceva tragic. Dar nu are nimic de-a face cu noi şi n-avem nici un motiv să lăsăm asta să ne distrugă vara.

„Nici un motiv să lăsăm asta să ne distrugă vara? Nu-şi dă seama că deja a făcut-o, cel puţin pentru mine?“

– Dan, nu sunt… începu ea, dar din nou bărbatul n-o lăsă să termine.

– Mai e ceva, o întrerupse el. Marguerite a avut un fel de urgenţă în familie şi a trebuit să meargă la Springfield. Va veni cu noi săptămâna viitoare.

Merrill îşi reteză o pieliţă cu dinţii. Prezenţa lui Marguerite ar fi putut măcar să facă izolarea mai tolerabilă, dar nu prezenta prea mare importanţă, deoarece ei oricum vor fi acasă înainte ca Marguerite să se întoarcă de la Springfield, nemaivorbind de drumul pe care ar fi trebuit să-l bată până la Phantom Lake. Vor fi acasă, dacă avea şi ea cât de cât un cuvânt de spus.

– Ne vedem dimineaţă, draga mea, zise Dan, pe un ton care-i spunea că se terminase convorbirea, cel puţin pentru moment.

Următoarele sale cuvinte confirmară interpretarea pe care ea o dăduse tonului său:

– Dacă sunt decizii de luat, le vom lua împreună în timpul weekendului.

Merrill oftă adânc, ştiind că el luase deja o hotărâre.

– Ei bine, cel puţin toţi petrec noaptea cu mine.

– Ceea ce este o idee foarte bună pentru toată lumea. Cum se descurcă băieţii?

– Băieţii sunt traumatizaţi, desigur. Cu toţii suntem, cu excepţia lui Marci, care doarme de la ora opt.

– Ei bine, toate lucrurile arată mai bine dimineaţa. Avionul nostru soseşte la opt.

– Vom fi aici.

– Te iubesc!

– Şi eu te iubesc!

Merrill închise telefonul şi privi lacul calm şi stelele care se reflectau în luciu.

În seara aceea, totuşi, nu găsea absolut nimic senin în privelişte.

În seara aceea, nu-şi dorea decât să fie cât mai departe posibil de Phantom Lake.

Temurând în pofida căldurii nopţii, se întoarse pe călcâie şi intră în casă.

Strălucirea de chihlimbar părea că-l atrage pe Eric prin întuneric precum fluturele este atras de lumină, şi se mişcă spre ea până când ajunse în cele din urmă în centrul său. Acum părea să se împrăştie direct dinspre el, străbătând întunericul în orice direcţie.

Se întoarse, iar întunericul dimprejur se dizolvă în pereţii camerei ascunse.

Tad şi Kent erau la masă.

Lampa era aprinsă, iar acum Eric văzu că aceasta, nicidecum el, reprezenta sursa strălucirii calde de chihlimbar.

Şi părea că străluceşte cel mai puternic nu asupra lui, ci asupra cutiei lungi şi albe aşezate în faţa lui Tad şi a lui Kent.

Tad îl privi pe Kent, care încuviinţă din cap, apoi Tad înlătură capacul cutiei.

Un miros greu, înţepător se ridică din cutie şi îi arse nările lui Eric şi, deşi simţi cum i se contractă stomacul, nu putu să-şi ridice privirea.

În cutie era o fâşie de carne în stare de putrefacţie, căpătând o nuanţă de verde sub viermii care mişunau pe suprafaţa ei.

Kent şi Tad se holbau de asemenea la bucata aflată în putrefacţie, apoi Tad introduse mâna în cutie şi o ridică încet.

Sub privirile lui Eric, Tad dădu deoparte câţiva viermi, lăsându-i să cadă înapoi în cutie precum nişte boabe de orez umflate, într-o continuă vânzoleală.

Tad ridică bucata de carne mai sus, înclinându-l mai întâi într-o parte şi apoi în alta, lăsând lumina să joace pe suprafaţa ei strălucitoare în timp ce o mucozitate verzuie se scurgea foarte încet şi îi cobora pe degete şi pe palme, până la încheieturi.

Apoi, în timp ce Tad întorcea din nou fâşia de carne, Eric văzu mâna care atârna la unul din capete.

Pielea fusese cojită, lăsând unghii însângerate la capetele degetelor jupuite.

Tad ţinea braţul retezat al lui Ellis Langstrom. Se mai holbă la el aproape respectuos preţ de o secundă, apoi suspină şi îl duse la gură.

Dinţii lui Tad se adânciră în carnea putrezită, sfâşiind o bucată mare. Mestecă o clipă, înghiţi, apoi deschise gura pentru…

Eric se trezi brusc, cu inima bătându-i foarte tare şi cu pijamaua udă de transpiraţie.

– Dumnezeule!

Deşi şoptit, cuvântul păru că reverberează în întreaga cameră, în timp ce bătăile inimii sale se domoliră încet.

Se uită în jur. Kent era încă pe podea, sforăind uşor. Dar Tad…

Auzi sunete de vomă venind dinspre baie şi văzu lumină sub uşă. Dându-se jos din pat, se duse până la uşă şi o deschise uşor.

Tad era în genunchi în faţa vasului de toaletă, iar când Eric pătrunse înăuntru se ridică şi trase apa, apoi îşi şterse gura cu hârtie igienică.

– E… eşti bine? spuse Eric, întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva şi el era pe punctul de a vomita.

Tad îl privi cu nişte ochi plini de o oroare pe care Eric nu o mai văzuse niciodată până atunci.

– Îl mâncam, Eric, spuse el, vocea înecându-i-se în timp ce pronunţa cuvintele. Am visat că mâncam braţul lui Ellis.

CAPITOLUL 22

În timp ce privirea lui Dan Brewster se plimba peste grupul adunat în jurul mesei mari din sufrageria de la Pinecrest, se întreba cum se făcea că numai el, Kevin Sparks şi Jeff Newell – care lucraseră până seara târziu toată săptămâna, apoi se treziseră în acea dimineaţă înainte de ivirea zorilor pentru a prinde zborul spre Phantom Lake – arătau mai pregătiţi pentru un weekend în care să facă şi altceva decât să doarmă.

Faţa soţiei sale era palidă, Ellen avea cearcăne adânci sub ochi, iar pe chipul lui Ashley se citea faptul că plânsese. Cât despre băieţi, Kent stătea tăcut, ameţind prin farfurie ouăle jumări pe care Dan le pregătise pentru toată lumea, ca şi cum ar fi fost napi sau boabe de linte sau altceva ce nu-i plăcea deloc. Eric nici măcar nu se deranja să se atingă de mâncare, care stătea neatinsă dinaintea lui. Iar Tad era chiar mai palid decât Merrill şi arăta ca şi cum ar fi putut vomita în orice moment.

Marci, pare-se, era singura de la masă care arăta un oarecare interes pentru mâncare, dar era mult prea mică pentru a izbuti să reducă de pe platouri cantitatea de şuncă şi de clătite pe care Dan le făcuse. În cele din urmă, Ashley reuşi să-i întâlnească privirea.

– Presupun că nu suntem ceea ce vă aşteptaţi să găsiţi azi-dimineaţă, nu-i aşa? întrebă ea, cu o voce la fel de mohorâtă ca şi privirea.

Dan îşi aşează o mână peste a ei.

– O să fii în regulă?

Femeia se forţă să zâmbească şters, lacrimi proaspete ameninţând să-i inunde din nou obrajii, apoi respiră adânc.

– O să fiu, desigur că o să fiu. Numai că mă gândesc fără încetare la biata Carol. Îşi clătină capul năucă. Nu pot nici măcar să-mi imaginez cum trebuie să se simtă.

Merrill îşi împinse farfuria cu micul dejun neatins câţiva milimetri mai încolo şi acum privirea ei îl fixa de asemenea pe Dan.

– Vreau să merg acasă, spuse ea cu o voce la fel de dezumflată ca şi expresia feţei. Este tot ce vreau.

Jeff Newell, care era pe cale de a lua o înghiţitură de cafea, îşi puse ceaşca înapoi pe farfuriuţă şi când vorbi îşi alese cuvintele cu grijă.

– Nu crezi că asta este… Bărbatul ezită, apoi continuă: Ei bine, un pic prematur? Vreau să spun, nici măcar nu ştim ce s-a întâmplat de fapt.

Merrill Brewster îşi schimbă direcţia privirii, sfredelindu-l pe Jeff.

– Un băiat a murit. Ce altceva trebuie să se întâmple? Se uită la Ellen Newell, apoi la Ashley Sparks. Cu siguranţă că nu vreţi cu adevărat să rămâneţi aici, nu-i aşa?

Ashley respiră adânc, apoi o privi direct în faţă.

– Carol Langstrom e prietena mea, spuse ea, păstrând un ton constant al vocii printr-un efort de voinţă. Îi cunosc pe Carol şi pe Ellis de mult timp şi ea va avea nevoie de toţi prietenii în momentele astea. Ezită din nou, ca şi cum ar fi ştiut cât de mult ar putea s-o rănească pe Merrill vorbele ce aveau să fie rostite, apoi continuă. Prin urmare, nu, Merrill, eu nu plec nicăieri.

– Dar… începu Merrill, însă Dan, mutându-şi mâna de pe cea a lui Ashley Sparks pe cea a soţiei sale, clătină din cap.

– Nimeni nu pleacă acasă, draga mea, spuse el blând. Cel puţin, nu chiar acum.

– Dar şeriful a fost aici, Dan! exclamă Merrill, trăgându-şi mâna dintr-a lui. Le-a pus băieţilor întrebări despre Ellis imediat după dispariţia lui.

– Şeriful? repetă Dan, întorcându-se spre Eric. Îmi scapă ceva aici? Voi, băieţi, ştiţi ceva despre asta?

Eric clătină din cap.

– De-abia îl cunoşteam. Unul dintre prietenii lui i-a spus şerifului despre ceva ce s-a întâmplat luni noapte, asta-i tot.

– Ceva? repetă iar Dan. Cred că va trebui să vă străduiţi mai mult decât atât. Cred că va trebui să-mi spuneţi exact ce s-a întâmplat şi exact de ce a vrut şeriful să discute cu voi despre asta.

Fără nici o tragere de inimă, Eric îi istorisi tatălui său de-a fir a păr tot ceea ce se întâmplase în drumul spre casă luni noaptea şi când termină îşi desfăcu mâinile într-un gest neajutorat.

– Asta-i tot ce s-a întâmplat. Şi chiar dacă am fi vrut să ne răzbunăm, n-ar fi fost Ellis Langstrom. Ar fi fost Mosler. El…

Kent şi Tad îl priveau peste masă şi clătinau din cap, iar Eric îşi reteză vorba şi ridică din umeri.

– Mosler a fost cel mai rău, încheie băiatul. Langstrom doar îi ţinea isonul.

Dan îi cercetă pe băieţi cu atenţie. Păreau traumatizaţi, dar nicidecum vinovaţi.

– Au aflat măcar ce s-a întâmplat cu tânărul Langstrom? întrebă Jeff Newell.

După o scurtă tăcere, Kent Newell vorbi în cele din urmă.

– Îi lipsea un braţ.

Tad Sparks îşi puse şervetul la gură când acidul din stomacul său gol îi urcă în gât.

– Dragule, ţi-e bine? întrebă Ashley.

Tad respiră adânc.

– O să… o să-mi fie bine.

Se lăsă pe spate în scaun şi-şi aţinti privirea în pământ.

– Un braţ lipsă sună a ceva mai mult decât un accident, spuse Dan. Dar nu sună neapărat a crimă; poate l-a atacat un animal sau ceva de genul ăsta. Se întoarse spre Kevin Sparks şi spre Jeff Newell. Îl cunoaşte vreunul din voi pe şeriful de aici?

– L-am întâlnit de vreo două ori, spuse Kevin. Un tip drăguţ, pe cât pot spune.

– Atunci hai să-i facem o vizită după-amiază, sugeră Dan. Se întoarse din nou către soţia sa. Iată ce vom face. Nu vom lua nici o hotărâre acum. Mai întâi vom afla exact ce s-a întâmplat cu tânărul Langstrom şi despre ce e vorba. Şi cu siguranţă n-o să ne facem bagajele şi n-o să plecăm de aici cât timp are loc o investigaţie… nu după ce spune Eric că s-a întâmplat luni noaptea.

– Nu-mi pasă… începu Merrill, dar Dan ridică mâna.

– Aceasta a fost o tragedie groaznică pentru toată lumea, spuse el. Dar nu este sfârşitul lumii.

Marci se ridică să-şi ducă farfuria la bucătărie, însă Dan o prinse şi o trase în poala sa.

– Pe lângă asta, continuă el, vreau să-mi văd fetiţa la parada de 4 Iulie.

Când Merrill văzu zâmbetul fericit care înflori pe faţa lui Marci – prima expresie fericită pe care o văzuse în acea zi – admise că Dan s-ar putea să aibă dreptate.

Poate că ar trebui să rămână, cel puţin până după 4 Iulie.

Şi poate că nu se va mai întâmpla nimic altceva.

Rusty Ruston respiră adânc, apoi deschise uşa de la biroul său pentru a-i lăsa să intre pe Gerald Hofstetter, cel ce publica *Phantom Lake Times,* o persoană rumenă la faţă şi cu părul roşu, şi pe Ray Richmond, primar al oraşului de mai mulţi ani decât te-ar fi trimis cu gândul înfăţişarea sa de băieţel. Din momentul în care Richmond îl sunase să stabilească întâlnirea, Rusty fusese sigur că vor ieşi scântei. De îndată ce uşa biroului se închise în spatele lor, primarul trecu chiar la subiect.

– Cred că trebuie să avem o discuţie despre moartea lui Ellis Langstrom, începu el, privindu-l direct pe Hofstetter. Mai ales ţinând cont de dependenţa noastră de comerţul de vară.

Gerald dădu din cap şi zâmbi blajin, dar Rusty îl văzu pregătindu-se pentru ceea ce amândoi ştiau că avea să urmeze.

– Vreau să ştiu, continuă Richmond, dacă pot conta pe *presă* – se uită explicit la Gerald – în a fi sensibilă la necesităţile oraşului.

– Publicul are dreptul să ştie, răspunse Gerald afabil, neutralitatea din vocea ziaristului generând o încleştare a fălcilor lui Ray.

Ori de câte ori Hofstetter utiliza acel ton, Richmod ştia că plănuia ceva deosebit de inflamator.

– Nu ştim *nimic* încă, interveni Ruston. Tot ceea ce ştim e că Ellis era beat ultima dată când l-au văzut prietenii lui. Ce s-a întâmplat după ce i-a părăsit nu pot fi decât speculaţii.

– Şi speculaţiile, spuse primarul, sunt exact genul de lucruri de care nu avem nevoie. Sunt deja destule zvonuri pe stradă şi nu-mi doresc în ruptul capului să înceapă şi ziarul. Se întoarse spre Ruston.

– Cât mai durează până când primim raportul autopsiei?

Şeriful ridică din umeri.

– Depinde. Era un braţ lipsă şi o rană destul de urâtă la cap, dar nu exista nici o dovadă sigură de crimă – vreo rană evidentă de glonţ sau ceva de genul acesta. Dacă medicul legist nu este prea ocupat, cred că-l vom avea în câteva zile.

– Aş fi extrem de supărat să mai moară cineva pentru că noi am fost îngrijoraţi în legătură cu nişte speculaţii, spuse Hofstetter, utilizând încă o dată tonul care nu dădea niciodată greş în a obţine replica primarului.

– N-o să acţionăm pripit în privinţa asta, Gerald! Ruston îşi puse stiloul pe birou şi îşi împreună mâinile. Şi nimic din ceea ce tipăreşti înainte să ştim exact ce s-a întâmplat n-o să schimbe faptele petrecute.

– Dar dacă rezultă că *a fost* o crimă… începu Hofstetter, dar de data aceasta fu întrerupt de către Ray Richmond.

Primarul se înclină în faţă.

– Ştiu că vă amintiţi ce s-a întâmplat când a fost ucisă nepoata familiei Hanover. Oraşul acesta aproape a murit şi cu toţii ştim că asta s-a întâmplat în mare parte din cauza faptului că ai continuat s-o împrăştii peste tot în ziarul tău nenorocit, chiar şi când nu aveai nimic nou despre care să scrii. Aşa că tu ai vândut ziare, dar vizitatorii din timpul verii au plecat cu toţii.

– Şi, în cele din urmă, veniturile mele din reclame au secat şi ele, spuse Hofstetter. Nu sunt un tip rău, Ray! Sunt de partea ta. Şi eu vreau ceea ce e mai bine pentru oraşul ăsta, exact ca şi tine. Pur şi simplu nu vreau ca tu să-mi pui beţe în roate, iar dacă Ellis Langstrom a fost ucis, oamenii din oraşul ăsta au dreptul s-o ştie.

– Atunci o să-ţi spun ce-o să fac, zise primarul. O să sun la biroul medicului legist să văd dacă pot să-l fac pe Bicks să lucreze peste noapte şi să ne dea raportul. Nu-ţi cer să îngropi faptele. Doar că nu vreau să stârneşti panică înainte să ştim dacă s-a întâmplat ceva cu adevărat.

Rusty îşi ridică privirea când auzi sunetul produs de deschiderea uşii exterioare şi îl văzu pe Kevin Sparks intrând împreună cu un alt bărbat. Îşi înclină capul doar cât să îi alerteze pe ceilalţi doi din birou.

– Începe! Ţineţi-vă bine! exclamă el ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre uşă.

Atât Hofstetter, cât şi Richmond se întoarseră pentru a privi.

– Cine sunt? întrebă Richmond.

– Kevin Sparks, unul dintre cei care vin să-şi petreacă vara la Pines, le explică Rusty. Am vorbit cu fiul său şi cu alţi doi băieţi de la Pines la început, când a dispărut Ellis. Presupun că tipul celălalt este tatăl unuia dintre acei băieţi.

– Ce vor? întrebă Hofstetter.

– Nu ştiu, oftă Rusty. Vreţi să rămâneţi prin preajmă ca să aflaţi?

– Desigur, spuse primarul, abordând zâmbetul de campanie electorală, demn de a fi oferit oamenilor care menţineau nivelul de trai din Phantom Lake printre cele mai ridicate din stat.

Rusty deschise uşa de la birou, îl invită înăuntru printr-un gest pe Kevin Sparks şi dădu mâna cu Dan Brewster atunci când Sparks făcu prezentările. De îndată ce Rusty auzi numele Brewster, îşi aminti de pisica însângerată şi mutilată a familiei.

Şi îşi aminti că se rugase să nu existe nici o legătură între ceea ce se întâmplase cu pisica şi dispariţia lui Ellis Langstrom.

Şi îşi aminti că vorbise cu băieţii, rămânând cu impresia că ştiau ceva despre care nu pomeneau.

Şi acum doi dintre taţii lor erau aici.

Rusty îi prezentă pe cei doi bărbaţi lui Gerald Hofstetter şi lui Ray Richmond, apoi Dan Brewster trecu direct la subiect.

– Suntem îngrijoraţi în legătură cu ceea ce i s-a întâmplat tânărului Langstrom.

Sprâncenele lui Ray Richmond se ridicară o idee.

– Şi noi vorbeam chiar despre asta. Tragic… pur şi simplu tragic.

– În mod evident, nu ne aflăm aici pentru a pune asta la îndoială, îl asigură Dan Brewster. Întrebarea este dacă ştie cineva cum a murit. Îi studie cu atenţie pe cei trei bărbaţi, apoi se hotărî să-şi pună cărţile pe masă. Sincer, soţia mea este îngrozită şi vrea să facă urgent bagajele, să-şi ia familia şi să meargă acasă.

Le acordă şerifului, primarului şi ziaristului timp să se uite unul la altul şi le citi întocmai expresiile.

– Panica este ultimul lucru de care are nevoie oraşul ăsta. Deci întrebarea este simplă. Există sau nu vreun motiv pentru panică?

Rusty îi aruncă lui Hofstetter o privire de avertizare, apoi îşi îndreptă atenţia către vizitatori.

– Dovezile pe care le avem până acum indică un accident, spuse el cu băgare de seamă. O să ştim mai multe când o să primim raportul medicului legist.

– Şi până atunci, zise primarul, nu ne angajăm în nici o speculaţie.

– Asta-mi sună a decizie politică în cel mai înalt grad, spuse Dan, îndulcind sarcasmul uşor al vorbelor sale cu un surâs. Poate că ar trebui să veniţi şi să participaţi la alegerile pentru primar în Chicago – acolo ne-ar fi de folos o oarecare discreţie. Cum Richmond se relaxă în mod vizibil, continuă: Deci, în spatele uşilor închise, are cineva vreo idee cum şi-a pierdut băiatul un braţ?

Expresia lui Ruston se înăspri, iar primarul nu spuse nimic. Proprietarul ziarului totuşi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Aceasta-i întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari, spuse Hofstetter, ignorând privirea cu care-l fulgeră primarul şi fixându-l pe Ruston cu privirea.

– Şi aş vrea să am un răspuns pentru ea, zise şeriful. Corpul a stat în apă mult prea mult ca să pot măcar să-mi dau cu părerea. Dacă ar fi făcut schi nautic, aş spune că aceasta era o posibilitate, dar dacă ar fi schiat, n-ar fi dispărut niciodată. Pe lângă asta, pur şi simplu nu ştiu… îţi trebuie forţă, nu glumă, să smulgi un braţ. Un urs ar putea s-o facă, sau o pumă.

– Şi până când nu avem veşti de la medicul legist, să nu ne irosim timpul cu speculaţii, interveni Ray Richmond, oprindu-l pe

şerif înainte să poată aduce în discuţie existenţa unei haite de lupi şi să pună pe toată lumea pe fugă din cauza spaimei înainte să înceapă măcar luna iulie.

Cum Ruston se domoli şi deveni tăcut, primarul se întoarse către Dan Brewster şi Kevin Sparks.

– Aş vrea să ştim exact ce s-a întâmplat cu Ellis, continuă el. Avem morţi accidentale mult prea des, provocate de sporturile de apă vara şi de vehiculele de zăpadă iarna, şi sunt sigur că o să-i dăm şi acesteia de capăt în curând. Nu-i aşa, Rusty?

Şeriful aprobă dând din cap, iar Richmond îi întinse mâna lui Dan şi îi aruncă lui Hofstetter o privire lipsită de echivoc.

– A fost o plăcere să vă cunosc, domnilor, şi sper că restul verii dumneavoastră va fi mai puţin bogat în evenimente decât a fost până acum.

Cu Hofstetter pe urmele sale, Richmond îşi croi drum spre ieşire, sigur că Ruston nu va spune nimic ce i-ar putea supăra pe oricare dintre oamenii veniţi să-şi petreacă vara.

Peste două minute, Dan şi Kevin se aflau din nou în stradă, iar în timp ce îi privea îndepărtându-se, Ruston era sigur de un singur lucru.

Oricare ar fi fost lucrul pe care băieţii nu i-l spuseseră lui, nu-l spuseseră nici părinţilor.

Dar ce ascundeau oare?

Şi el cum avea să afle?

CAPITOLUL 23

Atmosfera de suferinţă care învăluia căsuţa lui Carol Langstrom din Beech Street era aproape palpabilă atunci când Rusty Ruston urcă cele trei trepte până la uşa de la intrare şi apăsă pe sonerie. Aşteptă câteva secunde şi era pe punctul de a suna din nou când băgă de seamă că uşa este uşor întredeschisă. Împingând-o mai mult, privi în interior, văzu un grup de oameni în mica sufragerie în care dădea micuţul hol şi păşi înăuntru.

Lăsând uşa crăpată la fel de mult cât era la venirea lui, îşi aruncă privirea înspre capătul holului, văzu trei figuri familiare printre cele şase femei care reuşiseră să se înghesuie în bucătărioară şi decise că era mai probabil pentru Carol să se afle în mijlocul grupului din sufragerie decât să încerce să facă ordine în îmbulzeala din bucătărie. Îşi scoase pălăria în timp ce păşea pe sub arcadă, se uită în jur după un loc unde s-o pună şi constată fără surprindere că fiecare suprafaţă plană din cameră era deja acoperită cu o mulţime de caserole, salate, prăjituri şi plăcinte, precum şi cu platouri umplute cu brânză şi cu biscuiţi, prăjiturele, brioşe şi vreo şase tipuri de murături şi de măsline. Părea că fiecare femeie din oraş reacţionase la moartea lui Ellis îndreptându-se direct spre bucătărie.

Carol Langstrom stătea pe canapea în faţa şemineului, o cutie de şerveţele şi o ceaşcă de ceai aflându-se pe măsuţa de cafea dinaintea

ei. Lângă ea stătea o femeie a cărei figură îi păru familiară, deşi Rusty nu putu să o identifice imediat. Carol părea că îmbătrânise cu zece ani în ultimele două zile, totuşi reuşi să schiţeze un zâmbet atunci când îl văzu.

Şeriful se aşeză pe vine, astfel încât privirea lui se afla la acelaşi nivel cu privirea ei, şi îi luă mâna într-a lui. O simţi rece şi umedă, iar toată puterea părea că se scursese din ea.

– Cum te descurci, Carol? întrebă Rusty.

Privirea ei îl fixă timp de o secundă, apoi rătăci asupra tuturor femeilor ale căror murmure încetaseră uşor când îşi dăduseră seama că sosise şeriful. Acum îl priveau, una sau două dintre ele chiar venind mai aproape pentru a se asigura că aud orice ar avea el de spus.

– Nici nu îmi trecea prin cap că am atât de multe cunoştinţe, spuse Carol, vocea frângându-i-se la fiecare cuvânt. Ca să nu mai spun că toţi au fost nişte prieteni atât de buni.

– Asta e pentru că *tu* eşti o prietenă atât de bună, spuse Rusty.

Ochii lui Carol se umplură de lacrimi proaspete.

– Am vorbit cu medicul legist, continuă Rusty, pe un ton scăzut, în speranţa că numai Carol îl poate auzi, dar ştiind că se străduia în van. O să facă autopsia weekendul acesta.

– Autopsie? repetă Carol cuvântul, ca şi cum nu avea nici un înţeles pentru ea.

– Ori de câte ori se produce o moarte la care nu asistă nimeni, statul solicită o autopsie, explică Rusty.

Carol îl privi preţ de o secundă, iar când vorbi, vocea ei era lipsită de expresie, iar cuvintele nu alcătuiau o întrebare, ci o afirmaţie.

– Deci o să descoperiţi că băieţelul meu a fost ucis. Urmă o pauză, apoi adăugă: O să aflaţi cine l-a omorât?

Rusty îşi alese cuvintele următoare cu mare grijă.

– În acest moment nu ştiu ce va indica raportul, Carol. Va trebui să aşteptăm şi să vedem. Dar am toate motivele să cred că doctorul Bicks va putea să ne spună exact ce s-a întâmplat. Facem tot ce ne stă în putinţă până când vom şti cauza exactă a morţii.

Carol trase adânc aer în piept, păru că ia un fel de hotărâre, iar în cele din urmă suspină îndelung.

– Pot să-l înmormântez? întrebă ea, vocea fiindu-i întreruptă de un suspin. Ar trebui să o fac luni. Mai respiră o dată zgomotos, iar privirea ei îl imploră pe Ruston. Pot să-mi înmormântez copilaşul luni? Te rog?

Rusty încuviinţă şi vorbi mai mult pentru femeia aşezată lângă Carol, decât pentru ea.

– Spuneţi firmei de servicii funerare să sune la biroul medicului legist. Sunt destul de sigur că vor putea… – ezită, apoi se forţă să termine propoziţia – …să-l ridice mâine, spre sfârşitul după-amiezii.

Femeia dădu din cap, apoi îi întinse mâna.

– Sunt Ashley Sparks, spuse ea.

Ruston făcu ochii mari, iar Ashley explică.

– Am întâlnit-o pe Carol cu ani în urmă… de fapt, cred că am fost una dintre primele ei cliente.

Carol se întoarse şi îi luă mâna lui Ashley, strângând-o cu afecţiune.

– Chiar prima. Se întoarse spre Ruston, ştergându-se la ochi cu un şerveţel. Încă mai am cecul ei înrămat pe peretele din biroul meu. Şi ar trebui să le mai am şi pe celelalte acolo… cred că doar ea m-a făcut să mă menţin în afaceri în acea primă vară.

Pentru prima dată de când sosise Ruston, un zâmbet adevărat înflori în cele din urmă în colţul gurii lui Carol Langstrom.

– Cumpăram ceva într-o zi, iar Ashley venea a doua zi dimineaţă şi-l cumpăra de la mine. Strânse din nou mâna lui Ashley. În dimineaţa când am deschis nu-mi rămăseseră destui bani nici măcar pentru cină şi chiar dacă în acea zi a venit o grămadă de lume, Ashley a fost singura care a cumpărat ceva.

– Nu-i adevărat, o întrerupse Ashley. Îmi aduc aminte de un bibelou micuţ pe care l-a cumpărat Sandy Banks…

– Acela era atât de distrus încât am putut lua doar trei dolari pe el, răspunse Carol.

– Ar fi trebuit să ceri douăzeci şi cinci, ceea ce ţi-am spus în acel moment. Vindeai totul atât de ieftin, încât mă simţeam ca şi cum te-aş fi jefuit. De ce crezi că mă tot întorceam? Recunosc un fraier când îl văd.

Carol clătină din cap a înfrângere şi se întoarse spre Ruston.

– Partea tristă este că ea are dreptate. Dar ceea ce nu-ţi spune este că a început să mă facă să vând lucruri pentru preţul pe care-l puteam obţine pentru ele, în loc de zece la sută mai mult decât suma cu care le achiziţionam. Doamne, eram atât de proastă până a venit Ashley… ar trebui să conducă chiar ea magazinul.

– Şi să stau acolo orele pe care le stai tu? spuse Ashley, retrăgându-se într-un gest exagerat de oroare. Nu, mulţumesc! Mai curând aş avea grijă de afacerea ta decât de a mea proprie. Se întoarse spre Ruston. Aşa că acum ştiţi mult mai multe despre mine decât aţi dori vreodată să ştiţi, doar dacă nu sunteţi un ahtiat după antichităţi, cum suntem eu şi Carol. Îmi pare bine să vă cunosc. Soţul meu…

– De fapt, l-am întâlnit pe soţul dumneavoastră mai devreme.

Ea încuviinţă din cap.

– M-a lăsat aici în drum spre biroul dumneavoastră. Să înţeleg că el şi Dan Brewster nu v-au creat prea multe greutăţi?

– N-au creat nici o problemă, o asigură Ruston. Şi vă mulţumesc că sunteţi aici, spuse el, îndreptându-şi fugar privirea către Carol Langstrom.

– N-aş putea fi în altă parte.

– În regulă, atunci, spuse Ruston, ridicându-se în picioare şi tresărind la junghiul din genunchi.

Se ridică şi Carol.

– O să mă suni? întrebă ea. Imediat ce auzi orice fel de veste?

– Desigur. O să afli totul aproape în acelaşi timp cu mine.

Carol se prăbuşi înapoi pe canapea, iar Rusty îşi croi drum către uşă.

– Pot s-o fac până luni, spuse ea încetişor. Azi este sâmbătă. Pot s-o fac până luni.

– Bineînţeles că poţi, îi răspunse Ashley, luând încă o dată mâna lui Carol într-a ei. O să luăm zilele pe rând. Suntem cu toţii aici să te ajutăm cu orice trebuie făcut.

Carol îşi trecu încă o dată privirea asupra oamenilor care îi săriseră în ajutor.

– Mă gândesc întruna la toate lucrurile care trebuie făcute şi fac întruna liste în mintea mea şi…

– Şi n-ai nevoie să îţi faci griji în legătură cu nimic acum. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu gătitul, sau curăţenia, sau cu orice altceva. Noi putem să ne ocupăm de tot.

– De tot, cu excepţia magazinului, suspină Carol.

– Magazinul? zise Ashley. De ce îţi faci griji în legătură cu el? O să-l laşi închis peste weekend. Chiar toată săptămâna, dacă e nevoie.

Carol clătină din cap.

– Şi să pierd cel mai aglomerat weekend din toată vara? Nu-mi permit, Ashley… am atât de multe obiecte în camera din spate că de-abia pot să mă mai mişc, iar dacă ţin închis săptămâna viitoare, toate vor rămâne acolo pentru tot restul verii. Şi nu-mi permit să le ţin pe toate pur şi simplu pe inventar.

– Atunci o s-o fac eu, spuse Ashley.

Carol o privi lung.

– Tu?

– Nu tocmai i-ai spus şerifului că aş putea să conduc la fel de bine ca şi tine? De fapt, nu te-am auzit spunându-i că eu *ar trebui* să-l conduc în locul tău?

– Dar…

– Nici un dar, afirmă Ashley. Nu-ţi sunt cu adevărat de folos stând aici şi ţinându-te de mână, şi slavă Domnului, există destui oameni în casă pentru a nu mai fi necesară şi prezenţa sa. Aşa că, fără să ne mai învârtim după deget, conduc magazinul. Presupun că o să găsesc cheia la locul obişnuit, sub urna aceea chinezească îngrozitoare, despre care tu crezi că poate fi un ghiveci de flori grozav?

Carol îşi îngustă privirea.

– Cum se face că ştii unde este cheia?

– Am găsit-o într-o zi când mă învârteam pe-acolo. Aşa că am stabilit: conduc magazinul până te simţi în stare să te întorci. Ne-am înţeles?

– Eşti sigură? întrebă Carol cu ochii sclipind din nou de lacrimi.

Viaţa avea să meargă mai departe, chiar şi după ziua de luni.

Ashley încuviinţă din cap.

– Orice ai nevoie, o să avem noi grijă.

– Aş vrea… începu Carol, apoi vorbele i se înecară, iar femeia simţi cum se cufundă din nou într-o mare de durere.

– Ştiu, draga mea, spuse Ashley încetişor. Cu toţii vrem asta. Dar astfel de lucruri se întâmplă şi tot ce putem face este să încercăm să facem faţă.

– Ştiu, strigă Carol, dar de ce a trebuit să i se întâmple lui Ellis?

Nimeni nu avea un răspuns pentru această întrebare şi ea pluti, fără răspuns, în aer.

CAPITOLUL 24

Eric lansă de pe ponton, privi firul cum se arcuieşte prin aer şi cade în apă, apoi mulină încet. Totuşi, când un biban mare se ridică din adâncuri atras de momeală, de-abia băgă de seamă, cu atât mai mult să încerce să-l prindă printr-o smucitură de băţ. În schimb, se aşeză pe ponton, îşi lăsă picioarele desculţe să se legene în apă şi recuperă restul firului. Lângă el Tad încă scotocea prin trusă, presupunându-se că-şi caută momeala perfectă care să aducă un peşte frumos acasă pentru cină, dar în realitate neacordând mai multă atenţie sculelor de pescuit decât acordase Eric peştelui care aproape îi retezase cârligul. Cât despre Kent Newell, acesta stătea tolănit pe ponton, uitându-se în tăcere la cerul fără urmă de nori.

Oricine se întâmpla să se uite la ei dinspre casă n-ar fi bănuit că în mintea lor este altceva în afară de pescuit şi de stat la soare. Dar Eric se simţea încă rău după coşmarul pe care îl avusese, iar cu coada ochiului vedea că faţa lui Tad era încă palidă din cauza vomei violente pe care i-o generase varianta sa asupra visului. Şi deşi Kent nu rostise vreun cuvânt, tăcerea lui din dimineaţa aceea îl făcea pe Eric să creadă că îl preocupa ceva.

Apoi, în timp ce linguriţa de la firul lui Eric tocmai ieşea din apă, Kent spuse:

– Am avut un vis noaptea trecută.

Capul lui Tad se ridică brusc şi li se întâlniră privirile, iar un ghem rece se formă în stomacul lui Eric.

Kent se ridică în capul oaselor, îşi trase genunchii la piept şi îşi înconjură picioarele cu braţele. Când vorbi din nou, vocea sa era puţin mai puternică decât o şoaptă.

– Am visat că în acea cutie era braţul lui Ellis Langstrom.

Se uită mai întâi la Tad, apoi la Eric, ştiind că nu era nevoie să le precizeze că se referea la cutia albă, pe care o găsiseră cu o zi în urmă în camera ascunsă.

– Şi… şi? se bâlbâi Tad, refuzând acum chiar şi să se uite la Kent.

– V-aţi întrebat vreodată cum se face că doctorul Darby demontase toate acele lucruri?

Era ultimul lucru pe care Tad s-ar fi aşteptat să-l audă pe Kent rostindu-l şi acum, în cele din urmă, îl privi.

– Le-a demontat? Despre ce vorbeşti?

– Pe toate, spuse Kent. Masa căreia îi lipsea un picior. Fierăstrăul fără lamă.

– Po… poate nu erau asamblate atunci când le-a cumpărat, sugeră Tad, dar ştia că rostea vorbe goale, şi, chiar dacă se uita la Kent, vedea cu coada ochiului că Eric clătina din cap.

– N-ar fi fost trimisă masa numai cu trei picioare, nu-i aşa? întrebă Kent. Vreau să spun, dacă era să îi scoată picioarele, le-ar fi scos pe toate, nu-i aşa?

Tad nu spuse nimic.

– Cât despre bisturie? continuă Kent. Cine le-ar pune într-o altă cutie dacă ar urma să trimiţi oricum trusa doctorului?

Tad ridică din umeri, deşi începu să-şi simtă pielea rece şi umedă, în ciuda căldurii de afară.

– Bine, hai să spunem că el le-a demontat. Şi ce?

Privirea lui Kent se plimbă de la Tad la Eric.

– N-aţi observat, băieţi, că imediat ce am început să reasamblăm obiectele, au început să se întâmple tot felul de lucruri?

Se lăsă tăcerea, ca şi cum s-ar fi revărsat întregul înţeles al cuvintelor lui Kent.

– Tippy şi bisturiele, şopti Eric după o vreme. Şi fierăstrăul – am pus lama la fierăstrău şi trupul lui Langstrom a fost găsit fără un braţ.

Tad fu năpădit de un nou val de greaţă, în timp ce amintirile încă proaspete ale coşmarului din noaptea precedentă îi năvăliră în minte.

Stătuse la o masă.

Masa lui Jeffrey Dahmer.

Şi mâncase…

Stomacul lui Tad se contractă, dar mâncase atât de puţin la micul dejun încât nu reuşi să vomite nimic, simţind numai gustul bilei.

– Şi mă tot gândesc la lampă, spuse Kent. Şi pe ea am montat-o din nou.

– Te gândeşti că o să se întâmple din nou ceva?

Kent ridică din umeri.

– De unde să ştiu eu? Dar nu pare că ar trebui cel puţin să ne lămurim de unde a luat-o doctorul Darby?

Cum nici Eric şi nici Tad nu răspunseră, Kent continuă.

– Poate dacă reuşim să înţelegem ce-o să se întâmple, putem să găsim o cale să…

Vocea i se frânse, apoi privi în depărtare.

– Vrei să spui că poate suntem în stare să pricepem cum să ne abţinem s-o facem? zise Tad în cele din urmă, cu vocea tremurându-i.

– N-am făcut nimic! exclamă Kent. N-am făcut decât să avem nişte vise.

– *Aceleaşi* vise, veni replica lui Tad. Şi chiar dacă n-am fi avut nimic de-a face cu Tippy sau cu Ellis Langstrom, atunci cum se face că toţi am visat despre asta?

– Nu *ştiu!* răbufni Kent. Şi nici voi nu ştiţi. Tot ce spun este că ar trebui să aflăm.

– Şi cum am putea face asta? întrebă Tad. Intrăm pe internet şi căutăm pe Google lămpi şi criminali?

– Nu, zise Kent. Mergem înapoi în camera aceea şi ne uităm în registru. Aflăm de unde provenea lampa, apoi începem să căutăm în cărţile alea pe care Darby le-a pus înăuntru.

Privirea lui se plimbă de la Tad la Eric, apoi înapoi la Tad.

– Trebuie să ne întoarcem acolo şi să aflăm a cui a fost lampa. Şi trebuie să aflu ce este în cutia aceea albă.

– În nici un caz, spuse Tad.

– Trebuie, repetă Kent. În plus, ce-ar fi dac-am găsi cutia goală? Ce-ar fi ca visul meu să nu însemne absolut nimic?

Lui Tad i se încleştă maxilarul: ultimul lucru pe care voia să-l facă era să se întoarcă în camera aceea. Nu astăzi… nici altădată. Dar dacă Kent avea dreptate? Dacă nu era nimic în cutie?

– Haide, Tad, spuse Kent, băgând de seamă şovăiala celuilalt băiat. Trebuie să mergem!

– Tu poţi să te duci înapoi dacă vrei, dar eu şi Eric n-o s-o facem, spuse Tad, dar cuvintele îi sunau fals. Nu-i aşa, Eric?

Eric clătină din cap.

– Cred că Kent are dreptate, spuse el încet. Toţi trebuie să mergem. Putem să mergem acolo, să aflăm cele două chestii care ne interesează şi să ne întoarcem.

Kent se ridică în picioare.

– Haide, îi spuse el lui Tad. N-o să se întâmple nimic. E doar o cameră.

Peste cinci minute, se aflau în camera secretă, scăldaţi în lumina de chihlimbar a lampei. Când vocile de acum familiare începură să şoptească la marginea conştiinţei lor, un calm desăvârşit puse stăpânire pe toţi cei trei băieţi.

Cutia albă îi aştepta tăcută pe masă, exact cum o lăsaseră, dar nici unul dintre ei nu făcu nici cea mai mică mişcare ca să-i ridice capacul.

Nu era încă timpul.

Eric trase registrul mai aproape şi întoarse încet paginile, până când găsi în cele din urmă însemnarea pe care o căuta.

Însemnarea care se referea la lampă.

– E.G., şopti el, citind din registru. Lampa venea din Plainfield, Wisconsin, din proprietatea cuiva cu iniţialele E.G.

Închise registrul şi privi teancul de cărţi de pe podea. Cu siguranţă că una dintre ele avea un index.

Eric luă prima carte din teanc, apoi pe a doua.

Odată cu a treia, găsi în cele din urmă ceea ce căuta, şi pe măsură ce parcurgea în grabă paginile de la sfârşitul volumului gros, numele păreau să-i sară în ochi.

Nume pe care deja le găsise pe internet.

Jeffrey Dahmer, care fusese cândva proprietarul mesei pe care stăteau acum atât registrul, cât şi cutia albă.

Patrick Kearney, care tăiase băieţi de vârsta lui Eric cu fierăstrăul.

Jack Spintecătorul, care-şi păstrase instrumentele chirurgicale în condiţii deosebite.

Şi prezentat la litera G, tipărit astfel încât părea că sare de pe pagină, găsi numele pe care-l căuta.

Gein, Edward, pagina 72.

Eric dădu paginile până când ajunse la cea pe care o căuta şi se trezi uitându-se la o fotografie a cuiva care nu se deosebea prin nimic de un fermier bătrân.

Apoi începu să citească:

– „Edward Theodore Gein – spuse el încet, deoarece atât Tad, cât şi Kent ascultau într-o tăcere desăvârşită – cunoscut şi sub numele de Vampirul din Plainfield, a fost un criminal în serie şi un jefuitor de morminte care făcea obiecte îngrozitoare din diferite părţi ale cadavrelor victimelor sale. Când a fost arestat în anul 1957, poliţia a găsit o femeie fără intestine şi decapitată, îmbrăcată în căprioară şi atârnând în bucătărie. Au găsit de asemenea recipienţi făcuţi din cranii umane, o cutie plină de nasuri, o centură confecţionată din sfârcuri de femei, organe genitale feminine într-o cutie de pantofi, chipuri provenind de la nouă femei împăiate atent şi instalate pe perete, mobilă şi abajururi confecţionate din piele umană".

– Abajururi, rosti Tad.

– Cofecţionate din piele umană, şopti Kent.

Involuntar, privirea lui Eric se îndreptă către abajurul lămpii care răspândea o lumină diafană în camera plină de umbre, apoi către celălalt obiect care era aşezat pe masa lui Jeffrey Dahmer.

– Deschide cutia, spuse el.

Aceasta părea a răspândi cu o energie proprie atunci când Kent întinse mâinile spre ea, cu aceeaşi mişcare involuntară care îi atrăsese privirea lui Eric de la carte la lampa lui Ed Gein cu o secundă mai devreme.

Degetele sale ezitară când atinseră capacul, care părea că vibrează cu o încărcătură electrică stranie.

Îşi petrecu încă o dată degetele peste el.

În cele din urmă dădu capacul la o parte.

Cuibărit adânc în cutie, de-abia vizibil în strălucirea slabă a lămpii, zăcea ceea ce trebuie să fi fost odată braţul lui Ellis Langstrom. Acum însă nu era altceva decât un obiect alungit, de culoare maro-închis, cu sânge uscat, cu bucăţi de carne lipsă, ca şi când ar fi fost sfâşiate de colţii unui fel de carnivor.

Braţul nu avea piele, fiecare bucăţică fusese jupuită până la muşchi şi tendoane – chiar şi de pe degete pielea fusese luată cu grijă, deşi unghiile rămăseseră, expunându-şi rădăcinile la lumină şi la aer într-un mod care era ciudat de obscen.

– Dumnezeule, şopti Kent.

Tad icni şi se întoarse cu spatele.

Iar Eric Brewster se holba în tăcere la obiectul sinistru, o serie de gânduri şi mai îngrozitoare decât conţinutul cutiei învârtindu-i-se prin minte.

„Sunt toţi… criminalii sunt toţi aici… sunt aici şi sunt vii şi cumva i-am eliberat.

Şi nu mai există nici o cale să-i oprim…“

CAPITOLUL 25

Dan Brewster zăbovea la cafea, privind afară la cerul încărcat şi la suprafaţa cenuşie a lacului, ambele fiind percepute ca o ilustrare exactă a dispoziţiei care domina casa de când sosise sâmbătă dimineaţă. Cu toate că venise numai cu două zile în urmă, se simţea ca şi cum trecuse cel puţin o săptămână.

O săptămână cenuşie şi încărcată.

Şi acum era o previziune de furtună pentru acea dimineaţă, furtună în privinţa căreia Dan spera să nu se abată tocmai atunci, când el şi familia sa vor apărea la înmormântarea lui Ellis Langstrom, după-amiază.

Îşi aruncă privirea către Eric, care stătea în dreapta sa, citind prima pagină a ziarului de dimineaţă. La fel de tăcut cum fusese toată săptămâna, Eric arăta ca şi cum n-ar fi dormit cine ştie ce, iar micul său dejun era în mare parte încă neatins.

– E ceva despre care ai vrea să vorbeşti? întrebă Dan atunci când Eric, dându-şi seama că tatăl său îl priveşte, îşi ridică în cele din urmă privirea din ziar.

Lui Dan i se păru că vede ceva licărind în privirea lui Eric timp de o fracţiune de secundă, dar apoi băiatul clătină din cap şi se întoarse la lectura sa.

De cealaltă parte a mesei, Merrill – încă în halat – contempla dimineaţa cenuşie, cu bărbia în palmă, la fel de tăcută ca şi fiul său.

În tăcerea ciudată din casă, sunetul produs de furculiţa lui Marci pe farfurie în timp ce-şi termina de mâncat cârnăciorul părea anormal de puternic. Dan o văzu pe Merrill tresărind când pendula din hol începu să bată.

– Nouă, spuse Dan, în vreme ce pendula termina de bătut. Înmormântarea e la unsprezece.

Merrill îl privi absent, ca şi cum cuvintele nu aveau nici un înţeles.

– Tânărul Langstrom, spuse el încet. Ellis.

Merrill îl privi în continuare ca şi cum nu înţelegea, apoi, încet, încet, păru a pricepe sensul acelor vorbe.

– Doar nu te gândeşti să te duci, nu-i aşa? întrebă ea. Nici măcar nu-l cunoşteam.

– Ceea ce nu schimbă cu nimic situaţia. Familiile Newell şi Sparks merg, şi dat fiind…

Dan ezită, aruncându-şi privirea către Eric, care nu se mai uita la ziar, ci îşi concentra întreaga atenţie asupra tatălui său. Marci, sesizând că era pe cale să se întâmple ceva, încremeni cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură.

– Dat fiind tot ce s-a întâmplat, continuă el, nedorind să se refere direct la faptul că şeriful îl chestionase pe Eric, cel puţin în faţa lui Marci, cred că trebuie să facem dovadă de un pic de credinţă. O fixă cu privirea pe soţia sa. Hai s-o numim o acţiune de comunitate.

– Cred că Marci e prea mică pentru a merge la o înmormântare, spuse Merrill, destul de grijulie ca Dan să priceapă că-şi căuta de fapt o cale de scăpare pentru sine.

El cântări opţiunile, apoi îşi dădu acordul aprobând din cap.

– Cred că ai dreptate în totalitate în legătură cu asta, spuse el şi văzu uşurarea care invadă privirea soţiei sale.

Marci se întoarse la micul ei dejun.

– Şi eu o să stau cu ea, spuse. Oricum, trebuie să-i terminăm costumul pentru paradă.

– Atunci vom fi numai noi doi, spuse Dan, întorcându-se spre Eric.

Când fiul său deschise gura ca şi când ar fi vrut să protesteze, Dan îi reteză vorba.

– Tu eşti cu siguranţă destul de mare ca să mergi, spuse el, apoi aruncă o privire către Marci din care rezulta clar pentru Eric faptul că următoarele sale cuvinte nu puteau fi puse la îndoială. Şi date fiind împrejurările, cred că absenţa ta ar fi bătătoare la ochi.

Faţa deja palidă a lui Eric deveni cenuşie, dar el încuviinţă din cap.

– În regulă, şopti băiatul, ştiind nu numai din cuvintele tatălui său, dar şi din expresia feţei sale că nici un argument pe care l-ar putea aduce nu-l va scuti de participarea la înmormântarea lui Ellis Langstrom.

Dar nu numai ideea de a merge la înmormântare îl făcuse să se cutremure din tot corpul şi să simtă cum îi vine să vomite.

Aceste stări erau provocate de altceva: de teribila certitudine care se formase încet în adâncul lui că, într-un fel pe care nu prea-l înţelegea, el, Kent şi Tad erau într-adevăr responsabili pentru ceea ce i se întâmplase lui Ellis Langstrom.

Merrill stătea cu Marci pe veranda de la intrare şi privea cum Dan se-ndepărta cu Lexusul pe alee. Când maşina dispăru din raza vizuală, primii stropi de ploaie începură să cadă din cerul plumburiu şi, chiar dacă dimineaţa nu era deosebit de rece, Merrill îşi petrecu braţele în jurul său zgribulită şi se simţi dintr-odată teribil de singură.

Nu plecaseră numai Dan şi Eric, ci toţi ceilalţi.

Ellen şi Jeff Newell plecaseră la înmormântare, ca şi Ashley şi Kevin Sparks, ceea ce însemna nu numai că locuinţa de lângă ei era goală, ci şi cea de dincolo de aceasta. Chiar dacă ambele case erau oricum ascunse complet de pădure, totuşi se simţea ca şi cum ea şi Marci ar fi naufragiat într-o sălbăticie ciudată şi înspăimântătoare.

„Ce prostie, îşi spuse ea. Măcar o dată în viaţa ta, încetează să mai fii speriată de absolut orice.“ Ignorând cu hotărâre ghemul care i se aduna în stomac, rezistă impulsului de a încuia uşa de două ori când se întoarse în casă şi chiar reuşi să nu colinde prin toate încăperile pentru a trage draperiile. La urma urmelor, era vorba numai despre două ore.

Cu siguranţă că putea sta singură timp de două ore.

În plus, aveau un costum de terminat. Masa din sufragerie era deja acoperită cu materiale şi cu modele, cu carton, cu lipici, cu sclipiciul şi vopseaua în legătură cu care Marci hotărâse că sunt absolut esenţiale pentru costumul ei reprezentând Statuia Libertăţii. Tot ceea ce lipsea de fapt era însuşi costumul, pe care Marci insistase să-l ia cu ea în cameră în fiecare seară pentru a fi protejat până şi de cel mai mic dezastru care s-ar fi putut abate asupra lui.

„Doamne, Dumnezeule, se rugă Merrill în tăcere. N-o lăsa să se transforme în acelaşi soi de pisică fricoasă cum sunt şi eu!“ Reuşind cel puţin să chicotească la propria neghiobie, se scutură suficient de teama de a fi singură în casă pentru a o putea trimite pe Marci sus.

– Fugi sus şi pune-ţi costumul ca să putem face ultimele ajustări, bine?

Marci urcă scările în goană, în timp ce Merrill puse ceainicul la fiert pentru a-şi menţine mâinile – dacă nu mintea – ocupate cu alt subiect decât izolarea ei.

Marci deschise uşa ei de la dormitor, îşi scoase pantalonii scurţi şi tricoul şi ridică uşor rochia de pe scaunul pe care o întinsese noaptea anterioară astfel încât să vadă cum lumina lunii face materialul argintiu să strălucească în întuneric.

Acesta, era sigură, urma să fie cel mai bun costum din defilare şi poate chiar din întreaga paradă.

Având grijă să evite să se înţepe în acele care încă o ţineau asamblată, îşi strecură braţele în interiorul rochiei şi o ridică deasupra capului. Peste o secundă materialul i se aranjă graţios pe trup, iar Marci se întoarse către oglinda de la măsuţa de toaletă să-şi aranjeze mânecile şi gulerul astfel încât să arate exact precum roba care îmbrăca statuia reală.

O mişcare uşoară deasupra umărului său drept îi atrase atenţia, iar Marci se întoarse, cu inima bătându-i dintr-odată mult mai repede.

Camera era pustie.

Fereastra!

Asta era: văzuse ceva prin fereastră!

Apucând strâns materialul argintiu cu ambele mâini şi ridicându-l suficient de sus cât să nu se împiedice în el, Marci se duse la

fereastră şi se uită afară. Pentru o secundă sau două nu văzu nimic altceva în afară de picurii care băteau în geam.

Apoi, jos pe lac, văzu.

Bărbatul din barcă era acolo din nou. Avea părul pleoştit de ploaie, ca şi barba, dar nu te puteai înşela în privinţa identităţii.

Şi stătea în barca lui, chiar acolo pe lac, holbându-se la ea.

Sub privirile terifiate ale fetei, el îşi ridică braţele şi îşi întinse mâinile ca şi cum…

Ca şi cum ar fi vrut s-o apuce!

Cu un ţipăt urcându-i în gâtlej, Marci apucă rochia de partea din faţă şi o luă la fugă.

Lui Merrill îi sări inima din piept când auzi ţipătul lui Marci şi o porni în fugă spre scări. Dar înainte să apuce să urce măcar prima treaptă, Marci coborî în goană, cu rochia fluturându-i în urmă şi cu o mască de teroare întipărită pe faţă. În clipa următoare se afla în braţele lui Merrill, agăţându-se de ea şi suspinând isteric.

– E afară din nou! E acolo pe lac! Şi se uita fix la mine, mami!

Merrill o îmbrăţişă strâns pe fetiţă, îi netezi părul şi încercă disperat să alunge valul de panică ce ameninţa s-o copleşească. Adăpostind copilul care plângea în braţele sale, Merrill îşi aruncă pe ascuns privirea către fereastra mare din camera de zi şi privi cu atenţie spre lac.

Nimic.

Nimic în afară de ploaia ce cădea încetişor pe terasă, pe pajişte, pe copaci, pe apa lacului.

Nici o barcă, nici un om.

– Era chiar acolo, suspină Marci, arătând spre marginea pădurii, în spatele clădirii pentru trăsuri.

– Ei bine, nu este acolo acum, spuse Merrill, mângâind-o uşor pe spate pe fiica sa, încercând s-o aline.

– Dar m-a văzut, se văită Marci. Şi-a întins mâinile ca şi cum ar fi vrut să mă înhaţe!

– E-n regulă, şopti Merrill, încă încercând să-şi consoleze copila, cu toate că propria-i inimă continua să bată cu putere. Nu e nimeni acolo, iubito! Absolut nimeni.

– Dar era! insistă Marci, trăgându-şi nasul. Era şi m-a văzut şi urăsc locul ăsta!

Merrill o aprobă în tăcere şi când Marci se linişti în cele din urmă, douăzeci de minute mai târziu – alinată de o ceaşcă de cacao şi de promisiunea de a mânca prăjiturele imediat după terminarea costumului –, se deplasă metodic prin fiecare încăpere a casei, verificând încuietorile de la ferestre şi de la uşi şi trăgând bine draperiile. Când termină îşi duse fiica înapoi în sufragerie ca să lucreze la costum, dar entuziasmul lui Marci pentru proiect pierise în aceeaşi măsură ca şi cel al mamei.

Se uită la ceas.

Mai era numai o oră şi jumătate până la întoarcerea lui Dan acasă.

CAPITOLUL 26

Rusty Ruston stătea în partea din spate a micii biserici luterane, care îi cuprindea aproape pe toţi locuitorii din Phantom Lake. Stranele vechi din lemn se umpluseră cu o oră înainte ca primele acorduri ale muzicii de orgă să se audă, iar când începuse slujba, oamenii continuau să vină. Acum uşile de la intrare erau larg deschise, iar o mulţime de persoane adăpostindu-se sub o mare de umbrele stătea afară în ploaia măruntă, ascultând slujba.

Sanctuarul era umplut de flori, iar coşciugul închis era acoperit de un strat de trandafiri albi, în mijlocul lor stând o fotografie mare înrămată a lui Ellis.

Ruston încerca să se concentreze asupra cuvintelor pastorului, dar combinaţia dintre murmurele lui Emil Lundgaard şi nevoia sa irezistibilă de a privi cu atenţie mulţimea pentru a observa orice ar fi fost altfel decât ar fi trebuit să fie făcea imposibilă urmărirea slujbei. Deşi Fred Bicks dăduse familiei rămăşiţele lui Ellis pentru a fi înmormântate, Rusty nu primise încă raportul oficial, şi cu toate că el – împreună cu aproape toţi ceilalţi din oraş – sperau că raportul va indica o moarte accidentală, instinctul său îi spunea altceva.

Problema era braţul lipsă. Ellis Langstrom ar fi putut să se înece cu uşurinţă în timp ce era beat, sau chiar să cadă şi să se lovească la cap. Dar un braţ lipsă ridica un uriaş semn de întrebare în mintea lui Ruston.

Şi dacă instinctele sale erau bune, atunci era necesar să se concentreze mai puţin pe cuvintele de bun-rămas şi mai mult pe posibilitatea ca individul care-l ucisese pe Ellis Langstrom să fi venit să asiste la înmormântarea victimei sale. Cam pentru a suta oară, Ruston examină cu atenţie chipurile pe care le putea vedea, uitându-se după cineva care să pară neliniştit, sau după cineva care să pară a se purta ciudat, sau pur şi simplu după ceva care să pară nelalocul său.

Toţi cei trei băieţi de la Pines erau acolo cu familiile lor, ceea ce nu constituia o surpriză pentru el. Nici nu-i spunea nimic, fie despre nevinovăţia băieţilor, fie despre posibila lor vină.

Întreaga clasă de liceu a lui Ellis era acolo, desigur, alături de cei mai mulţi dintre ceilalţi copii de şcoală, cel puţin cei care erau la gimnaziu sau mai mari. Eudora Morrison – bătrâna lui profesoară de engleză – stătea în a treia strană lângă Neal Barton, care trebuia să se pensioneze din activitatea de predare a matematicii anul următor, deşi nimeni nu se aştepta să renunţe şi la antrenarea echipei de fotbal.

Şi toţi se comportau exact cum se aştepta s-o facă.

Întrunirea ajunse la rugăciunea finală, iar Ruston îşi plecă fruntea odată cu toţi ceilalţi, apoi – de asemenea odată cu toţi ceilalţi – rămase în picioare, în timp ce Adam Mosler, Chris McIvens şi patru dintre colegii lor de clasă veniră în partea din faţă a bisericii pentru a căra coşciugul pe durata scurtului drum până la cimitirul de alături.

Apoi, pe când băieţii se chinuiau să poarte coşciugul greu ca şi când n-ar fi fost deloc greu, Ruston văzu cum privirea lui Adam Mosler se aprinde brusc, exprimând o ură profundă. Îi urmări direcţia privirii şi îşi dădu seama cine era cel care generase furia lui Mosler.

Eric Brewster, flancat de Tad Sparks şi de Kent Newell.

Ruston observă cu băgare de seamă pentru a vedea cum vor reacţiona Brewster şi prietenii lui, iar peste o clipă, cum nici Eric, nici ceilalţi doi nu răspunseră la furia lui Adam Mosler, luă o hotărâre: chiar dacă Fred Bicks clasificase moartea lui Ellis ca fiind altceva decât un accident, nu va mai irosi mult timp încercând să dovedească faptul că băieţii de la Pines aveau ceva de-a face cu asta. Judecata lui – bazată pe ani întregi în care observase tot felul de puşti – îi spunea că dacă acei băieţi ar fi fost vinovaţi de ceva, n-ar mai fi fost în stare să întâlnească deloc privirea lui Mosler, cu atât mai mult să o susţină până când Adam însuşi trebuise să plece ochii.

Nu, criminalul se putea afla acolo, la biserică, însă Ruston era aproape sigur că nu locuia la Pines.

În timp ce coşciugul, urmat îndeaproape de Carol Langstrom, trecea dincolo de pragul bisericii, preotul ridică vocea pentru a acoperi zgomotul oamenilor care începuseră să-şi îmbrace pelerinele de ploaie.

– După înhumare vă rugăm să vă alăturaţi mamei lui Ellis pentru o mică recepţie în casa parohială.

Ruston i se alătură lui Carol Langstrom de îndată ce ieşi din biserică şi o conduse până la un scaun pliant aflat sub un mic cort care fusese amplasat în apropierea mormântului, apoi stătu alături de oamenii adunaţi acolo, mai puţini ca număr, în timp ce preotul înălţa încetişor rugăciuni, Carol Langstrom plângea în tăcere, iar cei şase purtători ai coşciugului se aliniau în spatele acestuia sub umbrele negre identice.

Ploaia se mai domoli atunci când preotul rosti ultimele cuvinte.

Carol se ridică, cu picioare tremurânde, atinse coşciugul preţ de o clipă şi privi în tăcere cum era coborât în groapă.

Se terminase în cele din urmă.

Murmurând uşor, mulţimea începu să se îndrepte către casa parohială, unde Anna Lundsgaard întinsese de două ori mai multe bucate decât s-ar fi putut mânca.

Ashley Sparks şi o femeie pe care Ruston nu o cunoştea mergeau încet alături de Carol, Ashley ţinând o umbrelă mare, neagră. Carol părea copleşită, ca şi cum greutatea morţii lui Ellis era mai mult decât putea să îndure.

Ruston nu-i pierdea din ochi pe Adam Mosler şi pe prietenii lui, pregătindu-se pentru orice mişcare ar fi putut face aceştia acum, după terminarea înmormântării, dar cei şase se mulţumiră să înmâneze umbrelele celui care organizase funeraliile şi se îndepărtară.

Cherie Stevens, cu ochii roşii, plecă împreună cu ei, având-o alături pe Kayla Banks.

Ruston învăţase cu mult timp în urmă să se încreadă în instinctele sale şi în acea clipă instinctul îi spunea că ucigaşul lui Ellis – presupunând că *fusese* ucis – nu se afla printre cei care participau la înmormântare. Dar ceva i se întâmplase băiatului şi de îndată ce raportul lui Fred Bicks va fi trimis prin fax la biroul său, va trebui să înceapă să dea nişte răspunsuri, altfel va avea de înfruntat furia a numeroşi oameni.

Şi va trebui să aibă de-a face atât cu Gerald Hofstetter, cât şi cu Ray Richmond, iar dintre aceştia cel puţin unuia nu-i va plăcea raportul medicului legist, indiferent ce va scrie în el.

Şi, desigur, mai era Carol Langstrom. Lui Rusty nu-i păsa prea mult nici de Gerald Hofstetter, nici de Ray Richmond, dar cu Carol Langstrom era o altă poveste.

Merita să ştie ce i se întâmplase fiului său şi, mai mult decât orice, intenţiona să-i dea lui Carol răspunsurile – şi rezolvarea – de care avea nevoie.

Privi cerul, sperând că poate Dumnezeu îşi va pleca privirea înspre Carol Langstrom, dar nu văzu nimic altceva decât nişte nori negri ameninţători.

Se părea că Dumnezeu nu avea nici o intenţie de a-l ajuta în vreun fel.

Orice trebuia făcut, va trebui să facă singur.

CAPITOLUL 27

Chris McIvens sări cât colo atunci când Adam Mosler lovi cu pumnul în coşul de gunoi metalic de pe colţul din faţa cafenelei Northwoods. Deşi era de-abia ora şapte şi soarele nici măcar nu se apropia de apus, trotuarul era la fel de pustiu ca şi parcul de peste stradă şi tocmai pustietatea împrejurimilor făcu să se audă atât de puternic sunetul pumnului lui Adam izbindu-se de metal.

– Ce dracu' a fost asta?

– Pur şi simplu sunt sictirit, mormăi Mosler, frecându-şi încheietura mâinii şi mişcându-şi degetele. Doamne, aş vrea să am o maşină.

– Serios? întrebă McIvens. Şi eu aş vrea să am un iaht. Şi presupunând că ai avea o maşină, unde te-ai duce?

Ochii lui Mosler se îngustară.

– Undeva… oriunde. Aş lua-o pe Cherie şi pur şi simplu am tăia-o. Am pleca dracului din oraşul ăsta tâmpit!

– Da, sigur, răspunse McIvens, cu voce ironică. Tu şi Cherie. În caz că n-ai observat, nici măcar n-a stat cu noi după înmormântare. Mai bine ţi-ai muta gândul de la ea, cel puţin pentru restul verii.

– În nici un caz, murmură Adam.

Chris McIvens îşi dădu ochii peste cap.

– În caz că n-ai observat, i s-au aprins călcâiele după tipul ăla, Brewster.

Pumnii lui Adam se încordară atunci când îşi aminti modul în care Cherie se uitase la Eric Brewster pe toată durata înmormântării lui Ellis.

– Ce dracu' făceau ticăloşii ăia la înmormântare? Ei nici măcar nu-l cunoşteau pe Ellis.

– Dă-i încolo, oftă McIvens. Vor pleca la sfârşitul verii. Dacă mă întrebi pe mine…

– Ceea ce n-am făcut, îl întrerupse Adam, dar acum nici măcar nu se mai uita la Chris McIvens. Îşi plimba privirea peste lacul de dincolo de parc. Ce-ai zice să luăm barca tatălui meu şi să mergem să dăm o tură?

Chris se uită la cer. Ploaia care căzuse tot timpul la înmormântarea lui Ellis Langstrom se oprise, deşi norii încă atârnau în cer ca un giulgiu întins peste lume, lucru probabil suficient pentru a împiedica pe oricine altcineva să mai iasă în oraş. Ştia că dacă nu face *ceva,* Adam îşi va petrece următoarele două ore boscorodind despre băieţii veniţi să-şi petreacă vara acolo.

– Să mergem, spuse el, nebăgând de seamă că Adam nu se mai uita la lac.

Amicul său privea o bărcuţă care plutea pe apă în dreptul promontoriului care separa oraşul de Pines.

Eric îşi puse undiţa în suport şi îşi trase fermoarul de la hanorac pentru a se apăra de vântul care începuse să bată dinspre nord.

– Credeam că peştii ar trebui să muşte când plouă, se plânse Tad.

Eric aruncă o privire spre cerul întunecat. Cu o jumătate de oră în urmă, să scoată barca îi păruse a fi o idee bună. Mai bună, în orice caz, decât să stea să piardă vremea gândindu-se la Ellis. Dar acum că se aflau pe lac, nu mai era atât de sigur că fusese o idee prea strălucită.

Lacul era pustiu, cu excepţia a doi pescari bătrâni în hainele lor de ploaie, care aruncaseră ancora şi acum stăteau nemişcaţi în mijlocul bălăriilor ce se întindeau dinspre ţărmul îndepărtat. Pe când îi privea, o aversă scurtă de ploaie îi făcu să dispară cu totul. Peste o secundă aversa trecu, iar Eric îi văzu din nou pe bătrânii pescari,

care nu ţineau cont de ploaie cum nu păreau a ţine cont de nimic altceva. Şi totuşi Eric nu-şi putea opri firul gândurilor.

Nu se putea împiedica să nu se gândească la Ellis Langstrom, la înmormântare şi la toate celelalte. Mulină tot firul, apoi aruncă din nou, de-abia uitându-se unde aterizase, iar când se uită la Tad Sparks şi la Kent Newell ştiu că se gândeau la aceleaşi lucruri.

– Credeţi că s-ar fi putut întâmpla ceva când am început să asamblăm toate lucrurile alea? întrebă el, văzând după expresiile lor că înţelegeau exact la ce se referea.

Dar cum nici unul din ei nu spuse nimic, el continuă.

– Nu ştiu, sună atât de idiot… începu el, apoi îşi înghiţi vorbele, nefiind sigur că doreşte să transpună în cuvinte ceea ce gândea.

– Ce? întrebă Kent. Spune.

Eric respiră adânc.

– Pare ca şi cum… ei, bine, poate am ajutat personalităţile ucigaşilor care au deţinut acele lucruri să revină la viaţă. Îi privi pe Kent şi pe Tad, care se holbau la el ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Într-un fel, adăugă el.

– O, Doamne, oftă Tad. E prea ciudat…

Dar în pofida spuselor sale, se cutremură şi, cu un gest inconştient, se înfăşură mai strâns în haină.

Toţi trei stătură nemişcaţi, uitându-se unul la altul, nici unul nedorind să fie următorul care să spună ceva. Apoi se auzi sunetul îndepărtat a unei bărci cu motor, iar cei trei băieţi îşi îndreptară privirea către sursa acestuia.

O barcă venea direct către ei, cu viteză maximă.

O barcă pe care Eric o recunoscu imediat. Mulină repede firul în vreme ce ambarcaţiunea se apropia, rugându-se să nu aibă dreptate în legătură cu ceea ce urma să se întâmple. Dar pe măsură ce barca se apropia cu mare viteză şi îl recunoscu pe Adam Mosler stând la cârmă, înţelese că primul său instinct fusese cel corect.

– E Mosler! ţipă el, apoi Kent şi Tad se chinuiră să îşi strângă firele în timp ce Eric trase de funie pentru a porni motorul.

Micul motor nu porni.

– Grăbeşte-te! spuse Tad.

Eric verifică şocul şi trase din nou.

Nimic.

Barca lui Mosler se îndrepta amenințător către ei, tunetul motorului reverberând peste lacul liniştit.

Eric trase din nou, iar de data aceasta motoraşul tuşi de câteva ori, apoi reveni la viaţă.

Prea târziu.

Cu o fracţiune de secundă înainte ca prova bărcii lui Mosler să-i lovească în lateral, Adam trase brusc tare de volan, ambarcaţiunea sa luă un viraj strâns, iar un val uriaş se năpusti asupra bărcuţei care era deja supraîncărcată cu cei trei băieţi din ea.

Creasta valului îl surprinse pe Tad în picioare. Se împletici, încercă să-şi recapete echilibrul, apoi căzu în barcă, lovindu-se cu capul de marginea bordului.

– Staţi jos! ţipă Eric, iar Kent îi dădu ascultare imediat, aşezându-se pe bancheta din mijloc şi ţinându-se cu mâinile de ambele laturi ale bărcii care se clătina.

Eric se ghemui la capăt, ţinându-se de cârmă.

Mosler ambală din nou motorul, se roti într-un cerc strâns în jurul lor şi, în pofida luminii cenuşii a înserării, Eric îi putu vedea privirea scânteind de furie. Apoi se îndreptă către nord, se întoarse şi veni cu mare viteză înspre ei, întorcând încă o dată în ultimul moment, prăvălind apă peste cei trei băieţi din bărcuţă, făcând-o să se clatine şi să se încline atât de rău, încât aproape se răsturnă.

Apoi, la cel de-al treilea atac, Adam se apropie prea mult, iar pupa bărcii sale lovi mica ambarcaţiune cu motor, răsucind-o cu putere şi sfărâmându-i partea din spate a carenei, împroşcându-l pe Eric cu apă atunci când barca se răsuci pentru ultima oară.

Eric îşi pierdu echilibrul, lovindu-se puternic cu cotul de marginea bordului cu o secundă înainte ca barca să se răstoarne, aruncându-l – alături de Tad, de Kent şi de uneltele lor – în lac.

Adam, în mod evident năucit de ceea ce se întâmplase, dădu în spate şi pentru un moment el şi Chris McIvens se holbară la cei trei băieţi din apă. Eric crezu că se vor întoarce şi-i vor ajuta, apoi însă Adam ambală motorul, răsuci cârma şi peste o secundă barca se îndrepta cu viteză înapoi spre oraş.

Eric apucă o pernă plutitoare şi înotă spre Tad, care se ţinea de ceea ce mai rămăsese dintr-un răcitor din polistiren. Tad avea o rană adâncă în partea din spate a capului, din care-i ţâşnea sânge, curgându-i pe gât. Părea prea zăpăcit pentru a-şi da seama de ceea ce se întâmplase, însă atunci când Eric introduse perna sub el, reuşi să se agaţe de ea.

În timp ce Kent înota spre ei, Eric privi către mal. Pinecrest se zărea precum o mică pată de pajişte verde undeva, la distanţă.

– Nu cred că Tad va putea înota tot drumul înapoi, spuse Eric, în timp ce pluteau în siajul rămas în urma lui Adam, siaj care se calma încet, încet.

Ca pentru a confirma vorbele lui Eric, Tad îşi lăsă capul pe pernă, iar degetele sale părură a-şi slăbi strânsoarea. Eric îl apucă de tricou.

– Trebuie să-l punem în barcă.

– Nu cred că putem măcar s-o întoarcem, spuse Kent. O s-avem noroc dacă nu se scufundă pur şi simplu. Să vedem dacă putem să-l aşezăm pe Tad pe ea, apoi poate izbutim să împingem cumva barca.

Cei doi băieţi îl târâră pe Tad pe spatele bărcii răsturnate. Kent se urcă cu grijă pe vârful carenei şi îl ajută pe Eric să-l împingă pe Tad sus pe chilă. Deşi de-abia mai era conştient, Tad se prinse de lemnul alunecos, apoi începu să tremure şi i se învineţiră buzele.

Kent se lăsă să alunece înapoi în apă.

– Împinge, îi spuse el lui Eric, apucând de bucata spartă din cocă şi dând din picioare cât putea de repede.

Eric, cu o pernă plutitoare sub piept, înotă până lângă Kent şi apoi amândoi dădură din picioare, încercând să deplaseze barca răsturnată către ţărm.

Dar barca nu se clinti.

– Ancora, spuse Kent, dându-şi seama ce se întâmpla.

Eric înconjură barca până la pupa, bâjbâind cu mâinile până când degetele sale găsiră nu numai frânghia, dar şi bolţul ruginit de care era legată aceasta.

Legată atât de strâns, încât Eric înţelese pe dată că nu va putea desface nodul.

Şi că nu mai rămăsese nimic cu care să poată taia frânghia.

– Va trebui s-o tragem sus, strigă el către Kent, iar peste o secundă celălalt băiat fu alături de el.

Urcându-se încă o dată pe carenă, Kent apucă firul ancorei şi o trase încet în sus, în timp ce Eric se străduia să împiedice barca răsturnată să se balanseze, astfel încât atât Kent, cât şi Tad, să nu fie aruncaţi înapoi în apă.

Încet, atât de încet încât Eric nu era sigur că se întâmplă realmente, ancora se desprinse din nămolul de pe fundul lacului. Apoi, într-un târziu, simţi cum barca devine mai uşoară şi, pe măsură ce Kent continua să tragă de firul ancorei, dădu din nou puternic din picioare.

Barca se îndreptă uşor către ţărm.

După câteva minute care părură a dura o veşnicie, Tad îşi veni suficient în fire cât să se agaţe de frânghie, în timp ce Kent coborî din nou în apă ca să-l ajute pe Eric să deplaseze bărcuţa distrusă către mal. Înotau în tăcere, dând puternic din picioare, ţinând de lemnul bărcii chiar şi atunci când degetele, apoi palmele şi, în cele din urmă, braţele le amorţiră.

Pe când întunericul se lăsa şi Eric renunţa la speranţa că aveau să răzbească, simţi ceva sub picioare.

– Am reuşit! ţipă el şi se ridică, apa ajungându-i acum numai până la piept.

Dând ocol bărcii înspre prova, luă firul ancorei de la Tad şi trase ambarcaţiunea până când se înţepeni cu bordul în nămol. Apoi, în timp ce Kent îl ajuta pe Tad să ajungă la mal, Eric trase ancora din apa puţin adâncă.

Dar nu ieşi numai ancora. Apăru şi o capcană pentru raci foarte veche, pluta sa – şi frânghia care lega pluta – fiind îndesate chiar în interiorul capcanei.

Când aruncaseră ancora, unul dintre capetele sale agăţase capcana. Lui Eric îi luă aproape un minut să extragă ancora din capcana ruginită. Între timp, Tad îşi recăpătase puterile şi Kent veni să-l ajute pe Eric.

Apoi văzu că ancora, pluta şi firul său de plastic nu erau singurele lucruri care se găseau în capcană.

Mai era ceva.

În timp ce Kent luă vechea plută şi începu să îndepărteze mizeria de pe ea, Eric se uită în tăcere la celălalt obiect care căzuse din capcană.

O clipă mai târziu, Kent îndepărtase suficientă mizerie pentru a putea citi singurul cuvânt care fusese trecut pe plută întru identificarea proprietarului capcanei.

– Doamne, şopti Kent. Uitaţi-vă aici!

O ţinu astfel încât Eric şi Tad să vadă.

Darby

Toţi trei se holbară îndelung la plută, apoi, deşi nici unul nu rostise vreo vorbă, se întoarseră către celălalt obiect care fusese în capcană.

Îl acoperise rugina şi-i lipsea mânerul, dar nu încăpea îndoială în legătură cu ce anume era.

Lama unui topor.

Adam Mosler şi Chris McIvens stăteau tăcuţi în biroul şerifului Ruston, cu capetele plecate şi cu privirile aţintite în podea.

– Lui Tad Sparks a trebuit să i se pună unsprezece copci în partea din spate a capului, începu Ruston. Ar trebui să staţi amândoi în genunchi mulţumind îngerilor voştri păzitori că nici unul dintre ei n-a murit.

– Îmi… îmi pare rău, se bâlbâi Adam, dar Ruston nu auzi în vocea lui nimic ce putea să aducă a remuşcare.

– O să vă pară mult mai rău când acei părinţi o să decidă ce tip de plângere să depună.

Ruston se ridică din scaun şi ocoli biroul până când ajunse în faţa acestuia.

– Tulburarea liniştii publice. Distrugerea proprietăţii. Neglijenţă criminală. Se sprijini de birou şi îşi încrucişă braţele. *Tentativă de crimă asupra a trei persoane.* Tăcu o secundă, pentru ca vorbele să facă impresie, apoi continuă. Ai dat de mare bucluc, Adam! Tatăl lui Eric Brewster este avocat. Un avocat al naibii de bun!

Adam respiră şuierător.

– A fost un accident, şopti el.

– Accident pe dracu'! se răsti Ruston, cuvintele sale lovind ca vârful unui bici. Din fericire pentru voi, aceiaşi trei părinţi nu au capetele înfierbântate şi par să creadă că măcar o parte din ceea ce aţi făcut ar fi putut fi un accident. Aşa că, iată ce se va întâmpla. Vor discuta lucrurile mâine, după ce vor avea noaptea drept sfetnic şi vor vedea cum se simte tânărul Sparks. Miercuri este 4 Iulie, aşa că până joi dimineaţă nu-mi vor spune ce au hotărât. Ceea ce vă dă două zile să vă gândiţi la lucrurile astea, să vedeţi ce faceţi cu părinţii voştri şi să vă angajaţi un avocat. Îl fixă cu privirea pe Chris McIvens. Şi să nu te gândeşti nici măcar o secundă că, dacă nu conduceai barca, nu eşti implicat. Eşti. Se întoarse din nou către Adam Mosler. Cât despre tine, cu prima ocazie vei cumpăra pentru Pinecrest o barcă nou-nouţă.

Adam se încruntă la Ruston.

– Barca aia era o porcărie!

– Ei bine, noua barcă pe care o s-o cumperi pentru ei nu va fi.

Trăsăturile lui Adam se înăspriră şi îi compuseră o mască necruţătoare.

– Ticăloşii ăia l-au ucis pe Ellis!

– Nu cred asta, spuse Ruston.

– De ce? rânji Adam dispreţuitor. Pentru că sunt bogaţi?

Privirea lui Ruston se îngustă rău prevestitor.

– Dacă aş fi în locul tău, aş începe să fiu mai atent la ce spun, rosti el încet, altfel Dan Brewster s-ar putea să mai adauge o acuzaţie de calomnie la celelalte infracţiuni ale tale.

Telefonul lui Ruston sună o dată, apoi faxul de pe suportul din spatele biroului său începu să funcţioneze. Aruncă o privire către ceas – aproape nouă şi jumătate. Încruntându-se, trase foaia din aparat de îndată ce acesta termină de tipărit, aruncă o privire peste ea, apoi se mai uită o dată la cei doi băieţi pe care în ultima oră se străduise să-i sperie cumva.

– Ieşiţi de aici! se răsti el. Amândoi! Şi nu vreau să mai aud nici măcar vreo bârfă despre voi, înţeles?

Îi susţinu privirea lui Adam Mosler până când în cele din urmă băiatul se dădu bătut, încuviinţând din cap că este de acord cu

cuvintele şerifului. Ruston făcu semn din cap către uşă şi ambii băieţi o luară la sănătoasa, înainte de a se răzgândi cumva.

Când uşa se închise în urma lor, întinse mâna şi luă următoarele pagini ale raportului care era transmis prin fax de la biroul medicului legist, ştiind, după ora târzie, că veştile nu aveau să fie bune.

Parcurse paginile în viteză, căutând cauza morţii, iar când o găsi i se strânse stomacul.

Lovitură aplicată cu un obiect contondent, traumatism cranian rezultând în fractură craniană.

Detaliile erau şi mai şi. Bucăţi de coajă de pin fuseseră găsite înfipte în piele, în craniu şi în creier, de unde rezulta că Ellis Langstrom fusese lovit cu un ciomag atât de tare, încât îi crăpase ţeasta.

Braţul îi fusese tăiat stângaci cu fierăstrăul, chiar prin os.

Ţinând strâns paginile, Rusty se afundă în scaun. Cum naiba avea să-i spună lui Carol Langstrom felul în care murise fiul său?

Şi cum avea primarul Ray Richmond să păstreze secretul faţă de Gerald Hofstetter? Nu putea, la fel cum nu putea să-l împiedice pe Hofstetter să tipărească povestea.

Ceea ce, era sigur de asta, va reprezenta sfârşitul sezonului de vară profitabil.

Nu numai Carol Langstrom urma să fie distrusă de acel raport.

Ci întregul oraş.

Dincolo de asta, exista problema sa personală: să afle cine-l ucisese pe Ellis Langstrom, de ce comisese fapta şi cum urma s-o dovedească.

Acuzaţia lui Adam Mosler îi fulgeră deodată prin minte: „Ticăloşii ăia l-au ucis pe Ellis".

Şi-i aminti pe toţi trei participând la înmormântare.

Făptaşul întotdeauna se întoarce la locul crimei.

Îşi aminti că se gândise că băieţii aceia ştiau mai multe decât spuneau.

Din adâncurile memoriei aduse la lumină o carte pe care o citise cu mult timp în urmă despre alţi doi băieţi din Chicago. Cum se numeau oare?

Leopold. Nathan Leopold şi Richard Loeb.

Erau cei mai buni prieteni şi uciseseră pe cineva numai ca să vadă dacă o pot face.

Doar pentru a se amuza.

Era posibil ca acelaşi lucru să se fi întâmplat aici, numai că de data aceasta erau implicaţi trei băieţi?

De ce veniseră taţii a doi dintre acei băieţi în biroul său în ziua următoare dispariţiei? Luaseră doar pulsul oficialităţilor locale sau ştiau ceva?

Poate se grăbise atunci când îi socotise pe cei trei băieţi nevinovaţi.

Poate că ar trebui să vorbească din nou cu ei.

Poate că ar trebui să le ceară să vină la el în birou în loc să meargă el la Pinecrest.

Fără să-şi dea seama, bătea cu capătul stiloului în raport pe măsură ce medita asupra paginilor citite.

Secundele se transformară în minute.

Continua să bată cu stiloul, continua să se gândească.

Şi îşi urmă instinctul, care îi spunea totuşi că băieţii aceia nu-l omorâseră pe Ellis Langstrom.

Atunci cine?

Deodată îşi aminti ceva ce spusese Dan Brewster cu numai două ore în urmă, când se dusese la Pinecrest să afle exact ce se petrecuse pe lac în seara aceea, când Mosler şi McIvens izbiseră cu violenţă barca băieţilor. Nu-i dăduse prea multă atenţie în acel moment – era mult mai interesat de ceea ce făcuseră Adam şi Chris. Dar chiar înainte să plece să-i ridice pe cei doi delicvenţi, Dan Brewster spusese că fiica lui văzuse un om înspăimântător pe lac într-o barcă, şi aceasta, cel puţin conform spuselor fiicei sale, avea ceva ca o cruce la prova.

Desigur, Ruston ştiuse îndată despre cine era vorba: bătrânul Riley Logan, care trăia în pădure de ani de zile, văzându-şi de treabă, cu excepţia incursiunilor ocazionale prin oraş să mai caute prin gunoaie.

Şi nu deranja pe nimeni.

Totuşi acum, în timp ce recitea raportul medicului legist, Rusty Ruston se trezi gândindu-se la Logan.

Şi nu numai la Logan.

Mai era şi uciderea tinerei fete Hanover.

Brusc, instinctul său îi dădu ghes, tulburat.

Nu cuprins de agitaţie, ci tulburat.

„Ai încredere în instinctul tău, îşi spuse.

Ai încredere în instinctul tău.“

CAPITOLUL 28

Exact la ora opt în dimineaţa următoare, Ashley Sparks îşi lăsă maşina în mica parcare din spatele magazinului de antichităţi al lui Carol Langstrom şi găsi cheia de la uşa din spate în acelaşi loc unde fusese „ascunsă“ în ultimii cinci ani. Ajunsese cu o oră mai devreme; prin urmare, avea timp să parcurgă registrul de inventar şi să se familiarizeze cu orice obiect din magazin pe care se putea să nu-l fi văzut mai înainte.

O cutie maro pătrată – pătată şi uzată – era aşezată pe treapta de sus, iar Ashley deschise uşa, dezactivă alarma cu codul pe care i-l dăduse Carol, apoi luă cutia. Ducând-o înăuntru, o puse pe biroul lui Carol şi dădu să o deschidă. Dar chiar înainte să tragă de partea de sus a cutiei şi să o desfacă, ezită.

De ce nu fusese cutia închisă cu bandă adezivă? Cu siguranţă nu fusese trimisă astfel prin poştă. Dură mai puţin de cinci secunde până găsi răspunsul la această întrebare: cutia nu avea nici un fel de etichetă, ceea ce însemna că nu fusese trimisă prin poştă.

Atunci de ce se găsea acolo?

Răspunsul la această întrebare apăru la fel de repede: era ceva personal şi cineva lăsase cutia pentru Carol, neştiind că nu va fi Carol cea care va deschide magazinul. Şi dacă era personal, n-ar trebui s-o deschidă.

Îndepărtându-se de masă, Ashley trecu din birou în magazinul propriu-zis, savurând parfumul plăcut de acolo; mirosea a ulei de lemn chinezesc şi a lustru de mobilă. Îi plăcuse întotdeauna foarte mult acel miros, de când era numai o fetiţă şi începuse să cutreiere magazinele de antichităţi cu mama sa. Însă în dimineaţa aceea simţea şi alt iz, neplăcut, pe lângă mireasma familiară.

Găsi întrerupătorul şi aprinse toate lămpile din magazin pentru a prezenta abajururile ornamentate în cea mai avantajoasă lumină şi în mai puţin de cincisprezece minute totul era gata. Modificase poziţia a cel puţin treizeci de figurine de porţelan care reprezentau specialitatea lui Carol, mutând chiar una dintre ele – un băieţel stând cuminte pe toaletă, cu pantalonii în vine şi cu o expresie de surprindere pe faţă – la baie, sigură că oricine va folosi cel dintâi micuţa cameră în acea zi va cumpăra bibeloul. Exact când era pe punctul de a face un tur al camerei de prezentare, auzi uşa din spate deschizându-se.

– Bună!

Peste o clipă Carol Langstrom apăru în cadrul uşii. Deşi îmbrăcată perfect, Ashley putu distinge cu claritate ridurile din jurul ochilor şi a gurii şi paloarea pe care machiajul nu reuşea s-o acopere.

– Carol? Ce Dumnezeu faci aici?

Carol zâmbi şters, ochii săi trişti trădând adâncimea durerii.

– Nu pot să stau acasă singură… nu singură. Cel puţin, nu încă. Nu fac altceva decât să mă gândesc la Ellis şi la ce aş fi putut face să-l împiedic să iasă în acea noapte. Îşi muşcă buza de jos şi Ashley o văzu luptându-se să-şi reţină lacrimile. Trebuie să stau ocupată… trebuie să lucrez. Dar nu singură. Privirea din ochii ei ameninţă să-i frângă inima lui Ashley. O să stai cu mine astăzi?

Ashley atinse cu blândeţe braţul prietenei sale.

– Desigur.

Carol o apucă înspre biroul din spate, iar Ashley o urmă.

Carol îşi făcu privirea roată prin birou, ca şi cum ar fi căutat ceva, deşi Ashley era destul de sigură că nu făcea altceva decât să încerce să-şi distragă mintea de la gândurile despre fiul său. În cele din urmă, privirea i se opri asupra cutiei rămase nedeschisă pe masă. Se uită la ea nedumerită, apoi se întoarse către Ashley.

– Ce e asta?

Ashley ridică din umeri.

– Era pe treptele din spate.

Carol se apropie, apoi se trase înapoi.

– Pfui! Miroase tare ciudat.

Întinzând mâna, în timp ce încerca să-şi ţină nasul cât mai departe posibil de cutie, Carol deschise două dintre clapete.

Duhoarea pe care Ashley abia o sesizase ceva mai devreme se revărsă ca un miros greţos, iar femeia se luptă să nu vomite.

– Dumnezeule, ce-i asta? Miroase ca o mortăciune!

Carol privi înăuntru. Pentru o fracţiune de secundă avu impresia că este vreun fel de operă de artă ciudată. Era ceva ce arăta ca un fel de construct din sârmă şi…

„O, Dumnezeule!“

Carol se dădu un pas înapoi.

– Sună-l pe şerif, spuse ea cu voce frântă.

– Şeriful? repetă Ashley.

Ţinându-şi respiraţia pentru a se feri de mirosul toxic, se apropie cât să vadă peste marginea cutiei.

Ceva ce semăna cu nişte resturi de carne crudă atârna de un obiect format din sârmă. Simţi că îi vine să verse şi închise repede marginile cutiei, punând o carte de telefon deasupra pentru a le împiedica să se ridice.

De-abia când cea mai mare parte din duhoare se duse, Ashley ridică în cele din urmă receptorul şi formă numărul pe care i-l spuse Carol Langstrom.

– Era pe treapta de la uşă, spuse Carol Langstrom, arătând către cutia pe care nici ea, nici Ashley Sparks nu o mai putuseră atinge în răstimpul de câteva minute în care Rusty Ruston ajunsese la magazin.

– De unde provine? întrebă Ruston.

Carol dădu din umeri a neştiinţă.

Ruston se apropie de cutie.

– Nici o etichetă? Nici un bilet?

– Nimic la exterior, spuse Carol. Nu ştiu nimic despre interior.

Ruston deschise capacul cutiei, retrăgându-se din cauza duhorii exact cum făcuseră şi cele două femei ceva mai devreme. Carol şi Ashley făcură automat câte un pas înapoi, iar şeriful mai întâi aruncă o privire, apoi scoase dintr-unul din buzunare o pereche de mănuşi din latex, şi le puse şi introduse mâna în cutie. Cu foarte mare grijă, scoase conţinutul.

– Aici, şopti Carol, desfăcând ziarul de dimineaţă şi întinzându-l pe o măsuţă. Nu-l pune pe biroul meu. Pune-l aici.

Ruston aşează obiectul pe măsuţă, apoi se dădu un pas înapoi şi brusc cele două femei avură o imagine clară a ceea ce fusese lăsat pe treptele din spate ale lui Carol în timpul nopţii.

Era cadrul îndoit şi ruginit al unui abajur de veioză, iar oricare ar fi fost învelitoarea iniţială, era de mult timp dispărută – sau putrezită.

Acolo unde altădată erau întinse bucăţi de mătase sau de pânză perfect cusute, acum atârnau fâşii de piele, unite prin capete de sfoară legate grosolan.

Pielea nu fusese tăbăcită; bucăţele de carne în putrefacţie şi globule galbene de grăsime râncezită atârnau încă de ea, iar orificiile prin care sfoara fusese trecută în mod neuniform arătau ca şi cum ar fi fost făcute cu o şurubelniţă foarte ascuţită.

Pe când Ashley făcea noi eforturi să-şi stăvilească greaţa care îi urca din stomac, un vierme căzu din grotesca construcţie pe ziar.

– Doamne, spuse ea.

Simţind un nod în gât, se întoarse cu spatele.

Carol Langstrom, totuşi, rămase pe loc, uitându-se pierdută la obiect.

– De ce? întrebă ea în cele din urmă cu voce joasă. De ce ar lăsa cineva un asemenea lucru la uşa mea?

Ruston ignoră întrebarea pentru moment, cercetând cu băgare de seamă hidoşenia. Se învârti încet în jurul ei, examinând-o din toate unghiurile.

Şi apoi Carol îl văzu.

Un semn albăstrui lângă capătul uneia dintre fâşiile de piele.

Un semn care părea familiar.

Având o presimţire teribilă, Carol se strădui să privească mai îndeaproape.

„Nu!

O, nu, Doamne nu, te rog, nu!“

Dar chiar când îşi striga tăcută rugăciunea, ştia că nu i se va răspunde.

Ştia ce era semnul.

Era un simbol.

Un simbol al vechilor vikingi, numit Ciocanul lui Thor.

Ellis şi-l tatuase pe umăr.

Şi acum ea se uita la tatuaj.

Un ţipăt îi urcă în gâtlej, ţâşnindu-i de pe buze înainte de a-l putea opri.

Ruston, smuls din reverie, se îndreptă imediat către ea, întrebând-o ce se întâmplase, dar ea nu putea vorbi cu nici un chip.

Putu numai să arate semnul.

Tatuajul.

Pielea de pe braţul care îi lipsea lui Ellis.

– Ellis, reuşi să îngâne în cele din urmă. Este tatuajul lui Ellis!

Apoi simţi mâinile lui Ashley pe umerii săi, iar când i se înmuiară genunchii se lăsă condusă către un scaun, prea năucită ca să poată măcar gândi.

– Dumnezeule, şopti Ruston.

Studie semnul preţ de o secundă, apoi ridică grijuliu obiectul şi-l puse înapoi în cutie, ferindu-l astfel de privirile lui Carol.

– O să fii bine? întrebă el.

Femeia încuviinţă, cu faţa palidă şi cu privirea fixată pe ceva invizibil aflat la mare distanţă. Ruston era destul de sigur că nu va leşina, cel puţin nu pe moment. Trase adânc aer în piept, întorcându-se către Ashley Sparks.

– Am nevoie să-mi arătaţi exact unde aţi găsit cutia, doamnă Sparks.

– Era chiar aici, aşezată pe treaptă, spuse Ashley o secundă mai târziu, în timp ce ea şi Ruston priveau treptele de lângă intrarea din spate.

Ruston cercetă atent treapta, apoi mica parcare.

După care văzu lada de gunoi de lângă clădire.

– Bine, spuse el. Mulţumesc. Ce-ar fi să vă duceţi să aveţi grijă de Carol în timp ce eu mă mai uit puţin în jur?

Ashley se întoarse înăuntru, iar Ruston se îndreptă către lada de gunoi şi îi dădu la o parte capacul.

Se părea că magazinul lui Carol împărţea respectiva ladă de gunoi cu încă două magazine vecine, dintre care unul era brutăria, despre care Ruston ştia că aruncă în mod regulat sacoşe pline de pâine şi produse de panificaţie prea vechi pentru a mai putea fi vândute.

Prea vechi pentru a mai putea fi vândute, dar nu şi pentru a fi culese din gunoi.

Lada de gunoi nu fusese golită încă în acea dimineaţă, dar nu zări vreo sacoşă cu produse de panificaţie – numai resturi total nepotrivite pentru a fi mâncate –, şi Ruston ştia o singură persoană care era cunoscută ca scormonind prin gunoaie.

Cineva care, dacă-şi aducea bine aminte, obişnuia să folosească în pădure capcane.

Ceea ce însemna că ar şti cum să jupoaie un animal.

Sau un braţ.

Acum instinctul lui Ruston era cuprins de agitaţie.

Gerald Hofstetter îşi umplu din nou cana cu cafea în biroul din faţă al sediului ziarului şi se uită pe fereastră la Billy Stevens, care, cocoţat în mica lui macara, prindea un banner cu 4 Iulie de acoperişul pavilionului înalt. Rich Patrick descărca un camion plin cu mese pliante în pavilionul unde Camera Comerţului va vinde crenvurşti, hamburgeri, porumb fiert şi orice altceva ce s-ar putea dori să se mănânce la picnic a doua zi. Soţia lui Rich, Marge, împreună cu întregul club al Pălăriilor Roşii organizat de ea, umflau baloane şi atârnau cuverturi care să fie jucate la tombolă.

Al Stevens pregătea schelăria pentru focurile de artificii, lângă podeţ. Hofstetter clătină din cap. Al Stevens şi arsenalul lui pirotehnic reprezentau un dezastru gata de a se produce oricând, ţinând cont de faptul că încăpăţânarea bărbatului de a nu rămâne nicicând treaz se combina cu incapacitatea lui de a lucra pentru mai mult de cinci minute deodată. Cu toate acestea, Al organiza spectacolul de artificii de aproape treizeci de ani şi până atunci totul fusese bine.

Cel puţin, încă nu murise nimeni.

Gerald auzi ţârâitul telefonului de pe biroul secretarei sale situat în spatele său şi avu pentru scurt timp o scânteie de speranţă că ar putea fi Ruston cu raportul medicului legist, dar peste o secundă acea speranţă se stinse deoarece se dovedi că era doar prietenul secretarei, care suna pentru a patra oară în acea dimineaţă.

Însă apoi, când atenţia sa se îndreptă încă o dată către scena de dincolo de fereastră, văzu ceva ce transformă scânteia de speranţă într-o adevărată flacără: Ray Richmond tocmai traversa strada – de fapt, aproape alerga –, şi când dispăru pe uşa din faţă a biroului şerifului, mersul, postura şi atitudinea sa îi dezvăluiau lui Hofstetter că Richmond era în cea mai oficială postură de primar posibilă.

Nu era numai băcanul care trecea pe la cineva pentru o mică şuetă la o cafea.

Gerald mirosea noutăţi.

Puse cana de cafea pe birou şi înşfăcă un carnet nou de notiţe de pe bibliotecă.

Rusty Ruston tocmai lăsa jaluzelele de la fereastra biroului său când îl văzu pe Gerald intrând pe uşă şi clătină din cap în semn de resemnare.

– Un musafir care tocmai a intrat, îi spuse el lui Ray.

– Hofstetter, desigur, îi răspunse Ray. Pe legea mea, omul ăsta nu încetează o clipă să se uite pe fereastră! Dădu din umeri.

– Hai să-l lăsăm să intre… nu poate să scoată ziarul până vineri şi până atunci oricum toată lumea va şti totul.

Rusty deschise uşa şi-l pofti înăuntru pe Hofstetter. Lăsând baltă jaluzelele, le înmână ambilor bărbaţi copii ale raportului medicului legist, apoi se instală în scaunul din spatele biroului, lăsându-le răgaz să examineze foile cu atenţie.

– Ei bine, spuse Gerald Hofstetter, lăsându-se pe spate în scaun, în vreme ce împăturea raportul şi-l strecura în carneţelul său. S-a cam isprăvit cu mica teorie a lui Ray cum că un animal l-a atacat pe Ellis Langstrom. Îl fixă cu privirea pe şerif. Vreo idee cine a făcut-o?

Ruston încuviinţă din cap, în timp ce Ray Richmond termină de citit raportul la rândul său, aruncând copia lui înapoi pe biroul şerifului, ca şi cum ar fi devenit brusc otrăvitoare.

– Am, într-adevăr, spuse el. Şi apropo, Gerald, nu-mi amintesc să-ţi fi spus că poţi s-o păstrezi.

– E un document public, nu-i aşa? replică Hofstetter.

Ruston hotărî că nu merită efortul unei dispute, mai ales dat fiind faptul că, în cele din urmă, Hofstetter va obţine oricum raportul.

– Mă gândesc că omul pe care-l căutăm este Riley Logan.

– Riley Logan, repetă Hofstetter, în timp ce Ray Richmond se aşează tăcut în scaunul său, cu faţa palidă ca a unui cadavru, gândindu-se ce impact putea avea raportul pe care tocmai îl citise asupra economiei oraşului. Ce te face să crezi că a fost Logan?

Ruston arătă cu capul către cutia de carton pe care o adusese de la magazinul lui Carol Langstrom şi o aşezase într-un ungher îndepărtat al camerei.

– Poate vreţi să aruncaţi o privire la asta, spuse el ridicându-se şi îndreptându-se către cutie. Cineva a lăsat-o azi-noapte pentru Carol Langstrom.

Deschise cutia, cutremurându-se la mirosul care ieşea din ea şi se trase înapoi pentru ca primarul şi ziaristul să poată arunca o privire asupra obiectului din interior.

– Sfântă Marie, şopti Ray.

Ambii bărbaţi se dădură brusc înapoi, iar Rusty îşi puse o altă pereche de mănuşi din latex şi cu băgare de seamă ridică abajurul grotesc de veioză, întorcându-l astfel încât ei să poată vedea semnul albastru.

– Tatuajul lui Ellis Langstrom.

Deşi şeriful pronunţase cuvintele încet, Ray Richmond arăta de parcă ar fi fost lovit de fulger, ba chiar şi Gerald Hofstetter pălise.

În timp ce Hofstetter începu să mâzgălească ceva în carneţelul său, Ruston puse grotescul obiect înapoi în cutie şi o închise.

– Îl iau pe Derek Anders cu mine şi mergem să-l luăm pe Logan şi să-l aducem aici.

– Doamne, Dumnezeule, zise Ray, încă zguduit.

– Nu ne-ai spus încă de ce crezi că Logan a făcut-o, zise Hofstetter fără a-şi ridica privirea de pe carneţel.

– Ştim că a fost închis la ospiciu timp de mulţi ani, ştim că folosea o capcană, ceea ce înseamnă că ar fi putut face asta – arătă din

nou cu capul către cutie –, şi nu mă pot gândi la o altă persoană care ar fi putut comite aşa ceva. Îşi fixă privirea asupra lui Ray Richmond. Poate n-a făcut-o el. Dar avem destule date ca să-l aducem aici şi să-l interogăm şi în nici un caz nu o să facem un secret din asta. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să-l ţinem închis, cel puţin pe durata sărbătorii de 4 Iulie. Apoi vom vedea.

Richmond şi Hofstetter avură un schimb de priviri, iar în cele din urmă primarul dădu din cap a aprobare.

– Faceţi ce trebuie să faceţi, oftă el. Şi aveţi grijă, bine? Să nu-l laşi pe Derek Anders să împuşte „din greşeală" pe cineva. Ai înţeles?

Ruston încuviinţă.

– Derek e pe drum. Ştim unde este coliba lui Logan şi nu ar trebui să dureze prea mult.

În timp ce Richmond şi Hofstetter se ridicară în picioare şi ieşiră din biroul său, Ruston trase piedica la pistol şi luă o puşcă.

Pentru orice eventualitate.

CAPITOLUL 29

Eric privea îndurerat la epava bărcuţei de la Pinecrest aflată în apa mică de la mal. Cândva, în timpul nopţii, se umpluse cu apă, se scufundase şi ajunsese pe fundul lacului, unde puseseră stăpânire pe ea bancuri de peşti. Acum, avându-l pe Kent Newell alături de el pe ponton, părea că peştii aproape îşi bat joc de ei, în timp ce el încerca să găsească o cale pentru a aduce înapoi la suprafaţă barca stricată. Cu toate acestea, Kent părea că se gândeşte la cu totul altceva.

– Care crezi că e marea chestie pe care Tad vrea să ne-o spună? întrebă Kent, confirmând bănuiala lui Eric.

Eric înălţă din umeri, apoi se întoarse şi privi spre peluză; îl văzu pe Tad ivindu-se dinspre poteca ce conducea prin pădure către casa lui, un bandaj mare acoperindu-i pe puţin jumătate de cap.

– Iată-l că vine, spuse Eric, atrăgându-i atenţia lui Kent. Şi arată ca şi cum i s-ar fi cusut jumătate din scalp.

– Eşti bine? strigă Kent.

Tad ridică din umeri.

– Nu este atât de rău pe cât pare. Duse mâna la bandaj, crispându-se de durere. Ei bine, nu este *chiar* atât de rău pe cât pare, zise el în timp ce li se alătura prietenilor lui pe ponton. Încă doare, oricum.

Kent îşi înălţă capul întrebător.

– Ei bine? Care e marea chestie în legătură cu care m-ai sunat?

Tad răsuflă adânc, îşi aruncă privirea către casă ca şi cum ar fi căutat din ochi vreun nepoftit care putea să asculte şi îşi coborî vocea, vorbind aproape în şoaptă.

– Nu o să ghiciţi ce a găsit mama pe veranda din spate a magazinului de antichităţi al doamnei Langstrom azi-dimineaţă.

Lui Kent îi răsări în minte imaginea unei cutii pătrate maro, murdară şi pătată. Deşi dimineaţa era una călduroasă, fu străbătut de un fior. Dar cutia nu era pe varanda din spate a magazinului de antichităţi.

Era în mâinile lui.

Era în mâinile lui şi el o căra.

Vocea lui Tad începu să se audă din ce în ce mai încet, iar imaginile din capul său deveniră tot mai vii.

Mergea prin pădure şi, deşi era noapte şi de-abia putea vedea, urma un fel de cărare invizibilă, mergând repede printre copaci, fără să se împiedice, fără a şovăi o clipă încotro s-o apuce.

Apoi, după cum se întâmplă în vise, se afla deodată în oraş şi punea cutia jos.

O punea jos pe o verandă!

Cu vocea lui Tad zumzăind uşor şi neclar în depărtare, Kent alunecă mai adânc în tabloul ciudat ce se forma în mintea lui. Acum ştia ce se găseşte în cutie – ştia ce se găseşte fără a fi măcar nevoie să o desfacă şi să-şi arunce privirea înăuntru.

O ştia pentru că el însuşi făcuse obiectul.

Simţea sângele lipicios pe mâinile sale, în timp ce întindea pielea de pe braţul lui Ellis Langstrom peste cadrul îndoit şi ruginit al abajurului de veioză. Degetele sale avură o mişcare convulsivă atunci când se privi pe sine găurind pielea cu un fel de ac gros, apoi trăgând prin orificii sfoara ce trebuia să lege ţesutul însângerat de sârmă.

Dintr-odată, vocea lui Eric Brewster îl smulse din visare şi-l văzu pe Eric holbându-se la Tad Sparks, cu faţa aproape la fel de palidă ca a lui Tad după ce barca lui Adam Mosler îi lovise.

– De unde au ştiut că era pielea de pe braţul lui Ellis? şopti Eric, iar Kent simţi cum i se face din nou pielea de găină.

Ce se întâmpla? Era posibil ca amintirile de mai devreme să nu fi fost deloc un vis?

Era posibil să se fi întâmplat în realitate?

Înmuindu-i-se brusc genunchii, Kent se lăsă să cadă pe ponton.

De unde să ştie el tot ceea ce spunea Tad? Cum de putea şti?

– Avea un tatuaj pe umăr, şopti Tad. Era întins pe abajurul lămpii.

– O, Dumnezeule, spuse Kent, înăbuşindu-şi în gât un hohot de plâns. Îţi recăpătă răsuflarea, apoi îi privi pe Eric şi pe Tad. L-am visat. Am visat că am făcut lucrul acela şi îl căram prin pădure şi… Vocea i se stinse când îşi aduse aminte cum lăsase cutia pe veranda din spate a magazinului. Acum vedea toate detaliile – tot ce se găsea în mica parcare. Îşi fixă privirea asupra lui Tad Sparks. Îmi amintesc că am pus-o pe treapta din spate a magazinului ei. Exact lângă lada de gunoi.

– Isuse, şopti Tad în timp ce se aşeza pe ponton împreună cu Eric, alăturându-i-se lui Kent.

Kent îi privi pe fiecare în parte, căutând pe feţele lor ceva, orice semn care i-ar fi putut indica faptul că şi ei avuseseră acelaşi vis.

– Nu l-a avut nici unul din voi? Acelaşi vis, cum s-a întâmplat data trecută şi data de dinainte?

Tad clătină din cap.

– N-am putut adormi, aşa că în cele din urmă mama mi-a dat o pastilă. Şi m-a durut şi capul, adăugă el, atingând încă o dată bandajul care-i acoperea copcile din partea din spate a capului. Nu-mi aduc aminte să fi visat ceva.

Kent se întoarse spre Eric, dar Eric clătină la rândul său din cap.

– Nici eu nu-mi amintesc să fi visat ceva noaptea trecută, spuse el.

Kent îşi privi mâinile, de parcă se aştepta să le vadă încă pline de sânge.

– Era atât de real, şopti el. Şi ceea ce e ciudat e că nici măcar nu mi-am amintit până când nu aţi început voi să vorbiţi despre asta. Dar de îndată ce Tad a spus că mama lui a găsit ceva pe verandă, am ştiut ce era. L-am putut *vedea*. Era ca şi cum ar fi fost *real*.

Cei trei băieţi se uitară la apă într-o tăcere deplină timp de aproape un minut, înainte ca Eric să vorbească în cele din urmă, cu voce cavernoasă, tremurândă.

– Trebuie să ne întoarcem acolo, zise el, şi nici Kent, nici Tad nu avură nevoie să li se explice ce voise să spună. Trebuie să despărţim din nou toate lucrurile alea.

– În nici un caz, spuse Tad. E ceva rău acolo şi nu vreau să mai am deloc de-a face cu asta.

Eric clătină din cap.

– Trebuie s-o facem. Ori de câte ori asamblăm ceva de acolo, se întâmplă o nenorocire. Şi dacă nu le demontăm, o să se întâmple în continuare.

– Ştii bine că are dreptate, spuse Kent încet atunci când văzu că hotărârea lui Tad începe să scadă. Trebuie să intrăm acolo pentru ultima dată.

– Ultima dată? zise Tad. Şi apoi am terminat?

– Apoi am terminat, fu Eric de acord.

Cum şi Kent dădea din cap aprobator, toţi trei băieţii se ridicară în picioare.

Nedorind nici măcar să atingă lampa care acum purta abajurul pe care Ed Gein îl confecţionase cu mult timp în urmă din pielea uneia dintre victimele sale, Eric aprinse unul din cele două felinare pe care le aduseseră după ce începuseră prima dată să exploreze cămăruţa şi conţinutul său macabru. Pe măsură ce fitilul pâlpâia şi lumina devenea mai puternică, vocile fragmentate care începuseră să le şoptească dinainte să pătrundă în camera de depozitare exterioară se amestecau acum într-un cor blând, iar Eric simţi cum îi slăbeşte voinţa.

O strălucire ceva mai dulce inundă încăperea, iar el se întoarse şi văzu că lampa sinistră a lui Ed Gein se aprinsese încă o dată, lumina sa de chihlimbar strecurându-se în fiecare ungher al camerei, fără a da naştere vreunei umbre.

Pe masă era aşezat fierăstrăul vechi şi ruginit, ca şi trusa medicală cu bisturiele ascunse în interior.

Totuşi, în loc să apuce geanta pentru a pune înapoi conţinutul său în grămada în care găsiseră iniţial instrumentele, Eric scoase un obiect din buzunarul adânc al pantalonilor săi de pescuit.

Un obiect greu.

Un obiect greu, ruginit.

Ridicând în mână capătul toporului timp de o secundă, îl examină cu atenţie, aproape ca şi cum nu ar fi fost sigur de ceea ce reprezenta.

Apoi îl aşeză pe masă.

După care Kent, în loc să demonteze fierăstrăul pentru a pune pânza înapoi în sertarul în care o găsise iniţial, prinse a desface cutii, ca şi cum ar fi căutat ceva.

Tad deschise registrul pe masă şi întoarse încet paginile, ca şi cum ar fi trecut în revistă tot ce citiseră înainte. Când ajunse aproape de sfârşitul volumului, se opri.

În exact acelaşi moment, Kent încetă să mai scotocească prin cameră. Se afla în faţa unui fişier foarte vechi din lemn.

În timp ce Tad examina cu atenţie însemnarea din registru, Kent se lăsă pe vine, iar degetele i se încleştară pe mânerul sertarului de jos al fişierului.

Eric auzea din ce în ce mai tare corul de voci, atingând o notă ce exprima nerăbdare.

Se apropie de masă şi privi peste umărul lui Tad, astfel încât să poată citi şi el însemnarea pe care prietenul său o găsise.

5/11 ach. topor LB (#114) de la Prince Bros
Fall River.
24 550 $. Cond. excelentă.

Kent deschise încet sertarul fişierului şi introduse mâna înăuntru, iar degetele sale întâlniră un obiect lunguieţ împachetat în hârtie de ziar. Îl scoase din sertar, se ridică şi se îndreptă către masă. Punându-l jos, cu grijă – aproape cu veneraţie –, începu să desfacă ambalajul îngălbenit.

Peste o secundă, un mâner din lemn se afla în faţa lor pe masa veche cu tăblie Formica.

Lucea în lumina de chihlimbar, aproape sclipind, ca şi cum ar fi fost înconjurat de o forţă pe care o puteau vedea.

Iar o voce – o voce de femeie – păru a ţâşni din cor.

Vocea părea fericită.

Fericită şi nerăbdătoare.

Timp îndelungat băieţii priviră lama toporului şi mânerul, încă despărţite de aproape treizeci de centimetri. Lumina lămpii pâlpâi, ca şi cum însuşi aerul se încărcase cu o energie ciudată.

– S-a făcut, şopti Eric în cele din urmă, cu vocea răsunându-i blând.

Kent şi Tad încuviinţară dând din cap, iar Eric întinse mâna către registru, dar înainte de a-i atinge paginile, mâinile celorlalţi doi băieţi i se alăturară şi împreună întoarseră ultima pagină.

Pe ea erau scrise ultimele cuvinte ale lui Hector Darby.

Mă rog ca într-o zi cineva mai puternic să termine ceea ce am început eu.

– Să mergem, şopti Eric, făcând un pas înapoi, dar lăsând registrul deschis pe masă. Am terminat.

Eric stinse felinarul, iar lampa se stinse ca şi cum ar fi făcut-o din proprie voinţă.

Cei trei băieţi trecură prin deschizătură.

Eric şi Kent traseră placajul peste intrarea secretă.

Şi în întunericul încăperii încă o dată ascunse, lama toporului şi mânerul începură să vibreze, ca şi cum ar fi simţit cât sunt de aproape.

Masa prinse a tremura uşor.

Instrumentele zdrăngăniră încetişor în geanta lor.

Lampa se aprinse încă o dată.

Vocile se uniră într-un cor.

Şi, încet, forţele din micuţa cameră îşi începură lucrul.

Ca şi cum ar fi fost condusă de o mână nevăzută, lama din metal a toporului se apropie de mânerul din lemn.

Se aliniară şi se apropiară şi mai mult.

Se atinseră, iar mânerul lunecă în lăcaşul lamei.

Toporul era complet.

Tremuratul încetă.

Lumina se stinse.

Totul, în cele din urmă, era gata.

CAPITOLUL 30

Logan simţise pericolul plutind în aer chiar înainte să deschidă ochii în acea dimineaţă.

Câinele era agitat în culcuşul său, foindu-se, schimbându-şi poziţia, gemând şi suspinând.

Cioara ţopăia neîncetat de colo-colo prin cocioabă ca şi cum ar fi căutat ceva, dar ceea ce căuta părea a o ocoli în permanenţă.

Logan ştia că animalele simţeau atmosfera de dezastru iminent care plutea peste colibă, făcând dificilă chiar şi acţiunea de a respira, nemaivorbind de cea de a gândi.

Toată dimineaţa, acel sentiment de pericol – de ceva nevăzut care se strecura din ce în ce mai aproape – crescuse, se mărise şi căpătase forţă, până când în cele din urmă Logan nu mai putu rămâne în căbănuţă.

Simţea nevoia să iasă, să scape de îngustimea pereţilor, să se pună la adăpost de greutatea apăsătoare înainte de a-l strivi. Când deschise uşa, bătrânul câine se strădui să se ridice pe picioare, respirând anevoie, şi îl urmă afară, apucând-o în josul cărării ce duce la lac.

Logan se opri lângă copacul uscat care străjuia poteca de când cunoştea el acele locuri. Din când în când, în decursul anilor, se gândise să-l taie şi să-l facă lemne pentru foc, dar întotdeauna se răzgândise

înainte de a se apuca să petreacă peste crengile argintii lama unui topor sau a unui fierăstrău.

Cel mai bine e să respecți morții.

Ciocăni de trei ori în trunchiul vechiului copac.

Și se simți un pic mai în siguranță, cum se simțea întotdeauna după ce atingea copacul. Totuși, în aerul dimineții plutea în continuare amenințarea, stând la pândă, nevăzută și neauzită.

Începu să coboare mai grăbit cărarea, apoi se abătu complet de la ea, înaintând prin tufișuri până când găsi ceea ce căuta.

I se tăie răsuflarea când ajunse și se lăsă să cadă la pământ pentru o clipă, așteptând să-și mai vină în fire, iar câinele să-l prindă din urmă.

Pe când aștepta, examină cu atenție copacul lângă care se ghemuise. Era arborele la poalele căruia prinsese primul său raton, cu atât de mult timp în urmă încât pierduse șirul anilor scurși. Dar însemnase copacul, lăsând un suvenir, după ce jupuise și pregătise ratonul. Pusese craniul animalului în scorbura copacului, fiind sigur de faptul că spiritul ratonului va veghea asupra lui dacă nu-l va îngropa în pământul rece și că îl va avertiza în legătură cu necazurile înainte ca acestea să-l găsească.

Pe măsură ce trecuseră anii, craniul se erodase și se albise. Fusese totemul său și într-un fel toate jivinele pădurii înțelegeau asta.

Până în acea dimineață.

În acea dimineață craniul dispăruse.

Poate se înșela!

Poate era încă acolo!

Ridicându-se în picioare, Logan întinse mâna către locul unde se afla craniul, dar degetele sale atinseră numai frunze și murdărie.

Dădu la o parte frunzele de la baza copacului, dar știa că era un efort inutil.

Craniul dispăruse.

Îl abandonase. Văzuse necazurile apropiindu-se și plecase.

– Rău, șopti el, punându-și mâna pe capul bătrânului câine, în timp ce acesta îl adulmeca. Într-adevăr rău…

Vocea i se frânse, în timp ce încerca să gândească.

Încotro s-o apuce?

Ce să facă?

Şi apoi auzi.

Sunetul oamenilor veniţi după el.

Mai era încă o cale lungă, venind de undeva de pe partea îndepărtată a lacului, dar nu se putea înşela.

O barcă.

O barcă plină cu oameni.

Oameni venind după el.

– Mi-a spus, îi şopti Logan către bătrânului său câine. Doctorul Darby a spus că oamenii vor veni. A spus că vor veni, dar că nu vor înţelege şi că mă vor trimite înapoi. Logan privi peticele bucăţile de cer albastru care se zăreau printre vârfurile copacilor. Ce să mă fac? şopti el.

Dar nu primi nici un răspuns.

La picioarele lui, câinele tresări, mârâind, şi îşi întoarse capul, astfel încât ochii săi fără vedere să se fixeze asupra bărcii pe care Logan o vedea acum limpede cum se apropie.

Părăsind copacul în care nu se mai afla totemul său, Logan îşi croi drum înapoi înspre cărare. Din spate, zumzetul motorului bărcii care se apropia îl mână înainte, iar în momentul în care ajunse la colibă îşi întrecuse cu mult câinele.

Se năpusti asupra uşii şi o deschise, apoi începu să-şi adune lucrurile de care va avea nevoie.

O pătură.

Trei pâinici pe care le găsise în lada de gunoi din spatele brutăriei.

Rupse două dintre ele şi aruncă bucăţile pe podea, pentru cioară şi pentru câine, cât şi pentru şoarecii despre care ştia, după micile excremente pe care le lăsau, că se strecurau înăuntru atunci când era plecat.

În momentul în care era gata de plecare, câinele îşi făcu apariţia, tremurând şi gâfâind în prag.

– E-n regulă, şopti el în timp ce trase aer în piept. Totul va fi bine.

Ştia însă că vorbele sale încurajatoare adresate câinelui nu erau adevărate.

Veneau să-l ia, exact ca atunci când o omorâse pe fata aceea.

De data aceasta va fi rău. Foarte rău.

Şi de data aceasta nu va exista nici un spital drăguţ, nici doctorul Darby.

Lăsând câinele înăuntru şi închizând uşa căbănuţei astfel încât acesta să nu-l poată însoţi, Logan începu să urce dealul către un loc pe care îl găsise cu mult timp în urmă.

O peşteră mică – mult mai mică decât cocioaba lui –, dar atât de bine ascunsă, încât ştia că nimeni nu o va găsi niciodată.

Era refugiul său.

Nu exista nici o cărare către peşteră. Avusese grijă de asta, apropiindu-se de fiecare dată dintr-o direcţie diferită, plecând de fiecare dată pe un alt drum decât cel pe care venise.

Lipsa unei cărări însemna că nu i se putea lua urma.

Dar Logan ştia drumul. Îl ştia în inima sa, în mintea sa şi în spiritul său.

Se grăbea acum, mişcându-se cu repeziciune, dar nelăsând nici o urmă, nici un semn al trecerii sale pe acolo.

Când ajunse pe stâncă, dădu cu grijă tufişurile la o parte cât să-i permită să se strecoare înăuntru.

Se întoarse şi rearanjă ramurile, atât de bine, încât nu păreau a se fi mişcat deloc.

Apoi se aşeză pe podeaua peşterii şi rămase în aşteptare.

Totul avea să fie diferit acum.

Închise ochii.

În curând va şti ce să facă şi cât de mult să aştepte.

Doctorul Darby – sau chiar însuşi Dumnezeu – îi vor spune.

Iar când va sosi momentul, când va şti exact ce trebuia să facă, va părăsi peştera.

Va părăsi şi ultimul refugiu.

Şi va face ceea ce trebuia făcut.

În timp ce Derek Anders ridică parâma de pe podeaua vechiturii din aluminiu care servea drept singura barcă de poliţie de la Phantom Lake, Rusty Ruston trecu motorul în poziţie neutră. Apoi îl opri şi îl bascula astfel încât nici priza de suprafaţă şi nici elicea să nu aducă înăuntru noroi sau bucăţi din trestiile ce împânzeau acea parte a lacului. Inerţia şi propriul siaj al micuţei ambarcaţiuni

îi purtară uşor către tufişurile pline de buruieni de pe malul lacului, suficient de aproape pentru ca Anders să poată prinde o creangă rezistentă, trăgând de tot barca la mal.

– Suntem cu siguranţă exact unde trebuie, spuse Anders, arătând către o barcă ascunsă aproape complet în stufăriş, cam la zece metri în stânga lor.

În timp ce Anders lega parâma de un copac, Ruston cercetă în tăcere porţiunea cea mai vizibilă a bărcii – crucea ciudată din lemn care de ani de zile îl identifica pe Logan oricărui locuitor din zonă care l-ar fi văzut vreodată furişându-se pe lac.

– Ei bine, cel puţin ştim că este aici, spuse Ruston, verificând încă o dată puşca pe care spera că nu va trebui să o folosească.

În întreaga sa carieră, Ruston nu trebuise încă să împuşte pe nimeni, iar acum se ruga să nu fi sosit ziua în care să doboare respectivul record.

Odată legată barca, ţinând armele pregătite, Ruston şi Anders începură să urce cu prudenţă cărarea bătătorită înspre căbănuţa în care Logan se stabilise ilegal de atât de mulţi ani, încât toată lumea, inclusiv Ruston, se gândea la ea ca aparţinându-i bătrânului singuratic.

– Fii atent la capcane, spuse Ruston. Dacă ne-ar vedea venind, nu se ştie ce ar putea să facă.

În timp ce îşi croia încet drum către vârful coastei, îşi aminti cu nostalgie fanteziile pe care le avusese din timp în timp de-a lungul anilor, când, în loc să fie un şerif aproape inutil într-un orăşel micuţ, era tipul de luptător neînfricat împotriva criminalităţii ce inspira serialele de televiziune. Acum, confruntat cu realitatea a ceea ce l-ar putea aştepta la sfârşitul acestei aventuri, îşi promise să nu se mai lase niciodată cuprins de o astfel de fantezie.

Instinctului său pur şi simplu nu-i plăcea.

Totuşi, continuă să înainteze; când panta începu să i se pară puţin cam obositoare, îi apăru în raza vizuală acoperişul cocioabei lui Logan. Se opri brusc, mâinile încordându-i-se pe armă, şi ştiu că şi Anders se oprise, aproape simţind în spatele său silueta fostei vedete a liceului la fotbal.

Dintr-odată, totul păru cufundat în tăcere.

Prea multă tăcere?

Părea că până şi păsările amuţiseră, ca şi cum ar fi ştiut că ceva era pe cale de a se întâmpla.

Cu Anders urmându-l îndeaproape, Ruston înaintă încet. Tufişurile fuseseră tăiate şi călcate în picioare în faţa colibei lui Logan, iar câţiva copaci fuseseră doborâţi, probabil pentru foc. Unele dintre ramurile lor încă zăceau împrăştiate, ca oasele dezgolite ale unui animal după ce fusese sfâşiat de către lupi şi aceştia devoraseră fiecare bucăţică ce putuse fi mâncată.

Ştia că traversarea acelei porţiuni acoperite de ramuri uscate însemna a-i da în vileag şi avea să-i permită lui Logan să se strecoare nevăzut prin spatele colibei.

Fără să i se spună, Derek se despărţi de Ruston, mergând în tăcere spre partea dreaptă, menţinându-se dinapoia copacilor. Ruston aşteptă până ce ajutorul său ajunse într-o poziţie din care putea vedea ambele laturi ale căbănuţei, ceea ce şeriful nu putea, apoi strigă tare.

– Logan! ţipă el, făcându-şi mâna stângă pâlnie, în timp ce cu dreapta încă ţinea strâns puşca. Sunt şeriful Ruston! Dacă eşti acolo, ieşi afară din colibă cu mâinile deasupra capului!

Îşi lăsă mâna stângă pe patul puştii şi aşteptă.

Trecură câteva secunde.

Nu se întâmplă nimic. Nici un sunet, nici o urmă de mişcare venind dinspre interiorul tenebros.

Nimic.

Deşi era deja aproape sigur că bătrânul nu se afla acolo, Ruston mai strigă o dată.

– Logan! Ieşi afară în zece secunde sau o să deschidem focul!

Apoi, în timp ce Anders ducea arma la umăr şi lua în vizor micuţa colibă, Ruston gesticulă frenetic pentru a-l face să nu tragă. Cunoscându-l pe Logan de atât de multă vreme, era încredinţat că dacă omul se afla în cabană, simpla ameninţare l-ar fi scos afară.

Încă o dată secundele trecură.

Încă o dată nu se întâmplă nimic.

– Hai să aruncăm o privire, spuse el suficient de tare cât să fie auzit de către Anders, aproape sigur că Logan nu era de găsit în interiorul căbănuţei. Mergi prin spate şi eu o să intru prin

faţă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, asigură-te că n-o să mă împuşti, bine?

Evident dezamăgit că nu i se permisese să deschidă focul, Anders îşi lăsă fără tragere de inimă arma în jos şi dispăru pe după colţul colibei, în timp ce Ruston păşi peste ramuri şi crengi uscate către uşa din faţă, care nu era zăvorâtă şi nici măcar închisă. Stând într-o parte, folosi patul puştii pentru a deschide uşa mai larg.

Cum nu se întâmplă nimic, păşi în cadrul uşii şi îşi îndreptă arma spre interiorul slab luminat.

Dintr-un colţ mârâi un câine.

– Uşurel, băiete, spuse Ruston, dar câinele făcu un pas către el arătându-şi colţii.

– O să mă ocup eu de câine, spuse Anders, apărând prin uşa din capătul opus al căbănuţei.

Ruston se uită în jur. Evident, Logan nu se afla acolo. Cocioaba nu era mai mare decât dormitorul lui Ruston şi arăta ca şi cum ar fi fost în principal un loc de depozitare pentru toate lucrurile pe care pustnicul le strânsese din gunoaie de-a lungul anilor.

Pe podea zăceau împrăştiate firimituri de pâine, iar o cioară schiloadă care le ciugulea îi aruncă o privire fugară lui Ruston înainte de a se întoarce la devorarea bucăţelelor. Câteva haine zdrenţuite atârnau în cuie bătute alandala în pereţii nefinisaţi ai colibei.

Apoi mârâitul câinelui se înteţi, iar Ruston se întoarse să vadă exact când animalul îl atacă pe Derek Anders, care apăsă din reflex pe trăgaci.

Detunătura aproape că dărâmă pereţii fragili, iar lui Ruston îi ţiuiră urechile din cauza şocului.

Cioara scoase un ţipăt, ridicându-se în aer, bătând sălbatic din singura aripă pe care o mai avea.

Ruston luă o cămaşă mizerabilă dintr-un cârlig, o aruncă peste cioară, ridică pasărea şi o scoase afară, unde se făcu imediat nevăzută în tufişurile de la marginea micului luminiş.

Întorcându-se în căbănuţă, şeriful îl găsi pe Anders uitându-se lung la ceva ce ţinea în mâna dreaptă, puşca atârnându-i acum peste umăr.

– Uitaţi-vă la asta, spuse adjunctul său, iar peste o clipă Ruston examina cu atenţie o tăietură de ziar îngălbenită. Era prinsă în perete chiar acolo, continuă Anders, arătând către o grămadă scârboasă de cârpe aflate pe o saltea uzată care trebuie să-i fi servit drept pat lui Logan.

SUSPECT ARESTAT ÎN STRANGULAREA LUI HARTWELL

MADISON – Riley Logan, paznic la Universitatea Wisconsin din Madison, a fost arestat ieri în legătură cu moartea prin strangulare a studentei în anul doi Melissa Hartwell. Corpul lui Hartwell a fost găsit joia trecută în magazia din cadrul clădirii administrative în care erau depozitate obiectele paznicilor. Logan a fost spitalizat în mai multe rânduri în trecutul apropiat din cauza unor probleme de ordin psihiatric. Este reţinut fără drept de cauţiune.

Lui Ruston îi îngheţă sângele în vine atunci când citi articolul.

– Şi uitaţi-vă şi la asta, spuse Derek Anders. Era prinsă în acelaşi cui.

CRIMINAL RĂMAS ÎN SPITALUL CENTRAL DE STAT

MADISON – Riley Logan a fost găsit necorespunzător pentru a face obiectul procesului în cazul morţii prin strangulare a Melissei Hartwell, studentă în anul doi la Universitatea Wisconsin. Judecătorul Thomas P. Sewell, după ce a primit mărturiile a trei medici diferiţi, incluzându-l pe Hector Darby, care a fost angajat de către stat cu scopul de a-l evalua pe Logan, l-a transferat pe Logan la Spitalul Central de Stat, unde va fi reţinut pe termen neli

Restul articolului fusese rupt, lăsând numai o margine zdrenţuită în partea de jos a tăieturii din ziar.

– Hector Darby, şopti Ruston, în timp ce în mintea sa începeau să se învârtească amintiri privind-o pe tânăra Hanover care fusese ucisă cu ani în urmă, chiar înainte de dispariţia lui Darby. Ce naiba se întâmplă aici? spuse el, mai mult pentru sine decât pentru Derek Anders.

Examină din nou cocioaba, grămada de cutii părând dintr-odată mult mai rău prevestitoare decât cu câteva momente înainte.

– Cred că poate ar fi mai bine să aflăm ce e în toate astea.

Anders ridică una dintre cutii şi o aşează pe singura masă din căbănuţă.

– Arată ca nişte dosare medicale, spuse el după ce o deschise şi scoase un dosar îngălbenit.

– Dosare medicale? reluă Ruston. Ale cui dosare medicale? Ce-i cu ele aici?

Unele dintre cutii erau atât de vechi, încât mucegăiseră şi putreziseră, iar chiar şi cele mai bune dintre ele arătau de parcă s-ar fi putut face bucăţi în orice moment.

– O, Doamne, şopti Anders. Uitaţi-vă la asta.

Ruston i se alătură şi privi dosarul pe care adjunctul său tocmai îl deschisese. Deasupra erau mai multe tăieturi din ziare, toate referitoare la tânăra Hartwell. Sub ele se găsea un dosar gros cu sigiliul Spitalului Central de Stat de Psihiatrie din Wisconsin, având numele RILEY LOGAN tipărit pe etichetă.

– E ca şi cum a păstrat un album cu tăieturi din ziare despre tot ce a făcut, spuse Ruston. Şi nimeni nu ne-a spus niciodată cine era – nici măcar Darby. Clătină din cap. Să luăm cutia cu noi şi să plecăm de aici, continuă el.

Anders luă cutia, iar peste o clipă Ruston îl însoţi afară. Examină cu atenţie dealul, calculând deja câţi kilometri pătraţi de sălbăticie avea la dispoziţie Logan pentru a-şi pierde urma. Şi nu-şi luase câinele cu el, ceea ce ar fi putut însemna una din două: fie se întorcea, fie câinele l-ar fi încetinit.

În toţi acei ani în care-l văzuse pe Logan, Ruston nu ştia să se fi lipsit de prezenţa câinelui.

Ceea ce însemna că nu se mai întorcea.

– N-o să-l mai găsim astăzi, îi spuse el lui Anders, în timp ce o porneau înapoi către barcă. De fapt, în clipa asta aş paria că n-o să-l mai găsim deloc.

Anders îşi încruntă uşor sprâncenele.

– Unde are de gând să se ducă?

– Oriunde, răspunse Ruston. Dar dacă ştia că venim – fapt de care sunt al naibii de sigur –, îl va duce mintea cât să nu se mai întoarcă. Şi cunoaşte locurile astea sălbatice cu mult mai bine decât oricine altcineva, ceea ce înseamnă că dacă nu vrea să fie găsit, nu-l vom găsi.

– Ce părere aveţi despre ziua de mâine? întrebă Anders, aruncând o privire îngrijorată în urmă, înspre căbănuţa care dispăruse din raza vizuală. Este picnicul organizat cu ocazia zilei de 4 Iulie. Dacă apare?

Ruston rămase tăcut preţ de o secundă, gândindu-se la opţiunile pe care le avea, şi decise că nu-i place nici una dintre ele. Dacă ar începe o căutare acum, ar avea nevoie de o explicaţie, iar orice explicaţie cu care ar putea veni – şi zvonurile care vor clocoti inevitabil în urma respectivei explicaţii – vor însemna un sfârşit imediat nu numai pentru ziua de vacanţă de mâine, dar şi pentru restul întregii veri.

Şi instinctul său îi spunea că, indiferent de numărul oamenilor pe care îi va implica în căutare, Logan nu va fi de găsit.

– O să mai adăugăm nişte ajutoare de şerif pentru mâine şi le spunem să fie cu băgare de seamă în mod deosebit la Logan. Nu cred că are de gând să apară, dar dacă o va face, ne vom ocupa de el.

Peste câteva minute, se aflau deja în barcă şi o porniseră pe lac, iar Ruston se ruga în tăcere ca instinctul său să fie la fel de demn de încredere pe cât fusese întotdeauna până atunci.

CAPITOLUL 31

Rusty Ruston se plimba prin locul din care urma să pornească parada, în parcarea liceului din Phantom Lake, numai ochi şi urechi la tot ceea ce ar fi putut fi în neregulă.

Cu o oră în urmă, acordase funcţia de ajutor de şerif unui număr de zece membri ai departamentului de pompieri voluntari, instruindu-i pe scurt nu numai în legătură cu ceea ce găsise în magazinul lui Carol Langstrom cu o zi înainte, ci şi în legătură cu tot ceea ce ştia despre Riley Logan.

– Lucrul cel mai important este să nu atragem atenţia, le spusese în timp ce îi înmâna fiecăruia câte un sistem de comunicare prin radio. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să panicăm pe toată lumea. Aşa că vreau să fiţi în alertă şi să raportaţi orice vedeţi că nu este în regulă. Orice.

Îl plasase pe Derek Anders acolo unde urma să ajungă parada şi le atribuise celorlalţi diferite puncte de-a lungul traseului. După terminarea paradei, aveau să se deplaseze în parc, unde majoritatea locuitorilor oraşului se adunau pentru restul zilei, stând acolo până la focurile de artificii, la o oră după apusul soarelui. Întreaga sărbătoare trebuia să se desfăşoare fără probleme. Iar Ruston intenţiona pe deplin să se asigure de asta. Urma să fie o zi lungă şi cele mai mari speranţe erau legate de faptul că Logan îl văzuse venind în

după-amiaza anterioară, că era suficient de raţional ca să ştie exact ce se întâmpla şi că luase drumul pădurii cu intenţia de a ajunge cât mai departe. Dacă aşa stăteau lucrurile – şi instinctul lui Ruston îi spunea că aşa era –, atunci el, Derek Anders şi restul ajutoarelor de şerif nu vor avea nimic mai serios de făcut decât să se ocupe de vreo două insolaţii şi poate de câteva degete arse din cauza scânteilor în momentul în care se vor termina focurile de artificii.

În faţă, Misty Kennedy, care de trei decenii coordona parada an de an, îi făcea semn cu braţele dirijorului formaţiei liceului, spunându-i să-şi ţină muzicienii în şir şi dând ordine conducătorilor de paradă, cerându-le să-şi verifice ordinea încă o dată. Şi toţi o ignorau, exact cum se întâmplase în fiecare an în ultimele trei decenii.

Ruston îşi verifică ceasul: nouă cincizeci şi cinci.

Cinci minute până la începerea spectacolului.

Trecu printre muzicienii liceului, care în cele din urmă se aşezară în formaţie, aranjându-şi uniformele, trăncănind însufleţiţi şi acordându-şi instrumentele pe cât le permiteau abilităţile lor, destul de reduse.

Cu toate acestea, tuturor le plăcea formaţia, în special părinţilor membrilor ei. Mânuitorii de bastoane se încălzeau – numai unul dintre ei scăpându-l de sub control, în timp ce Ruston îl privea – iar pancarta anunţând formaţia liceului din Phantom Lake fu adusă la locul ei.

Apoi începu să prindă frânturi din conversaţiile copiilor.

– „… crimă prin ritual satanic…“

– „… prins în timp ce făcea autostopul de către un pervers…“

– „… mi-e dor de el…“

– „… era un ticălos, dar totuşi…“

– „Crezi că…?“

– „Ai auzit că…?“

– „Mama a spus că…“

Prin urmare, puştii nu vorbeau deloc despre paradă, iar Ruston oftă, dându-şi seama că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Copiii – întregul oraş – erau încă şocaţi de moartea lui Ellis Langstrom. Totuşi sperase ca măcar astăzi să fie cu toţii capabili să-şi lase la o parte îngrijorarea şi suferinţa suficient de mult cât să se bucure

de serbările pentru care Phantom Lake era renumit de aproape un secol. Şi luând în consideraţie cât de mare era mulţimea, zvonurile despre ce i s-ar fi putut întâmpla lui Ellis Langstrom nu se răspândiseră prea departe, deoarece i se părea lui Ruston că jumătate dintre oamenii din districtele învecinate veniseră să se alăture distracţiei.

Acţionă butonul de transmisie al emiţătorului său.

– Cinci minute, spuse el.

Fiecare dintre adjuncţii săi răspunseră cu un „e în regulă", iar Ruston începu să se relaxeze.

Apoi zări un tip zdrenţăros şi lăţos de partea cealaltă a Birthday Club şi simţi cum adrenalina îi inundă sângele. O fracţiune de secundă mai târziu alerga încercând să nu-l scape pe bărbat din ochi, ocolind studenţi, instrumente muzicale, clovni şi biciclete.

Se opri din alergare în spatele tarabei farmaciei care părea că intenţionează să mituiască judecătorii cu crenvurşti anul acesta, dar în momentul în care ajunse la Birthday Club bărbatul nu mai putea fi văzut nicăieri.

Încetinind până la un mers care n-ar mai alarma pe nimeni fără să fie necesar, Ruston o apucă pe singurul traseu pe care omul l-ar fi putut urma pentru a menţine taraba între el şi şerif.

Acolo!

Îl prinsese acum. Îşi mări viteza astfel încât să se apropie de bărbat fără a mai panica pe nimeni altcineva, însă, chiar când era pe punctul de a-şi utiliza foarte mult exersatul, deşi rar utilizatul „în numele legii", punându-şi mâna pe umărul bărbatului şi răsucindu-l până l-ar fi lipit cu spatele de peretele băncii, individul se întoarse.

Fred Rawlins.

Chiar directorul băncii de care Ruston fusese pe punctul de a-l lipi.

Rawlins purta o perucă lungă şi zbârlită şi nişte zdrenţe – probabil create de către crizata sa soţie hippie – a căror semnificaţie şeriful era sigur că se va pierde aproape pentru toată lumea, cu excepţia doamnei Fred, care îşi schimbase numele în Sunbeam Moonrise[1] cu douăzeci de ani în urmă şi refuzase permanent să le permită

[1] Rază-de-soare Răsărit-de-Lună

oamenilor să o numească pe scurt „Sunny“, asumându-şi astfel riscul de a fi cunoscută drept „doamna Fred“ încă de pe atunci.

Fred îi zâmbi şi îi luă mâna.

– Al naibii eveniment şi anul ăsta, Rusty, spuse el, fluturând exact tipul de steag american pe care soţia sa îl ura. Ne vedem la grătarul în aer liber?

Rusty Ruston strânse mâna oferită, aprobă din cap, apoi făcu un pas înapoi, în timp ce Fred se sui în carul alegoric al soţiei sale, care părea a susţine cauza celor fără adăpost. Sunbeam Moonrise dăduse din nou lovitura, iar Ruston se întrebă ce vor spune superiorii lui Rawlins din Madison când vor auzi că banca lor sponsorizase un car alegoric dedicat unor oameni cărora nu le-ar împrumuta bani nici morţi.

„Nu e problema mea“, decise Ruston. Problema lui era să găsească o modalitate de a se relaxa puţin; aproape-l răsucise-n loc pe directorul băncii, lipindu-l de perete, şi nu putea să stea atât de încordat toată ziua, altfel avea să sfârşească prin a răni pe cineva.

Trebuia să se calmeze.

Trebuia să aibă încredere în adjuncţii săi că vor fi ochii şi urechile sale.

Îşi verifică ceasul.

Ora zece fix.

Fanfara era aliniată, iar tamburul major îşi ridicase bagheta. Suflă scurt în fluier, iar formaţia începu să părăsească mărşăluind parcarea, cu tamburul major păşind în frunte ţanţoş şi elegant. Când fanfara dădu colţul către Main Street, atacară o versiune entuziastă a cântecului *Strike Up the Band,* care era numai puţin în afara liniei melodice.

Procesiunea începuse în mod oficial şi mulţimea începu să ovaţioneze cu mult mai mult entuziasm decât considera Ruston că merita parada cu adevărat.

Dar acesta, desigur, nu era lucrul cel mai important.

Lucrul cel mai important era ca toată lumea să se distreze bine, iar Ruston ajunse la concluzia că cel mai bun mod pentru ca şi el să se poată distra va fi să se întoarcă şi să i se alăture lui Misty Kennedy, care stătea la bordură cu un clipboard şi cu un

cronometru, încercând să controleze ritmul carelor alegorice. Şoferii se puneau în mişcare fie când le venea lor, fie când îşi puneau motoarele în mişcare, una din cele două.

După fanfară urmă carul alegoric intitulat „Pământul libertăţii“ al celor de la Distracţie de Vară, cu fiica lui Merrill Brewster, Marci, pe post de Statuia Libertăţii, purtând un costum care era mult mai bun decât orice alt costum pe care o Domnişoară Libertate în vârstă de zece ani îl purtase în ultima vreme şi stând mândră în centrul a ceea ce probabil trebuia să închipuie un fel de corabie cu emigranţi.

„Cu puţin noroc, se gândi Ruston, restul zilei va fi la fel de frumos ca şi costumul lui Marci Brewster.“

În cele din urmă, în timp ce „Pământul libertăţii“ trecu încet pe lângă el, cu numai câteva persoane la tribord, Rusty Ruston începu să se destindă.

CAPITOLUL 32

Logan dădu la o parte tufişul de la intrarea în peşteră şi privi afară, ochii lui plini de urdori micşorându-se din cauza luminii soarelui care se ridicase în înaltul cerului cât timp dormise. Aşteptă ca ochii să i se deprindă cu lumina şi-n acest răstimp stătu cu urechea ciulită, nemişcat, cu respiraţia de-abia auzindu-i-se. Numai când atât ochii, cât şi urechile îi spuseră că nu pândea nici un pericol în apropiere, se strecură în cele din urmă prin intrarea îngustă a peşterii pentru a-şi întinde muşchii plini de crampe în aerul dimineţii.

În vreme ce junghiurile din timpul nopţii începu să-l lase, se ghemui, ascultând din nou cu atenţie.

Nu se auzea nimic în afară de o pereche de gaiţe care se certau pe o bucăţică de mâncare.

Ridicându-se, începu să-şi croiască drum în tăcere către cocioaba lui, mişcându-se încet, întorcându-şi permanent ochii şi urechile în toate direcţiile, căutând printre copaci orice semn de oameni aşteptând să-l înhaţe.

După aproape o oră ajunse în cele din urmă la destinaţie.

Cioara cu o singură aripă era cocoţată pe o buturugă în faţa uşii, iar în momentul în care îl zări începu să ţopăie nebuneşte în sus şi în jos, croncănind şi fâlfâind din aripă.

– Şşşşt, făcu Logan, dar pasărea nu-i dădu nici o atenţie, surdă la mustrarea bătrânului.

Bărbatul se îndreptă spre intrare, iar pasărea țopăi de pe buturugă și se grăbi către căbănuță, zbughind-o pe ușă de îndată ce Logan o crăpă ușor. Odată ce dispăru în colibă, pasărea deveni tăcută, iar Logan avu o presimțire cumplită.

Deschise ușa mai larg, iar lumina soarelui năvăli înăuntru.

Câinele său zăcea mort într-o baltă de sânge negru lipicios, cu pieptul sfârtecat.

Timp de mai mult de un minut, Logan rămase tăcut în cadrul ușii, privind fix la corpul celui care până ieri fusese cel mai bun prieten al lui.

O farsă, își spuse. Trebuie să fie un fel de farsă. Cine ar vrea să împuște un câine bătrân și inofensiv?

Dar chiar când i se formau cuvintele în minte, știa că nu sunt adevărate.

– Nu, șopti Logan, intrând în cele din urmă în căbănuță și căzând în genunchi. Ridică trupul rece și fără vlagă și îl ținu la pieptul său, legănând și alinând rămășițele animalului, atât de blând, de parcă ar fi ținut în brațe un bebeluș. De ce au făcut una ca asta? murmură el. Ce credeau că puteai să le faci? Își îngropă fața în blana câinelui și trase în nări mirosul pătrunzător al singurului prieten adevărat pe care îl știuse de ani de zile. Îmi pare rău. Atât de rău…

Lacrimile începură să se rostogolească pe obrajii lui Logan, iar legănatul său deveni violent. Peste o secundă, încă ținând strâns la piept corpul însângerat al câinelui, își pierdu echilibrul și se prăvăli la podea, suferința pentru pierderea singurului său prieten adevărat alungând îngrijorarea, teama și teroarea care luaseră naștere înlăuntru în momentul în care descoperise că demonii doctorului Darby fuseseră eliberați încă o dată.

Și acum ei îi uciseseră *câinele*.

Bătrânul lui *câine* sărman, inofensiv, surd și infirm.

Timp îndelungat – nu avea idee cât de mult – Logan zăcu pe podea suspinând. Dar încetul cu încetul furtuna de emoții scăzu în intensitate, iar în cele din urmă se ridică și își șterse fața cu mâneca.

Totul, știa, se schimbase.

Totul era rău.

Cele mai preţioase secrete ale sale erau risipite pe podeaua cabanei şi ştia că nu va mai putea niciodată pe viitor să locuiască acolo.

Privirea i se îndreptă asupra ciorii, care ciugulea ultimele firimituri de pâine pe care Logan le lăsase cu o zi înainte pe podea.

– Îmi pare rău, şopti el, numai în parte către cioară.

Acum imagini i se desfăşurau în minte. Imagini ale fetei pe care o ucisese cu atât de mult timp în urmă, ale fetei pe care îşi dorise numai s-o iubească.

Şi doctorul Darby, care încercase să-l ajute.

Şi fata pe care o ucisese doctorul Darby. Logan sondă adânc în profunzimile minţii sale înceţoşate şi îi găsi numele.

Hanover.

Asta era. Arăta precum cealaltă fată – cea pe care o iubise – şi îi fusese teamă că şi ea ar putea să moară. Dar doctorul Darby îi spusese că nu va muri.

Doctorul Darby îi spusese că el era bine.

Însă apoi doctorul Darby o omorâse pe fată şi îi spusese să se asigure că demonii stau închişi.

Logan îl privise pe doctorul Darby cum se înecase în noaptea aceea. Ieşise cu barca pe lac, pescuind la lumina lunii. Încercase chiar să-l salveze, dar apa era prea adâncă şi nu reuşise să ajungă la el.

Dăduse greş.

Şi acum dăduse greş din nou.

Demonii erau eliberaţi, iar câinele său era mort.

Şi în curând oamenii se vor întoarce şi îl vor lua.

Dar poate nu era prea târziu. Poate era încă ceva ce putea face – ceva ce-i va răscumpăra toate eşecurile.

Luptându-se să se ridice în picioare, Logan luă de jos trupul sfârtecat al câinelui său.

– Haide, câine, murmură el. Poate că nu suntem încă terminaţi.

Părăsindu-şi căbănuţa pentru ultima oară – o ştia –, Logan cără corpul câinelui său până la lac, neprivind în urmă nici măcar o dată.

Cioara, ca şi cum într-un fel ar fi ştiut că nu-l va mai revedea pe Logan, croncăni pentru ultima oară şi apoi tăcu.

Logan aşează câinele pe culcuşul său de cârpe aflat la prova bărcii, exact aşa cum o făcuse de o mie de ori până atunci.

Bătrânul câine arăta de parcă ar fi aţipit pentru o clipă.

Logan păşi în barcă şi o împinse, eliberând prova din noroi.

Vâsli repede, dar în tăcere, ţinându-se aproape de mal, în timp ce îşi croia drum către Pinecrest.

Lacul era aproape ireal de tăcut, fără nici o altă barcă pe luciu în acea dimineaţă.

Când ajunse la destinaţie, peste treizeci de minute, Logan strecură bărcuţa printre buruienile aflate la aproximativ douăzeci de metri de peluza de la Pinecrest şi legă parâma de creanga pe care o folosise de atâtea ori înainte.

– Şşşt, îi spuse câinelui. Aşteaptă aici.

În linişte, Logan merse printre copacii care mărgineau Pinecrest până când se apropie de clădirea pentru trăsuri cât putu de mult fără să se dea în vileag. Deja vocile îi şopteau, dar de data aceasta ştia că nu va putea să dea greş.

Îi rămăsese un ultim lucru de făcut, iar de data aceasta vocile nu-l vor mai împiedica.

Se mişcă rapid dinspre adăpostul pădurii către uşa de la clădirea pentru trăsuri, dar şovăi înainte să atingă mânerul.

Dacă va da greş din nou?

Poate că ar trebui să se întoarcă acum, să meargă înapoi la barcă şi să urmeze calea pe care o urmase doctorul Darby.

Dar asta *însemna* să dea greş.

Şi de data aceasta nu avea de gând să mai dea greş.

De data aceasta va face exact ce dorise de la el doctorul Darby să facă.

Apucă mânerul uşii, iar pe măsură ce vocile crescură în intensitate, simţi o nouă energie scurgându-se în el din adâncul clădirii.

Urma ca totul să fie bine.

De data aceasta nu va mai da greş.

Tremurând la gândul a ce va urma, Logan deschise uşa şi păşi în întuneric.

CAPITOLUL 33

Rusty Ruston dădea a treia oară roată pajiştii întinse care cobora uşor către pavilionul sub care corpul lui Ellis Langstrom fusese descoperit cu numai câteva nopţi înainte. Totuşi, în acea seară era aproape ca şi cum tragedia nu ar fi avut loc. Pavilionul strălucea cu mii de luminiţe, în timp ce se lăsa amurgul, iar licuricii începuseră şi ei să sclipească. O formaţie alcătuită din patru persoane – ultima dintr-un şir de execuţii muzicale care duraseră toată după-amiaza – cânta lângă un loc de dans aproape plin, care devenea minut cu minut mai aglomerat. Pajiştea fusese transformată într-o cuvertură uriaşă colorată, alcătuită din pături, deoarece familii din toată regiunea se aşezaseră să mănânce cina în aer liber furnizată de Lions Club, apoi să urmărească cele mai bune jocuri de artificii de la nord de Chicago, cel puţin dacă dădeai crezare spuselor primarului Richmond.

Sub un stejar uriaş situat aproape de marginea pajiştii cea mai îndepărtată de pavilion, Derek Anders arunca o minge către copilaşul său, părând a fi decis că se săturase de ziua îndelungată de supraveghere continuă. Alte două ajutoare de şerif luaseră în mod evident exemplu de la Anders şi aşteptau împreună cu familiile lor focurile de artificii.

Cel puţin unul dintre ei arăta de parcă ar fi băut prea multă bere, dar Rusty nu îl putea învinovăţi; toţi fuseseră de serviciu începând

de dimineaţă devreme şi trecuse cu mult timpul ca toţi să ia o pauză, inclusiv el.

Pe lângă asta, totul decursese fără nici o problemă, şi acela se contura drept cel mai bun 4 Iulie din istorie, cel puţin pentru comercianţii din oraş.

– Aici, Rusty! Ţi-am pregătit o farfurie.

Ruston se întoarse şi o văzu pe Rita Henderson ţinând în mână un platou uriaş acoperit cu un morman de coaste fripte, salată de cartofi, porumb fiert şi chiar unul dintre acei biscuiţi uriaşi peste care se prelingea untul. Stomacul îi ghiorăi tare atunci când îl luă, făcând-o pe Rita să ridice dintr-o sprânceană.

– Ce mod încântător de a-mi spune că nu ai mâncat toată ziua, spuse ea, apoi privi mulţimea cu satisfacţie. Dar ce zi grozavă! Totul a ieşit perfect, datorită şi ţie. Poţi să fii sigur că o să te votez data viitoare când o să candidezi pentru a fi reales. Îi înmână o furculiţă din plastic şi un şerveţel. Dar acum e timpul pentru puţină relaxare.

Ruston zâmbi şi încercă să se forţeze să nu mai cerceteze din ochi mulţimea, căutând probleme care nu existau.

– Mulţumesc, Rita, spuse el. Poate ai dreptate.

Dar chiar când se îndrepta către un loc gol la o masă de picnic, privirea îi căzu asupra lui Eric Brewster şi a lui Cherie Stevens, ţinându-se de mână în timp ce se strecurau cu grijă prin labirintul de pături, îndreptându-se spre toneta cu limonadă.

Ceea ce nu reprezenta o problemă în sine, dar antenele lui Ruston totuşi intrară în alertă.

Cu rapiditate, cercetă zona, căutând două surse potenţiale de probleme: Adam Mosler şi Al Stevens.

Rivalul lui Eric şi tatăl mult prea protector al lui Cherie.

Ruston îl zări mai întâi pe Stevens; Al şi fratele său Billy erau pe platforma plutitoare, punând la punct ultimele detalii înaintea jocurilor de artificii.

Ajungând la concluzia că Stevens nu avea să reprezinte o problemă – cel puţin, nu imediat – Ruston îl căută din ochi pe Adam Mosler şi îl găsi sprijinit de un copac, holbându-se furios la Eric şi la Cherie.

Ruston îşi concentră privirea asupra lui Mosler, şi, parcă mânat de voinţa şerifului, băiatul se întoarse peste câteva secunde şi se uită la el.

Schimbară o privire; chiar şi de la douăzeci de metri distanţă, Ruston putu vedea că Adam începe să se desumfle. În cele din urmă, băiatul dădu din cap, se întoarse şi o porni în direcţia opusă către terenul de baseball unde un joc de softball se apropia de final, la lumina zilei ce era pe cale de dispariţie.

Bine. Aşa putea savura masa în linişte.

Se aşeză la o masă de picnic împreună cu Rita Handerson, lângă două familii cu copii mici, care se strânseră pentru a le face loc amândurora. Peste tot în jurul său auzea sporovăiala oamenilor fericiţi. Până acum cele mai mari probleme fuseseră două insolaţii şi un genunchi julit, dintre care numai ultimul avusese nevoie de serviciile personalului medical din cortul de prim ajutor. Aşa că, dacă Al Stevens ar fi în stare să nu îşi ardă degetele în seara aceea, toată această întreagă sărbătoare de 4 Iulie s-ar putea să intre în istorie drept cea mai bună de până atunci, în ciuda a ceea ce se întâmplase vineri noapte.

Viaţa reală putea aştepta până dimineaţă.

Rupse o bucată de carne de pe coastă, apoi linse zeama groasă de pe degete.

– Iată ceea ce numesc eu lucru bun, spuse el cu un oftat.

De cealaltă parte a mesei, un copilaş – probabil în vârstă de numai un an şi aflat încă în braţele mamei sale – păru să-i simtă buna dispoziţie. Gângurind şi zâmbind, întinse mânuţele spre Ruston, oferindu-i resturile unei bucăţi de cartof, ţinută strâns în degetele-i micuţe.

– Ei bine, mulţumesc, spuse Rusty întinzând mâna să ia cartoful de la copilaş. Cu dragă inimă. Cu foarte dragă inimă.

Copilaşul gânguri fericit, iar Ruston se gândi că, cel puţin pentru moment, lumea era un loc al normalităţii.

Riley Logan se poticni când ieşi pe uşa clădirii pentru trăsuri în întunericul tot mai profund al serii.

La capătul peluzei, casa era încă liniştită, încă pustie.

Însă în capul lui Logan vocile şopteau în continuare. Acum, totuşi, una dintre ele se ridicase deasupra celorlalte.

Vocea unei femei.

O femeie care vorbea, spunându-i ce trebuie să facă.

„Nu aici, spuse ea. Vreau să merg unde sunt oameni."

Logan strânse toporul şi mai tare.

„Trebuie să termin, şopti vocea. Trebuie să termin totul."

Logan se îndreptă spre cărarea din pădure care avea să-l ducă în oraş.

În depărtare, undeva dincolo de vârfurile copacilor, văzu o pată strălucitoare pe cer.

Lumini.

O mulţime de lumini.

Toţi oamenii vor fi acolo.

Cât de mulţi dorea ea.

„Da, suspină femeia în timp ce el o apucă înspre lumini. O, da!"

Eric Brewster dorea să se poată cufunda în plăcerea de a o avea pe Cherie Stevens alături de el, pe pătura pe care mama sa o adusese de la Pinecrest şi unde ei doi stăteau acum, împreună cu familia lui. Simţise un fior de gelozie cu două ore în urmă, atunci când o văzuse prima dată vorbind cu Adam Mosler, ca şi un sentiment groaznic de dezamăgire că ea încă stătea în preajma acestuia. De fapt, simţise mult mai multă gelozie şi mult mai multă dezamăgire decât s-ar fi aşteptat sau decât ar fi vrut să recunoască faţă de Tad şi de Kent când prietenii săi văzuseră cum se uita la Cherie şi începuseră să-l tachineze.

Şi se simţise chiar mai surprins de cât de bine se simţise atunci când ea îl văzuse, întrerupsese brusc conversaţia cu Mosler şi venise să-l salute, apoi stătuse cu el toată după-amiaza, chiar şi când Adam Mosler începuse să fiarbă în mod vizibil de furie. Ba se simţea atât de bine, încât nici măcar nu-i păsa de privirile ironice pe care i le aruncau Tad şi Kent de pe păturile pe care ei şi părinţii lor le întinseseră lângă cuvertura familiei Brewster.

Dar chiar şi prezenţa lui Cherie nu putea să risipească acea presimţire întunecată care îl apăsase toata ziua, sentimentul ciudat că exista ceva ce trebuia să fi făcut şi nu făcuse.

Sau – poate chiar mai rău – făcuse ceva ce nu ar fi trebuit să facă.

Problema era că nu-şi putea aminti ceea ce el, Tad şi Kent făcuseră ultima dată când intraseră în încăperea ascunsă în spatele camerei de depozitare din clădirea pentru trăsuri.

Îşi amintea cu claritate ceea ce intenţionaseră să facă – asta era uşor. Urmau să intre în cameră, să separe tot ce îmbinaseră şi să isprăvească ceea ce se întâmpla.

Dar nu-şi putea aminti să fi demontat ceva.

Nici lampa, nici fierăstrăul.

Nici măcar să fi scos instrumentele din trusa medicală.

Şi ce-i cu asta? Nu era ca şi cum tot ce se întâmplase era vina lor! Cu siguranţă că nu el o ucisese pe Tippy, iar Tad nu-l ucisese pe Ellis Langstrom, iar Kent nu făcuse un abajur de lampă din pielea de pe braţul lui Ellis!

Tot ce se întâmplase fusese că *visaseră* acele lucruri.

Dar cum putuseră să viseze lucruri despre care nici măcar nu aveau cunoştinţă că se întâmplaseră?

Şi asta, ştia, era ceea ce fusese în neregulă toată ziua: avea un sentiment ciudat că altceva urma să se întâmple, ceva ce el, Tad şi Kent ar fi putut preveni numai dacă ar fi făcut ceea ce intenţionaseră să facă în camera ascunsă. Dar o făcuseră? Făcuseră ceva?

Sau, chiar mai cumplit, făcuseră ceva *rău?*

Acest gând îl frământase toată ziua, iar acum, când întunericul nopţii se lăsa în jurul lui, gândul devenea din ce în ce mai apăsător.

– Hei, spuse Cherie, întrerupându-i visarea. Ştiu un loc grozav de unde să privim focurile de artificii. Ştii puntea peste mlaştină? Cea care duce la cărarea către Pines?

Eric încuviinţă, iar când văzu strălucirea din ochii ei starea sufletească i se îmbunătăţi uşor. Poate dacă ar fi singuri în întuneric… Starea lui de spirit deveni şi mai bună, în timp ce cântărea posibilităţile ce i se ofereau.

– Ştiu podul, spuse el.

– Tatăl meu ajută la lansarea artificiilor şi întotdeauna instalează platforma lângă pod, aşa că este cel mai bun loc de unde să priveşti. Vrei să mergi?

Eric încuviinţă încă o dată, dar cu coada ochiului o văzu pe mama sa deja clătinând din cap.

– Dar ar trebui să fim cu toţii împreună, începu Merrill. Nu vreau să pierd…

– Va fi în regulă, interveni Dan, oprind brusc lanţul îngrijorărilor lui Merrill înainte ca ea să sfârşească prin a le da glas. Apoi, sigur că adevărata ei teamă era ca Adam şi prietenii săi să nu-l atace pe Eric dacă l-ar vedea singur cu Cherie, îi spuse lui Eric: De ce nu-i iei şi pe Kent şi pe Tad? Cu voi patru plecaţi, s-ar putea să fie suficient spaţiu pe pături ca noi, ceilalţi, să ne putem întinde.

Eric o privi pe Cherie, care ezită preţ de o secundă înainte de a aproba ideea, ceea ce era suficient să-i spună că şi ea sperase să fie singură cu el în aceeaşi măsură în care sperase el să fie singur cu ea. Totuşi, Tad şi Kent le vor acorda suficient spaţiu şi cel puţin nimeni nu sugerase să o ia şi pe Marci.

– Numai să aveţi grijă să vă întoarceţi aici imediat ce se termină focurile de artificii, continuă tatăl său, în timp ce el şi Cherie se ridicau în picioare.

– Nici o problemă, spuse Eric, în timp ce Kent şi Tad se ridicau la rândul lor.

Peste o clipă, mâna caldă a lui Cherie o ţinea pe a lui, în timp ce îi conducea prin marea de oameni şi pături către cărarea înspre punte.

Riley Logan înainta în tăcere pe drumeagul ce ducea în oraş, neauzind nimic altceva în afara vocilor care păreau să vină nu numai din propria sa minte, ci şi de peste tot din jurul lui.

Vocea femeii era cea mai distinctă, ridicându-se deasupra tuturor celorlalte.

„Niciodată nu înţeleg, spunea ea. Nu au ştiut niciodată de ce am făcut-o. Nu le-a păsat. Eu nu am contat deloc. Singurul care a contat era Tata. Tata şi Mama. Dar nici lor nu le-a păsat de mine. Nimănui nu i-a păsat niciodată de mine.“

Logan nu ştia dacă ea vorbea cu el sau cu ea însăşi, dar nu conta.

Ea vorbea şi el trebuia să asculte.

Trebuia să asculte şi trebuia să se supună.

Ea tăcu timp de o secundă, iar când vorbi din nou, tonul vocii sale se schimbase. Spuse un singur cuvânt: „Stop!"

Apoi toate celelalte voci tăcură, iar Logan încremeni şi o vreme nu mai auzi absolut nimic.

Apoi un alt fel de sunet îi ajunse la urechi.

Un sunet care venea direct din faţă.

Cineva pe cărare.

Un bărbat.

Un bărbat care lălăia fals în vreme ce se apropia.

Logan se ghemui la pământ, în tufişul de la marginea cărării.

Simţi mirosul omului înainte ca acesta să poată fi văzut.

„Beat! şopti femeia. Exact ca Tata!"

Bărbatul intră în raza vederii, mersul său împleticit spunându-i lui Logan că femeia avusese dreptate.

„Sari la el! comandă femeia. Sari la el şi înfruntă-l!"

Logan ascultă şi se supuse.

Se ridică şi păşi pe cărare exact în faţa omului.

Surprins, bărbatul scăpă sticla de bere pe care o ţinea în mână.

„Omoară-l!"

Neavând nevoie de nimic altceva decât de acel ordin şoptit pentru a acţiona, Logan ridică toporul.

Marginea sa – lama ascuţită de însuşi Logan cu doar puţin timp în urmă – secţionă cu uşurinţă gâtul bărbatului.

Capul său se rostogoli la pământ cu pleoapele zbătându-i-se şi cu gura căscându-se din cauza surprizei şi a şocului.

Apoi genunchii se îndoiră şi trupul descăpăţânat se prăbuşi la pământ, sângele ţâşnind peste copaci, peste cărare, peste însuşi Logan.

Logan privi îndelung la corp, nefiind prea sigur de ceea ce tocmai avusese loc.

„Da, şopti femeia. Foarte bine. Perfect. Ăsta-i unul. Dar sunt mai mulţi. Cu mult mai mulţi…"

– Unul, repetă Logan, acum întregul cor de voci revenind şi înălţându-se, acoperindu-l de extaz.

Cu mâinile strângând toporul, înaintă câţiva paşi, condus de vocea femeii.

Apoi auzi mai multe voci apropiindu-se, voci tinere, şi sunetul înfundat al unor picioare păşind pe lemn.

Erau oameni pe pod!

Logan se ghemui în tufe şi se lăsă să alunece de pe mal în apa întunecată şi rece a mlaştinii.

În tăcere, îşi croi cu greu drum prin stuful des, până când ajunse direct sub pod.

Rămase acolo tăcut, ascultând vocea femeii, aşteptând să-i spună ce să facă în privinţa picioarelor care acum se învălmăşeau pe scândurile din lemn de deasupra capului său.

Kent şi Tad stăteau căţăraţi pe balustrada podului, cu faţa spre platforma pentru artificii, în timp ce Eric se sprijinea de ea, cu Cherie la pieptul său. Îşi petrecuse braţele în jurul ei, iar nasul îi era îngropat în părul ei, adulmecându-i aroma cu fiecare respiraţie.

Apoi, din neant, auzi o voce: „Nu ei. Nu aici. Nu încă".

Eric se întoarse şi-l privi pe Kent, încruntând dintr-o sprânceană.

– Ai auzit ceva?

Expresia de pe faţa lui Kent îi oferi răspunsul la întrebare chiar înainte ca prietenul său să vorbească.

Dar Tad fu cel care spuse:

– O voce. Apoi se lăsă să alunece de pe balustradă, rămânând în picioare alături de Eric. O voce de femeie.

Kent coborî la rândul său de pe balustradă şi acum scruta întunericul.

– N-am auzit absolut nimic, spuse Cherie.

„Grăbeşte-te! Vreau să o faci! Vreau să o faci acum!"

– O, Doamne, şopti Tad. De unde vine?

– Despre ce vorbiţi, băieţi? întrebă Cherie.

Cei trei băieţi se mulţumiră să se privească unul pe altul, fiind cuprinşi de o groază teribilă atunci când vocile – vocile pe care nu le

mai auziseră niciodată în afara camerei secrete din clădirea pentru trăsuri – deveniră mai puternice.

Mai puternice şi mai poruncitoare.

Logan lunecă prin apă la fel de tăcut precum se deplasase prin pădure şi numai când podul rămase cu mult în urma lui se urcă pe mal şi se ridică în picioare la marginea pajiştii.

Pavilionul luminat – şi o mie de oameni – se aflau în faţa sa, ca o scenă dintr-un vis.

„Da, şopti femeia. Iată-i. Toţi taţii şi toate mamele! E timpul. E timpul să-i facem să plătească pentru că nu au avut grijă de mine!“

Logan îşi încleştă încă o dată degetele pe topor.

Cu spiritul lui Lizzie Borden arătându-i calea, îi va face într-adevăr să plătească.

CAPITOLUL 34

Lumina în spirală a primei salve de artificii licări pe cer, iar peste o secundă întunericul nopţii fu fărâmat de petalele albe orbitoare ale unei crizanteme luminoase, strălucirea ei în miezul beznei fiind scoasă în evidenţă de sunetul ca de tunet al exploziei rachetei.

Dar Eric Brewster de-abia băga de seamă.

Ceva îngrozitor se întâmplase!

O putea simţi – putea simţi suferinţa, aproape ca şi cum lama se cufundase adânc în propriul său abdomen. Şi totuşi, durerea nu era înlăuntrul său – era undeva în altă parte, undeva în apropiere.

Când a doua rachetă explodă pe cer, un alt junghi de agonie îl spintecă, iar preţ de o fracţiune de secundă încremeni, fiecare muşchi al corpului său devenind rigid ca răspuns la durerea înfricoşătoare.

Lângă el, îl auzi pe Tad Sparks respirând întretăiat, dar nu era acelaşi fel de suspin extatic care se ridica din gâtul lui Cherie Stevens. Respiraţia întretăiată a lui Tad era sunetul şocului, iar când Eric se întoarse să-l privească, Tad avea ochii larg deschişi, iar gura – larg căscată.

– O face, şopti Tad. *O să-i omoare pe toţi!*

Ca şi cum ar fi răspuns la cuvintele şoptite ale lui Tad, o voce urlă brusc în mintea lui Eric – o voce de femeie –, aceeaşi voce pe care o auzise cu o clipă mai devreme. Numai că acum nu mai şoptea.

Acum urla!

„Omoar-o! Omoar-o acum! Fă-o! Fă ce spun!“

Apoi o altă voce, o voce înăbuşită. „Cinci“, şopti vocea.

Un alt ţipăt, dar de data aceasta neizvorând din mintea lui Eric.

Apoi alte două silabe înăbuşite.

„Şase“.

A treia rachetă explodă deasupra capetelor lor, dar acum Eric uitase cu desăvârşire ce se întâmpla pe cer.

În schimb alerga, cu picioarele izbind cu putere pământul, Tad şi Kent fugind în spatele lui. Într-o fracţiune de secundă părăsiseră puntea, în următoarea ţâşniseră dintre copaci spre peluza aglomerată.

Alte rachete explodară pe cer, iar acum mulţimea suspina de încântare, însă în capul lui Eric era un singur sunet.

Sunetul cuiva care murea.

Laurie Kingsford privea fascinată explozia de artificii, ţinând strâns la piept copilaşul ei de două luni. Numai când strălucirea steagului roş, alb, albastru începu să pălească, se uită în cele din urmă la faţa micuţă a lui Ben. Mama ei nu voise să aducă acolo copilaşul, dar Laurie fusese atât de sigură că pruncului îi vor plăcea la nebunie focurile de artificii, la fel de mult cât îi plăceau ei, încât ignorase avertismentul mamei sale. Şi avusese dreptate: micuţul Ben se uita direct sus pe cer, cu ochii atât de larg deschişi încât Laurie putea vedea limpede reflectarea jocurilor de artificii în pupilele lui micuţe. Pe când bolta se lumina cu salva următoare, ochii lui Ben arătară ca şi cum s-ar fi umplut cu praf de aur arzător, iar Laurie hotărî că avea să privească restul spectacolului numai prin ochii bebeluşului.

Avea să fie un lucru ce merita ţinut minte pentru tot restul vieţii.

Dar peste o secundă, înainte ca focul de artificii de pe cer să ajungă la zenit, reflexia strălucitoare dispăru brusc din ochii luminoşi ai lui Ben şi Laurie simţi o prezenţă stranie exact în spatele ei.

Întorcându-se, dădu să ridice privirea, dar era deja prea târziu: Laurie nici măcar nu avu timp să vadă toporul îndreptându-se către capul ei, cu atât mai puţin să-şi dea seama de ceea ce era pe cale să i se întâmple.

Într-o fracţiune de secundă se sfârşi.

Lama toporului secţionă craniul lui Laurie atât de curat, încât partea din spate a capului pur şi simplu căzu, aproape ca şi cum

nu ar fi făcut niciodată parte din ea. Expresia femeii se schimbase foarte puţin – poate, dacă s-ar fi uitat cineva cu luare aminte, ar fi văzut o urmă de surpriză în ochii ei.

Dar, chiar dacă ar fi fost acolo, surpriza dispăruse cât ai clipi, iar când lumina de deasupra capului deveni intensă, lumina vieţii din ochii lui Laurie Kingsford se stinsese.

Ben, încă adăpostit în braţele mamei sale, începu să ţipe, dar plânsetul său fu înghiţit repede, mai întâi de ţipetele extatice ale mulţimii care privea luminile de pe cer, apoi de însăşi mama sa, care se prăbuşi în faţă, cu sânii apăsând faţa micuţă, cu sângele ţâşnind peste prunc din rana deschisă ce fusese cu numai o secundă înainte partea din spate a capului ei.

Logan privi în jos cu ochi orbi.

Deasupra lui, strălucirea cerului începu în cele din urmă să pălească.

În capul său o voce de femeie răsuna râzând.

– Şaptespezece, spuse el încet.

Apoi, în vreme ce Laurie Kingsford zăcea într-o baltă de sânge, Logan merse mai departe, căutând deja următoarea ţintă a toporului lui Lizzie Borden.

Eric se împletici, ţinându-se de partea din spate a craniului, unde o durere arzătoare îi secţiona creierul ca şi cum ar fi fost…

…ca şi cum ar fi fost un topor!

Auzi o voce insensibilă. O voce moartă.

– Şaptesprezece.

Dar vocea nu era precum celelalte voci – nu ca vocile pe care le auzise atunci când fusese pe punte.

Vocea aceasta era reală.

În timp ce durerea din cap se domolea, se uită în jur, căutând înnebunit sursa ei. Dar erau oameni peste tot – mulţimi de oameni, toţi privind în sus, pe cer.

Apoi Eric îl văzu.

Bărbatul din barcă – barca având o cruce uriaşă montată la prova.

Bărbatul cărunt cu părul încâlcit şi cu o barbă stufoasă.

Bărbatul care acum rotea un topor ca şi cum ar fi cosit grâu. Dar în loc de grâne şi de spice, care să cadă pe pământul dimprejur, acest secerător lăsa o potecă oribilă de durere şi de teroare.

Şi de moarte.

Acum un murmur confuz de voci se înălţa în capul lui Eric, dar o singură voce – vocea femeii pe care o auzise pe pod – se ridica deasupra celorlalte.

„Da!“ ţipa femeia ori de câte ori toporul izbea carne şi oase. Pe măsură ce sporea măcelul, iar victimele cădeau una după alta sub lama însângerată, în vocea femeii se distingea o notă de extaz. „Da, gemu ea. O, da…“

Toporul lovi iarăşi şi iarăşi, iar Eric privea îngrozit cum stropii strălucitori de sânge se amestecau cu licuricii mişunând dinspre copaci şi cu scânteile care cădeau de pe cer.

Şi peste toate acestea – acoperind chiar şi vocea lugubră a femeii al cărei extaz creştea cu fiecare lovitură de topor – se ridica o altă voce.

O voce ţinând cu grijă evidenţa îngrozitorului măcel.

– Şaptesprezece… optsprezece… nouăsprezece… douăzeci…

Picioarele lui Logan urmară aceeaşi cadenţă ca şi vocea, în timp ce-şi croia drum prin mulţime, cu toporul zvâcnind înainte şi înapoi la fiecare pas.

Oamenii cădeau unul după altul, oţelul însângerat trecând cu aceeaşi uşurinţă prin oase, ca şi prin carnea care le acoperea.

„Nu te opri, gemu femeia. Să nu te opreşti vreodată…“

Totuşi, Logan se opri să-şi şteargă sângele de pe faţă, înainte ca acesta să-l orbească.

„Mai mulţi! Mai mulţi! urlă femeia. Continuă! Omoară-i pe toţi!“

Logan ridică din nou toporul, secerând creştetul unui băieţel chiar când copilul ridicase mâinile pentru a se apăra de armă.

– Treizeci şi opt.

Peste tot în jurul lui Logan oamenii se bucurau de spectacolul de pe cer, nefiind conştienţi de masacrul ce se apropia din spate.

„Acolo! Îi vezi? Mama cu tatăl şi cu fetiţa!“

Deşi artificiile explodau din secundă în secundă acum, iar uralele mulţimii se auzeau peste tot în jurul său, Eric recunoscu vocea într-o clipită.

O recunoscu şi ştiu că numai patru oameni o auzeau.

El însuşi, Kent Newell, Tad Sparks…

Şi omul cu toporul.

Spiritul nevăzut din spatele vocii îngrozitoare păru că se ridică peste toate celelalte şi dintr-odată Eric nu numai că auzi vocea, ci şi văzu cu ochii ei.

Văzu oamenii pe care tocmai îi alesese.

„Familia mea, ţipa ea acum. Mama mea şi tatăl meu şi sora mea. Sora mea Emma!"

Dar fetiţa pe care o vedea Eric nu era sora ei deloc, iar numele ei nu era Emma.

Numele ei era Marci.

Şi era surioara lui.

„Omoară-i, imploră vocea lui Lizzie Borden. Omoară-i acum!"

Merrill Brewster îşi petrecu braţul pe după umerii fiicei sale şi o trase mai aproape, în vreme ce priveau la spectacolul de pe bolta cerului. Jocurile de artificii se apropiau de sfârşit, iar ea se străduia să-şi amintească dacă avusese parte vreodată de un 4 Iulie mai reuşit, dar când întrebarea i se formula în minte, ea ştia deja răspunsul.

Niciodată.

Ziua fusese perfectă şi în cele din urmă, înţelesese că Dan avusese dreptate: orice i se întâmplase lui Ellis Langstrom nu avea nimic de-a face cu ea sau cu familia ei şi cel puţin de data aceasta nu-şi lăsase temerile să strice vara tuturor.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Marci îi zâmbi.

– Acum nu-i aşa că eşti fericită că n-am plecat ieri acasă? întrebă ea.

Merrill zâmbi către Marci, care era încă îmbrăcată în costumul reprezentând Statuia Libertăţii.

– Foarte fericită. Mai fericită decât ţi-ai putea închipui.

„Omoară-i! comandă Lizzie. Omoară-i acum!"

Logan se îndreptă greoi către familia care se afla încă la zece paşi distanţă, fluxul constant de străfulgerări de pe cer luminându-i calea şi toporul tăios care scânteia ca şi cum ar fi fost lovit de raza unui stroboscop.

– Treizeci şi trei. Treizeci şi patru.

* * *

Eric alergă înnebunit, sărind peste oamenii care ţipau şi sângerau, ale căror strigăte erau complet ignorate de mulţimea a cărei atenţie era încă îndreptată asupra spectacolului de pe cer.

– Nu! răcni el atunci când Logan se apropie de familia sa, cu toporul ridicat deasupra capului lui Marci, în timp ce în propriul său cap vocea lui Lizzie Borden îi cerea tot mai mult sânge.

Mai multă moarte.

În faţa lui – ceva mai mult de o lungime de braţ – bărbatul zdrenţăros ţinea toporul lui Lizzie Borden deasupra capului, iar peste o secundă…

Un val de panică declanşă ceva în adâncul lui Eric şi apoi se aruncă înainte, cu braţele întinse, singurul cuvânt pe care îl rostise înainte erupând acum din gâtlejul lui cu suficientă forţă încât să acopere salva de artificii care explodau pe cerul nopţii, oferind finalul spectacolului.

– NUUUUU!

Cu o forţă neomenească venită de nicăieri, Eric prinse braţul lui Logan şi îl răsuci.

Ochii lui Logan – găvane negre, moarte – se fixară asupra lui.

„Omoară-l!“, auzi Eric vocea comandând, iar de data aceasta ştia că ea cerea propria moarte.

Eliberându-se din strânsoarea lui Eric, Logan ridică din nou toporul.

Dar apoi ezită, iar o lumină slabă scânteie în ochii bătrânului.

„Omoară-l!“ ţipă vocea.

Kent şi Tad apărură din mulţime, aruncându-se asupra lui Logan, încercând să-l doboare, însă bătrânul rămase în picioare, ca şi cum ar fi fost susţinut de o forţă nevăzută.

Eric apucă mânerul toporului – alunecos din cauza sângelui – şi i-l smulse lui Logan din mână.

Vocea urlă: „Da! Da! Tu să o faci! Eu mi-am ucis familia. Acum este rândul tău!“

Ochii lui Eric se îndreptară către Marci, care, în cele din urmă, se întorsese de la splendoarea de pe cer şi acum privea grozăvia

dimprejurul ei. Faţa îi păli şi gura i se deschise larg, dar nu ieşi vreun sunet.

Eric îşi luă privirea de la surioara lui pentru a se uita încă o dată la Logan.

Li se întâlniră ochii.

Şi îşi susţinură privirile.

Şi în momentul în care se priviră ochi în ochi, Eric înţelese totul.

Logan, cu privirea revenindu-i în cele din urmă la viaţă, încuviinţă din cap.

Încleştându-şi degetele pe topor, Eric îl ridică, apoi îl coborî, cufundându-l adânc în umărul bătrânului.

Logan se clătină, dar îşi menţinu poziţia, iar când sângele începu să-i ţâşnească din umăr, spuse ceva.

Vorbi atât de încet, încât numai Eric putu să-l audă.

– Treizeci şi opt.

Timpul păru să încremenească şi încă o dată ochii băiatului îi întâlniră pe cei ai bărbatului.

Încă o dată, bărbatul încuviinţă din cap.

În timp ce vocea din capul său ţipa la el, Eric ridică toporul a doua oară şi îl împlântă adânc în stomacul lui Logan.

Bătrânul se clătină din nou pe picioare şi de data aceasta se prăbuşi.

– Treizeci şi nouă, şopti el în vreme ce Kent şi Tad se aruncau asupra lui, ţintuindu-l la pământ.

Eric tremura acum din toate încheieturile şi, pe când stătea în picioare deasupra omului căzut, simţi o răceală teribilă invadându-i corpul. Vocea femeii încă ţipa, dar celelalte voci începuseră să piardă din intensitate. Şi bărbatul de la pământ – bărbatul pe care îl lovise deja de două ori cu toporul – se holba la el.

Pentru a treia oară li se întâlniră privirile.

Pentru a treia oară, bărbatul vorbi.

– Fă-o, şopti el. Pune-i capăt.

În timp ce Kent şi Tad îl ţineau la pământ, Eric ridică toporul pentru ultima oară, apoi îl prăvăli, lama descriind un arc de cerc mare înainte de a secţiona gâtul bătrânului şi de a se înfige adânc în pământul de sub pajiştea îmbibată cu sânge.

„Nu!“ suspină ultima voce din capul lui Eric, apoi tăcu, iar Eric privi tigva retezată. Trăsăturile erau aproape imposibil de distins în spatele bărbii încâlcite şi pline de sânge, însă pe când focurile de artificii de deasupra începură să se stingă treptat, Eric fu sigur că văzuse buzele mişcându-se.

– Patruzeci.

Cuvântul răsună în mintea lui Eric, apoi ultimele scântei strălucitoare căzură de pe cer şi asupra băiatului se aşternu în cele din urmă tăcerea.

Vocile dispărură.

Apoi, foarte încet, sunetele realităţii se întoarseră.

Peste tot în jurul lui, Eric auzi oameni urlând şi ţipând, dar de data aceasta nu era datorită focurilor de artificii de deasupra.

Acum era din cauza ororii pe care o descopereau pretutindeni.

Dar înăuntru totul era încă tăcut.

Nici o voce nu-i mai ţipa în cap.

Îşi privi mâinile, încă ţinând toporul însângerat.

Începură să-i tremure picioarele.

Făcu un pas împleticit către Tad şi Kent, dar picioarele nu-l mai ascultară şi se prăbuşi la pământ, fiecare părticică a forţei sale fiind secătuită, fiecare fărâmă de energie fiind scursă.

De-abia simţi pătura pe care mama sa i-o înfăşură în jurul umerilor, de-abia băgă de seamă că cineva îi luă toporul din mână.

– E în regulă, auzi pe cineva spunând, în timp ce respira adânc şi se lupta împotriva groaznicei epuizări care îl învăluia. Ai făcut ceea ce trebuia. Ne-ar fi omorât pe toţi.

Noaptea începu să-l cuprindă şi preţ de o secundă, Eric continuă să lupte împotriva întunericului ce se adâncea, dar apoi renunţă şi se lăsă să cadă în braţele somnului.

În seara aceea nu aveau să mai fie vise urâte.

EPILOG

Eric Brewster făcu un viraj la dreapta şi ieşi de pe autostradă, urmând indicatorul către Phantom Lake. Deşi trecuseră numai cinci ani de când el, Kent Newell şi Tad Sparks fuseseră aici, nimic nu mai arăta la fel.

Sau cel puţin nu mai arăta aşa cum îşi aminteau ei.

Ultima dată când ajunsese aici, în nordul îndepărtat, îi avea alături pe părinţii săi şi pe sora sa, intenţionând să petreacă întreaga vară la lac.

În schimb, de-abia fuseseră două săptămâni.

Două săptămâni care erau încă, chiar şi după cinci ani, gravate în memoria lui atât de adânc, de parcă s-ar fi petrecut cu numai o săptămână în urmă.

Cu excepţia faptului că, deşi amintirile erau vii, încă nu era tocmai sigur de ce se întâmplase cu adevărat.

– Încă cinci kilometri, anunţă el, întrerupând tăcerea care stăpânise maşina în ultima oră – oră în timpul căreia, Eric era sigur de asta, Kent şi Tad fuseseră la fel de adânciţi în amintirile lor pe cât fusese şi el în ale lui.

Totuşi, până atunci nici unul nu menţionase adevăratul motiv pentru care se aflau aici, întocmai cum menţinuseră tăcerea asupra

acelor două săptămâni de-a lungul ultimului an de liceu şi al celor patru ani de colegiu care urmaseră.

Aceeaşi tăcere fusese păstrată nu numai de cei trei băieţi, ci şi de familia lui Eric. Acel 4 Iulie fusese cel mai dur pentru Marci. Timp de mai mult de un an se trezise aproape în fiecare noapte din cauza coşmarurilor despre un bărbat cu ochi sălbatici şi cu o barbă stufoasă care venea după ea cu un topor, trezind întreaga familie cu ţipetele sale. Dar în cele din urmă coşmarurile îşi pierduseră puterea şi fata nu mai pomenise despre vreunul în ultimele câteva luni.

Mama lui, pe de altă parte, încă se străduia să depăşească teroarea pe care acele două săptămâni i-o insuflaseră, iar după atâţia ani încă refuza să părăsească adăpostul casei lor din Evanston, chiar şi pentru o singură noapte.

Nu voia nici măcar să vorbească despre cele ce se întâmplaseră, acoperindu-şi urechile dacă cineva menţiona măcar oraşul Phantom Lake.

Dar acum, pe măsură ce Eric, Kent şi Tad se apropiau de lac, atmosfera din maşină se schimbă. Kent şi Tad se îndreptară de spate şi începură să se uite pe fereastră, lăsându-şi amintirile în urmă, cel puţin pentru câteva minute.

Tad se aplecă înainte între cele două scaune din faţă.

– O mai ţineţi minte pe Cherie? întrebă el.

– Desigur că o mai ţin minte, spuse Eric, cumva prea grabnic.

– Probabil de asta era el atât de nerăbdător să vină în călătoria asta, spuse Kent, ştiind totuşi că Cherie Stevens nu avea nimic de-a face cu venirea lor acolo.

– Voi doi aţi rămas în legătură? întrebă Tad.

– M-a sunat de vreo două ori, spuse Eric. Dar după aceea…

Vocea sa se întrerupse, în timp ce cerceta împrejurimile pentru a găsi ceva care să-i pară familiar, dar nu văzu nimic.

Fusese prea scurt timpul petrecut acolo şi cu prea multă vreme în urmă.

– Probabil e măritată cu nenorocitul ăla şi are cinci copii, spuse Kent.

– Adam Mosler, şopti Eric.

– Mda, zise Tad. Adam Mosler. Dumnezeule, ce ticălos! Presupun că ea încă lucrează la magazinul de îngheţată. Şi pe ce faceţi pariu că Mosler lucrează la benzinărie?

Eric ridică din umeri, luând curba ce avea să-i ducă direct pe strada principală.

– Suntem pe punctul de a afla.

Dar când ieşiră din curbă şi orăşelul le apăru în faţă, nimic nu le păru mai familiar decât li se păruse atunci când ieşiseră de pe autostradă, cu câteva minute înainte.

Acel Phantom Lake pe care se aşteptau să-l vadă dispăruse.

Dispăruse aproape fără urmă.

Clădirile erau încă acolo, desigur, dar nu mai arătau absolut deloc cum arătaseră cu cinci ani înainte.

Cel puţin jumătate dintre ele erau coşcovite şi chiar şi cele care încă se mai ţineau drepte păreau să fi fost mâncate de vreme şi lăsate în paragină. Vopseaua se cojea, dezvelind lemnul cenuşiu de dedesubt, iar copertinele care mai erau încă la locul lor erau fie încovoiate, fie sfâşiate, fie ambele variante.

În ciuda zilei calde de vară, nu existau turişti rătăcind pe străzi.

Nimeni umblând pe trotuare cu un cornet de îngheţată într-o mână şi cu sacoşe de cumpărături în cealaltă.

Nici o pătură pe pajiştea de lângă pavilion.

Nici o familie ieşită la picnic în vacanţă.

Nici un copil bălăcindu-se în apă, nimeni practicând schi nautic.

În port erau numai două bărci de pescuit, ambele arătând la fel de uzate şi de obosite ca şi orăşelul; toate celelalte spaţii de ancorare erau libere.

O grămadă de gunoi îmbibat cu apă zăcea într-o movilă la baza pavilionului.

Fără să-şi dea seama, Eric încetini maşina până la ritmul unui cortegiu funerar, în timp ce se târau în lungul străzii goale.

– Iată magazinul de înghețată, spuse Tad încet, arătând cu degetul. Sau cel puțin locul unde era.

Bucăți de placaj acopereau acum vitrinele, iar firma care se cojea atârna strâmb.

Ceva mai departe identificară o altă firmă a unei alte afaceri dispărute, una care se ștersese chiar mai mult decât cea de pe magazinul de înghețată, fiind de-abia lizibilă:

MAGAZINUL DE ANTICHITĂȚI AL LUI CAROL

– Doamne, șopti Kent. Ce naiba s-a întâmplat cu locul ăsta?

Totuși, chiar pe când întreba, era destul de sigur că știe răspunsul.

Același lucru care li se întâmplase lor i se întâmplase întregului oraș. Cu excepția faptului că ei trei putuseră să plece imediat.

Restul orașului nu putuse să o facă.

– Mă întreb cât a durat, spuse Tad, știind că toți trei se gândeau la același lucru, exact cum li se întâmpla de când erau copii.

– Nu știu, răspunse Eric. Dar știu cine ne-ar putea spune. Dacă mai este aici.

Peste câteva secunde ajunse în parcarea de la bibliotecă, unde încăpea numai o singură mașină.

Peste mai puțin de un minut deschiseră ușa bibliotecii și intrară, pașii lor răsunând în clădirea tăcută.

Plăcuța cu numele bibliotecarei încă indica „DOMNIȘOARA EDNA BLOOMFIELD“, exact ca în urmă cu cinci ani, dar nimeni nu stătea la birou.

– E cineva? strigă Kent.

O voce slabă țâșni dintre rafturile masive de cărți.

– Sunt aici!

Apoi apăru însăși domnișoara Bloomfield, aranjându-și părul cu un gest nervos. Era exact cum și-o amintea Eric, însă ceva mai îmbătrânită și mai micuță. Se grăbi către biroul său, frecându-și mâinile vioi în timp ce se așeza.

După ce îşi aranjă singurul creion pe care îl avea pe birou, se uită la cei trei tineri.

– O, Dumnezeule! Nu prea mai avem clienţi. Am tendinţa de a vorbi cu mine însămi, de aceea nu v-am auzit intrând.

– Ne întrebam dacă aţi putea să ne spuneţi cu exactitate ce s-a întâmplat aici, spuse Kent. Îşi aruncă privirea către Tad şi Eric, dar cum nici unul din ei nu spuse nimic, vorbi din nou. Familiile noastre obişnuiau să vină aici când eram copii, iar acum… Ezită, dar nu găsi o modalitate mai bună de a o spune. Pare că oraşul a fost părăsit.

Edna Bloomfield se încovoie vizibil în scaunul ei, şi când răspunse le evită privirea.

– S-a întâmplat ceva cam cu cinci ani în urmă. Clătină din cap cu tristeţe, respiră adânc, apoi continuă, dar acum vocea ei de-abia putea fi auzită. Au fost ucişi douăzeci şi patru de oameni, şopti ea. Şi nu ştiu câţi alţii au fost răniţi. A fost îngrozitor… pur şi simplu îngrozitor… În cele din urmă, reuşi să-i privească în faţă. Oraşul nu şi-a mai revenit niciodată. Mai întâi turiştii au încetat să mai vină – vreau să spun, pur şi simplu au încetat, peste noapte –, iar oamenii au început să se mute.

– Tipul nebun, murmură Eric aproape pentru sine. Cel cu toporul.

Domnişoara Bloomfield făcu o mişcare rapidă din cap şi îşi muşcă buza. Apoi trase din nou aer adânc în piept, se îndreptă în scaun şi îşi împreună mâinile pe tăblia biroului.

– A fost un lucru oribil, spuse ea. Dar eu sunt optimistă şi aşa am fost dintotdeauna. Oraşul va reveni la viaţă. Toate lucrurile îşi au ciclurile lor.

Toate lucrurile îşi au ciclurile lor.

Această idee trimise un fior îngheţat pe şira spinării lui Eric. Apoi, părând a veni de nicăieri, o întrebare îi ţâşni de pe buze.

– Ce anume s-a întâmplat cu toporul? Ştiţi?

Kent şi Tad se uitară stânjeniţi unul la altul.

– Acum de unde aţi vrea să ştiu asta? răspunse domnişoara Bloomfield, dar înainte ca Eric să poată formula o replică, ea se înclină în faţă, ca şi cum le-ar fi încredinţat un fel de secret. Dar ăsta

este lucrul cel mai ciudat! Toporul pur şi simplu a dispărut. Îşi desfăcu larg mâinile, ca şi cum încă i-ar fi venit greu să creadă. Chiar din biroul şerifului. Într-o zi era acolo, în ziua următoare ia-l de unde nu-i! Clătină din cap, expresia ei devenind una plină de regrete. Şeriful Ruston şi-a pierdut slujba din cauza asta, desigur. A fost un scandal destul de mare. Şi presupun că acesta a fost într-adevăr începutul sfârşitului. Gândul că toporul încă este pe aici, pe undeva…

Vocea Ednei Bloomfield se gâtui, iar femeia se cutremură ca şi cum ar fi fost străbătută de un suflu îngheţat.

– Dar dumneavoastră aţi rămas, spuse Tad.

– N-aş şti unde să mă duc în altă parte, răspunse bătrâna bibliotecară. Presupun că atunci când o să mor vor închide locul ăsta vechi, cel puţin până când Phantom Lake se va ridica din nou.

– Cât despre Cherie… începu Kent Newell, apoi ezită şi-l privi pe Eric, pentru a-i spune numele de familie.

– Stevens, zise Eric.

– O cunoşteaţi pe Cherie Stevens? întrebă domnişoara Bloomfield, înseninându-se.

Toţi trei încuviinţară.

– Ultimul lucru pe care l-am auzit despre Cherie este că ea şi soţul ei se mutaseră la Minocqua. Care era numele acelui tânăr drăguţ cu care s-a măritat? Nu acel groaznic Mosler, slavă Domnului! Întotdeauna am socotit că reprezenta o problemă. Dacă mă întrebaţi pe mine, dintotdeauna am crezut că trebuie să fi avut ceva de-a face cu…

În timp ce Edna Bloomfield sporovăia în continuare, Eric se îndepărtă, ştiind în adâncul sufletului că orice ar fi făcut Adam Mosler de-a lungul anilor, nu avusese nimic de-a face cu ce se întâmplase în noaptea aceea.

Kent Newell şi Tad Sparks îi mulţumiră bibliotecarei şi se strecurară afară, alăturându-i-se lui Eric pe veranda de la intrare. Vocea Ednei Bloomfield putu fi încă auzită până când uşile grele ale bibliotecii se închiseră în spatele lor.

Eric îşi simţea braţele ca de plumb atunci când se întoarseră la maşină. Dintr-odată, îşi dori să nu fi sugerat niciodată acea călătorie; ar fi fost mai bine să-şi amintească acest oraş ca fiind locul frumos de dinainte de îngrozitorul 4 Iulie, când totul se schimbase. Şi totuşi, chiar dacă îşi dorea să nu fi venit, ştia că excursia nu se terminase încă.

Încă trebuia să încerce să afle ce se întâmplase cu ani în urmă, când el, Kent şi Tad fuseseră chinuiţi de coşmaruri care se dovediseră a nu fi deloc iluzii, ci reflectări ale lucrurilor care se petrecuseră în realitate.

Dar cum avuseseră loc?

Ce anume le provocase?

– Ce facem acum? întrebă Tad. Şi unde o să stăm? Nu cred că mai există nici un motel pe aici.

– Hai măcar să mergem până la Pines şi să aruncăm o privire, sugeră Kent. Pun pariu că nu mai este la fel. Apoi putem să luăm o cameră la Eagle River sau în altă parte.

Eric respiră adânc şi porni maşina. Să meargă la Pines – nu, să meargă la Pinecrest –, acesta fusese unicul motiv al călătoriei lor. Deşi nu vorbiseră despre asta – în orice caz, nu direct –, toţi ştiuseră că din pricina aceasta bătuseră drumul până acolo: să încerce să lămurească ceva ce el – ceva ce *toţi* – îşi aminteau numai vag. Iar dacă nu şi-ar aminti acele lucruri – dacă nu ar încheia acel capitol –, l-ar bântui pentru restul vieţii.

Poate că lucrurile erau diferite pentru prietenii lui, se gândi. Tad urma să termine şcoala de la Northwestern anul următor, iar Kent îşi lua o slujbă de cercetător în Salt Lake City. Dar el încă nu se hotărâse încă în privinţa următorului pas de făcut în viitor, şi ştia de ce.

Existau lucruri pe care trebuia să le lămurească înainte de a putea merge mai departe.

Luptând împotriva greutăţii care ameninţa să-i paralizeze braţele, scoase maşina afară din oraş.

Indicatorul de intrare către Pines era acoperit de bălării şi verde din cauza muşchiului, literele sale sculptate fiind greu lizibile. În timp

ce Eric rula încet pe lungul drum de acces, văzură că numai câteva dintre case – foarte puţine – fuseseră păstrate în stare bună, restul arătau de parcă ar fi fost abandonate de ani de zile.

Kent şi Tad nu spuseră nimic când trecură pe lângă casele de vară care fuseseră atât de atrăgătoare cu numai cinci ani în urmă, însă acum se ghemuiau la marginea pădurii, pustii şi triste. Cu cât înaintau, cu atât melancolia care stăpânea zona invadă maşina, iar când, în cele din urmă, ajunseră lângă porţile de la capătul aleii pentru automobile de la Pinecrest, Eric aproape că nu mai dori să intre. Totuşi, întorcerea la Pinecrest nu era ceva ce el – sau oricare dintre ei – să poată evita. Orice s-ar fi aflat la capătul călătoriei cu maşina, trebuiau să descopere.

Trebuiau să ştie.

Trebuiau să-şi amintească tot ceea ce se întâmplase, sau să-şi alunge din minte amintirile ca fiind nimic altceva decât visele care păreau să fie.

– Ce mai aşteptţi? întrebă Kent şi îl înghionti pe Eric.

Eric pătrunse pe aleea pentru maşini şi se îndreptă spre casă.

Stătea la fel de fermă şi de rău prevestitoare ca şi prima dată când o văzuse, dar chiar şi de la o primă privire ştiu că nu mai locuise nimeni în casă de ani de zile. Peluza era sufocată de bălării, iar ramuri putrezite încă zăceau acolo unde căzuseră cu ani în urmă. Vântul formase o grămadă de frunze în faţa uşii de la intrare; fântâna era acoperită de nămol scârbos.

În ciuda căldurii zilei de vară, casa şi terenul din jur păreau întunecate şi reci.

Eric parcă maşina şi toţi trei coborâră, privirea îndreptându-li-se instantaneu către vechea clădire pentru trăsuri.

– Mai ţineţi minte coşmarurile pe care le aveam aici? spuse Tad cu o voce atât de scăzută, încât cuvintele aproape că nu se auziră.

Kent dădu din cap că da şi o apucă înspre clădirea pentru trăsuri, iar Tad îl urmă fără un cuvânt.

Eric ezită un moment, privirea sa îndreptându-se către marginea pădurii, unde o cruce făcută de mână încă veghea peste

mormântul micuț al lui Tippy, apoi o porni și el către vechea clădire din cărămizi.

Ușa exterioară se frecă din nou de beton când o deschise Kent.

În adâncul minții lui Eric se trezi o amintire.

O amintire a unor voci.

Dar nu chiar voci. Ceva ce suna precum niște voci, dar fără vreun cuvânt distinct. Acum, în timp ce ușa se deschise larg, Eric ascultă.

Și auzi numai tăcere.

Încet, șovăielnic, păși în umbrele clădirii pentru trăsuri și o luă la dreapta.

Către camera de depozitare.

Peste o secundă erau acolo. Eric îi simțea pe Tad și pe Kent chiar în spatele lui, simțea emanând din corpurile lor aceeași tensiune care îi făcea trupul să se simtă ca și cum ar fi vibrat.

Dădu să apuce mânerul ușii, mintea deja umplându-i-se cu amintiri a ceea ce se afla de partea cealaltă a panoului din lemn. Chiar înainte ca mâna să i se încleștеze pe mâner, ezită, degetele furnicându-l a anticipare.

Anticipare a ce?

Enegie!

Da, asta era. Fusese o energie ciudată în mânerul ușii în urmă cu cinci ani. O energie care îi străbătuse întregul corp și amplificase vocile care păreau să-i șoptească de nicăieri.

Își forță mâna să cuprindă mânerul.

Nimic.

Nici o voce. Nici o energie trecându-i prin mână atunci când apucă mânerul ușii.

Absolut nimic.

– Totul pare atât de diferit, șopti Tad.

– Nu mai suntem niște puști, șopti Kent. Poate ne-am imaginat totul.

Eric deschise ușa și aprinse lumina.

Totul era exact la fel. Aceeași harababură de piese de mobilier, aceleași maldăre de cutii de carton sprijinite de perete.

Chiar şi albumul de fotografii încă stătea pe biroul micuţ din colţ.

Şi bucata de placaj era încă lipită de peretele îndepărtat, exact cum fusese prima dată când intraseră în acea cameră.

Şi acum Eric îşi amintea ce se afla în spatele bucăţii de placaj.

O uşă.

O uşă sigilată, pe care nu ar fi trebuit să o deschidă niciodată.

– Nu-mi vine să cred, şopti Kent, examinând încet şi cu atenţie conţinutul camerei. Totul este exact la fel. Exact.

Se îndreptă către albumul de fotografii şi întoarse două pagini.

– Probabil că am fost ultimii oameni care au intrat vreodată aici.

– Mai ţineţi minte cât de ciudat era? întrebă Tad. Întotdeauna părea ca şi cum pierdeam orice noţiune a timpului când ne aflam aici. Ore şi ore întregi.

– Eram puşti, spuse Kent, neluând în seamă cuvintele lui Tad. Haideţi: să mutăm placajul şi să aruncăm o privire în camera cealaltă.

Nici Eric şi nici Tad nu se mişcară.

– Poate că n-ar trebui s-o facem, zise Tad.

Ignorând vorbele lui Tad, Kent apucă bucata de placaj şi o trase, sprijinind-o de perete.

Toţi trei încremeniră din pricina a ceea ce văzură.

În loc de intrarea către camera micuţă, despre care erau siguri că se afla în spatele placajului, tot ce văzură fu conturul slab al unui cadru mic de uşă umplut cu cărămizi.

Cărămizi care arătau ca şi cum ar fi fost acolo de decenii, nu numai de ani.

Kent îi privi descumpănit pe Eric şi pe Tad.

– Nu-i aşa că am scos cărămizile astea?

Eric nu spuse nimic, propria-i minte încă luptându-se cu aceeaşi întrebare.

– Poate totul a fost un vis bizar, zise Tad. Ar putea fi posibil? Înaintă şi puse mâna pe cărămizi. Ăsta arată ca mortarul vechi… vreau să spun, într-adevăr vechi.

– Ar trebui să o deschidem din nou, zise Kent. Pun pariu că aici se află toporul: chiar în spate, acolo, cu toate celelalte lucruri.

Făcu un pas către uşă.

Dintr-odată, cuvintele Ednei Bloomfield răsunară în mintea lui Eric: „Toate lucrurile îşi au ciclurile lor".

– Nu, spuse el, punând o mână pe umărul lui Kent pentru a-l opri. Să-l lăsăm aşa.

Kent se întoarse, cu sprâncenele încruntate.

– Să-l lăsăm aşa? repetă el. De ce?

– Pur şi simplu să-l lăsăm aşa, spuse Eric. Pur şi simplu să-l lăsăm aşa şi să mergem.

– Nu sunt foarte sigur de ce s-a întâmplat când eram acolo înăuntru, spuse Tad, întrucât Kent încă nu părea convins. Nu-mi amintesc prea multe despre toate astea. Dar îmi amintesc coşmarurile. Îmi amintesc coşmarurile şi nu vreau să le mai am niciodată. Cred că Eric are dreptate.

Kent încă ezita, punând mâna peste cărămizi şi trecându-şi degetele peste cărămizile prost acoperite cu mortar.

Şi în timp ce privea, Eric avu o străfulgerare de déjà-vu.

O amintire fulgerătoare a lui Kent, purtând pe faţă o expresie la fel de fascinată precum cea de acum. Dar, în amintire, Kent nu-şi trecea degetele peste cărămizile prinse în mortar.

Şi le trecea peste suprafaţa unei mese Formica crăpate.

Alte imagini îi străfulgerară în minte: bisturie şi sânge ţâşnind dintr-o rană deschisă. Un fierăstrău ruginit. Un braţ retezat.

Şi un abajur de lampă.

Un abajur de lampă făcut din…

Ca pentru a-şi scoate pentru totdeauna imaginile din minte, Eric înhăţă marginea placajului şi îl trase înapoi peste deschizătură, izbind mâna lui Kent.

Kent făcu un salt în spate.

– Hei!

– Să mergem, spuse Eric, cu vocea dintr-odată ca de cremene. Să mergem chiar acum.

Deschise uşa şi o ţinu pentru ca Tad şi Kent să iasă, iar când ei ajunseră în prag, Eric aruncă o ultimă privire jur-împrejurul camerei de depozitare.

Apoi stinse lumina şi trase uşa după el cu putere.

Însă când porni înspre maşina care îl va duce pentru totdeauna departe de Phantom Lake, se întoarse şi aruncă o ultimă privire spre clădirea pentru trăsuri.

Şi se întrebă cât avea să mai dureze până să înceapă următorul ciclu.

biblioteca rao

FICŢIUNE

CLASICI

Charles Dickens . . . . . DAVID COPPERFIELD (2 VOL.)
Diderot . . . . . NEPOTUL LUI RAMEAU
Stendhal . . . . . MĂNĂSTIREA DIN PARMA
L.N. Tolstoi . . . . . CAZACII ŞI ALTE POVESTIRI

CLASICI CONTEMPORANI

William Blake . . . . . CÂNTECE ALE INOCENŢEI
Charles Bukowski . . . . . POVEŞTI DESPRE NEBUNIA OBIŞNUITĂ
Claude Simon . . . . . DRUMUL FLANDREI
Albert Camus . . . . . CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
André Gide . . . . . FALSIFICATORII DE BANI. PORUMBELUL ◆ FRUCTELE PĂMÂNTULUI
William Faulkner . . . . . CĂTUNUL ◆ ORAŞUL ◆ CASA CU COLOANE ◆ STEAGURI ÎN ŢĂRÂNĂ ◆ NUVELE REGĂSITE
Michel Foucault . . . . . CUVINTELE ŞI LUCRURILE
Witold Gombrowicz . . . . . FERDYDURKE ◆ TRANS-ATLANTIC ◆ PORNOGRAFIE ◆ COSMOS
Hermann Hesse . . . . . JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ ◆ KNULP. DEMIAN ◆ PE URMELE VISULUI ◆ SIDDHARTHA ◆ CĂLĂTORIE SPRE SOARE-RĂSARE ◆ LUPUL DE STEPĂ ◆ NARCIS ŞI GURĂ-DE-AUR
John Irving . . . . . LUMEA VĂZUTĂ DE GARP
Ilf şi Petrov . . . . . VIŢELUL DE AUR ◆ DOUĂSPREZECE SCAUNE
Franz Kafka . . . . . CORESPONDENŢĂ (VOL. I) ◆ CORESPONDENŢĂ (VOL. II) ◆ CORESPONDENŢĂ (VOL. III)
Mario Vargas Llosa . . . . . CONVERSAŢIE LA CATEDRALA
André Malraux . . . . . CUCERITORII. CALEA REGALĂ ◆ SPERANŢA ◆ MUZEUL IMAGINAR
Thomas Mann . . . . . ALTEŢĂ REGALĂ ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL ◆ POVESTIRI ◆ LOTTE LA WEIMAR ◆ DOCTOR FAUSTUS
Gabriel García Márquez . . . . . AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ DESPRE DRAGOSTE ŞI ALŢI DEMONI ◆ GENERALUL ÎN LABIRINTUL SĂU ◆ UN VEAC DE SINGURĂTATE ◆ TOAMNA PATRIARHULUI ◆ VIJELIA ◆ POVESTEA TÂRFELOR MELE TRISTE ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ DOUĂSPREZECE POVESTIRI CĂLĂTOARE ◆ CRONICA UNEI MORŢI ANUNŢATE ◆ CEAS RĂU ◆ A TRĂI PENTRU A-ŢI POVESTI VIAŢA ◆ ŞTIRI DESPRE O RĂPIRE
Marcel Proust . . . . . ESEURI
Antoine de Saint-Exupéry . . . . . CURIERUL DE SUD. ZBOR DE NOAPTE. ◆ PĂMÂNT AL OAMENILOR ◆ PILOT DE RĂZBOI
Jean-Paul Sartre . . . . . CUVINTELE. GREAŢA ◆ TEATRU ◆ ZIDUL
John O'Hara . . . . . BUTTERFIELD 8 ◆ ÎNTÂLNIRE ÎN SAMARRA
John Steinbeck . . . . . PĂŞUNILE RAIULUI ◆ ŞOARECI ŞI OAMENI ◆ FRUCTELE MÂNIEI ◆ CARTIERUL TORTILLA ◆ NOPŢI FĂRĂ LUNĂ
Stefan Zweig . . . . . SUFLETE ZBUCIUMATE

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . A DOUA MOARTE ◆ SUFLETE LA PREŢ REDUS ◆ LA BROASCA LEŞINATĂ
Dinu Săraru . . . . . TRILOGIA ŢĂRĂNEASCĂ (3 VOL.)
Adrian Onciu . . . . . CERCUL KAGAN
Alex Mihai Stoenescu . . . . . PATIMILE SFÂNTULUI TOMMASO D'AQUINO
Cristian Gava . . . . . DRUMUL SPRE FERICIRE. MISTERUL TESTAMENTULUI

THRILLER, AVENTURI, ACŢIUNE

David Baldacci . . . . . JOCUL ORELOR
Dan Brown . . . . . CODUL LUI DA VINCI (EDIŢIE ILUSTRATĂ) ◆ ÎNGERI ŞI DEMONI (EDIŢIE ILUSTRATĂ)
Dean Koontz . . . . . ODD THOMAS
John le Carré . . . . . PRIETENIE ABSOLUTĂ
Richard Clarke . . . . . POARTA SCORPIONULUI
Robin Cook . . . . . ŞOCUL

Clive Cussler . . . . . WALHALLA ◆ ODISEEA TROIANĂ ◆ VÂNTUL NEGRU
Joseph Finder . . . . . PUTERI EXCEPŢIONALE ◆ PARANOIA
Colin Forbes . . . . . CONSPIRAŢIA ◆ RINOCERUL ◆ VALUL UCIGAŞ
Karin Fossum . . . . . NU PRIVI ÎNAPOI!
Olivia Goldsmith . . . . . PREŢUL LIBERTĂŢII ◆ VIAŢA DUPĂ BILLY
Javier Gonzales . . . . . A CINCEA COROANĂ
John Grisham . . . . . CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MEDIATORUL
Jack Higgins . . . . . ATAC LA PREŞEDINTE ◆ RĂZBUNAREA
Dean Koontz . . . . . CHIPUL ◆ ÎN PUTEREA NOPŢII ◆ TRĂIEŞTE NOAPTEA ◆ INVAZIA
Nelson DeMille . . . . . CĂDEREA NOPŢII
Mario Puzo . . . . . OMERTA ◆ NAŞUL ◆ ULTIMUL DON
John Saul . . . . . CASA DE LA RĂSCRUCE ◆ CLUBUL MANHATTAN ◆ VOCILE ◆ COŞMARUL

ROMAN ISTORIC
Juan Tafur . . . . . PĂTIMIRILE MARIEI MAGDALENA

NONFICŢIUNE

ISTORIE, SOCIOLOGIE, POLITICĂ, RELIGIE
Grigore Arbore . . . . . LIBERTATEA FĂRĂ DEMOCRAŢIE ŞI „GLONŢUL DE AUR“
M. Baigent, R. Leigh, H. Lincoln . . . . . MOŞTENIREA MESIANICĂ ◆ SÂNGELE SFÂNT ŞI SFÂNTUL GRAAL
Antony Beevor . . . . . BERLIN ◆ STALINGRAD
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . MISTERELE ISTORIEI: RELIGIE, POLITICĂ, BANI
Cristopher Hale . . . . . CRUCIADA LUI HIMMLER
Virgil Măgureanu . . . . . DECLINUL SAU APOTEOZA PUTERII? ◆ SOCIOLOGIE POLITICĂ
Marian Nazat . . . . . ROMÂNIA ORANJ
Sidney Pike . . . . . CNN – NOI AM SCHIMBAT LUMEA
Lynn Picknet & Clive Prince . . . . . GIULGIUL DE LA TORINO ◆ MISTERUL TEMPLIERILOR
Alex Mihai Stoenescu . . . . . ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (VOL. 4, PARTEA I) ◆ ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (VOL. 4, PARTEA II) ◆ INTERVIURI DESPRE REVOLUŢIE
Dumitru Zamfir . . . . . RESPECTAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ACTIVITATEA SERVICIILOR DE INFORMAŢII
Oswald Wirth . . . . . FRANCMASONERIA PE ÎNŢELESUL ADEPŢILOR SĂI

MEDICINĂ
Aurelian Curin . . . . . REIKI NONTRADIŢIONAL

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII
Madeleine Albright . . . . . DOAMNA SECRETAR DE STAT
Rodney Bolt . . . . . LORENZO DA PONTE. AVENTURILE LIBRETISTULUI LUI MOZART
Jorge Borges, Ernesto Sábato . . . . . DIALOGURI BORGES–SÁBATO, CONSEMNATE DE ORLANDO BARONE
Gyles Brandreth . . . . . PHILIP ŞI ELISABETA – PORTRETUL UNEI CĂSĂTORII
Luigi Castoldi . . . . . ROMÂNUL DIN ITALIA
Stanislao Dziwisz . . . . . O VIAŢĂ CU KAROL
Josif Constantin Drăgan . . . . . PRIN EUROPA (5 VOL.)
Enrik Lauer . . . . . MOZART ŞI FEMEILE
Ioan Paul al II-lea . . . . . MEMORIE ŞI IDENTITATE
Gerd Langguth . . . . . ANGELA MERKEL
Ilie Năstase . . . . . MR NĂSTASE (CONŢINE COLIŢĂ FILATELICĂ)
Dinu Săraru ● Victor Atanasie Stănculescu . . . . GENERALUL REVOLUŢIEI CU PICIORUL ÎN GHIPS
David Rockefeller . . . . . MEMORII
Emil Tocaci . . . . . ULTIMUL PROTEST
Kurt Vonnegut . . . . . UN OM FĂRĂ DE ŢARĂ

ESEISTICĂ
Mark Crick . . . . . SUPA LUI KAFKA
Ernesto Sábato . . . . . ESEURI (VOL. 1, 2)
Marius Tucă . . . . . ASTENII DE BUZUNAR ◆ PAMFLETE CU ROMÂNI

De acelaşi autor
au apărut

Chinuieşte-i pe copii

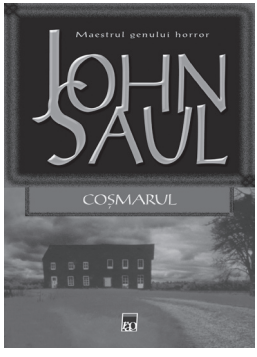

Coşmarul

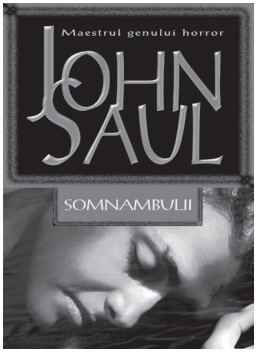

Somnambulii

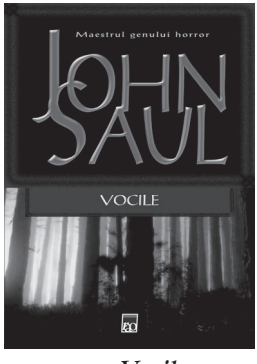

Vocile

clubul cărţii rao

CLUBUL CĂRȚII RAO
are un regulament de funcționare mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor odată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE-CP 23, București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România